

Патриша Грасо

ЖРИЦАТА

А юбилейът на кралицата

ПАТРИША ГРАСО ЖРИЦАТА

Превод: Ангел Христов

chitanka.info

Приказно красивата уелска Кийли Глендоуър бяга от тиранията на втория си баща чак в двора на английската кралица Елизабет. Там тя попада в мрежата на обаятелния и безмерно богат кралски фаворит Ричард Девъро, комуто не може да устои.

И все пак нейната уелска гордост я подтиква да откаже предложението за брак с един англичанин...

Уелс, август 1575 г.

Тъмни облаци тегнеха над покритите с нежна зеленина морави. Смрачаваше се. Само от време на време някоя светкавица осветяваше за миг небето.

Осемнадесетгодишната Кийли Глендоуър стоеше на прозореца и наблюдаваше бушуващата над замъка буря. Върху изящните черти на момичето бе изписано безпокойство. Дълбоката болка се смесваше с гняв, който караше Кийли да се задъхва.

Прекрасната ѝ, все още толкова млада майка бе на смъртно легло! Кийли въздъхна отчаяно. Сърцето ѝ отказваше да го приеме, но разумът ѝ я убеждаваше, че това е самата истина. Нежната ѝ, мила майчица умираше.

Мегън Глендоуър Лойд лежеше в леглото, а кръвта ѝ бавно изтичаше в резултат от едно помятане. За последен път се бе опитала да дари съпруга си с дългоочаквания втори син, но напразно. Сега не им оставаше нищо друго, освен да чакат края.

— Тя свърши ли?

Този глас накара Кийли да се извърне. При вида на втория ѝ баща по гърба на момичето полазиха тръпки на отвращение.

Барон Мадок Лойд стоеше в рамката на вратата. Висок и силен, баронът можеше да бъде много привлекателен мъж, ако не бе неприкритият хлад, лъхащ от сивия му поглед.

Кийли се взря в него. В прекрасните ѝ теменуженосини очи нямаше и следа от симпатия. За нея този мъж бе единственият виновник за смъртта на майка ѝ.

— Вдовец ли съм вече? — прогърмя в ушите ѝ гласът на Мадок. Гневът накара страните на Кийли да пламнат. Тя вдигна ръка и обвинително размаха пръст към мъжа. Преди обаче да каже нещо, небето се разцепи на две от ослепителна светкавица и в стаята се разнесе оглушителен гръм.

— Не смей да ме кълнеш — извика Мадок и се прекръсти. След това се завъртя на пета и затръшна вратата след себе си.

Кийли понечи да го последва, но един немощен глас я спря:

— Остави го в ръцете на Провидението — чу тя майка си.

Кийли коленичи до постелята на болната, край която бдеше от дни. Колкото и да ѝ бе тежко на душата, успя да се усмихне.

— Онова, което Мадок най-страстно желае, накрая ще му коства живота — обясни Мегън. — Вярвай ми, видях го.

Кийли кимна. Всичко, което майка ѝ някога бе видяла, неизбежно се сбъдваше.

— Беше време, когато Мадок ме обичаше повече от всичко — поде Мегън и гласът ѝ омекна. — Но сърцето ми принадлежеше на баща ти. И все още му принадлежи.

Кийли бе изненадана от факта, че болната говореше за баща ѝ. Досега майка и неизменно бе отказвала да отговаря на въпросите на дъщеря си за родния ѝ баща, така че момичето в крайна сметка бе решило да не засяга тази деликатна тема. Много дълго бе чакала да научи нещо повече за него. Сега изглежда бе настъпил моментът за това.

— Външно приличаш на мен, но теменуженосините очи си взела от него — продължи Мегън. — Винаги когато те погледна в очите, сякаш виждам него. Мадок така и не можа да ти прости, че си негова дъщеря.

— Защо първо не си починеш, по-късно ще поговорим за това — прекъсна я Кийли, виждайки, че този разговор отнема и последните сили на майка ѝ.

— Скъпа дъще, с единия крак вече съм в гроба и скоро ще трябва да се разделим — обясни ѝ Мегън. — По първи петли вече ще съм на път към Великото приключение.

Кийли тъкмо се канеше да я прекъсне, когато майка ѝ я смъмри:

— Не оспорвай онова, което съм видяла. Времето за венчавка и раздяла е дошло и скоро ще се отърва от Мадок... Донеси ми сърпа.

Кийли отвори сандъка, където майка ѝ пържеше малкия златен сърп, с който режеше клонките на огромните дъбове. След миг вече седеше на ръба на леглото и ѝ го подаде.

— След смъртта ми този златен сърп ще стане твой — рече Мегън.

След това свали единствения накит, който някога бе носила, и подаде на дъщеря си голям медальон с тежка златна верижка. Дълбоки сапфири и смарагди наред блестящи диаманти образуваха главата на дракон, чиито ноздри бълваха пламъци — червени рубини.

— Никога не сваляй този медальон. Магическата му сила ще те пази — обясни Мегън. — Баща ти носи на врата си тялото на дракона.

Кийли сложи верижката и докосна с пръсти медальона, който лежеше на гърдите ѝ.

— Можеш ли да ми кажеш името му?

— Казва се Робърт Талбот.

Лицето на Кийли просия в лъчезарна усмивка. Толкова дълго се бе наложило да чака, за да научи името на баща си, но сега най-сетне го знаеше.

— Търси приятелството на могъщите, но щастието ще намериш там, където сплитат клони бреза, ела и дъб — рече Мегън. — Довери се на краля с огнената корона и златна длан. И се пази от тъмния ковач.

По гърба на Кийли полазиха ледени тръпки.

— Тъмният ковач?

— Обърни се към баща си, когато Мадок те изгони от къщи — продължи Мегън.

— Докато Рис е жив, това няма да се случи — увери я Кийли. Искаше да спести грижите на майка си толкова кратко преди смъртта ѝ.

— Макар и да те обича като сестра, Рис е само твой доведен брат и трябва да се подчинява на Мадок, ако не иска да бъде лишен от наследство — не се съгласи с нея Мегън. — Разбирам от тези неща, защото сама съм ги преживяла. Обещай ми да потърсиш баща си.

— Заклевам се. — Кийли нежно целуна майка си по бузата. — Къде да открия този Робърт Талбот?

На лицето на умиращата трепна усмивка.

— Робърт Талбот е херцог Лъдлоу.

Кръвта нахлу в лицето на Кийли.

— Англичанин... херцог Лъдлоу? — Мегън само се усмихна. — Аз съм проклета англичанка? — не можа да се сдържи Кийли.

Разтърсена от това разкритие, Кийли се взираше през прозореца. Бе възпитана да презира всичко английско, а сега узнаваше, че във

вените ѝ тече прокълнатата английска кръв. Къде бе родината ѝ? Тук, в Уелс, където бе родена? Или в Англия, земята на врага? Или никъде?

— Научи децата си на всичко онова, което знаеш от мен — изтръгна я от мислите ѝ Мегън.

Кийли отново се обърна към нея. Каква ужасна себичност, да мисли единствено за себе си, когато майка ѝ умираше. Типично по английски.

— След време ще се срещнем в Самуийн — обеща Мегън. — Дай ми ръката си.

Тя очерта с пръст един кръг върху дланта на Кийли.

— Не забравяй, детето ми, животът е кръг без начало и край. Раждаш се, изживяваш живота си и умираш.

Мегън още веднъж очерта кръг върху дланта на дъщеря си и ѝ обясни с мек, напевен глас:

— Раждаш се като дете, ставаш млада жена, а накрая стара жена... и умираш.

И трети път очерта Мегън кръг върху дланта на Кийли.

— Раждаш се, растеш, умираш. И после отново се раждаш.

Кийли усети как пръстите, които стискаха дланта ѝ се отпуснаха и увиснаха безжизнено. Тя погледна в лицето на майка си, видя блажения израз, изписан върху него, и разбра, че майка ѝ е поела по пътя към Великото приключение.

Момичето предано целуна ръката на мъртвата. След това се наведе, зарови лице на гърдите ѝ и дълго плака.

Измина доста време, преди хлипането ѝ да заглъхне. Изчерпана, Кийли отчаяно търсеше помощ от майка си.

Какво щеше да стане сега с нея? Бе изгубила не само майка си, но и своя дом. Въпреки че бе прекарала целия си живот в замъка на втория си баща, Кийли знаеше, че не е истинска Лойд и че мястото ѝ не е сред тях. Сега бе съвсем сама на света.

Или може би не. Доведеният ѝ брат я обичаше като истинска сестра. Също и братовчедите ѝ Одо и Хю бяха искрено привързани към нея. А сега и този Робърт Талбот.

Измъчена, Кийли се изправи и се приближи към масата на майка си. След малко се върна до леглото с букет от дъбови листа и клонки и дълго бяло покривало, което миришеше на лавандула — уханието на майка ѝ. От това ухание едва не полудя. Загубата ѝ се струваше

непрежалима. След като постави букета в ръцете на мъртвата и я целуна по бузата, Кийли промълви:

— До скоро... до Самуийн, мамо.

След това нахлузи церемониалните одежди върху стопилото се от болестта майчино тяло. Докосна медальона с глава на дракон, открояващ се върху бялата ленена блуза, и се помоли магията му да ѝ даде вътрешната сила, от която щеше да има нужда.

Още веднъж си пое дълбоко дъх, за да се овладее, и по осветения от факли коридор се запъти към голямата зала. Влязла вътре, тя кимна на прислужниците на майка си, които побързаха да се заемат с приготвянето на тялото за погребението.

Сега Кийли стоеше сама на вратата и плъзна поглед по събралото се множество. Рис го нямаше, но верните ѝ братовчеди, Одо и Хю, бяха тук. Като забелязаха колко е съсипана, те се завтекоха към нея.

Седнал начело на централната маса, Мадок погледна над халбата си с бира и видя момичето.

— Доста време ѝ трябваше — с пиян глас изрева той.

Кийли отстъпи крачка назад, сякаш я бе ударил. Бе пребледняла като платно. Хората от свитата на Лойд ужасено затаиха дъх.

Как смееше да говори така за милата ѝ майчица? Кийли понечи да се нахвърли върху него и да му даде да разбере, но братовчедите ѝ я спряха навреме.

Одо и Хю превишаваха останалите мъже в залата поне с една глава, а онова, което не им достигаше в умствено отношение, компенсираха с невероятната си физическа сила. Сега те бяха застанали от двете ѝ страни. Държаха я за ръцете и се опитваха да я успокоят.

Одо, по-възрастният от двамата, кимна по посока на барона.

— Няма смисъл да го дразниш.

— Къде е Рис? — попита Кийли.

— Замина с няколко от хората си за плячка — отвърна Хю.

Кийли бе изненадана.

— Искаш да кажеш, че обикаля наоколо за плячка, докато мама умира?

— Нямаше друг избор — обясни Одо.

— Мадок му нареди — добави Хю.

Кийли гледаше с неприкрита омраза седящия като крал Мадок.

— Къде се бави вечерята ми? — грубо подвижна той и удари с юмрук по масата. — Донесете още една бира. Без бира не мога да празнувам свободата си. Да ми я донесе Елън, онази с големите гърди.

Кийли го пронизваше с поглед, но последва съвета на братовчедите си и му обърна гръб, при което гарвановочерната ѝ коса се разпиля като наметка. Девойката напусна голямата зала и отиде в кухнята. Одо и Хю я следваха по петите като две големи кучета.

— Здравей, Елън — извика Кийли на готвачката, жена на средна възраст.

— Много съжалявам за майка ти, Кийли. Беше мъдра и добра жена — опита се да утеши момичето Елън, вземайки го в прегръдката си. — Голяма загуба за барона, макар и да се съмнявам, че той си дава сметка за това.

— Мъката го кара да огладнява — обясни Кийли със сълзи в очите. — Погрижи се да получи вечерята си. Иска Елън да му я занесе.

Елън кимна и извика:

— Елън! — появи се хубава млада прислужница. — Поднеси ястията на дългата маса — нареди ѝ Елън, придърпвайки корсажа ѝ малко по-надолу. — Хубавото деколте може да утеши един тъгуващ мъж. Бъди мила с барона.

„Да пукне дано“, помисли си Елън, и разтегли лице в крива усмивка.

— Последните желания на майка ми вече са известни — рече Кийли, след което отново се обърна към братовчедите си. — След вечеря опразнете залата за оплакването. По-късно ще се присъединя към вас — след тези думи тя напусна кухнята.

Три часа по-късно Мегън Глендоуър Лойд лежеше в осветената от факли зала на родовия замък. Обикновеният дървен ковчег бе поставен върху няколко грели. Така както лежеше, облечена в проста бяла рокля, Мегън приличаше на заспала.

Кийли влезе в почти празната зала. Стигащата почти до кръста ѝ гарвановочерна коса падаше свободно. Бе облякла собствената си бяла ритуална роба, а на гърдите ѝ блестеше медальонът с изображение на дракон. В ръцете си държеше свеж букет от дъбови листа и клонки.

Одо и Хю бдяха край ковчега и я чакаха.

— Погрижихте ли се за гроба? — прошепна им Кийли.

— Изкопан е там, където ти искаше — отвърна Одо.

— А кръстът?

— Както нареди — обясни Хю.

Кийли кимна доволно и остави букета на гърдите на майка си. След това седна на пейката край ковчега.

Одо и Хю седнаха до нея — единият от дясната, а другият от лявата и страна. Към тях мълчаливо се присъедини вярната Елън, която донесе собственото си столче. Накрая се появи и Мадок, който седна на пейката до Одо.

— Заради това бдение човек не може да се наспи — оплака се той.

— Това е най-малкото, което можеш да направиш за една любяща съпруга, която е дала живота си, за да те дари със син — отвърна Кийли.

— Мегън никога не е била любяща съпруга — горчиво промърмори баронът. — Сърцето ѝ винаги е принадлежало другиму, не на мен.

Кийли зяпна. Той говореше за баща ѝ. Познаваше ли го Мадок? Кийли тъкмо се канеше да го попита, когато усети пръстите на Хю около китката си. Братовчед ѝ се опитваше да ѝ каже да си държи езика зад зъбите.

Мина час, после още един.

— Жаден съм — наруши тишината Мадок, надигайки се от пейката. — Имам нужда да пийна нещо. Веднага се връщам.

Той излезе и повече не се появи. Отец Бъндълс се появи малко преди изгрев-слънце. Междувременно залата почти се бе напълнила с хора. Докато си проправяше път през множеството, старият духовник мърмореше под мустак нещо за безбожно ранния час. Да се погребват мъртвци почти посред нощ, бе направи варварщина. В следващия миг погледът му спря върху Кийли.

В дългата си, свободно падаща бяла роба момичето приличаше на езическа принцеса. Около врата си носеше изплетен от дъбови листа и клонки венец.

— Не ти отива да носиш това на погребението на Мегън — озърна се той към нея. — Трябва да се пречистиш преди изгрев-

слънце.

Лицето на Кийли помръкна и тя вдигна едната си вежда.

— Почитам паметта на майка си, отче Бъндълс. Ако възнамерявате да си губите времето в проповеди, най-добре да се откажем от панихидата. Вие решавате.

— Това е богохулство — избълва отец Бъндълс. Той хвърли поглед към сбралото се множество. — Къде са барон Лойд и Рис?

— Баронът спи, изглежда снощи пи малко повече от необходимото — обясни Кийли, — а брат ми е зает да граби англичаните.

— Безбожно семейство — промърмори духовникът.

— Тези хора тук са дошли да погребат Мегън — прекъсна го Кийли. — Моля ви да започнете службата.

Духовникът поведе траурното шествие към църквата, следван от Одо и Хю, които носеха ковчега. Зад него вървяха Кийли и останалите.

Старият пастор тъкмо се канеше да започне с проповедта, когато Кийли му извика:

— Кратката служба, отче. Мегън искаше да бъде погребана по изгрев-слънце.

Изражението на отец Бъндълс ясно й даде да разбере, че Мадок ще научи за това кощунство. Кратката служба траеше точно двадесет минути.

— Мегън няма да бъде погребана в гробницата на Лойд — обяви Кийли. — Майка ми искаше изгряващото слънце да огрява гроба й.

Отец Бъндълс изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне, но в крайна сметка успя да преглътне гнева си. Беше смъртен грях да се гневи в Божия храм.

Кийли скри гарвановочерната си коса под качулката и изведе странната процесия от църквата. Одо и Хю отново вдигнаха ковчега. Сега след тях вървеше отец Бъндълс, следван от един гайдар, който поде някаква тъжна мелодия. Множеството вървеше мълчаливо.

На изток небето вече бе обагрено в огнено червено. Процесията мина покрай семейното гробище на рода Лойд и се насочи към един склон, на върха, на който като стари приятели се издигаха три огромни дъба. Изкопаният под тях гроб, вече бе огрян от първите лъчи на слънцето.

— Тази земя не е осветена — възпротиви се отец Бъндълс.

— Тогава я осветете — рече му Кийли, която постепенно започваше да губи търпение.

Отец Бъндълс тъкмо се канеше да възрази, когато погледът му спря върху Одо и Хю. Видът на двамата смръщени великани го накара да размисли.

Той промърмори няколко молитви на латински, поръси гроба със светена вода и побърза да си тръгне. Присъстващите изказаха съболезнования на Кийли и изчезнаха. Не след дълго момичето остана само с двамата си братовчеди.

Одо и Хю спуснаха ковчега в гроба тъкмо когато слънцето изгряваше и всичко наоколо се къпеше в златистата утринна светлина сякаш природата бе затаила дъх.

Кийли затвори очи, протегна ръце към слънцето и прошепна:

— Татко Слънце целува Майката Земя. — След това сведе поглед и погледна надолу към гроба. — Почивай в мир, мамо. Гледай как всяка сутрин светлината отново се радва на света.

Одо и Хю заринаха гроба и поставиха временния надгробен знак — келтски кръст от дъбово дърво. По-късно каменоделецът щеше да изсече каменния.

— Рис трябваше да бъде тук — не можа да скрие разочарованието си Кийли.

— Трябва да е ужасно ядосан на Малок — отбеляза Одо.

— Най-ранните ми спомени са, как стоим с мама под тези дъбове — поде Кийли, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Идвахме тук всеки ден — в слънце и дъжд. Тя ми предаваше древното учение. Сега съм съвсем сама на света.

— Имаш нас — възпротиви се Хю.

— Не забравяй и Рис — добави Одо.

„И Робърт Талбот“, помисли си Кийли и с усмивка благодари на братовчедите си за верността им.

След това си изтри сълзите и коленичи край гроба на майка си, свали венеца от врата си и затвори очи.

— До скоро — прошепна тя.

Одо и Хю изглежда постепенно започваха да губят самообладание. Двамата воители, които десетки пъти бяха кръстосвали мечове с англичаните, се спогледаха въпросително и се прекръстиха за всеки случай.

Когато Кийли и братовчедите ѝ се върнаха в голямата зала, хората от свитата на Лойд вече седяха край дългите маси и закусваха. Мадок бе заел място начело на главната маса. Изглеждаше уморен и не особено щастлив. Бе подпрял пепелявото си лице с длани.

До него седеше отец Бъндълс. Старецът изглеждаше силно развълнуван, шепнеше нещо на ухото на Мадок и сочеше към вратата.

— Да, отче — съгласи се гръмко Мадок и измери дъщеря си от главата до петите. — Мегън възпита дъщеря си като езичница, каквато бе и самата тя.

Без да мисли за последиците, Кийли пристъпи към тях.

— Недей да петниш паметта на майка ми и добро ѝ име, ти страхлив...

— Проклетата да си! — изрева Мадок и удари с юмрук по масата. — Тук аз съм господарят и не смей да ми държиш такъв тон!

Момичето добре познаваше втория си баща, за да знае какво означава това избухване. Тя повдигна едната си изящно очертана гарвановочерна вежда и рече:

— Страданието те прави малко неприятен. Може би халба бира отново ще ти повдигне настроението. — След това добави, измервайки го с презрителен поглед: — Ти си бил господарят? По-скоро си една пияна змия, която изпълзява, за да...

Мадок скочи и още веднъж удари по масата. Лицето му бе позеленяло от гняв.

— Ти не си нищо повече от едно копеле, проклета вещица такава! — извика той и направи крачка към нея.

Одо и Хю веднага застанаха пред Кийли като две верни кучета.

— Махнете се от пътя ми — заповяда Мадок.

— Ако искаш нея, първо ще си имаш работа с нас — обясни Одо.

Това демонстративно неподчинение обърка Мадок. Той премести поглед от единия брат към другия.

— Вие двамата заедно нямате ум колкото едно врабче.

Обидата постигна целта си. С присвити очи Одо и Хю изръмжаха заплашително, което накара Мадок да отстъпи няколко крачки.

— За теб вече няма място в този замък, нито в земите ми — обърна се към доведената си дъщеря Малок. — Събери си партакешите и напусни Уелс.

— Във вените ми тече кръвта на Люблин Велики и Оуен Глендоуър — извика Кийли. — Аз съм принцеса на Паус и Гуинед.

— Не си никаква принцеса — презрително изсумтя Мадок. След това повиши глас, така че да бъде чуто и в най-далечното ъгълче на огромната зала. — Този медальон и теменуженосините очи показват каква си — нежелан плод на любовната авантюра на един англичанин.

Всички в залата затаиха дъх.

— Мегън е мъртва — продължи Мадок. — Върви при баща си. Напусни земите ми. — След това даде да се разбере колко е разгневен и предупреди хората от свитата си: — Не се приближавайте до това жалко копеле, ако не искате да последвате примера ѝ.

Кийли се обърна и гордо напусна залата. Преди да я последват, Одо и Хю изръмжаха към барона, който отстъпи още една крачка. Когато настигнаха братовчедка си, тя рече:

— Не съм предполагала, че Мадок... — Гласът ѝ премина в хлипане, а по бузите ѝ рукогна съсълзи.

— Не би посмьл, ако Рис беше тук — опита се да я утеши Одо и постави ръка на рамото ѝ.

— Мадок лъже — обади се и Хю. Кийли и Одо го погледнаха въпросително. — Ти не си жалка и никога не си била — обясни той. — Най-малкото никога не съм те виждал да хленчиш. — Той погледна брат си. — Какво точно значи жалка?

Одо плесна брат си по тила.

— Какво наистина значи това, безмозъчен идиот?

Хю сви рамене.

— Изглежда и ти не знаеш.

Въпреки окаяното положение, в което се намираше, Кийли дари братовчедите си с усмивка.

— Благодаря ви за предаността — обясни тя. — Одо, би ли ми приготвил Мърлин за път? И напълни, моля те, една торба със сено. А ти, Хю, помоли Елън да ми приготви кошница с храна. Толкова, че да ми стигне до Англия.

— Идваме с теб — рече Одо.

— Не е необходимо да споделяте изгнаничеството ми — опита се да ги разубеди Кийли.

— Настояваме да дойдем с теб — обясни Хю. — Освен това нищо не трае вечно.

— Тримата скоро ще се върнем в Уелс — добави Одо.
— Тогава приемам предложението ви с благодарност — се съгласи Кийли. — Баща ми живее в Шрапшир.
— Кой е баща ти? — пожела да узнае Одо.
— Робърт Талбот.
— Талбот ми звучи като английско име — отбеляза Хю.
Кийли го погледна в очите.
— Херцог Лъдлоу със сигурност е англичанин.
— Херцог ли?
— Добре чу. Истинският ми баща е херцог Лъдлоу. — След тези думи Кийли се обърна. — Да не губим повече време. Ще се срещнем след час пред конюшните.

Взела със себе си най-необходимото, Кийли хвърли последен поглед на спартански обзаведената си стая, преди да затвори вратата след себе си. Покрай конюшните за нейно най-голямо учудване не се мяркаше жива душа. Само Елън, Одо и Хю я очакваха отпред. Очевидно хората на Мадок прекалено се бояха от своя барон, за да дойдат да се сбогуват.

Когато се приближи, момичето дари Елън с лъчезарна усмивка.

— Бих искала да ти благодаря за всичко — обясни тя на сивокосата готвачка. — Най-вече за предаността ти към майка ми.

— Мегън бе добра господарка — отвърна Елън. — Един ден и ти ще станеш като нея.

Кийли прегърна възрастната жена и я помоли:

— Кажи на Рис да не ме търси. Ще му пиша, когато се установя някъде.

Елън кимна и се обърна към двамата мъже:

— Пазете момичето като зеницата на окото си.

Одо и Хю кимнаха.

Кийли преглътна сълзите си, прегърна Елън за последно и се качи на Мърлин. Одо и Хю също се метнаха на конете си.

— Чакайте! — извика някакъв глас.

Кийли се обърна и видя към тях да приближава отец Бъндълс.

— Искях да се извиня за неприятностите, които ти създадох — рече той.

— Няма за какво да се извинявате — отвърна Кийли. — Още в момента на моето зачеване вятърът вече е нашепвал съдбата ми на свещените камъни. Всичко, което ще се случи, е решено от самото начало.

Отец Бъндълс се въздържа да я упрекне за нехристиянските ѝ възгледи.

— Всеки ден ще чета заупокойна молитва за душата на госпожа Мегън — обеща той.

— Благодаря ви, отче. — Кийли вярваше на християнските ритуали също толкова малко, колкото бе вярвала майка ѝ, но криеше това, за да не безпокои хора като отец Бъндълс.

— Бог да те пази, дете мое — рече духовникът и я благослови.

Без да кажат нито дума повече, тримата конници пришпориха конете си. Въпреки че сърцето ѝ бе свило на топка, Кийли не се обърна, за да хвърли прощален поглед към досегашния си дом. Съдбата ѝ я очакваше в Англия. Мегън го бе видяла, а онова, което видеше майка ѝ, неизбежно се случваше.

Лестър, Англия

През този августовски ден слънцето грееше високо на безоблачното небе. Вече почти месец незапомнени горещини измъчваха жителите на Лестър.

Някакъв самотен конник достигна върха на обрасъл с трева хълм и при гледката, която се разкри пред него, сърцето му трепна от радост. След неколкодневна езда под изгарящото слънце граф Базилдън бе достигнал целта си — лятната резиденция на кралица Елизабет. Пред него се издигаше замъкът Кенилът, домът на Робърт Дъдли, граф Лестър.

Старият замък открай време се свързваше с името на крал Артур и Ричард Девъро знаеше историята му. Огромното имение първоначално било норманска крепост. Хенри V бе прибавил лятна къща с изкуствено езерце, а Дъдли бе наредил да построят още сгради в по-изящен стил с високи прозорци, каквито бяха на мода в момента.

— Не разбирам защо Елизабет е толкова благосклонна към сина на един предател — говореше си сам Ричард. Членовете на рода Дъдли

бяха толкова верни, колкото постоянен бе вятърът — днес така, утре иначе.

Ричард искаше да сложи край на това уморително пътуване и пришпори коня си, който измина разстоянието до великолепно то имение в галоп. Едва бе влязъл във вътрешния двор, мъжът скочи от седлото и хвърли поводите на едно конярче.

— Погрижи се добре за него — нареди му Девъро.

— Да, Ваша Светлост — отвърна момчето с широка усмивка.

— Вече се чудех къде се бавиш — достигна до слуха на Ричард познат глас.

Той се обърна и подаде ръка на барон Уилис Смит, един от най-близките му приятели.

— Не вярвам Дъдли да ми е приготвил стая — рече Ричард.

— Всичко тук е претъпкано — отвърна Смит. — За щастие успях да ти запазя един нар в моята стая.

Добрите познайници граф Базилдън и барон Смит се запътиха към главната постройка. Жените, край които минаваха — знатните дами, също както и обикновените прислужници — спираха, за да се насладят на свършената гледка, която представляваха двамата мъже.

И двамата бяха чудесно сложени. Имаха широки рамене и тесни тазове, а прилепналите панталони подчертаваха мускулестите им бедра. Приликите между двамата обаче свършваха дотук.

Високият граф със зелени очи и бакъреночервени къдрици стъпваше с елегантността на хищник. По-силният чернокос барон имаше дълбоко поставени кафяви очи и по-скоро тромава походка.

Ако имаха избор, почитателките на мъжката красота без съмнение биха избрали графа, който, както всеки знаеше, беше по-богат и от папата.

Барон Смит вечно имаше финансови затруднения, въпреки че пронизващият му поглед обещаваще повече от злато и скъпоценни камъни.

— Госпожа Мери и госпожа Джейн ме тормозеха през цялото време. На всяка цена искаха да узнаят кога пристигааш — разказваше Уилис Смит, докато влизаха в главната постройка. — Да не мислиш, че можеш да си играеш с две любовници в една и съща къща, без да се насадиш на пачи яйца?

Не получи никакъв отговор. Забелязал, че приятелят му е спрял, Смит се обърна.

Ричард стоеше насред огромното фоайе и гледаше към някаква млада дама. Когато русата красавица разпозна графа, тя спря, направи реверанс и му хвърли очарователна усмивка. След като я бе измерил от главата до петите и я бе съблякъл с поглед, Ричард ѝ смигна многозначително.

— Госпожица Сара изглежда особено привлекателна — отбеляза той, проследявайки я със смарагдено зелените си очи.

— Дали ще ѝ се усмихне съдбата да стане следващата ти любовница? — попита Уилис. — Или това щастие ще я отмине?

Ричард наблюдаваше приятеля си с бялото на очите си.

— Уил, добре знаеш, че не си падам по разни шушу-мушу с неомъжени жени.

— Девъро!

Чул името си, Ричард се обърна и изчака граф Лестър, който идваше насреща им.

— Добре дошъл в Кенилърт. Кралицата тъкмо си почива от сутрешния лов — обясни Дъдли. — Да ѝ съобщя ли за пристигането ви?

— Бих предпочел най-напред да сваля прахта от себе си, преди да се представя на Нейно Величество — отвърна Ричард. — Кажете на Бъргли, че съм тук и нося важни новини.

— Надявам се, не лоши.

— Напротив, дори доста добри.

— Така ли... и какви? — Думите се бяха изплъзвали от устните на Лестър, преди той да прехапе език.

Ричард го погледна в очите с поглед, който трябваше да подсказва на събеседника му, че това ни най-малко не го засяга.

— Настаняването на кралската свита не е проста работа — обясни Дъдли след кратко смущение. — Ще се наложи да делите една стая със Смит.

— Разбирам — отвърна Ричард с хладна вежливост, която не скриваше погнусата му от надутия граф. Без да каже нито дума повече, той се обърна, за да продължи разговора си с Уилис Смит.

Ако бе хвърлил поглед назад, Ричард щеше да види убийственото изражение, изписано на лицето на домакина. Граф Лестър, последният

любимец на кралицата, не хранеше особени симпатии към Базилдън. Напротив, само чакаше удобен момент, за да даде заслуженото на това нахално парвеню.

— Пристигнахме — рече Уилис и бутна една врата.

Ричард го последва и се огледа ужасен. Общата им стая приличаше повече на килер.

— Трябваше да се досетя, че Дъдли ще ме навре в най-мръсната дупка в цял Кенилърт. Извикай, моля те, някой прислужник.

Смит отвори вратата и махна на първата мярнала се пред погледа му прислужница.

— Хей, момиче, ела тук! — изрева той.

Хубаво младо девойче плахо прекрачи прага. Отгатнал уплахата ѝ, Ричард ѝ се усмихна, за да я успокои.

— С удоволствие бих хапнал нещо, а имам нужда и от ведро с топла вода — рече той с глас, който накара момичето да забрави всичките си страхове. — Възможно ли е това?

Омагьосано от усмивката на красивия граф, момичето го зяпаше, без да продума.

— Хей? — опита се да я изтръгне от унеса ѝ Ричард и пхна една монета в ръката ѝ.

— Веднага ще се погрижа, Ваша Светлост — рече тя най-сетне и излетя през вратата, за да изпълни желанията му.

— Наредя ли нещо на някоя прислужница, никога не получавам желаното — оплака се Уилис. — Но ако ти им заръчаш нещо, ще си изпотрошат краката да ти угодят. Бих искал да зная как го правиш.

— Не си внимавал — рече Ричард, изхлузи прашните си дрехи през главата и ги захвърли в един ъгъл. След това седна на ръба на леглото и събу ботушите си. — Между заповед и молба има огромна разлика.

— Какво искаш да кажеш?

— Дай на една жена онова, за което копнее, и тя ще премести планини за тебе — обясни му Ричард. — Невероятно просто е да отгатнеш тайните желания на една жена. Повечето прислужници искат най-много от всичко да се отнасят с тях като с дами. Докато повечето дами със знатен произход — като Сара — копнеят да се отнасят с тях като с обикновени селянки. Следвай това просто правило, приятелю, и нежният пол ще те боготвори.

Уилис се ухили и скръсти ръце на гърдите си.

— Какво ще стане, ако срещнеш жена, в чиято душа не можеш да надникнеш толкова лесно?

Ричард сви рамене.

— Навярно ще се ожения за нея и ще я направя своя графиня.

— А ако не е от знатен произход?

Ричард измери приятеля си изпод вежди.

— Най-богатият граф на Англия може да си позволи да се ожени, за която пожелае.

— С позволението на кралицата.

— Не се безпокой. Зная как да се държа с Елизабет.

— Не е ли възможно усърдието на прислугата да има нещо общо с тежката ти кесия? — подкачи го Уилис. В гласа му ясно се долавяше нотка на завист.

Ричард избухна в смях и подхвърли на събеседника си кесия с жълтици.

— Можеш да провериш и двете възможности — предложи той.

— А след това ще ми кажеш какво е станало.

— Не отричай обаче, че кралицата те цени толкова високо, защото сделките ти пълнят хазната ѝ със злато — смутено отвърна Уилис. Фактът, че богатият му приятел, който със самочувствието на кралски фаворит не даваше пет пари за потребностите на другите, можеше да си позволи да му хвърли кесия жълтици, го объркваше.

Ричард отвърна с престорено разочарование:

— А аз си мислех, че Елизабет ме обича заради прословутата ми външност и неустоим чар.

Уилис едва не се търкулна на пода от смях. Накрая той стана, запъти се към вратата и се сбогува:

— Сега изчезвам. Доскоро.

По коридора покрай него профучаха две прислужници. Едната носеше ведро с топла вода, а другата — табла с ястия — кое от кое по-вкусни.

Два часа по-късно граф Базилдън напусна стаята си. С изключение на бялата яка, целият бе облечен в черно. Запъти се към кабинета на Дъдли, където го очакваше кралицата. Почука и след като

го поканиха, влезе в стаята. Робърт Сесил, граф Бъргли, седеше сам зад писалището.

— Значи най-сетне пристигна... и то само с шест седмици закъснение — вместо поздрав рече Бъргли. — Ако се бе забавил още малко, можеше да ни посрещнеш направо пред портите на Лондон.

— Много ли е ядосана? — попита Ричард, настанявайки се на стола от другата страна на писалището. Той подаде на Бъргли малък пакет. — Нося добри новини и имам план, който ще ни направи по-богати от папата.

— Няма какво да се възрази на това, работата преди удоволствията — забеляза Сесил. — Тя ще ти прости.

— Това научих от най-благородния англичанин — отвърна Ричард, намеквайки за годините, когато Сесил го бе отглеждал и възпитавал в дома си.

Бъргли отвърна с кимване на комплимента и отбеляза усмихнат:

— Предполагам, че Дъдли ти е дал най-ужасната си стая?

— Грещиш, най-ужасната е дал на Смит — отвърна Ричард. — За мен не е оставил никаква.

При споменаването на барона Бъргли смръщи чело.

— Не те ли посъветвах да нямаш вземане-даване със Смит?

— Защо се отнасяш така с него? — пожела да знае Ричард. — Уилис също израсна в твой дом. Причината не е ли в това, че той не притежава нищо, освен името си?

— Стотици пъти сме водили този разговор — отвърна Бъргли. — Отношението ми няма нищо общо с финансовото му състояние. Смятам Смит за неблагонадежден и тая известно подозрение към него във връзка с неочакваната кончина на баща му и брат му. Знаеш това, Ричард.

— Просто не мога да повярвам, че Уилис е пожертвал семейството си заради някаква си титла.

— Виждал съм хора да убиват и за по-малко. И не забравяй, че той пропиля наследството, което...

Неочаквано вратата се отвори. При вида на кралицата двамата мъже скочиха на крака и се поклониха.

Висока, слаба и червенокоса, на четиридесет и две години Елизабет Тюдор все още бе пленително красива жена. Тя носеше дълбоко изрязана рокля от нежнорозова коприна, чиито перлени

бродерии сигурно струваха цяло състояние. На шията, пръстите и в косата ѝ блестяха възхитителни диаманти. Когато се движеше, Елизабет пръскаше искри като танцуващ слънчев лъч.

Кралицата седна и подкани Бъргли да последва примера ѝ. Ричард остана да стои прав като непослушно дете, което очакваше наказанието си. Кралицата го изгледа от глава до пети, при което той изпита желание да потъне в земята.

— Блудният син се завърна — рече накрая Елизабет. — Закъснението ви никак не ми допада.

— Простете, Ваше Величество — извини се Ричард, съпровождайки думите си с дълбок поклон. — Въпреки че копнеех да се присъединя към свитата ви, деловите ви интереси ме задържаха в Лондон.

— Звучите като Сесил. Годините, прекарани в дома му, са превърнали и вас в прекалено сериозен млад мъж — отвърна кралицата, доволна от изкусно формулирания отговор. — Седнете, скъпи Мидас. Разкажете какво сте докоснали през последните седмици и сте го превърнали в злато.

— Получих важни новини от Изтока — отвърна Ричард. — Сестра ми Хедър пише, че султан Селим бил починал. Сега султан е принц Мурад. Майка му и съпругата му са привърженички на търговията с Англия.

— За кого се омъжи сестра ви? — попита Елизабет.

— За принц Халид, братовчеда на султана.

— Ах, да, спомням си. И трите ви сестри проявиха дързостта да се омъжат без мое позволение.

— Вятърничави същества — вметна Бъргли. — Въпреки това и трите се показаха изключително лоялни към короната, особено най-малката.

Ричард му хвърли благодарен поглед.

— Имам план, който ще ни направи богати.

— Скъпи ми Мидас, богатството ви вече надхвърля възможностите на човешкото въображение — подразни го Елизабет.

— Тогава можете да бъдете сигурна, че не съм движен от егоистични мотиви, а единствено от мисълта за вашите интереси — парира Ричард. След това с блеснали очи започна да им излага плана си: — Дайте ми пълномощно с кралския печат и ще делим печалбата.

Дипломатията в Ориента се размърдва бавно. По мои сметки след три години вече ще имаме солидни позиции в Османската империя.

— И каква част ще отива за короната?

— За лъва, мисля аз, лъвският пай: петдесет процента — отвърна Ричард. — Бъргли и аз си поделяме останалите петдесет. От това начинание Англия ще извлече огромни ползи.

— Седемдесет процента — възрази кралицата.

— Шестдесет — отвърна Ричард.

— Спазарихме се — усмихнато рече Елизабет. — Сесил, погрижете се незабавно да получи пълномощното.

Ричард отвори пакетчето, което бе донесъл.

— Майката на султана ви изпраща този скромен подарък в знак на добра воля.

„Скромният подарък“ представляваше украсено с диаманти ветрило. Разтворено, то приличаше на блестяща дъга, а за дръжката му не бяха жалени смарагди, сапфири и рубини.

— А това е подарък от съпругата на султана. — Ричард извади възхитително букетче от порцеланови цветя, също обсыпано с безброй скъпоценни камъни. — Трябва да им се отблагодарим по подобаващ начин. Хедър ми пише, че това било обичай в Ориента.

Елизабет не можеше да откъсне очи от украшенията. Без да вдигне поглед, тя попита:

— А как да възнаградим сестра ви?

— Не е необходимо — отвърна Ричард. — Всъщност тя ме моли да ѝ изпратя няколко малки прасенца.

— Това пък защо? — учуди се Елизабет.

— За да си ги отгледа и заколи — обясни Ричард, подсмиввайки се. — Сестра ми е забележителна жена. Тя обича свинско месо, но от девет години не е вкусила нито хапка, тъй като свинското е забранено при мюсюлманите. Хедър е убедена, че съпругът ѝ не би създал пречки, когато става дума за подарък на кралицата.

— Колко умно — удиви се Елизабет. — Още веднъж докажете предаността си към короната, Ричард. Имате ли още някакво желание?

Ричард се поколеба за част от секундата.

— Що се отнася до задълженията ми в Ирландия...

— Вие сте ни прекалено необходим, за да ви бъде позволено да напуснете Англия — прекъсна го Бъргли, с което си спечели изпълнен

с укор поглед от страна на протежето си.

— Молбата е отхвърлена — отсече кралицата.

— Но, Ваше Величество...

— Никой от перовете ми няма право да се грижи за делата си извън Англия, преди да се е сдобил с наследник.

— Тогава ви моля да ми позволите да се сдобия с такъв — отвърна Ричард.

— Какво? Да не възнамерявате да отидете на пазара и да си купите син? — присмя му се Елизабет.

Бъргли се усмихна безмълвно, което не се случваше често. Изчервен до уши, Ричард се поправи:

— Моля за позволение да се ожения и да си създам наследник.

— Скъпо момче, церемониалът изисква най-напред да си намерите годеница, а след това да искате позволението ми — замислено обясни кралицата, сякаш пред себе си имаше някакво дете. — Имате ли някого предвид?

— Възнамерявам да поискам ръката на добродетелната и очарователна Моргана Талбот, дъщерята на Лъдлоу — излъга Ричард, опитвайки се да назове някое приемливо име. В края на краищата всички жени си приличаха. А освен това бракът не бе нищо повече от сделка. За да се сдобиеше с наследник, не бе нужна нито любов, нито страст. Незабавно трябваше да замине за Ирландия, за да защити семейството на най-голямата си сестра от алчните им врагове, които управляваха острова. Тези корумпирани лешояди дебнеха от гнездото си в замъка Дъблин дори и за най-малката възможност да се нахвърлят върху гордите ирландски благородници и да заграбят колкото е възможно повече. Само богат човек като него можеше да се справи с тях. В противен случай гражданската война бе неизбежна.

— Държите на мен толкова малко, че ще ме пренебрегнете, за да се ожените? — попита Елизабет.

— Госпожица Моргана е хубава, но красотата ѝ бледнее пред вашата — увери я Ричард, дарявайки господарката си с младежка усмивка. — Верността, възхищението и сърцето ми ви принадлежат. Моргана Талбот няма да бъде това, което означавате за мен вие.

— Безсрамен ласкател! — Елизабет го перна през пръстите с дръжката на ветрилото си.

Ричард хвърли поглед към Бъргли, който постави длан пред устата си, за да прикрие една усмивка.

— Издействайте си съгласието на Талбот, а след това започнете да ухажвате малката — обясни му Елизабет. — Вие сте вълшебник в сделките и роден ухажор. Напълно ми е непонятно с какво толкова ви привличат битките.

— Безпокоя се за сестра си Катрин — призна Ричард. — Тя пише, че в Ирландия се задавала буря.

— Графиня Тирон — обясни Бъргли на кралицата.

Елизабет въздъхна.

— Имам чувството, че съм изпратила вълци да управляват Ирландия.

— Катрин пише, че много грижи ѝ създавал и течащият покрив на замъка, но мъжът ѝ така и не бил получил отговор на молбата си да внесе оловни плочи за покрива.

— От оловото се правят муниции — намеси се Бъргли.

— Изпратете на зетя на Ричард каквото му е необходимо — заповяда кралицата. След това, обръщайки се към Ричард, сухо рече: — Имате и една сестра в Шотландия. Тя няма ли някакви желания?

— В момента не. — Ричард нямаше намерение да разказва на кралицата за шотландския си зет, който постоянно го увещаваше да се застъпи пред Елизабет за освобождаването на Мери Стюард от затвора. Дори синовете на Бриджит го засипваха с писма, в които се молеха кралицата им най-сетне да се завърне у дома. Колкото и да държеше на семейството си, Ричард не смееше да подлага на изпитание благосклонността на Елизабет.

Кралицата се надигна, давайки да се разбере, че аудиенцията е приключила.

— Хайде, моите поданици ме очакват в залата. — С тези думи тя напусна стаята, съпроводена от Бъргли.

Ричард ги последва на известно разстояние и спря на входа на залата. Всеки момент щеше да започне внасянето на подаръците.

Елизабет величествено седеше на импровизиран подиум в най-удобното кресло, което можеше да се намери в замъка. Управителят на Лестършир пристъпи напред, поклони се според етикета и както всяка година подаде на краищата пълна с жълтици сребърна чаша.

— Чудесен подарък — благодари Елизабет, без да откъсва очи от съдържанието на чашата. — Не получавам често подобни дарове.

— Ако Ваше Величество няма нищо против — отвърна мъжът, — ще си позволя да я уверя, че в тази чаша се крие нещо много повече от злато.

— И какво е то? — попита кралицата и го погледна въпросително.

— Сърцата на вашите поданици — гласеше отговорът.

— Благодаря ви — искрено зарадвана отвърна Елизабет.

Докато я наблюдаваше, сърцето на Ричард се изпълни с възхищение. Той обичаше кралицата си, въпреки женската ѝ суетност и труден характер. Досега на английския трон не бе седял по-надарен владетел.

— На лицето ви винаги е изписан този болезнен израз, сякаш току-що сте отхапали нещо кисело...

Ричард се извърна и видя зад себе си граф Лестър, който измерваше с поглед дългогодишния фаворит на кралицата.

— Блясъкът на Нейно Величество не е ли достатъчен повод за радост? — хапливо рече Дъдли. — Никога ли не се смеете? Какво ще кажете за една усмивчица?

— Ах, Лестър, смехът често краси празни глави — отвърна Ричард, — а усмивката нерядко крие коварство. — С тези думи той обърна гръб на графа и се запъти към вратата.

— Вече ни напускате? — със саркастично вежлив глас попита Дъдли. — Ще ни липсват.

— Шрапшир и годеницата ми ме очакват — изненада сивокосия граф Ричард и му обърна гръб. Видът на занемелия Дъдли извика на устните му лека усмивка, която остана да трепти на лицето му, докато напускаше залата.

2

Кийли се бе настанила удобно във ваната, приготвена за нея в стаята ѝ в странноприемницата „Стария елен“ недалеч от Лъдлоу, Шрапшир. Стаята бе тъмна, малко по-голяма от обикновен килер и само с едно мъничко прозорче, от което можеше да се види покрития с калдъръм двор, но бе чиста и подредена. Чаршафите на леглото блестяха безукорно бели.

Дали баща ѝ щеше да я признае за своя дъщеря? Кийли си задаваше този въпрос за стотен път.

„Всемогъщи боже! Разбира се, че ще ме признае!“ — убеждаваше сама себе си и си представяше вълнуващата им среща.

Как достолепно ще прекоси голямата зала в замъка Лъдлоу, където Робърт Талбот ще седи в едно кресло пред камината. Видял я да влиза, той ще се изправи, ще я вземе в обятията си и ще я притисне към гърдите си. Ще я нарече „дъще“, а тя него — „татко“. Двамата ще поплачат за Мегън, а след това баща ѝ ще ѝ обещае да я обича и пази и да излекува раните, оставени в душата ѝ в годините, през които са били разделени.

Каква чудесна, трогателна сцена. Прелестно чудесна. Черни мисли започнаха да помрачават този сън наяве.

Къде щеше да отиде, ако Робърт Талбот ѝ обърнеше гръб? Преди много години бе изоставил майка ѝ. Откъде у Мегън тази сяла вяра, че един безотговорен английски херцог ще обикне и признае пред всички незаконната си дъщеря? В края на краищата тя бе просто едно копеле.

И Рис! Не бе имала възможност да се сбогува с обичния си брат. Какво бе направил Рис, научавайки, че Мадок я е изгонил?

Някой почука на вратата и я изтръгна от мрачните ѝ мисли. Беше Одо, който извика:

— Готова ли си, малката ми?

— Само още няколко минути.

Кийли излезе от ваната и се подсуши. Облече лека вълнена рокля с теменуженосиния цвят на очите ѝ, а към нея бяла блуза с дълги ръкави и дълбоко обло деколте. След това се напъха в черните си ботуши за езда и си сложи инкрустирания със скъпоценни камъни медальон, който се открояваше върху блестящо бялата блуза.

Накрая се среса и сплете гарвановочерната си коса на плитка. След като приключи с тоалета си, тя отвори вратата и покани Одо и Хю да влязат.

— Изкъпахте ли се? — попита тя, оглеждайки братовчедите си от глава до пети. Когато те кимнаха като две огромни послушни бебета. Кийли добави: — Трябва да призная, че изглеждате много добре.

— Ти също изглеждаш чудесно, малката — върна комплиментата Одо. — Готова ли си да се срещнеш с баща си?

Въпреки че при тези думи стомахът ѝ се сви на топка, Кийли решително вирна глава.

— Напълно.

— Да вземем ли нещата си? — попита Хю.

— Ще дойдем за тях по-късно — отвърна тя с усмивка, която трябваше да вдъхне кураж и на тримата. След това взе палтото си и се запъти към конюшната, следвана по петите от братовчедите си.

Конярчето вече бе оседдало и извело Мърлин и останалите два коня във вътрешния двор. Тримата се качиха по седлата и се отправиха към замъка Лъдлоу.

Селцето Лъдлоу и хълмовете, в които се бе сгушило, представляваха прелестна гледка. Слънцето грееше от безоблачното небе, а от запад появаше лек летен вятрец. По гористите хълмове бяха пръснати приятни на вид сламени колибки. По ливадите буйно цъфтяха диви цветя — тъмновиолетови магарешки тръни, сини метличини, градински риган.

Най-сетне пред тях изникна и замъкът Лъдлоу — сив и заплашителен, като вкаменено праисторическо чудовище. Дъхът на Кийли секна. От страх стомахът ѝ се сви на топка, а сърцето ѝ заблъска лудо. За пръв път в живота си се боеше истински. Наистина не бе лесно да се живее с цялата тази несигурност.

Кийли се насили да си поеме дълбоко дъх. Може и да бе страхливка, но не желаше никой да узнае това.

— Горе на кулата се вее знамето на херцога — извика Одо и посочи с ръка.

— Значи си е вкъщи — добави Хю.

— Не се чувствам добре — обясни Кийли, която бе изгубила кураж. Тя се опита да обърне Мърлин. — Да отложим за утре. Сигурна съм, че дотогава ще ми е минало.

— Щом си дошла дотук, не можеш да се откажеш — отвърна Одо, препречвайки ѝ пътя с коня си.

Кийли кимна с нежелание. Изпитваше желание да препусне в галоп назад, към Уелс, но имаше само един път и той водеше към замъка Лъдлоу.

Тъй като в Англия цареше мир, тримата минаха безпрепятствено по спуснатия подвижен мост и през външните отбранителни съоръжения. Никой не ги спря и не ги попита нищо, докато не стигнаха главната сграда на замъка.

— Какво желаете? — Мъжът, препречил входа към голямата зала, очевидно бе някой разполагащ с голяма власт прислужник.

— Кой сте вие? — отвърна Кийли. О, боже! Не възнамеряваше да се държи толкова надут. Високомерието не подходеше на копелетата.

— Аз съм господин Добс, икономът на херцога — с чувство за превъзходство рече мъжът. — А вие коя сте?

— Госпожица Глендоуър — с лека усмивка отвърна Кийли. — Трябва да говоря с херцога.

Добс я измери от главата до петите и забеляза съвсем обикновеното ѝ облекло. Все още не бе виждал знатна дама, облечена по този начин.

— Негова Светлост е зает — обясни Добс и се опита да я изтика през вратата. — Опитайте си късмета някой друг ден.

Въпреки че напълно бе изгубила смелост, Кийли не помръдна от мястото си. Тръгнеше ли си сега, нямаше да се върне никога.

— Въпросът, по който желая да говоря с херцога, не търпи отлагане — настоя Кийли. — Уведомете го, моля, че съм тук.

Икономът тъкмо се канеше да каже нещо и да я отпрати, когато от залата долетя някакъв женски глас.

— Кой е, Добс?

Добс се обърна и извика:

— Една млада жена, която настоява да говори с Негова Светлост.

— Доведете я при мен — рече дамата.

Залата надминаваше всичко, което Кийли бе виждала някога. Бе огромна и имаше висок таван с гредоред и две големи камини. От тавана висяха пъстри знамена, а по стените — разкошни гоблени.

Кийли втренчено гледаше русия, синеок ангел, по чиято заповед бе пусната в залата. Момичето бе една-две години по-младо от нея и носеше светлосиня копринена рокля, подчертаваща стройната ѝ фигура. До този ангел стоеше почти незабележима възрастна жена.

— Госпожице, мига ли да ви представя госпожица Глендоуър — иронично рече Добс. — Госпожице Глендоуър, позволете да ви представя госпожица Моргана, дъщерята на Негова Светлост.

Цялото внимание на Моргана Талбот сега бе съсредоточено върху очарователната натрапница. Веднага бе забелязала нежната хубост на момичето — черната лъскава плитка, безукорния светъл тен, едва доловимата руменина по страните и стройната, женствена фигура.

Товага Моргана видя очите на момичето — същия рядко срещан теменужено син цвят като очите на баща ѝ. След това ѝ направи впечатление пръскащият искри медальон с изображение на дракон, който изглежда бе другата половина на онзи, който баща ѝ никога не сваляше от врата си. Дали това момиче не бе плод на някое младежко увлечение на херцога?

Кийли знаеше, че ангелът е нейна сестра. Дали имаше и друга? Момичето носеше много скъпа рокля. Кийли погледна себе си, скромното си облекло, и се почувства като навлечена с парцали. Тя бе просто една бедна роднина.

Всяка от тях виждаше в другата качества, които липсваха на самата нея. В този миг двете момичета се превърнаха в съперници.

— Госпожице Глендоуър, моята компаньонка, госпожица Ашмол — представи Моргана по-възрастната жена.

Кийли кимна.

Госпожица Ашмол я огледа отгоре до долу. По израза на лицето ѝ Кийли разбра, че не е издържала изпита.

— За съжаление Негова Светлост отсъства — обясни Моргана. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Знамето на херцога се развява на кулата — възрази Кийли.

— Не ме разбрахте. Баща ми е на посещение у приятели — отвърна Моргана, дарявайки я с ослепителната си усмивка. — За какво искате да разговаряте с него?

— Боя се, че въпросът е личен — отвърна Кийли. — Ще се върна отново след няколко дена.

— Не!

Кийли учудено зяпна блондинката.

— Негова Светлост е много зает и няма време за всеки, който желае да говори с него — настоя Моргана. — Кажете за какво става дума и аз ще му предам.

— Много благодаря, но предпочитам да не го правя — отвърна Кийли и понечи да си тръгне.

— Надявам се, баща ми не ви е прелъстил, обещавайки да ви осигури положение в обществото — рече Моргана.

Кийли се обърна ужасена и зяпна сестра си с отворена уста.

— Прелъстяването на симпатични момиченца е любимото занимание на баща ми — излъга Моргана.

Кийли пребледня като платно и — сякаш поразена от гръм — отстъпи крачка назад. Дали не бе направила грешка, идвайки в замъка Лъдлоу? Не, Мегън не бъркаше никога, когато видеше нещо. Нещо тук не бе наред. Кийли ясно долавяше смесилата от страх и омраза, струяща от погледа на сестра ѝ.

— Извинете за безпокойството — сухо се сбогува Кийли. — Ще дойда друг път.

— За кого да съобщя на Негова Светлост? — не отстъпваше Моргана.

Кийли се насили да се усмихне.

— Кажете на Негова Светлост, че е идвала дъщеря му.

— Измамница — просъска госпожица Ашмол. От устата ѝ тази дума прозвуча като клетва.

Едва сега Кийли забеляза Одо и Хю, които бяха застанали пред нея и се готвеха да се намесят. Тя ги задържа с ръка.

— Баща ми е посял дузина копелета между Шрапшир и Лондон. Разбира се, никога не ги признава за свои деца — обясни Моргана с отровен глас, който контрастираше с ангелската ѝ външност. — Добс!

Икономът на Талботови, който очевидно бе подслушвал някъде наблизно, се втурна в залата.

— Изхвърлете това копеле от замъка ми — заповяда Моргана.

Добс погледна към Кийли, поколеба се и накрая пристъпи към нея. Видът на двамата изпречили се на пътя му великани, накара прислужника да замръзне.

— Не си правете труда, господин Добс — с достойнство обясни Кийли. — И сама ще намеря пътя.

Заслепена от сълзи, Кийли се втурна по стълбите, които извеждаха навън. Докато търсеше спасение от преживяното унижение, в бързината тя едва не се сблъска с някакъв младеж.

Петнадесетгодишният Хенри Талбот, единствен син и наследник на Робърт Талбот, отстъпи встрани, за да направи място, на прекрасното видение, което прелетя край него.

Коя бе тя? Нова прислужница? Докато гледаше след нея, Хенри си даде сметка, че с удоволствие би я посветил в новото си хоби — любовните игрички.

Когато се обърна, за да продължи нагоре по стълбите, младият маркиз се оказа лице в лице с двама великани. Той отскочи назад и остана така, опрял гръб в стената. Ако в случая ставаше дума за закрилници на дамата, Хенри трябваше да се прости с идеята за сближаване.

Момчето се увери, че вече няма опасност да бъде стъпкано. Пътят бе чист и то се втурна в голямата зала, където сестра му вилнееше от гняв.

— Как смее да нахлува тук! — съскаше Моргана, кръстосвайки пред камината.

— Успокойте се, госпожице — утешаваше я госпожица Ашмол. — Тази повлекана не е нищо повече от една алчна измамница.

Моргана се обърна към нея и смръщи чело.

— В никакъв случай няма да дръзне да се появи отново — с ъгълчето на очите си русата красавица съзря по-малкия си брат. — Госпожице Ашмол, моля, оставете ни сами. Скъпият ми брат идва да ме види — при тези думи на устните ѝ се появи усмивка, но очите ѝ останаха студени.

Когато възрастната дама напусна залата, Хенри изсумтя презрително. Винаги когато сестра му се усмихваше, това вещаеше

неприятности, а по правило потърпевшият бе той.

— Понякога Ашмол е толкова досадна — обясни Моргана. — Въпреки че, признавам, всеотдайността ѝ е удивителна.

— Всеотдайността ѝ е доста добре възнаградена — отвърна Хенри. — Коя бе хубавата дама, която излетя оттук преди малко?

— Тази змия не е никаква дама — просъска Моргана. — Нахалницата имаше наглостта да нахлуе тук и да настоява да говори с татко.

— Във всеки случай бе доста хубава.

— С някаква банална хубост може би...

Хенри потисна една усмивка и продължи да наблюдава Моргана с бялото на очите си, фактът, че бе признала красотата на момичето, го изненадваше.

— Какво искаше? — попита той.

— Дриплата твърдеше, че била дъщеря на татко.

— Мислиш ли, че наистина...?

— Като се имат предвид теменужените очи и проклетият медальон, няма никакво съмнение относно самоличността на баща ѝ — прекъсна го Моргана. — Изглежда татко има извънбрачни деца из цяла Англия.

— Теменуженосини очи — повтори Хенри. — Защо тогава не изпрати да го повикат?

— Защо да го безпокоя за такава дреболия като появата на някое от неговите копелета? — възрази Моргана. — А освен това, би ли искал да делиш наследството с такава една жена с неизвестно потекло?

— Извънбрачните деца нямат право на наследство — рече Хенри. — Как би могла да ни навреди?

— Не ни стига, че графиня Чешир преследва татко — оплака се Моргана. — Нямаме нужда от още някой, който да оспорва нашето наследство.

— Моето наследство — поправи я Хенри.

— Разбира се, както кажеш.

— Що се отнася до госпожа Даун — отбеляза Хенри, — по-скоро татко преследва нея, отколкото обратното. Освен това видях как...

— Ах! Всички вие, мъжете, сте един дол дренки.

— Какво искаш да кажеш?

Моргана не отговори на въпроса му. Вместо това насочи разговора към любимата си тема — към самата себе си.

— Що се отнася до мен, не мога да избира между Ричард Девъро и Уилис Смит. За кого от двамата да се омъжа?

— Хич не ме е грижа кой нещастник ще получи ръката ти — с кисело изражение отвърна Хенри.

— Подобно държание не подхожда на бъдещия херцог Лъдлоу — смъмри го Моргана. — Девъро наистина е граф и един от най-богатите хора в цяла Англия, но барон Смит е дяволски привлекателен.

— Тогава се омъжи за Девъро и направи Смит свой любовник — подхвърли й видимо погнусеният Хенри. — Къде е татко?

Моргана сви рамене.

— Вероятно е в леглото с госпожа Даун — кисело обясни тя. — Защо ти е да знаеш?

— Защото, безмозъчна глупачке, трябва да научи, че...

— Да не си продумал за нея — заплаши Моргана. — Иначе ще съжаляваш!

— Татко има право да знае — настоя Хенри. — Освен това с удоволствие бих се запознал с новата си сестра.

— Ако продумаш пред татко за нея, ще му разкажа за момичето, което ти... — Моргана не довърши изречението си. Вместо това хвърли на брат си дяволит поглед. — Зная какво си направил и зная, че татко те е предупредил да стоиш настрана от момичетата в Лъдлоу. Вече имаш две копелета. Колко още ще трябва да издържа татко?

— Ти печелиш — с неохота отстъпи Хенри.

— Заклевах ли се... нито дума?

— Кълна се да не споменавам пред татко за незаконната му дъщеря.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб — ликуващо рече Моргана и целуна брат си по бузата, преди да се обърне и напусне залата.

Още щом остана сам, Хенри веднага изтри бузата си с ръкав и седна. Наистина се бе заклел да не разказва на баща си за незаконната му дъщеря, но не бе обещавал да не казва на непознатата си сестра къде би могла да намери графа, когато той тръгне за Лондон.

— Добс! — извика Хенри. Когато икономът се появи, момчето му нареди да изпрати някого след тримата посетители, които току-що

напуснали Лъдлоу. — Да ги потърси в „Стария елен“. Това е единствената странноприемница надлъж и шир. Освен това имам нужда от пергамент, перо и един от вестоносците на баща ми. И то бързо, човече.

Изгубила всяка надежда, Кийли се метна на Мърлин и в галоп напусна замъка Лъдлоу. Когато оставиха зад себе си крепостните стени, тя поотпусна поводите, така че братовчедите ѝ да могат да я настигнат. Тримата продължиха да яздят безмълвно.

Мадок се бе оказал прав. Тя наистина бе просто едно копеле и нищо повече.

Пейзажът вече не ѝ изглеждаше като идиличен декор. Малкото селце бе отражение на собствената ѝ сиротност, а сламените къщички — само бедни колибки. Дори безбройните диви цветя, които леко се полюляваха под ласките на нежния летен ветреца, сякаш ѝ се присмиваха.

По средата на пътя между замъка Лъдлоу и странноприемницата „Стария елен“ болката на Кийли се превърна в тихо раздразнение и не след дълго тя вече кипеше от гняв. Херцог Лъдлоу бе направил дете на майка ѝ, а след това я бе зарязал. Скъпо щеше да плати за това. Но как? Изглеждаше ѝ почти невъзможно да си отмъсти на един от най-могъщите перове на Нейно Величество.

„Не е хубаво да мразиш, когото и да било“ — чу недоволния глас на майка си.

Гневът ѝ отлетя толкова бързо, колкото бе избухнал. Чувстваше се изморена и празна. Низките ѝ страсти, чиито корени без съмнение се криеха в английската кръв във вените ѝ, трябваше да бъдат държани под контрол. Ако им се поддадеше, те със сигурност щяха да я погубят.

— Какво ще прави тя сега? — попита Хю. Сега тримата седяха около една маса в странноприемницата и мрачно гледаха пред себе си.

— Кийли ще почака още ден-два, а след това още веднъж ще се опита да се срещне с баща си. Този път ще отидем вечерта, за да сме сигурни, че ще го заварим.

— Не мога да се върна в Лъдлоу — поклати глава Кийли. — Това момиче... моята сестра... не иска да ме види там.

— Естествено е да бъде предпазлива — подхвърли Одо.

— В очите ѝ ясно прочетох, че е разбрала коя съм — възрази Кийли. — Чувства се застрашена от мен.

— Ти си дъщеря на херцога — рече Одо. — Точно както и тя.

— Не точно — поправи го Кийли. — Аз съм негова незаконна дъщеря.

— Мисля, че трябва да се върнем у дома — обясни Хю. — Рис ще ни защити от Мадок.

На лицето на Кийли бе изписана неизмерима мъка.

— Аз нямам дом — прошепна тя със сломен глас. — Не е необходимо да споделяте изгнанието ми. Искam вие двамата да се върнете в Уелс.

Одо постави ръка върху нейната, а Хю — върху тази на брат си.

— Ние тримата сме едно — обясни Одо.

— Не бих могъл да го кажа по-добре — потвърди Хю.

— Със сигурност — отвърна Одо. — Защото нямаш и капка мозък.

Кийли не можа да не се разсмее и тъкмо се канеше да каже нещо, когато вратата на странноприемницата се отвори с трясък и този шум веднага привлече вниманието им. Мъж в ливрея с цветовете на херцог Лъдлоу прекрачи прага. Той обходи с поглед малцината гости и се насочи към масата на Кийли и братовчедите ѝ.

— Вие ли сте жената, която тази сутрин е била в замъка Лъдлоу?

Обезпокоена, Кийли прехапа устни, преди най-сетне да кимне. Пратеникът извади един пергамент и ѝ го подаде.

За миг Кийли остана неподвижна, смутено взирайки се в мъжа, след това пое пергамента. Бавно го отвори и го прочете. Най-сетне вдигна поглед и дари пратеника с пленителна усмивка.

— Да изчакам ли за отговор? — любезно попита мъжът, очарован от теменуженосиния поглед на момичето.

— Бих желала да размисля.

Пратеникът кимна и без нито дума повече напусна странноприемницата.

— Дай да го прочита — рече Хю.

— Хайде стига, ти не можеш да четеш — напомни му Одо.

— Ти също — отвърна Хю.

— Никога не съм твърдял обратното. Е, момиче, добри ли са новините?

— Имам брат на име Хенри — разказа Кийли. — Пише, че през третата седмица на септември баща ни ще бъде в резиденцията си в Лондон. Бил сигурен, че там ще мога да разговарям с него, без да срещна пречки от страна на госпожица Моргана.

— Наистина добри новини — каза Одо.

— Тръгваме ли за Лондон? — примоли се Хю. — Не съм и сънувал, че ще попадна в самата бърлога на врага.

— Разбира се, че ще заминем за Лондон — Одо плесна брат си по тила. — Кийли трябва да се срещне с баща си.

— Не е необходимо да идвате с мен в Лондон — обясни момичето. — Сигурна съм, че ще се оправя и сама.

— Наистина ли мислиш, че ще те пуснем да пътуваш сама? — попита Одо.

— Няма да се отървеш толкова лесно от нас — добави Хю.

— Не съм и искала — отвърна Кийли. — Е, добре, имаме ли достатъчно пари, за да платим сметката?

— Да, да, момичето ми, не си измъчвай главицата с подобни дреболии — повиши глас Одо. — Качи се горе и си почини добре. Тръгваме още днес следобед.

Кийли се надигна с усмивка. Тя се наведе, за да целуне братовчедите си по бузите.

— Много ви обичам — промълви момичето, което накара двамата великани да пламнат от смущение.

Едва изчакал Кийли да изчезне нагоре по стълбите, Хю поглед на въпросително брат си.

— А сега какво?

— Нямаме много пари — призна Одо. — Но това още не е причина за безпокойство. Ще изкараме до Лондон и няма да умрем от глад. Все ще ни падне нещо.

Вратата на странноприемницата отново се отвори и на прага застана висок, симпатичен мъж. Самоувереното му държание и изискано облекло крещеше: богат благородник. Знатният господин попита за гостилничаря и обяви на висок глас:

— Имам нужда от чиста стая и гореща баня. Ще остана около час, но, разбира се, ще платя цената за цял ден. Далече ли е замъкът Лъдлоу?

— Половин час по пътя, господине — отговори гостилничарят.
— Моля, последвайте ме. Ще ви покажа най-хубавата си стая.

Одо, който не бе свалил поглед от благородника, се наведе към брат си и прошепна на ухото му:

— Тъкмо това ни трябваше.

Хю потръпна и го погледна ужасен.

— Това ли си мислиш, което мисля, че си мислиш?

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш? — тросна се Одо на брат си и го сръга в ребрата. — Изразявай се ясно.

— За пладнешки грабеж може да увиснем на бесилото — тихо каза Хю.

— Наречи го просто преджобване — поправи го Одо. — И между другото, на въжето се умира по-бързо, отколкото от глад.

— А освен това няма да ни пипнат — прошепна Хю, а изражението му се разведри.

Одо го погледна смръщено.

— Откъде си толкова сигурен?

— Карнеолите са у мен — обясни Хю и извади от джоба си един от гладките, червено-кафяви камъни. — Кийли каза, че в тези камъни е скрита магия, която ще ни пази от зли сили. Има ги от Мегън.

Одо затвори очи, сякаш не можеше да понесе глупостта на брат си, и потисна желанието да го цапардоса.

— Зная свършеното място за срещата с нашето приятелче — обясни той и се изправи. — Ела, да вървим.

Хю го гледаше недоумяващо.

— Какво приятелче?

Този път Одо го зашлеви и изръмжа:

— Безмозъчен идиот.

— Аха — извика Хю. Най-сетне бе разбрал и последва брат си.

Час по-късно Одо и Хю бяха готови за своето преджобване. Двамата легнаха в гъсталака край пътя и зачакаха жертвата си, която в този момент безметежно яздеше към замъка Лъдлоу.

Благородникът се приближаваше все повече и повече.

Вече почти бе достигнат скривалището им.

Одо даде знак на Хю. Двамата изскочиха от двете страни на нито неподозиращия ездач. Подплашен, конят на благородника се изправи на задните си крака, при което шапката на мъжа в черно падна на

земята и откри аленочервена грива. Мъжът посегна към шпагата си, но усетил в гърба си острието на меч, замръзна с ръка на дръжката.

— Кой смее да напада един пер на Нейно Величество? — изсъска граф Базилдън, без да крие презрението си.

— Който минава оттук, трябва да плати данък — обясни Одо. — А данъка събираме ние.

— Дайте ни парите, които носите у себе си, благородни господине — добави Хю.

При тези думи Ричард Девъро повдигна бакъреночервените си вежди.

— Опитвате се да ограбите граф Базилдън?

— Изобщо не се опитваме — изстреля в отговор Одо. — Ние го правим. Подайте ми меча си с дръжката напред, а след това и шпагата.

Ричард не помръдна.

— Побързайте — подкани го Одо. — Или ще съжалявате.

Ричард бавно извади меча си. В момента, в който им го подаваше, той притисна пети към хълбоците на коня си. Животното с грациозно движение се отмести встрани. Ричард извади крак от стремето, ритна коня на Одо и запрати меча си в лицето на втория от нападателите.

— Изчезвай! — извика изгубилият равновесие Хю на брат си, който веднага си плю на петите.

Хю се строполи от коня. В отчаян опит да се изплъзне от англичанина той се надигна и се запрепъва към рядката горичка. Няколко секунди по-късно чифт силни ръце го сграбчиха откъм гърба.

Ричард вдигна юмрук и просъска:

— Искам да ти видя лицето, когато си изплюеш зъбите. — След това простена, преви се и затисна Хю под себе си.

— Уби ли го? — зяпна брат си Хю.

— Не, това беше само едно нежно потупване — успокои го Одо и понадигна графа, така че брат му да може да изпълзи изпод него. — Скоро ще дойде на себе си.

— И ще вдигне врява — рече Хю, обхващайки с ръце гръкляна си, сякаш вече усещаше въжето. — Трябва да му попречим.

Одо дълго мисли над думите на брат си и накрая рече:

— Ако му откраднем коня, ще спечелим достатъчно време да вземем Кийли и да се изпарим оттук.

— Тогава ще могат да ни съдят не само за грабеж, но и за конекрадство — простена Хю.

— Горے главата — успокои го Одо. — Могат да ни обесят само веднъж.

Двамата уелсци се заеха да претърсват графа за ценни вещи. Преди да се отправят към странноприемницата, Хю извади от джоба на панталона си един от магическите карнеоли и го постави в дясната ръка на графа.

— За да не ни хока Кийли, когато научи какво сме направили — обясни Хю в отговор на въпросителния поглед на брат си.

— Вземи му и ботушите — нареди Одо. — Така ще спечелим още малко време.

Двамата се метнаха на седлата и заедно с коня на графа изчезнаха в горите на Шрапшир.

След известно време Ричард отвори очи, погледна нагоре към синьото небе и накрая бавно се понадигна. Опипа тила си, който пулсираше болезнено, и се огледа объркан. Къде беше конят му? И къде си бе изгубил ботушите?

— Проклети негодници! — изруга той.

Сега съзря червено-кафявия камък в ръката си. Него навярно му бяха оставили в замяна на ограбеното. Шапката му лежеше наблизко.

Ричард се изправи с камъка в едната ръка и шапката в другата. Щеше да задържи камъка, за да му напомня за двамата негодници.

— Ако ми паднат — закле се Ричард, — ще съжаляват, че изобщо са се родили.

След това пое по най-унизителния път в живота си, пътя към замъка Лъдлоу.

— Ох! — Той се наведе и извади остро камъче, забило се между пръстите на крака му. След това отново се изправи, разкърши рамене и продължи пътя си.

Сега осъзнаваше, че разбойниците му бяха дали добър урок. Когато един ден отидеше в Ирландия, винаги щеше да се грижи гърбът му да е добре защитен. Въпреки всичко негодниците скъпо щяха да си платят.

Ричард бе така погълнат от мисълта за отмъщението, че съвсем скоро стигна замъка. Смехът на войниците на Талбот го изтръгна от унеса му.

С високо вдигната глава той мина по моста и покрай най-външните отбранителни съоръжения. Въпреки пламналото си от срам лице граф Базилдън си даваше вид, че не чува смеха, който го съпровождаше навсякъде.

— Какво, по дяволите, правите тук, Девъро? — Гласът принадлежеше на Робърт Талбот.

Ричард се обърна и повдигна едната си вежда, видял насреща си внушителната фигура на херцог Лъдлоу.

Дошъл съм да поухажвам Моргана, Ваша Светлост.

— Идвате бос от Лестър?

— Бях ограбен, глупако! — изрева Ричард и замахна с шапката си към херцога. Нямах да позволи на никого да се смее за негова сметка. На никого, с изключение на един-единствен човек.

Гърлен смях привлече вниманието на двамата мъже.

— Ах, Тали — изгука графиня Чешир, — Девъро има най-сладките... — Светкавично бързо херцогът й запуши устата, така че тя не можа да довърши изречението си.

— Приемете моите извинения за случилото се. Разбира се, можете да разполагате с гардероба ми, както ви е удобно — обясни Робърт Талбот на графа, докато го въвеждаше в замъка. — Ще заловим виновниците и ще ги окачим на бесилото — можете да бъдете сигурен.

— Наредете да претърсят местността за двама великани — отвърна Ричард.

— Великани? — повтори Талбот, който не повярва на ушите си.

— Имам предвид двама много високи мъже — поправи се Ричард. — Говореха с акцент... вероятно уелски.

— Много странно — рече Талбот.

Моргана Талбот стоеше в рамката на вратата и гледаше след баща си и босоногия граф Базилдън, които изчезнаха по дългия коридор.

— Какво се е случило? — попита тя графиня Чешир.

— Девъро е дошъл, за да ви ухажда — с дяволита усмивка отвърна госпожа Даун. — Графът има най-красивите пръсти на краката, в случай че намирате за забавни подобни подробности. Чух от

госпожа Мери и от госпожа Джейн, че графът можел да предложи много повече от онова, което се виждало на пръв поглед.

Моргана Талбот зяпна графинята, но след това любопитството ѝ взе връх над антипатията, която изпитваше към похотливата госпожа Даун.

— Какво може да ми предложи той?

— Девъро имал луничка на върха на... — Краят на изречението ѝ се сля с гърлен смях и графиня Чешир влезе в голямата зала, за да изчака завръщането на двамата мъже.

3

Из градините цъфтяха пурпурни богородички и разпръскваха из въздуха неповторимия си аромат. Оставаха само още няколко дена до пълнолуние, до есенното равноденствие и пълното изравняване на деня и нощта. Лондонските християни правеха приготовления за деня на свети Майкъл, а селяните стягаха празника на плодородието.

Имаше и такива, които се подготвяха за един съвсем различен празник. Те знаеха кой се крие зад свети Майкъл — едно езическо божество, почитано в стари времена като бога на Слънцето.

Над Англия се спускаше вечер, най-тихите часове от деня преди залез-слънце. Насред усамотен дъбов лес на хълма Праймроуз стояха трима души — двама великани и нежно, тъмнокосо момиче.

— Не ми харесва тази работа, малката — рече Одо.

— Ако някой ни види, ще бъдеш изгорена като вещица — добави Хю. — А и ние заедно с теб... като магьосници.

— Кралете и кралиците на гората ще ни закрилят — отвърна Кийли и посочи огромните дъбове. Тя навлече бялата си роба върху виолетовата вълнена рокля и бялата ленена блуза и скри катранено черната си грива под качулката. — Заради глупостта, която сте извършили в Шрапшир, сме в голяма опасност. Навредим ли някому, ни се връща десетократно.

— Проклятие — избоботи Хю. — Вече ти казахме, че съжаляваме.

— Колко дълго още ще ни хокаш, Кийли? — попита я Одо. — Оставихме му карнеола, за да го закриля.

Устните на Кийли трепнаха, но тя не отвърна нищо. Вместо това пое осемте камъка, които ѝ подаваше Одо, и обясни:

— Мадок Лойд нарани душата ми. Ако не почета Олбан Илуид, светлината на водата, раната ще гнояса и ще ме отрови.

След това Кийли застана в средата на горичката и очерта с камъните кръг, отворен на изток. Между камъните посипа боровинки, трънки и бъз.

— Няма ли да дойдете? — попита братовчедите си Кийли. — В кръга е по-сигурно.

И двамата обаче поклатиха глави. Ако искаха да я закрилят, главите им трябваше да са бистри.

Кийли влезе в кръга от запад и попълни отвора с последния камък, изричайки магическите слова:

— Смущаващите мисли остават отвън.

Оказала се в средата на кръга, Кийли се завъртя три пъти и спря с поглед, вперен на запад, към залязващото слънце. След това затвори очи, концентрира се върху дишането си и докосна медальона с глава на дракон, чиито сапфири, диаманти и рубини сякаш пръскаха огнени искри под последните лъчи на слънцето.

Момичето потръпна от лоши предчувствия. Обичаше ритуала, който бе научила от майка си, но не бе сигурна дали той щеше да има ефект без магическите дарби на Мегън.

— Древните са тук, те чакат и ни наблюдават — прозвуча коприненият глас на Кийли. — Звездите говорят чрез свещените камъни, а светлината прониква през най-гъстите дъбове. — Тя повиши глас: — Земя и Небе са едно царство.

Кийли обиколи вътрешността на кръга и събра дивите плодове, за да ги сложи до себе си в центъра, душата на кръга.

— Запазвам доброто и отстранявам безполезното. Хвала на богинята майка, даряваща ни с плодовете на земята. Хвала на Езус, който живее в тези величествени дървета и ни храни и стопля.

След дълга пауза, в която обмисляше следващите стъпки от ритуала и сбираше мислите си, така както природата сбира плодовете си, Кийли се завъртя три пъти с протегнати ръце и извика силно:

— О, дух, ти, който ме водиш по моя път, помогни ми да разбере езика на дърветата. Дух на моите предци, помогни ми, да разбере езика на вятъра. Дух на моя род, помогни ми да разбере езика на облаците.

При тези думи Кийли погледна залязващото слънце и отново затвори очи.

— Отвори очите ми, за да погледна зад хоризонта.

Измина известно време. Тогава онова, което очакваше, се случи. Пред духовния ѝ взор изникнаха образи...

Непрогледна тъмнина. Тъпа болка в стомаха. Невидимо зло, което дебне някъде съвсем близо. Накрая топлото усещане за

сигурност. Добри, силни като могъщи дъбове, ръце. Ръце, които я обгръщат с нежност в закриляща прегръдка...

Видението изчезна и тя отново се намери в реалността. Кийли бавно отвори очи, докосна блестящия медальон и тихо се помоли:

— Нека спящата в този дракон сила на любовта на моята майка да пази мен и близките на сърцето ми.

Завладян от гледката, Хю прошепна на брат си:

— Не съм страхливец, но това момиче прави по челото ми да избива студена пот.

— Зная какво искаш да кажеш — съгласи се Одо толкова потиснат, че дори хвърли през рамо бегъл поглед. — Имам чувството, че тези дъбове всеки момент ще протегнат клоните си към мен и ще ме сграбчат.

Двамата тъкмо се канеха да се приближат до Кийли, когато тя извика предизвикателно, без да ги поглежда:

— Забранено е да се влиза в кръга. — След това довърши церемонията си със затворени очи. — Благодаря на богинята и на тези дъбове, че ме дариха с мъдростта си.

Изчерпана, тя се насочи към западната страна на кръга и започна да събира камъните, за да развали магията над мястото. След това свали бялата роба, сгъна я и донесе торбата си.

— Чу ли какво казват дърветата? — попита Одо.

— Да — отговори момичето.

— И какво шепне вятърът?

— Да.

— Но днес няма вятър — подхвърли Хю.

— Вятърът ни обгръща винаги — обясни му Кийли.

— Не съм го чул.

— Безмозъчен идиот — наруга го Одо. — Разбира се, че няма да го чуеш. Вятърът ѝ е прошепнал.

Кийли се усмихна на братовчедите си, преди да огледа небето. На запад то все още бе огнено червено, докато на изток вече тънеше в пепелявосиво.

— Надникна ли зад хоризонта? — полюбопитства Хю.

Кийли кимна, надявайки се, че е разбрала правилно знаците. Ех, ако притежаваше само малка част от дарбата на майка си!

— Трябва да се върнем в Лондон и до зазоряване да останем в стаята си.

— Защо? — попита Одо.

— В кръчмата сме в безопасност — отвърна тя.

— Тя човек ли е? — изтърси Хю.

— Може би — несигурно се усмихна Кийли. — Почувствах нечия закрила.

— Чия? — запъна се Одо.

Кийли сви рамене.

— Не видях лице.

— Навярно съм бил аз — рече Хю.

— Откъде ти хрумна? — възрази Одо. — Аз съм по-силен от теб.

— Глупости, не си — защити се Хю.

— Съм...

— Не!

Кийли се разсмя. Тя обичаше буйните си братовчеди, които смятаха за свой дълг да я закрилят.

— От какво се крием? — попита я Одо.

— Искаш да кажеш, от кого — поправи го Кийли. — Денят и нощта се изравняват, но татко Слънце губи от своята мощ. След края на този ден мъжът, когото сте обрели в Шрапшир, няма да може да ни открие.

— Държа на живота си — рече Хю и докосна с ръка врата си. — Откъде знаеш, че в странноприемницата сме в безопасност? Да не си прочела бъдещето по облаците?

— Отговорът ще узнаем утре — отвърна Кийли. — Облаците, дърветата и вятърът ме посъветваха да се върнем в гостилницата.

— Не чух нищо такова — презрително рече Хю.

Одо го плесна по тила.

— Забрави ли, че Кийли има дарба. Така ли е, малката?

— Мегън бе ясновидка, това е сигурно — измъкна се Кийли. Тя прехапа долната си устна, преди да признае: — Никога не съм усещала нещо подобно, но дълбоко в себе си чувствам, че ще се случи нещо необикновено.

— Това ми е напълно достатъчно — доволен рече Одо.

— Намирам за разумно да се скрием за известно време в стаята си — съгласи се Хю. — Ако онзи мъж ни спипа, не струваме и колкото

калта под ноктите на някой селянин. Не ми трябва да съм ясновидец, за да зная това.

— Има още нещо — продължи Кийли, когато се качиха на конете си. — Златото, получено за коня на мъжа, няма да ни стигне за дълго в Лондон. Може би в гостилницата ще намерим работа, в случай че баща ми откаже да ме признае за своя дъщеря.

Въпреки късния час из тесните улички на Лондон все още гъмжеше от народ. Жителите на този град сякаш участваха в една никога несвършваща надпревара. Сред скупчените плътно една до друга къщи и тесните улички Кийли имаше чувството, че се задушава.

Опита се да диша дълбоко и равномерно, докато заедно с братовчедите си яздеше покрай пазара Чийпсайд и катедралата „Сейнт Пол“. Най-сетне достигнаха Фрайди Стрийт, където се намираше гостилницата „При петела“.

Толкова далече от дома, помисли си Кийли и се почувства странно самотна, въпреки че братовчедите ѝ язدهха край нея, а наоколо бе пълно с народ. Тук една друидска магьосница със съмнителна дарба или една уелска принцеса не струваха и пукната пара. Тафи, уелските глупаци, ги наричаха англичаните.

Кийли се надяваше, че е изтълкувала правилно виденията и гостилницата „При петела“ е желаното убежище от дебнешното зло, което бе почувствала. Навярно опасността да бъдат открити щеше да изчезне с изгрева на слънцето.

Ако знаеше колко се заблуждава, Кийли със сигурност би препуснала към Уелс и би приела да понесе гнева на втория си баща. В този момент обектът на нейните размишления седеше в „При петела“ и чакаше да се появят двамата пладнешки разбойници, които го бяха опозорили.

Кръчмата на странноприемницата бе изненадващо чиста и достатъчно голяма за камина и един тезгях. В лявата част на помещението, непосредствено до тясното, водещо към спалните на първия етаж стълбище, се намираше камината. В отсрещния ъгъл бе тезгяхът. Помежду тях имаше няколко маси и столове.

Ричард Девъро седеше заедно с приятеля си Уилис Смит на една маса до тезгяха, от която спокойно можеха да наблюдават входа.

Двамата мъже пиеха бира и разговаряха.

— Ако знаех, че всичко е за твоя сметка — рече Уилис, — щях да настоявам да хапнем в някой ресторант, посещаван от по-отбрано общество.

— Цените тук са доста височки — възрази Ричард.

— През последните две седмици избягваш писукащите красавици от двора — подразни го Уилис. — Колкото по-дълго отсъстваш, толкова по-трудно ще бъде да продължиш започнатото.

— Напоследък бях зает с деловите интереси на кралицата — обясни Ричард.

Уилис се подсмихна и с мъка се сдържа да не се засмее на глас.

— Когато някой бъде опозорен, това не е повод за веселба — мрачно добави Ричард. — И в случай че желаеш да запазиш хубавичкото си лице, трябва добре да си помислиш дали ще продължиш да разгласяваш тази история. Бъргли ми намекна, че си я разправял на всеки срещнат.

— Прощавай — извини се Уилис с усмивка, която никак не подходдаше на един каещ се.

— Собствениците на „Петела“ са приятели на сестра ми Бриджит — смени темата Ричард. — Бъкоу ме информира за всичко, което си говорят търговците.

— Графинята общува с хора от простолюдието? — изненадано попита Уилис.

Ричард сви рамене.

— Доста години минаха, откакто Бриджит се скара с мъжа си, избяга от него в Лондон и си изкарваше прехраната като келнерка в тази кръчма, докато двамата не се сдобриха отново.

Уилис се задъхваше от смях.

— Чудесно. Графиня, която се подвизава като келнерка.

— Доколкото си спомням, на Иън не му беше много смешно — сухо забеляза Ричард.

— Изглежда донякъде си приличаме със зет ти — рече Уилис.

Ричард повдигна едната си вежда.

— Липса на чувство за хумор — обясни баронът.

— По-скоро бих казал, че го притежаваш в излишък — отвърна Ричард. — Говори ли се в двора за нещо друго, освен за моя позор?

Уилис направи кратка пауза, сякаш мислеше.

— Казват, че двамата с госпожица Моргана сте били почти сгодени.

Ричард направи гримаса.

— Най-добре последвай примера ми и си намери някоя богата наследница. Какво друго?

— Неотдавна някой си господин Фулвио Таджоли донесъл от Италия един странен уред, казва се вилица и...

— Ето къде сте били — прекъсна ги една жена, която сложи на масата пред тях две чинии с изпускаща пара яхния.

— Здравейте, Мариан. — Ричард вдигна поглед към съпругата на собственика. Той взе дланта ѝ и я целуна, както правеха в двора.

Мариан се разкиска. Беше симпатична жена с пищна фигура, кафява коса, прошарена от руси и сиви кичури, и лешникови очи, които гледаха закачливо.

— Госпожо, ще позволите ли да ви представя барон Уилис Смит — рече Ричард.

Сега Уилис последва примера на приятеля си и целуна ръка на жената.

— Удоволствието е изцяло мое, скъпа госпожо.

— Веднага се познава благородникът — видимо впечатлена рече Мариан. — Отдавна не сте ни посещавали. — Обърна се отново към Ричард. — Как е сестра ви?

— Бри е добре, но съдбата я е дарила с дъщеря, която е също толкова темпераментна, колкото и майка ѝ.

Жената поклати глава състрадателно и се ухили:

— Добре я разбирам. И аз имам големи грижи с дъщеря си Тереза.

— Моите съболезнования — отвърна Ричард. След това продължи, снишавайки глас: — Тук съм, за да пипна двама крадци и имам нужда от помощта ви. Става дума за двама исполини... виждали ли сте ги сред гостите в „Петела“?

— Имате предвид спътниците на жената с теменуженосините очи? — попита Мариан.

— Жена с теменуженосини очи? — изненадано попита Ричард. Единственият човек с такива очи, когото познаваше, бе херцог Лъдлоу.

Мариан кимна.

— Как се казват те?

— Глендоуър, струва ми се. Или Лойд.

— Уелски глупаци — промърмори Уилис.

— Тази сган ме ограби по пътя към замъка Лъдлоу — обясни Ричард на Мариан.

— Свалили му ботушите и му отмъкнали коня — добави Уилис.

— Графът изминал пътя до замъка бос.

Мариан едва не се пръсна от смях. Уилис Смит се присъедини към нея.

Ричард усети как кръвта му кипва, но не можеше да стори нищо и това бе още една причина да жадува за отмъщение. Откакто в Шрапшир бе попаднал в ръцете на онези негодници, бе станал за посмешище на всички — нещо, което никак не му се нравеше. Скъпо щяха да му платят тези уелски разбойници за преживяното унижение.

— Да извикам ли стражата? — попита Мариан.

Ричард поклати глава. Стражата щеше да се погрижи двамата да увиснат на бесилото в Тибърн, но той предпочиташе да си отмъсти собственоръчно. Освен това не желаше да пострада и жената, която бе възможно да няма пръст в престъплението.

— Откъде разбра, че са тук? — учуди се Уилис.

— Тези глупаци продали коня ми на моя собствен коняр — ухили се Ричард.

Уилис се засмя.

— Първо ти отмъкват коня, а след това ти го продават обратно?

— Точно така.

— Ще ги оставиш ли живи?

— Това, че с тях има и жена, променя плановете ми. — Ричард поклати глава. — Ще оставя Бийгън и няколко от хората ми да ги пазят.

— Ето ги, идват — прошепна Мариан, прикривайки устата си с длан. — Аз изчезвам.

— Ако дръзнеш да се обърнеш — предупреди приятеля си Ричард, — собственоръчно ще ти извия врата, кълна се.

Уилис се ухили и се задоволи да наблюдава графа, който дебнеше жертвата си.

Външността на Кийли накара Ричард да зяпне. Беше шокиран. Той не откъсваше очи от пленителната красавица с катранено черни коси, която влезе в кръчмата заедно с двамата си спътници. Въпреки

скромните си дрехи тя му се стори неотразима, много по-хубава от така наречените красавици на кралския двор.

Ричард я видя да сяда на една маса с другите двама в противоположния край на кръчмата. Сега отмъщението бе последното нещо, за което мислеше...

Веднъж влезли в гостилницата, Кийли си отдъхна с облекчение. Най-сетне в безопасност! Одо ги отведе до една маса близо до камината.

Едва бе седнала между двамата братя, Кийли рече:

— Нека се откажем от вечерята и веднага да се качим в стаята си.

— Цял ден не си хапнала нищо — подхвърли Одо.

— И без друго си прекалено хилава — добави Хю. — А освен това умирам от глад.

Кийли прояви разбиране и кимна.

Постоянно бе нащрек, нервите ѝ бяха изопнати до скъсване. Кийли усещаше, че ще се случи нещо необикновено. Имаше чувството, че е застанала над пропаст.

— Какво да бъде? — поздрави ги с усмивка Мариан и постави две халби бира пред Одо и Хю и чаша пунш пред Кийли.

— Пет чинии яхния — поръча Одо.

— Пет, добре ли чух?

— Гладни сме като вълци — обясни Хю.

Кийли отпи глътка пунш. Топлата напитка поотпусна нервите ѝ. Когато свали чашата, Хю се бе снишил на стола си и я дърпаше за ръкава.

Видяла отчаяния му израз, Кийли разбра, че безпокойството ѝ не е било напразно.

— Какво има, Хю?

— Благородникът, когото ограбихме, седи на онази маса — прошепна Хю.

— Къде! — Одо се понадигна, за да разгледа по-добре пълната с народ кръчма.

— Не гледайте към него — изфуча Кийли.

Двамата веднага сведоха поглед.

— Къде е той? — попита момичето.

— Червенокосият мъж в черно, на масата до тезгяха — отвърна Хю.

Кийли хвърли поглед към тезгяха. В отсрещния ъгъл седяха двама английски благородници. Потънал в разговор с приятеля си, червенокосият изглежда изобщо не ги бе забелязал.

— Какво ще правим? — попита Кийли.

— Просто ще си седим — рече Одо. — Той няма да ни забележи сред навалищата.

— Така ще е най-добре — съгласи се Хю. — Ако не се набиваме на очи, няма да ни забележи.

Кийли изпита неустойчиво желание просто да пропълзи под масата и да се скрие там. От страх тя повече не вдигна поглед от чашата си. Седеше сякаш на тръни, струваше ѝ се, че червенокосият мъж я оглежда настойчиво... или си въобразяваше?

Неспособна повече да понесе тази неизвестност, Кийли събра всичката си смелост и погледна към него. Непознатият изглеждаше потънал в разговор с приятеля си и въпреки това чувството, че е наблюдавана, не я напускаше.

Погледът на Кийли се плъзна към тъмнокосия събеседник на графа. Врхлетя я чувство за дебнещо нещастие.

Когато двамата мъже ненадейно се надигнаха, Кийли простена. Сега Одо и Хю щяха да бъдат арестувани и обесени. Ах, ако бе надарена със свръхестествени способности! Тогава щеше да изтълкува видението си правилно и ужасният край щеше да бъде спестен на братовчедите ѝ.

Графът се изправи и сърдечно се сбогува с кръчмаря, преди да се обърне и да последва приятеля си към вратата. Погледът му се плъзна към тяхната маса и спря върху Кийли. Ужасена, тя видя, че непознатият не продължи към вратата, а се запъти към тях.

— Никакви оръжия — прошепна на братовчедите си Кийли. — Така ще се издадем.

Въпреки че се опитваше да изглежда спокойна и безразлична тя не можеше да откъсне очи от графа. Бакъреночервената му коса блестеше като златна, а обезоръжаващите му смарагдени очи грееха с онзи зелен цвят, в който се обличаше любимата ѝ гора през пролетта. Лицето му бе необикновено привлекателно, чертите — като изваяни, макар и не изнежени, а по-скоро груби и ъгловати. Пълните устни

издаваха чувственост. Мъжът се движеше с грациозността на хищник. Свещени камъни! Този мъж бе един оживял езически Бог!

Довери се на краля с огнена корона и златна длан...

Кийли отчаяно се опита да прогони мисълта за пророчеството на майка си. Пред нея стоеше не крал, не езически Бог, а обикновен човек. А отгоре на всичко презрян английски граф.

Когато най-сетне приближи до масата им, Ричард не удостои Одо и Хю дори и с поглед. Гледаше само теменуженосините очи на Кийли, които не се откъсваха от неговите. Ричард се усмихна и пусна в действие целия си чар.

— Госпожице — поздрави я той с лек поклон. Взе дланта ѝ и се наведе над нея, без да отмества поглед. — Изключителната ви красота ме привлече като зова на някоя сирена.

Кийли се изчервяваше все повече и повече. Не знаеше дали да се чувства поласкана или оскърбена от този нечуван комплимент. Още нито един мъж не бе дръзнал да говори с нея по този начин... и никой не ѝ се бе усмихвал така.

— Ричард Девъро, граф Базилдън, на вашите услуги — представи се Ричард и надникна в теменуженосините ѝ очи. Той бе съвсем наясно с въздействието, което оказваше върху момичето. — А вие коя сте?

Тази усмивка би могла да премести планини, помисли си Кийли, докато се взираше в невероятните смарагдено зелени очи на мъжа. Сякаш си бе глътнала езика.

— Госпожице? — настоя Ричард.

— Аз съм... — изписка тя с нервен сопран.

Ричард се ухили.

Кийли пламна и се изкашля.

— Аз съм Кийли Глендоуър — обясни накрая тя.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас — отвърна Ричард. Той стрелна с поглед Одо и Хю, които изобщо не се съмняваха в това, че в следващия момент ще бъдат арестувани и нервно се въртяха на столовете си. — Искрено се надявам, че никой от двамата господа няма честта да е ваш съпруг.

— Господата са мои братовчеди — отвърна Кийли. — Одо и Хю Лойд.

Ричард се здрависа с тях.

— Струва ми се, че се познаваме. Срецали ли сме се?

— Невъзможно — намеси се Кийли, за да отвлече вниманието му. — Току-що пристигаме от Уелс.

— По работа ли сте в Лондон или търсите забавления?

— Нито едното, нито другото. Братовчедите ми бяха така добри да ме съпровождат до дома на моя баща. Знаете ли, майка ми... — Кийли замълча ужасена от онова, което щеше да направи — да сподели нещо толкова лично с един непознат. — Ще живея при баща си в Лондон.

— Кой е баща ви? — попита Ричард.

— Един англичанин.

Устните на Ричард трепнаха.

— Вече подозирах. Попитах само защото е възможно да го познавам.

Кийли го дари с най-очарователната си усмивка.

— Лондонските улици са пълни с англичани.

Въпреки че смяташе себе си за ненадминат в деликатните разпити, Ричард трябваше да си признае, че момичето не отговори на въпроса му. Той опита отново.

— Дълго ли ще останете в „Петела“?

Кийли поклати глава.

— Утре сутрин ще потърся баща си.

— Госпожице Кийли, необикновената ви красота ми достави огромна радост — сбогува се Ричард с поклон, без да пуска ръката ѝ. — Сигурен съм, че ще се видим отново — след тези думи графът напусна гостилницата.

Кийли го проследи с поглед, неспособна да откъсне очи от гърба му, този мускулист, необикновено мъжествен гръб. Заради Одо и Хю се надяваше да не се срещнат никога повече, но все пак...

Кийли въздъхна. Безсмислено бе да мечтае за нещо, което никога нямаше да има.

— Замина си — чу тя гласа на Одо.

— В безопасност сме — добави Хю. — Можеш да престанеш да трепериш.

Усмивката костваше голямо усилие на Кийли. Въпреки че цял ден не бе хапнала нищо, при вида на яхнията стомахът и се обърна.

— Не ми е добре — обясни тя. — Качвам се горе. Добър апетит. — Тя се надигна, посегна към торбата си и започна да си пробива път през претъпканата кръчма. С омекнали колене изкачи стъпалата към първия етаж и по дългия коридор се отправи към стаята си.

Не си направи труда да пали свещ, а прекоси тъмната стая и като извади бялата роба, се уви в нея, сякаш тя ѝ предлагаше някаква сигурност.

Кийли хвърли поглед към леглото си и въздъхна. След вълнуващата поява на графа и в очакване на плашещата я среща с баща ѝ, тя бе сигурна, че тази нощ няма да успее да заспи.

Въпреки това легна на леглото и мислите ѝ литнаха обратно към Уелс. Спомени за детството и чудесната ѝ майка нахлуха в малката стаичка. Кийли си спомни как двете с Мегън бяха скитали из горите в земите на Лойд, за да изследват божествената природа. Всеки следобед седяха под могъщите дъбове, където майка ѝ разкриваше пред нея тайните на Учението.

Очите на Кийли се напълниха със сълзи, които се търкулнаха по бузите ѝ. Налегнаха я грижи и тя плака безутешно, докато накрая не заспа от умора.

Събуди се във вълшебните минути преди изгрев-слънце. В стаята бе студено — типична мъглива септемврийска утрин. Загърнато в бялата си роба, момчето се приближи до малкия прозорец и погледна навън. На изток небето бе пурпурно.

Кийли сведе поглед към тесните улички. „Цивилизация? — помисли си тя. Как изобщо можеха да дишат тези англичани?“ На нея ѝ се струваше, че от навалищата по лондонските улици ще се задуши.

Мислите ѝ се насочиха към мъжа, с когото трябваше да се срещне днес.

Що за човек беше истинският ѝ баща? Би ли намерила щастието като дъщеря на английски благородник? Изглеждаше ѝ абсурдно, но майка ѝ го бе предрекла.

Жълто-червени пламъци обхващаха небето над хоризонта, издигаха се все по-високо и по-високо. Изгряващото слънце, което всяка сутрин бе различно, в този съдбовен ден ѝ се стори особено великолепно. Дали това не беше добър знак?

Кийли вдигна качулката на робата си. Ако можеше да бъде навън и да усети по кожата си първите лъчи на изгряващото слънце!

— Мирдин, ти, най-велика сред друидите, благослови молбата ми — поздрави изгряващото слънце Кийли. За да е по-близо до него, тя притисна длани към стъклото на прозореца и запя: — Татко Слънце целува Майката Земя.

След този утринен ритуал Кийли седна на леглото и се опита да се съсредоточи върху предстоящата среща с баща си. За нещастие пред очите ѝ изникна един червенокос граф и това видение ѝ напомни, че братовчедите ѝ Одо и Хю се намират в опасност. Граф Базилдън беше казал, че двамата му се струват познати, така че навярно бе въпрос на време да разпознае в тях ограбилите го само преди няколко дена разбойници.

Кийли мислеше за положението, в което се намираше. Майка ѝ я бе научила да прави магически кръг и да моли за милост висшите сили. Една-единствена молба, в противен случай щяла да злоупотреби с великодушието на богинята.

Кийли въздъхна. Възнамеряваше да се помоли за милостта на баща си, но сега братовчедите ѝ бяха в опасност — грозеше ги отмъщението на графа. И дума не можеше да става за колебание.

Кийли извади от джоба си една кесийка и изсипа свещените камъни в дланта си. Избра девет от тях: един бял ахат за магическия водач, два тъмни карнеола трябваше да я закрилят от зли сили, два розови кварца против болести, за сила — два черни обсидиана, и против нещастие — два виолетови берила. След това извади от джоба си малкия златен сърп.

Очерта с камъните кръг в средата на стаята. Само белия ахат и златния сърп задържа в ръцете си. След като бе влязла в кръга от запад, тя го затвори с белия ахат и рече:

— Смущаващите мисли остават отвън.

Докато обикаляше от вътрешната страна на кръга, очерта със златния сърп невидима окръжност. След това застана в центъра на кръга с лице на изток и прошепна:

— Камъни на силата, на любовта и преданията, помогнете на магията ми. Дух на моите предци, дух на моя род, дух на моя път, помогнете ми. Закриляйте Одо и Хю. Нека Ричард Девъро пие от реката на забравата — след това с наведена глава добави: — Слава на свещените камъни, почитаните духове и този златен сърп.

Сега Кийли се приближи към западната част на кръга, вдигна ахата и развали магията. След като бе събрала и останалите камъни и ги бе скрила в кесията, тя отново седна на ръба на леглото и потъна в мисли за баща си.

По обяд Кийли и братовчедите ѝ слязоха от конете в двора на Талбот Хаус, великолепната лондонска къща на херцога. Кийли вдигна поглед и видя слънцето да грее високо в безоблачното синьо небе. Знаеше, че от този ден насетне обедното слънце щеше да ѝ напомня за деня, в който за пръв път е видяла баща си.

— Може би трябваше да оставим нещата си в гостилницата — рече Одо, който добре си спомняше случилото се в замъка Лъдлоу.

Кийли поклати глава.

— Ако Робърт Талбот откаже да ме признае за своя дъщеря, поемаме обратно към Уелс.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Надявам се само графът, когото ограбихме, да не се навърта някъде наблизо — вметна Хю, като се озърташе нервно. Гостилничарят им бе разказал, че всички лондонски благородници живеели в най-изисканата част на града — край реката.

— Не се безпокой излишно — успокои братовчедите си Кийли. — Помолих богинята да ви закриля.

— Жалко, че не си я помолила да ни направи невидими — избоботи Хю.

— Не бях помислила за шапка-невидимка — подсмихна се момичето.

— Престанете с глупостите — намеси се Одо. — Време е да се срещнеш с баща си, малката.

При тези думи Кийли пребледня като платно, но кимна с глава. Бе по-готова за това от всякога. Тримата заедно прекрачиха прага на разкошната къща. За тяхна най-голяма изненада никой не ги спря. Във вестибюла прислужниците бързаха насам-натам, а няколко стражи стояха облежнати на стената и разговаряха.

Когато понечиха да влязат в голямата зала, някакъв прислужник ги спря и попита:

— Кой сте вие? И какво желаете?

— Бихме искали да говорим с херцога — отвърна Одо.

— Какво има, Мийд? — долетя от голямата зала някакъв мъжки глас.

Мийд се извърна и отговори:

— Нищо, Ваша Светлост. — След това, обръщайки се отново към натрапниците, обясни: — Херцогът има гости и не желае да бъде смущаван. А сега изчезвайте!

Сърцето на Кийли се сви и долната ѝ устна потрепери при опита да потисне непоносимата болка. Отново ѝ бяха показали вратата.

— Пропътували сме много мили, за да се срещнем с Негова Светлост — изръмжа Одо.

— Не мърдаме оттук, негоднико — добави Хю.

Кийли преглътна нервния си смях.

— Искаш да кажеш господине — прошепна тя.

— Иска да каже негоднико — рече Одо.

— Изчезвайте с вашата уличница — заповяда Мийд и посочи вратата, — иначе ще извикам стражата.

— Извикай всички стражи на света — изпъчи се Одо и вдигна злощастния прислужник високо, за да го хвърли в залата, където той се строполи на пода.

Някаква жена изпищя. Мъжки глас изруга. Друг глас прогърмя:

— Какво значи това?

Одо и Хю, които първи бяха влезли в залата, застанаха от двете страни на Кийли.

Срещата с баща ѝ не бе точно такава, каквато си я представяше, но все пак се бе добрала до него.

— Вие ли сте херцог Лъдлоу? — попита Одо.

— Да.

Едва сега двамата уелски исполини отстъпиха встрани и Кийли се оказа лице в лице с един строен мъж на средна възраст. Той имаше същите теменуженосини очи и същата катранено черна коса като нейната.

— Вие ли сте Робърт Талбот? — с глух глас попита момичето.

Благородникът пребледня, а пред очите му се спусна було, сякаш го бе връхлетяла някаква стара болка.

— Мегън? — прошепна той и протегна ръка. — Ти ли си?

— Казвам се Кийли — обясни тя. Но защо изглеждаше толкова измъчен? В края на краищата той бе изоставил майка й.

Херцогът разтърси глава, за да си възвърне способността да мисли трезво. Изглежда въображението му си правеше лоша шега с него. Та нали Мегън бе мъртва от осемнадесет години.

— Откъде имате това? — попита херцогът, когато погледът му попадна върху искрящия медальон върху бялата блуза на момичето.

— От майка си — отвърна Кийли и посегна към медальона, сякаш се боеше, че може да й го отнемат. По-скоро щеше да умре, отколкото да се раздели с него.

— А тя откъде го има?

— Баща ми й го подарил — рече Кийли и го погледна в очите. — Преди осемнайсет години.

— Как се казва тя? — попита херцогът, толкова блед, сякаш имаше насреща си някой дух.

— Мегън Глендоуър.

— Майка ви жива ли е още? — попита той, неспособен да скрие нетърпението и надеждата в гласа си.

Кийли поклати глава.

— Почина преди осем седмици.

Херцогът затвори очи, за да съдържи сълзите си. Простена болезнено, преди няколко пъти да си поеме дълбоко дъх, да се покашля и да дари момичето с несигурна усмивка. След това извади своя медальон, който винаги носеше под ризата си. Диаманти, смарагди, сапфири и рубини образуваха тялото и опашката на дракона.

— Това е останалата част на вашия медальон — обясни той. Теменуженосините му очи търсеха в нейните отблясък от онази обич, която чувстваше да се надига в гърдите му.

Решена да си спести болката от ново изгонване, Кийли хвърли бегъл поглед на медальона му и рече с престорено безразличие:

— Очевидно.

— Дете, аз съм твойт баща — обяви херцогът.

— Неин баща? — разнесе се зад гърба му един глас.

— Проклятие — промърмори стоящият зад Кийли Одо.

— Два пъти проклятие — съгласи се Хю.

Кийли се обърна към притежателя на този до болка познат глас и замръзна. Срещу нея стоеше графът, когото братовчедите й бяха

ограбили.

— Три пъти проклетие — промълви тя, решавайки, че магическите ѝ сили не са подействали.

Без да обръща внимание на графа, Робърт Талбот обърна поглед към насъбралите се в залата любопитни зрители и извика:

— Веднага изчезвайте!

Хората от свитата му и стражата щяха да си изпотрошат краката в стремежа си час по-скоро да изпълнят заповедта на своя господар. След миг залата се опразни.

— Какво имаш да кажеш на баща си след осемнадесет години? — обърна се херцогът към Кийли.

— Аз нямам баща — отвърна тя с нотка на огорчение в гласа, без да отмества поглед. — Вие сте ме създал, нищо повече. Ако Мегън не ме бе заклела да ви намеря, сега щях да бъда много далеч от това място.

Отговорът ѝ постигна своето. Всъщност херцогът реагира по иначе, отколкото тя бе очаквала. Очите му за миг проблеснаха, фино очертаните устни се свиха иронично, а след това се засмя широко.

— Чу ли това, Чеси? — извика Робърт Талбот на пищната дама, която стоеше до него. — Наследила е моята гордост, прав ли съм?

— Очевидно, Тали — отвърна жената с усмивка и одобрително кимна.

Гордостта, която Кийли реши, че е доловила в гласа на графа, я трогна. За пръв път от смъртта на Мегън в сърцето ѝ покълваше нещо като надежда и упование.

— Надявам се, че прислужникът ви не е лошо наранен — обясни момичето. — Одо и Хю са прекалено ревностни, когато става дума за моята сигурност.

Херцогът проследи с поглед иконома си, който в този момент напускаше залата, куцайки.

— Мисля, че Мийд ще го преживее. — След това се обърна към двамата исполини: — Вие доведохме дъщеря ми, за което ще ви бъда задължен до гроб.

— О, Тали — развълнувано извика дамата, — колко трогателно.

— Ела, дете мое. — Херцогът протегна ръка. — Запознай се с приятелите ми.

Един мъчително дълъг миг Кийли се взираше в ръката му, без да помръдне. Накрая смутено се усмихна на херцога и сложи дланта си в неговата.

— Бих искал да ти представя госпожа Даун Дефей, графиня Чешир — поде Робърт Талбот.

На възраст около тридесетте, графинята изглеждаше все още необикновено красива със своята кестенява коса, пищна фигура и очи на кошута. Когато се усмихнеше, от двете страни на устните ѝ се образуваха две очарователни трапчинки, които я правеха да изглежда още по-млада. Носеше украсена с жълт и червен бродат рокля, която би подходила повече за някой бал в кралския двор, отколкото за следобед край камината.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо — отвърна Кийли и направи реверанс.

— Тали, детето е мило като ангелче — възторжено рече госпожа Даун. — Много по-приятна от онази проклетница, Моргана... Послушайте съвета ми, Девъро. Опитайте се да спечелите обичта на това момиче, вместо на сестра ѝ.

— Моргана не е виновна за характера си — защити дъщеря си херцогът. — Наследила е чертите на рода на покойната ми съпруга. Ще видиш, скъпа, тя ще се промени.

Робърт Талбот представи на Кийли и другия си гост.

— Това е моят съсед, Ричард Девъро, граф Базилдън.

— Милостивата съдба ни събра отново — с усмивка рече графът, след това ѝ целуна ръка. — Сигурен бях, че не се разделяме завинаги, красавице.

Дланта на Кийли трепереше в неговата. Всичко се завъртя около нея, а стомахът ѝ се сви на топка.

— Боя се, че ми прилошава — успя да промълви тя, преди да падне в безсъзнание.

— Тя припадна — извика Ричард, който я бе уловил и сега я държеше в обятията си.

— Мили боже! — изпищя графинята.

— Бързо, Девъро — извика Робърт Талбот. — Занесете я горе.

Ричард го последва покрай дузината мъже и жени от свитата на херцога, които бяха подслушвали зад вратата, а след това нагоре по стълбището към една от спалните. След тях вървяха госпожа Даун,

Одо и Хю. По нареждане на графинята двамата уелски великани останаха в коридора.

След като бе поставил Кийли на леглото, Ричард се вгледа в лицето, което бе сънувал цяла нощ. Момичето изглеждаше поочарователно, отколкото го помнеше той — красотата и ранимостта ѝ му напомняха за някоя рядка екзотична пеперуда.

Кийли бавно се съвземаше. Когато отвори очи, тя съзря над себе си смарагдените очи на графа и изписаната на лицето му тревога. Когато видя и угриженото изражение на херцога, Кийли направи опит да се надигне.

— Не бързайте да ставате, починете си — предупреди я Ричард и внимателно я положи обратно на леглото.

Момичето последва съвета му.

— Боли ли ви нещо? — попита госпожа Даун, която седеше на ръба на леглото.

Кийли поклати глава, което отново накара стомаха ѝ да се разбунтува. Тя побърза да сложи ръка пред устата си.

— Да не сте яли нещо развалено? — попита Ричард.

— Не, присъствието ви тук съвсем ми развали апетита.

Блестящите му смарагдени очи не се откъсваха от нейните.

— А на закуска?

— Не съм закусвала.

— Дете мое, кога сте яли за последен път? — попита Робърт Талбот.

— Май завчера вечерта.

— Глупаво дете — поклати глава госпожа Даун, довольна, че за тази болест лесно можеше да се намери лек.

Кийли я видя как прекоси стаята, отвори вратата и повика Мийд. Само след няколко минути икономът се появи и изслуша нарежданията, които графинята му даде с тих глас. Мъжът кимна и изчезна.

— Скоро ще се почувстваш по-добре, скъпа — окуражи я баща ѝ.

— Госпожа Даун поръча за вас лека следобедна закуска — обясни графът.

— След това ще се напиш — добави херцогът. — Остани в леглото до утре сутринта.

Кийли съзнаваше, че всички се безпокоят за нея, но се чувстваше неудобно, легнала пред тези непознати хора. Отгоре на всичко графът жадно я поглъщаше с очи. Струваше ѝ се, че младият мъж е по-гладен и от нея.

— Ще ви изпратя — обърна се към графа Робърт Талбот. Преди да напусне стаята, Ричард се усмихна на Кийли. — Сигурен съм, че скоро ще се почувствате по-добре.

— Какво ще стане с братовчедите ми? — извика момичето след двамата мъже, които вече бяха на вратата. — Одо и Хю имат нужда от мен.

— Братовчедите ти са мои гости толкова дълго, колкото пожелаят — увери я херцогът.

Погледът на Кийли се премести от баща ѝ към графа, чието лице неочаквано бе станало непроницаемо. Тя кимна и се отпусна във възглавниците.

— На момичето му няма нищо. Припаднала е, защото стомахът ѝ е бил празен — обясни херцогът на Одо и Хю, които все още стояха пред вратата. — Върнете се в залата. Мийд ще ви донесе нещо за ядене и ще ви намери място на трапезата ми.

— Много благодаря, Ваша Светлост — поклони се Одо, без да откъсва очи от графа.

— Да, това е голяма чест за нас — добави Хю, — особено като се има предвид, че сте англичани...

Одо сръга брат си в ребрата и се извини.

— Той е глупак и не знае какво говори, Ваша Светлост.

— Разбирам — отвърна херцогът и потисна една усмивка, докато двамата уелси не се отдалечиха по коридора. Обръщайки се към Ричард, той обясни: — Ще ме извините ли, Девъро? Бих желал да правя компания на дъщеря си, докато се храни.

Ричард кимна и хвърли поглед към вратата на спалнята.

— Мога ли да ви помоля за позволение да я ухажвам?

Подсмихвайки се, херцогът го потупа по рамото.

— И аз се чувствах като вас, когато за пръв път видях майка ѝ. Но до слуха ми достигна славата, на която се радвате сред жените. Почтени ли са намеренията ви?

— Никога не си играя с неомъжени невинни агънца — отвърна. — Сродяването на нашите два рода ми се струва изключително добра

перспектива.

— Тогава навярно скоро ще поискате ръката ѝ — пошегува се херцогът, но в шегата му имаше и голяма доза сериозност.

— Още е прекалено рано за това — повдигна едната си вежда Ричард. — Кийли припадна само при вида ми, но може би ще ми се удаде да накарам младата дама да промени мнението си за мен.

Неочаквано херцогът улови младежа за ръката.

— Предупреждавам ви, Девъро. В случай че намеренията ви не са абсолютно почтени, ще се видя принуден да ви убия.

— Разбирам, Ваша Светлост. — След тези думи Ричард се отдалечи по коридора и изчезна надолу по стълбите.

— Какво, по дяволите, да правя сега? — с натежало сърце се питаше херцогът.

Първородната му дъщеря смяташе себе си за извънбрачно дете, но херцогът и Мегън Глендоуър бяха женени, макар и тайно. Кийли бе негова законна наследница.

И точно там беше проблемът. Въпреки че копнееше да заличи огорчението, натрупано в душата на Кийли през първите осемнадесет години от живота ѝ, херцогът не можеше да понесе мисълта, че първородният му син ще бъде наричан копеле.

Робърт Талбот изправи рамене и вирна глава. Хенри не носеше никаква вина, той не знаеше за двуженството на баща си и не биваше да страда заради това.

Твърдата му решимост да направи за Кийли всичко, което беше в негова власт, бе изписана на лицето му. Възнамеряваше да я признае публично за своя дъщеря, да я въведе в двора и да ѝ уреди възможно най-добрия брак. Кийли заслужаваше съпруг, който да я направи щастлива, а богатият граф Базилдън изглежда не се безпокоеше от съмненията относно аристократичността на произхода ѝ.

Лицето на херцога се разведри. Той щеше да направи всичко, за да улесни тази връзка. С помощта на графинята щеше да ожени Ричард и Кийли, преди Нова година.

— Добро утро, скъпа.

Този, долетял сякаш някъде много отдалече, глас изтръгна Кийли от дълбините на подсъзнанието ѝ. Момичето отвори очи. Сънувам ли? — запита се тя и се огледа в непознатата стая.

— Време е за ставане.

Кийли се обърна. До леглото стоеше госпожа Даун и ѝ се усмихваше.

— Добро утро, госпожо. — Кийли отметна катранено черната коса от лицето си, потърка очи и се протегна. — Колко е часът?

— Дванадесет.

Погледът на Кийли се отмести към прозореца, през който в стаята проникваше сива светлина.

— Много е светло за полунощ — рече тя.

— Дванадесет часа по пладне.

Кийли невярващо погледна графинята.

— Невъзможно. Винаги се будя по изгрев-слънце.

— Убедете се сама — отвърна госпожа Даун, — днес нямаше изгрев.

— След всяка нощ има изгрев — възрази Кийли.

— Навярно е така — съгласи се графинята и се засмя гърлено. — Самата аз не бих могла да го твърдя със сигурност, защото обикновено проспивам тези часове.

— Изгревът е най-вълнуващата част от деня — убедено рече Кийли и седна в леглото. — Желаете ли утре да ви събудя, за да се уверите сама в това? Къде е спалнята ви?

— Нощувам в спалнята на херцога — отвърна госпожа Даун, любопитна да види реакцията на момичето.

— А Негова Светлост къде...? — Кийли пламна от смущение. — О!

Госпожа Даун преглътна една усмивка.

— Смущава ли ви това, че споделям леглото на баща ви? — попита тя.

Кийли се изчерви още повече, в случай че това изобщо бе възможно.

— Обичате ли го?

— Много.

— В такъв случай не ме смущава ни най-малко.

— Мисля, че ще станем много добри приятелки — въодушевено извика госпожа Даун, щастлива да открие съюзник в нейно лице. — На масата има една табла, а нощното гърне е зад паравана. Водата за банята ви вече ври... Ще се върна след малко и ще ви донеса нещо за обличане.

— Моля ви, не си правете труда — извика Кийли.

— Глупости — махна с ръка графинята, запътвайки се към вратата, — радвам се, че сте тук.

Останала сама, Кийли реши да призове боговете и да ги помоли да я закрилят. В края на краищата тя не познаваше тази къща и обитателите ѝ. Кой знае какви невидими сили върлуваха из нея?

Кийли свали ризата си и пристъпи към прозореца. Искаше ѝ се да е по-близо до природните сили отвън. Затвори очи и опря дясната си длан в стъклото на прозореца.

— Велика богиньо майко, могъща закрилнице на своите чада, чуй молбата ми — тихо се помоли Кийли. — Не ме изоставяй и ме дари със смелост. Благословени да са духовете пазители, които ни изпращаш. Да бъде.

След като се бе изкъпала и отново бе навлякла ризата си, Кийли се загърна в церемониалната си роба и придърпа едно кресло до прозореца. Седна и започна да наблюдава разпръскващите се облаци. Слънцето целуваше Земята. Добър знак?

Кийли реши да насочи мислите си към Одо и Хю. Братовчедите ѝ се нуждаеха от някой, който да ги пази от последиците на недостатъчната им разсъдливост. Колкото и да се опитваше да си ги представи, момичето така и не успяваше да се концентрира. Вместо това пред очите ѝ постоянно изникваше красивото лице на граф Базилдън.

Въпреки опасността, която той представляваше за нея и братовчедите ѝ, Кийли не изпитваше никакво безпокойство.

Инстинктът ѝ подсказваше, че този мъж никога не би я наранил. Прочиташе го в лъчезарните му очи и обезоръжаваща усмивка. Ако искаше да види братовчедите ѝ на бесилката, отдавна щеше да е наредил да бъдат арестувани. Освен ако... Не смееше да се надява. Дали пък магията за забравя не бе действала?

Мислите на Кийли се отклониха в друга посока. Графът беше толкова красив! Бакъреночервената му коса ѝ напомняше за огнен залез, а смарагдено зелените очи — за пролетната премяна на гората. Притежаваше съвършеното тяло на езически Бог. До края на живота си — Кийли бе сигурна в това — нямаше да забрави мига, в който го видя за пръв път. Кръчмата, той се приближава към маса, на която седят тримата с Одо и Хю...

Без да забележи, Кийли докосна устните си с пръсти. С какво удоволствие би се оставила на чувствените му устни, които...

Свещени камъни! Кийли подскочи, ужасена от насоката, която бяха взели мислите ѝ. Графът бе опасен, достоен за презрение англичанин. Истинска напасть. Или не? Кийли си даваше сметка, че вече не бе толкова сигурна в това, както само преди няколко дена. Тази нова несигурност ѝ създаваше много грижи и тя се вгледа отново през прозореца.

След няколко минути се появи госпожа Даун. В ръцете си държеше рокля от виолетов и златен бродат и подходящи обувки.

В живота си Кийли не бе виждала толкова прекрасна дреха.

— Но тази рокля не е моя — рече тя.

Госпожа Даун се усмихна.

— Роклята и обувките са на Моргана, вашата по-малка сестра.

— Не мога да нося чужди дрехи и обувки — поклати глава Кийли, въпреки че изкушението бе прекалено голямо. Тя стоеше, неспособна да откъсне очи от великолепната рокля.

— Баща ви ме помоли да избира нещо, което би ви подходило — обясни графинята.

— Госпожица Моргана няма ли да се разсърди, когато научи, че съм я обличала? — попита Кийли.

— Разбира се... и точно това е най-хубавото в цялата история.

— Тогава не мога.

— Баща ви се опитва да направи за вас всичко, което е по силите му — помахна ѝ с пръст госпожа Даун. — Нали не искате да се

покажете неблагодарна?

Кийли въздъхна. Негова Светлост я бе поканил да живее в дома му. Тя наистина не искаше да изглежда неблагодарна.

— Виолетовият брокат подхожда на красивите ви очи — опита се да бъде възможно най-убедителна графинята. — Освен това... граф Базилдън би желал да ви посети днес следобед.

— Но защо? — Кийли усети, че се задушава.

— Изглежда Девъро е пленен от красотата ви — отвърна госпожа Даун. — Ще ви помогна с фризура.

— Но на една графиня не подобава...

— Гледайте на мен като на леля — великодушно предложи госпожа Даун, но след това сбърчи чело. — Не, не върви. Все още съм прекалено млада, за да имам осемнадесетгодишна племенница. Гледайте на мен като на своя по-голяма и по-опитна сестра.

Кийли преглътна една усмивка, облече роклята и нахлузи обувките. След това, грейнала от радост, погледна графинята.

— Не мога да повярвам, стават ми идеално.

— Колко сте красива — одобрително рече госпожа Даун. — Искате ли да се погледнете в огледалото?

Кийли кимна нетърпеливо като малко момиченце.

Госпожа Даун отвори вратата и направи знак на Киши да я последва. Минавайки през коридора, те попаднаха в стаята на херцога.

Огромното помещение бе пищно украсено. Персийски килими покриваха пода, а по стените висяха пъстри гоблени. В стаята проникваше смекчена от завесите слънчева светлина. Зад един параван Кийли видя огледало.

Когато застана пред него, долната ѝ челюст увисна от изненада. Тя ли бе прекрасното видение, което я гледаше отсреща?

Украсената с брокат рокля беше доста тясна от кръста нагоре и имаше дълбоко изрязано деколте. Дългите, тесни ръкави завършваха с прекрасна дантела.

Кийли приличаше на принцеса и се чувстваше като такава. Тя грейна от радост, но след миг, когато погледът ѝ попадна върху дръзкото деколте, лицето ѝ помръкна. Това бе най-дълбокото деколте, което някога бе носила. Медальонът блестеше върху безупречния тен на кожата ѝ и привличаше погледа върху основата на гърдите ѝ. Кийли несигурно прехапа устни.

Госпожа Даун не можа да скрие усмивката си при вида на смущението ѝ.

— Сигурна съм, че Моргана никога не е изглеждала по-красива.

— Може би моите дрехи ми подхождаха повече — плахо рече Кийли. — Корсажът е прекалено предизвикателен, не смятате ли?

— В сравнение с онова, което може да се види в кралския двор, е самата невинност — възрази графинята. — Хайде, елате, скъпа моя. Баща ви ни очаква.

Кийли се зарадва, че не се налагаше да носи собствената си отегчителна рокля и последва графинята по коридора и надолу по стълбите.

— Много ви благодаря, госпожо — прошепна на спътницата си Кийли, преди да влязат в залата, където херцогът наистина вече ги очакваше.

Графинята я прегърна топло и се отдалечи, оставяйки я насаме с баща ѝ.

Робърт Талбот седеше пред камината, но когато видя момичето да влиза, се изправи. Огледа я от главата до петите, след което тръгна към нея, за да я поздрави.

Погледът му я смути. Свела очи, сега тя представляваше олицетворение на женското смирение. Когато херцогът застана пред нея, тя плахо вдигна поглед.

— Възхитителна си като майка си — промълви Талбот дрезгаво. — Споменът бе прекалено завладяващ. — Ела при мен до камината.

— Благодаря за роклята, Ваша Светлост — овладя се Кийли и пое ръката му.

Той забеляза хладния ѝ тон, но не му обърна внимание. Вместо това я поведе към едно от двете кресла, които стояха пред камината. След това седна в другото.

Кийли сложи длани в скута си и заби поглед в пода. Чувстваше се ужасно неловко. Осемнадесет години бе копняла за този миг, а сега не знаеше какво да каже. Родният ѝ баща бе един непознат.

Момичето крадешком вдигна поглед към него и срещна погледа му. Изглежда през цялото това време той внимателно я бе наблюдавал. Тя наруши мълчанието.

— Благодаря ви, че ми предложихте да пренощувам тук.

— Това е твоят дом — отвърна херцогът.

— Покривът над главата все още не означава дом — рече Кийли, вперила поглед в пращия огън. — Домът за мен — това са хората, които ме обичат, и които аз обичам.

— Аз те обичам — обясни той.

— Не е възможно — възрази тя и дръзна да му хвърли един кос поглед. — Вие дори не ме познавате.

— Ти си плът от плътта ми — обясни херцогът, а думите му накараха Кийли да се изчерви. Мили боже, от колко години не бе виждал някоя жена искрено смутена? — Един ден, когато станеш майка, ще разбереш защо съм толкова сигурен в чувствата си.

— Щом казвате, Ваша Светлост... — промърмори Кийли, без да откъсва поглед от дланите си, които все така лежаха в скута ѝ.

Настъпи неловко мълчание. Болеше я, но гордостта ѝ забраняваше да откликне на симпатията от страна на херцога. Навремето той ги бе изоставил с майка ѝ. Невъзможно бе с едно махване на ръка да заличи болката, която бе неизменна спътница на целия ѝ съзнателен живот.

— Разбирам твоята сдържаност, дете мое — наруши мълчанието херцогът. — Моля те да ми дадеш възможност да заслужи обичта ти. Като твой баща...

— Вие сте ме създали — прекъсна го Кийли, без да съзнава обвинителната нотка в гласа си, — но никога не сте били мой баща.

„Не забравяй, че той е наранил Мегън — повтаряше си тя. — Не забравяй, че човек не бива да има вяра на англичаните, още по-малко на един английски лорд.“

Робърт Талбот се изправи и сега кръстосваше пред камината, докато отчаяно се опитваше да подреди мислите си. Съзнаваше, че дъщеря му е наранена и че трябва да обмисли добре всяка дума.

За да не го гледа, Кийли се озърна из помещението, в което се намираха. Предния ден бе прекалено развълнувана, за да забележи каквото и да било.

Тази зала бе далеч по-внушителна от онази в замъка Лъдлоу. Имаше две камини — по една във всеки край. Таванът бе от тежки греди, от които висяха знамената на рода Талбот. По стените имаше бронзови свещници и пъстри гоблени. На повечето от тях бяха изобразени ловни сцени. Все пак се открояваше един гоблен със сирена и еднорог.

Кийли стана и се приближи до този забележителен гоблен. Нещо в него я привличаше по магически начин. Изпитваше потребност да го докосне. Момичето затвори очи и постави дясната си ръка върху гоблена. Съвсем ясно усещаше духа на майка си. На устните ѝ трепна тиха усмивка.

Робърт Талбот се бе приближил и сега стоеше зад нея.

— Мегън го направи за мен. Дълго време имах от нея само този гоблен и медальона. Сега имам теб.

Кийли бавно се обърна и опря гръб в гоблена. Беше по-уверена, чувствайки духа на майка си. Тя погледна мъжа в теменуженосините очи, които толкова приличаха на нейните собствени, и каза:

— Вие сте я обичали. Съжалявам, че е трябвало да я изгубите.

— Изгубих нещо повече от Мегън — несравнимото удоволствие да гледам как малкото ми момиченце се превръща в жена — отвърна херцогът. — Мисли за мен каквото искаш, но аз съм твой баща и желая да те видя щастлива.

Кийли облиза устните си, които съвсем бяха пресъхнали от възмущение. Интимност и доверие между тях двамата можеше да съществува само ако бяха напълно откровени един към друг.

— Трябва да ви призная нещо — поде Кийли, преди да се поколебае и да замълчи за известно време. Все пак накрая продължи: — Аз съм езичница.

Остана изненадана от реакцията на херцога, който в отговор на признанието ѝ само се усмихна.

— В двора всички се държат като езичници — отвърна той. — С изключение на Елизабет и Бъргли, разбира се. Ах, не можеш да си представиш какви неща стават там.

— Искях да кажа, че съм староверка — опита се да му обясни Кийли. — И аз, подобно на Мегън, съм друидка.

— Каквато и да си, това не променя факта, че съм твой баща — отново я изненада херцогът. — Надявам се да имам възможността да те опозная.

Смутена, Кийли се запита защо ли херцогът ѝ спести проповедта за опасността от подобни възгледи. Как бе възможно този очевидно топлосърдечен, добър човек да направи дете на майка ѝ, а след това да я зарече? Защо я бе поканил — нея, една непозната — в дома си и

всячески се опитваше да я накара да се почувства добре? Глупак ли беше? Или тя бе глупачката?

— Ще ми се довериш ли, дете мое — попита я херцогът.

Леко вирнала брадичка, Кийли отвърна:

— Що се отнася до това, не се радвате на безукорно име.

Устните на херцога трепнаха. Проклятие, заедно с теменуженосините му очи и катраненочерна коса момичето бе наследило и неговата гордост и кураж.

— Тогава ще ми дадеш ли възможност да спечеля доверието ти?

Кийли се поколеба. Бе дошла в Англия, за да потърси закрила от него. Майка ѝ бе пожелала така. Накрая кимна.

— Да, Ваша Светлост.

— Това обръщение е твърде официално за баща и дъщеря — с облекчение рече херцогът. — Другите ми деца ме наричат татко.

Кийли цял живот бе копняла да изрече тази дума, но сега не можеше просто така да забрави дългите години на страдание. Колкото и да бе неприсъщо на природата ѝ, Кийли не можеше да постъпи иначе. Херцогът бе изоставил бременната ѝ майка, осъждайки бъдещото дете на изпълнено със страдания и унижения детство. Желанието да го нарани, както той бе сторил с нея, бе неустойимо.

Тя се опита да не обръща внимание на надеждата, струяща от теменуженосините му очи, и отвърна:

— Не мога, Ваша Светлост.

Собствените ѝ думи я нараниха не по-малко, отколкото него. Когато видя болката, изписана по лицето му, сърцето ѝ едва не се пръсна. Но можеше ли тази болка да се сравни с едно страдание, продължило цели осемнадесет години?

Робърт Талбот бързо се овладя отново. Той сложи ръка на рамото ѝ и я целуна по слепоочието.

— Когато бъдеш в състояние да ме наречеш татко, ще бъда много горд.

В гърлото на Кийли заседна буца. Долната ѝ устна започна да трепери, а по бузите ѝ се търкулнаха две големи сълзи.

— Не бива да допускаме това. — Херцогът нежно изтри сълзите от лицето ѝ. — Тук, в Англия, те очаква блестящо бъдеще и страданията от последните осемнадесет години скоро ще избледнеят.

— Аз съм друга — прошепна Кийли. — Моята родина е Уелс и мястото ми не е тук.

— Ти си почти толкова англичанка, колкото и аз — възрази херцогът и повдигна брадичката ѝ, за да може да надникне в теменуженосините очи, които толкова много приличаха на неговите. — Обичах майка ти и исках да се ожения за нея, но баща ми ме излъга, че била починала.

— Ако наистина сте я обичали — вметна Кийли, — защо тогава не сте се върнали в Уелс, за да се уверите лично, че е мъртва?

— Дотогава не бях имал причина да се съмнявам в думите на баща си — херцогът се взираше в далечината. — А ти ще повярваш ли на моите?

— Не. — Думата се стовари като брадва. Кийли почувства това дълбоко в себе си и го видя в очите му.

Мегън бе вярвала на любовните му слова, но дали тя щеше да успее да му повярва?

— Дете на моето сърце — продължи херцогът, привличайки я още по-плътнo към себе си, — обичам те също толкова, колкото и останалите си деца. Очевидно съдбата ми дава още един шанс, защото, когато те погледна, сякаш чувствам присъствието на Мегън.

Кийли го погледна в лицето. Очевидно бе, че тези думи идваха от сърцето му. Ако наистина бе обичан Мегън и я бе мислил за мъртва, колко ли трябва да бе страдал през всичките тези години?

— Мегън те изпрати при мен — продължи херцогът. — Гледай на тази къща като на свой дом.

— Одо и Хю... — поде Кийли.

— Братовчедите ти са добре дошли толкова дълго, колкото пожелаят — прекъсна я Робърт Талбот. — В момента трябва да са в конюшните. Искаш ли да говориш с тях?

— О, да, ако е възможно.

— Тук си у дома, момичето ми. Можеш да влизаш навсякъде. Между другото, Мърлин е чудесен кон, но — засмя се херцогът, — е само една кобила.

Кийли го дари с очарователна усмивка.

— Зная.

— Колко много приличаш на майка си — болезнено въздъхна херцогът и отново целуна дъщеря си по слепоочието. — Още един

въпрос.

Кийли кимна.

— При какви обстоятелства срещна младия Девъро?

— Графът ми се представи в гостилницата, в която ношувахме.

— Нищо друго ли няма?

Кийли го погледна озадачено.

— Какво друго може да има?

При вида на невинното ѝ изражение херцогът въздъхна успокоен. Най-прочутият женкар в двора на Тюдорите не я бе докоснал. Още не. С малко повече късмет, щеше да успее да го ожени, преди това да се случи.

— А сега върви да потърсиш братовчедите си — рече херцогът и я пусна.

Кийли много го изненада, като се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. След това прошепна:

— Благодаря, Ваша Светлост!

След тези думи Кийли напусна залата и попадна във вестибюла, където се натъкна на Мийд, икономът на херцога. Клетият прислужник все още куцаше.

— Добър ден, госпожице — поздрави я той, държейки ѝ вратата отворена.

— Добър ден — отвърна на поздрава тя. — Бихте ли ми казали как да стигна до конюшните?

— Когато стигнете края на тази алея, свийте наляво.

Кийли кимна, но не тръгна веднага, а се престраши и рече:

— Мийд, надявам се да не сметнете това за прекалено фамилиарничене, но ще се почувствате по-добре, ако натъркате ходилото си с масло от пупалка и пийнете ябълково вино с мащерка. Това успокоява болката и скоро отново ще можете да тичате.

— Много благодаря, госпожице — на иначе толкова сериозното лице на Мийд се появи усмивка. — Обезателно ще опитам.

Одо и Хю седяха пред конюшните на херцога. Когато видяха Кийли да се приближава, двамата въздъхнаха с облекчение и се надигнаха, за да я поздравят.

— По-добре ли си днес?

— Да, благодаря — засмя се Кийли. — А вие?

— Баща ти има превъзходен готвач — отвърна Хю и потърка с ръка корема си. — Така натъпкахме търбусите, че едва се движим.

— Херцогът ме е създал — поправи го Кийли, — но никога не ми е бил баща.

— Знаеш ли, малката... — понечи да възрази Одо, но веднага замълча, виждайки Кийли да мръщи чело в очакване на конското.

Хю, който не бе забелязал нищо, се почеса по главата и запита учудено:

— Че това не е ли едно и също?

— Глупак — плесна го по тила Одо, след което се обърна към Кийли. — Какво ще правим с графа? Той живее съвсем наблизко.

— Няма никаква опасност — убедено обясни Кийли. — Ще му направя магия за забрава и ще сме в безопасност. Къде е Мърлин? Ще ми се да я видя.

Одо и Хю отведоха Кийли в конюшната. Кобилата посрещна господарката си с радостно пръхтене.

— Беше ли послушно момиче? — прощушна Кийли, потупвайки животното по врата. При вида на кобилата, подарена ѝ от Рис, сърцето на Кийли се сви. Изпитваше носталгия. Обръщайки се към братовчедите си, рече: — Бих искала да се махна оттук и да се върна в Уелс.

— Но там е Мадок — отвърна Хю.

— Рис ще ме пази от него — отвърна тя.

— Ех, ех, малката ми — вметна Одо, — не можеш просто така да изчезнеш... Точно сега, когато откри баща си.

— Херцогът ми е напълно чужд. — Очите на Кийли се напълниха със сълзи. — Мястото ми не е тук. — Нито пък някъде другаде, помисли си Кийли.

— Дай му шанс — възрази Одо. — Сигурен съм, че ще свикнеш тук.

— А вие ще останете ли с мен?

— Толкова дълго, колкото пожелаеш — потвърди Одо.

— Завинаги — добави Хю и изтри една сълза от очите си. — В парка си херцогът има няколко великолепни дъба.

— Трябва да ги видя — извика Кийли. Изведнъж се развесели. Тя прегърна Мърлин и целуна братовчедите си по бузата, преди да изтича навън.

Есента бе облякла прекрасния парк на херцога в разкошни багри. Наред с оранжевите, златни и червени листа на дърветата, цяла армия от градинари бе превърнала лехите в дъга от есенни цветове. Хризантеми във всевъзможни нюанси, виолетови столистни рози, невени, лъвски муцунки и иглики придаваха на парка допълнителен блясък.

При вида на цялото това великолепие Кийли въздъхна. Есента бе особено вълнуващ сезон за нея, най-вече заради Самуийн, началото на жизнения цикъл на друидите, когато се отваряха вратите на миналото и бъдещето. Тънкото було между света на живите и отвъдното оставаше леко повдигнато само три дена. А този Самуийн бе особено важен за нея, тъй като Мегън ѝ бе обещала да я навести.

След разходката из парка и след като бе докоснала всеки един дъб, за да се запознае с тях. Кийли седна на една каменна пейка.

Херцогът я бе приел такава, каквато беше. Защо не успяваше да се пребори със себе си и да му отвърне със същото? Не бе в неин стил да таи злоба към когото и да било.

Копнееше да срещне истинския си баща още от онзи ужасен ден, когато едва петгодишна... Струваше ѝ се, че е било едва вчера...

След като бе сплела първия си венец от дъбови листа, Кийли се втурна да открие баща си. Колко ли горд щеше да бъде, когато му покажеше произведението си.

— Татко! — извика Кийли, пробивайки си път между хората от свитата му. — Направих ти подарък! — Тя протегна венеца към него.

— Никога повече не ме наричай така — изфуча Мадок и я отстрани от пътя си. — Ти си негово копеле.

Наранена и объркана, Кийли сведе глава. По лицето ѝ потекоха сълзи. Какво бе сбъркала този път? Защо не я обичаше баща ѝ?

Тогава видя пред себе си нечия дълга сянка и вдигна очи. Беше дванадесетгодишният Рис.

— Все още ли си мой брат? — хлипайки, го попита тя.

— Не се сърди. — Рис коленичи, за да се изравни на височина с нея. — Аз съм твой брат и винаги ще бъда. Ще ми подариш ли този красив венец?

Кийли успя да се усмихне, но долната ѝ устна трепереше. Тя вдигна венеца, сякаш коронясваше някой крал, и го постави на главата на Рис.

— Рис — прошепна тя, — какво значи „копеле“?

Преди момчето да отвърне, се обади някакъв друг глас:

— А аз завинаги съм твой братовчед.

Кийли се огледа и видя пред нея да се извисява дванадесетгодишният Одо.

— Аз също — добави десетгодишният Хю.

— Глупак такъв — плесна брат си по тила Одо. — Щом аз съм ѝ братовчед, значи и ти си такъв.

— Няма нужда да ме биеш.

— Как иначе ще ти наля малко ум в главата?

— Така само ми размътваш мозъка — жалваше се Хю.

— Ти нямаш мозък — отвърна Одо.

Кийли се затича отново, почти толкова весела, колкото преди. Двамата ѝ огромни братовчеди се държаха детински, но това само я караше да ги обича още повече.

— Изплети венец и за мен — помоли я Одо.

— За мен също — добави Хю.

— Аз бях пръв. — Одо протегна ръка, за да плесне отново брат си. — При това съм по-голям.

Хю избегна плесницата и възрази:

— Но аз съм по-хубав.

Кийли погледна брат си в очите, надявайки се да научи истината.

— Обичаш ли ме? — попита го тя.

— Да, много. — Рос я притисна към гърдите си.

Склонила глава на рамото му, Кийли видя Мадок да ги гледа от другия край на двора и да мръщи чело. В ушите ѝ още кънтеше думата, с която я бе нарекъл. Копеле...

— Сълзи ли са това, красавице?

Кийли уплашено вдигна поглед и съзря чифт смарагдено зелени очи.

— Какво правите тук? — попита тя.

При този не особено любезен въпрос Ричард повдигна вежди.

— Аз живея тук. Забравихте ли?

— Не, вие живеете... — Кийли изпита срам заради непоносимото си държание.

— Хей там — той посочи една скрита зад дърветата къща. — Негова Светлост е в къщата — обясни тя.

— Негова Светлост? — Ричард повдигна вежда. — Толкова официално ли се обръщате към баща си?

За да сложи точка на разговора, Кийли се извърна, сякаш бе загубила интерес, но сърцето ѝ биеше до пръсване. Графът представляваше опасност за братовчедите ѝ, но в момента тя беше много по-загрижена за собствения си душевен покой. От красотата му почти се задъхваше. В бездънното зелено на очите му една жена спокойно можеше да се изгуби.

— Защо, когато се запознахме в гостилницата — попита я Ричард, — не ми казахте, че Лъдлоу ви е баща?

— Реших, че не ви засяга кой е баща ми — отвърна момичето, без да го удостои дори с поглед. В най-добрия случай той скоро щеше да си тръгне.

— Милорд — рече Ричард и качи обувия си в ботуш крак на пейката до нея.

— Какво? — Кийли обърна глава и едва не извика при вида на невероятно мускулистото бедро, което сега бе така обезпокоително близо до нея.

— Би трябвало да кажете: „Не ви засяга, милорд“.

— Може и да сте лорд — обясни му Кийли, — но не мой^[1] господар.

Ако забележката и не бе чак толкова дръзка, Ричард щеше да я похвали за остроумието. В края на краищата в двора на Тюдорите нямаше много хора, които дръзваха да държат подобен език на кралския фаворит.

Вместо да се ядоса, както — той добре знаеше това — очакваше от него момичето, Ричард се усмихна любезно.

— Нося ви подарък за добре дошла. — С тези думи мъжът ѝ подаде една свършена орхидея.

Кийли се усмихна смутено. Когато пръстите им се докоснаха, бе връхлетяна от някакво непознато, но в никакъв случай не неприятно чувство. В следващия миг то отново изчезна.

Любезното му държание я изненадваше. Тя впери очи в орхидеята — досега никой мъж не ѝ бе подарявал толкова съвършено цвете. Всъщност, с изключение на брат ѝ, Одо и Хю никой мъж не ѝ бе правил подарък. Никога не бе имала ухажор — Мадок бе наплашил всички, които може би иначе биха проявили някакъв интерес към нея. Освен това никой мъж не би я взел без зестра, а всички знаеха, че баща ѝ няма намерение да ѝ даде такава.

— Прекрасна е. Моля да ме извините за лошите маниери — извини се Кийли, която неочаквано се бе почувствала много неловко. — Изникнахте толкова неочаквано, че се уплаших.

— Тогава аз трябва да ви помоля за извинение — нежно отвърна Ричард. — Никога не бих ви уплашил или наранил умишлено.

Тези думи не я успокоиха ни най-малко. Кийли не можеше да откъсне поглед от него. Стомахът ѝ се бунтуваше, а дланите трепереха в скута ѝ.

— Винаги съм мислела, че само англичаните и Мадок се държат грубо — рече Кийли, без да си дава сметка, че отново го обижда. — Сега осъзнах, че и самата аз съм склонна да го правя.

— Кой е Мадок? — попита Ричард.

— Вторият ми баща. — Кийли прехапа долната си устна. — Защо не седнете? — покани го тя накрая.

Ричард се усмихна и седна до нея, при което бедрата им се докоснаха. „Момичето ме харесва, реши Ричард, няма никакво съмнение. Изглежда се безпокоеше за братовчедите си. Графът си каза, че някак си трябва да се примири с факта, че двамата глупаци го бяха ограбили в Шрапшир. Защо, по дяволите, трябва да си блъскам главата с това? — ядосваше се сам на себе си. В крайна сметка не той ги бе ограбил, а те — него.“

— Нещо не е наред ли? — тихо попита Кийли.

Ричард прогони мрачните мисли и взе ръката ѝ между дланите си.

— Днес изглеждате изключително привлекателна — рече той. Кийли се изчерви и го дари с многозначителна усмивка. „Срамежлива ли е? — питаше се Ричард. — Или просто кокетничи?“ Погледът му спря на нежните овали на гърдите ѝ, голяма част от които се подаваше от дълбоко изрязания корсаж. Когато отново вдигна очи, видя гневното ѝ изражение. Дори и слепец би забелязал неодобрението ѝ.

Ричард се изчерви от благоприличие, но блясъкът в очите му издаваше, че се забавлява. Никога не бе срещал толкова благопристойна млада жена. Дори камериерките на Нейно Величество не бяха толкова сдържани, колкото тази красавица.

— Възхищавах се на медальона ви — излъга той. — Твърде необикновено украшение.

Изражението на Кийли се разведри. Тя докосна медальона.

— Имам го от майка си.

Ричард надникна в очите ѝ и леко се намръщи. Знаеше какво неотразимо въздействие оказваше върху дамите този израз.

Кийли почувства някаква топлина в стомаха, която постепенно се разля по цялото ѝ тяло и се превърна в непоносимо парене. Волята ѝ обаче беше по-силна, дори, отколкото сама бе предполагала. Тя откъсна поглед от мъжа и каза:

— Колко красиви са дърветата през есента и най-вече дъбовете. Трябва да знаете, че са много силни същества.

— Моля? — Ричард не вярваше на ушите си.

— Аз... възхищавах се на парка — обясни Кийли, едва сега осъзнала каква тайна бе издала.

— Имате най-сладкия акцент, който някога съм чувал — рече Ричард.

— Не, вие имате акцент — не се съгласи Кийли, хвърляйки му кос поглед, сякаш несъзнателно флиртуваше с него.

— Ние, англичаните, имаме един израз, който чудесно ви описва — отвърна Ричард през смях. — Тафи — глупаци!

Усмивката на Кийли замръзна. Едната ѝ безупречна катранено черна вежда се повдигна.

— Ние, уелсците, имаме израз, който още по-добре описва такива празни английски глави като вас — кратуни.

Ричард избухна в смях — не само на казаното току-що от момичето, а и на пренебрежението, с което се отнасяше към високия му ранг. Да обижда по такъв начин фаворита на кралицата!

Що се отнася до Кийли, смущението бе изписано на лицето ѝ. Доброто му настроение я изненадваше.

— Победихте — каза графът с блестящи от задоволство очи. — Острият ви език е изключително опасно оръжие.

— Какво щастливо същество сте вие — отвърна Кийли. — Намирате повод за веселие в най-невероятни неща.

— Дъдли трябваше да чуе това.

— Кой?

— Робърт Дъдли, граф Лестър — отговори Ричард така, сякаш това обясняваше всичко.

Кийли се взираше в него недоумяващо.

— Никога не съм чувала за този човек.

Ричард разтегна устни в усмивка.

— Все повече и повече ми допадат.

— И вие на мен — отвърна Кийли. Подобни чистосърдечни забележки не бяха присъщи на дамите в двора на Нейно Величество. — Навярно бихме могли да станем приятели?

Ричард кимна. Той желаше нещо повече от приятелство с тази жена, но бе достатъчно умен да се задоволи с това за момента. С инстинкта на хищник той усещаше, че за разлика от останалите жени, които познаваше, тази щеше да побегне при най-малкото нападение от негова страна. Освен това му трябваше още малко време, за да открие каква бе нейната роля при обира в Шрапшир.

Уж случайно, той протегна крака и започна да си играе с един кафяво-червен камък, който бе извадил от джоба си. Веднага забеляза, че момичето го наблюдава напрегнато с крайчеца на очите си.

— Необикновен камък, нали? — рече той.

Широко отворените ѝ очи не трепнаха.

Тя кимна и погледна камъка.

— Карнеолът пази притежателя си от нещастия. Откъде го имате?

— Намерих го в Шрапшир и оттогава не се разделям с него. — След това хитро добави: — Вашите братовчеди...

Кийли потръпна и Ричард вече бе сигурен, че тя знае за случилото се. Въпросът беше дали бе разбрала едва в последствие, или още преди нападението.

— Братовчедите ви ми се струват познати, но не мога да си спомня къде съм ги виждал.

— Братовчедите ми ме съпровождат още от Уелс. Убедена съм, че сте ги видели за пръв път в гостилницата миналата вечер.

Ричард се усмихна, кимна и смени темата. Не искаше да събужда подозрения у нея.

— Щом сте в Англия съвсем отскоро и все още не я познавате, позволете ми да ви покажа забележителностите на Лондон.

— Само двамата? Това би било непристойно — отвърна Кийли.

Ричард поднесе дланта ѝ към устните си. След това, взирайки се в теменуженосините ѝ очи, обясни:

— Красотата ви ме навежда на непристойни мисли.

Устните му върху дланта ѝ и тези думи вече ѝ дойдоха прекалено. Кийли бе омагьосана от обезоръжаващите му смарагдено зелени очи.

Небрежна усмивка и... Ричард се наведе към нея, устните му бавно се устремиха към нейните, за да ги завладеят. Кийли притвори очи и устните им се докоснаха. Това щеше да бъде първата им целувка, ако... една охранена бяла гъска не ги бе извадила от унеса им с крякането си. Животното с жълт клюн се клатушкаше по моравата към тях. На шията му имаше златна, украсена със смарагди и диаманти, верижка. На няколко крачки след гъската вървеше госпожа Даун, съпроводжана от двама пажа.

— Здравей, Антъни — извика Ричард и прошепна на ухото на Кийли — Това е любимото блюдо на графинята.

Кийли преглътна една усмивка.

— Нали няма да бъде сервирано днес?

— Антъни да бъде сервиран? — възмути се госпожа Даун. — Не си точете зъбите, деца. — Обръщайки се към пажовете си, тя рече: — Барт и Ясперс, върнете Антъни в стаята му.

Момчетата отведоха гъсока. Ричард се изправи, за да отстъпи мястото си на графинята. Целувайки ръка на Кийли, той се сбогува:

— Вече с нетърпение очаквам следващата ни среща, госпожице. — Очите му обещаваха тя да продължи оттам, където бе прекъсната.

— Елате днес на вечеря — покани го госпожа Даун.

— За нещастие тази вечер съм зает, кралицата ще ме очаква — извини се Ричард. — Може би утре?

— Винаги сте добре дошъл. — Госпожа Даун помогна на Кийли да стане и тържествено обяви: — Шивачът е тук, за да вземе мерките ви, скъпа. Тали не пести нито усилия, нито пари, за да ви достави удоволствие.

— Довиждане, дами — поклони се Ричард и си тръгна.

— Графът ми подари тази орхидея. — Кийли показва цветето на графинята.

Госпожа Даун се подсмихна.

— На езика на цветята орхидеята означава, че мъжът, които ви я подарява, желае да ви прелъсти.

Пламнала от срам, Кийли впери поглед в отдалечаващия се граф. Точно в този момент Ричард се обърна и се поклони, гледайки Кийли, преди отново да продължи по пътя си.

— Браво — възторжено възкликна графинята. — Скоро Деврьо ще яде от ръката ви или най-малкото ще я поиска от баща ви.

— Да поиска ръката ми? — ужасена повтори Кийли.

— Обичам сватбите — чуруликаше госпожа Даун, улавяйки Кийли под ръка. — Вече три пъти съм била булка, но подготовката на тази сватба ще ми достави несравнимо удоволствие. Сватбата на десетилетието, освен ако кралицата не реши да мине под венчило.

„Свещени камъни! — ужасено мислеше Кийли. Тя бе в тази къща само от един ден, а графът вече искаше да я вкара в леглото си, а графинята — да ги ожени. Как да живее в страна, където всички са луди?“

„Живей ден за ден, казваше й някакъв вътрешен глас. Иначе само за една седмица ще полудееш.“

---

[1] Игра с думите „mylord“ и „my lord“ — господарю. — Б.пр. ↑

Измъчена от грижи и страхове, Кийли дълго се въртя в леглото. На разсъмване се събуди от неспокойния сън, който накрая я бе надвил. Есенният хлад бе превзел стаята, но тя не усещаше нищо. Предпочиташе да ходи напред-назад, загърната в бялата си роба, вместо да запали огън в камината.

Дъждовните капки барабаняха по прозореца. Скоро Кийли бе завладяна от хипнотизиращия им ритъм. Безпокойството за Одо и Хю направо я поболяваше. Не можеше вечно да живее с тази опасност, която грозеше братовчедите ѝ.

Графът си спомняше, че ги е срещал. Беше само въпрос на време да си спомни при какви обстоятелства.

На лъжата краката са къси, мислеше Кийли. Графът ѝ бе обяснил, че не би я наранил умишлено, а обесването на Одо и Хю без съмнение би ѝ причинило много мъка. Дали да не му признае всичко и да не го помоли за снизходителност? Но ако той наредеше братовчедите ѝ да бъдат арестувани? Какво щеше да прави тогава? Вината бе изцяло нейна. Ако Одо и Хю не бяха толкова загрижени за нея, никога не биха дошли в Англия и не би им хрумвало да обират някого посред бял ден.

Кийли реши да помоли за съвет Великата Майка. Ако се окажеше, че признанието не би навредило на братовчедите ѝ, Кийли веднага щеше да поговори с графа.

С помощта на магическите си камъни момичето описа кръг, който остави отворен на запад. След това влезе в кръга и го затвори с последния камък, изричайки думите:

— Смущаващите мисли остават отвън. — Момичето описа невидим кръг със златния си сърп, след което се завъртя три пъти, докато отново не застана с лице на запад. Падна на колене, затвори очи и, сложила ръка върху медальона, се концентрира върху дишането си.

— Древните са тук, те чакат и ни гледат — прошепна тя. — Звездите говорят чрез камъните, а светлината прониква през най-

гъстите дъбове. Земя и Небе са едно царство.

След кратка пауза, по време на която се съсредоточаваше, Кийли вдигна ръце и започна да се моли:

— Дух, ти, който ме водиш по моя път, помогни ми да разбера езика на дърветата. Дух на моите предци, помогни ми да разбера езика на вятъра. Дух на моя род, помогни ми да разбера езика на облаците. Чуйте молбата ми, свети духове. Отворете очите ми, за да погледна зад хоризонта.

Тогава онова, което очакваше, се случи. Пред вътрешния ѝ взор изникнаха образи...

Топла, затрупана с книги стая. Още по-топлата усмивка на лицето на графа. Най-топлото чувство за сигурност... закрилящи, утешаващи ръце. Ръце, които я обгръщат с нежност. Закриляща прегръдка...

Видението избледня и постепенно се разтвори в реалността. Кийли отново бе в спалнята си.

Момичето отвори очи, докосна медальона и се помоли:

— Нека спящата в този дракон любов на моята майка да пази мен и близките на сърцето ми. Благодаря на богинята, че ме дари с мъдростта си.

Сега Кийли пристъпи на запад, вдигна един от камъните и разруши магическия кръг. Тя съблече бялата си роба, сгъна я внимателно и се мушна обратно в леглото, където придърпа завивката до брадичката си.

Всичко вече бе ясно. Още днес щеше да посети графа и да го помоли да прояви милост към братовчедите ѝ и нея самата. Все някак щеше да успее да го омилостиви.

В единайсет часа Ричард седеше на писалището си в разточително обзаведения си кабинет в Девъро Хаус и се ядосваше с Уилис Смит. Главата му бучеше — снощният гуляй и прекараният с не особено приятни финансови документи предобед му бяха дошли в повече. При мисълта за книгата, които на следващия ден трябваше да представи на кралицата, направо се поболяваше.

— За какво пилееш парите си? — гневно попита Ричард. — Няма полза от леките жени и комара. Давам ти два процента от

печалбата си от Левантинското дружество, но ще ти се изплаща само половината. Останалата част ще инвестирам вместо теб.

Колко щедро, иронично помисли Смит, докато удобно се настаняваше в креслото и протягаше крака. Той отпи голяма глътка от бирата си и рече:

— Баща ми и брат ми спестяваха постоянно. И двамата умряха, преди да успеят да се насладят на плодовете от труда си.

Ричард си спомни за предупреждението на Бъргли: Неблагонадежден... замесен в смъртта на баща си и брат си... пропилял наследството. Ричард поклати глава. Двамата с Уилис бяха израснали заедно и си бяха почти като братя. Докато не му докажеха обратното, отказваше да повярва на тези клевети.

— Да не искаш да опъвам врат от сутрин до мрак, без да си позволя и най-невинното забавление? — попита Уилис.

Ричард се смръщи.

— Забавленията се превръщат в твоя страст, Уил. Нима си решил да лишиш сина си от наследство?

— Аз нямам син.

— Кое то и се опитвам да ти кажа — един ден ще имаш.

— По-добре се погрижи сам ти да се сдобиеш със син — отвърна Уилис. — Без наследник никога няма да видиш Ирландия. Между другото, как стои въпросът с Моргана Талбот?

— След като прекарах една седмица в замъка Лъдлоу, ми стана ясно, че женитбата с нея би била прекалено голяма жертва — отвърна Ричард. — Освен, разбира се, ако не намирам удоволствие в това, постоянно да имам някакви грижи.

— Една богата наследница е точно това, от което имам нужда — подхвърли Уилис. — Би ли имал нещо против, ако си опитам късмета с Моргана?

— Ни най-малко — отвърна Ричард. — Другата дъщеря на херцога ме интересува много повече.

— Талбот има само една дъщеря.

— От няколко дена още една млада дама се радва на честта да бъде дъщеря на Негова Светлост.

— Какво говориш?

— Спомняш ли си двамата уелсци от „Петела“? — Ричард прие кимването от страна на събеседника си като подкана да продължи. —

Момичето, което ги съпровождаше, всъщност е дама, по-точно извънбрачна дъщеря на херцога. Той я призна и аз възнамерявам да я поухажвам.

— Едно копеле? — извика Уилис и изпръхтя иронично. — Като си представи човек, най-богатият граф на Англия да ухажва едно копеле! Елизабет никога няма да одобри подобен брак. Защо не я направиш своя любовница? Не, да я направим двамата своя любовница! Помисли само за приятните часове...

Ричард скочи гневно, което накара Уилис да трепне вътрешно.

— С Елизабет ще се оправя — обясни Ричард. — Ако нямаш нищо против, Уилис, до утре сутринта имам да прегледам още цяла купчина документи. Няма да мога да се радвам на никоя жена повече, в случай че изгубя главата си — ако разбираш какво имам предвид.

Без да обръща внимание на гнева на приятеля си, Уилис се надигна от креслото. В момента, в който подаваше ръка на Ричард, се почука на вратата.

Дженингс, икономът на графа, подаде глава.

— Ваша Светлост, госпожица Глендоуър желае да говори с вас. Ще я приемете ли?

На лицето на графа трепна изненадана усмивка.

— Моля, поканете госпожица Глендоуър.

— Имаш дяволски късмет — забеляза Уилис.

— Късмет и успех са две различни неща — отвърна Ричард.

В този момент в кабинета се появи Кийли. Носеше рокля от розов кашмир, която подчертаваше свежата руменина на страните ѝ. Подходящ шал подсилваше ефекта от роклята — изкусителна и все пак семпла.

— Добре дошла, госпожице — поздрави я Ричард.

Двамата мъже пристъпиха насреща ѝ.

Кийли ги дари с най-любезната си усмивка и хвърли кос поглед към Уилис Смит.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — нервно се извини тя. — Мога да дойда някой друг ден.

— Госпожице Глендоуър, позволете да ви представя барон Уилис Смит — прекъсна я Ричард. — Уил тъкмо си тръгваше.

Баронът ѝ се усмихна, при което по гърба на Кийли полазиха тръпки. Когато се наведе над ръката ѝ, тя едва не я отдръпна неволно.

Ах, защo не бе видяла тази опасност?

Смит се обърна към Ричард.

— Ще се видим в двора. — С тези думи баронът напусна кабинета на своя приятел.

Кийли чу вратата да се захлопва зад нея. Огледа се и остана изненадана от интериора.

В стаята се долавяше някакво неотразимо мъжко излъчване. Под прозореца имаше чудесно изработено писалище от тежко дъбово дърво. Две от стените бяха отрупани с книги чак до тавана, а на четвъртата стена имаше голяма камина, в която приятно пращеше слаб огън. Пред нея бяха поставени две удобни на вид кресла.

Момичето нерешително премести поглед към Ричард. Облеченият в черно граф бе въплъщение на небрежната елегантност. Заедно с черната копринена риза, тесните бричове и ботушите му придаваха заплашителен вид. Само огненочервената коса и смарагдени очи се открояваха на черния фон.

„Свещени камъни! — помисли си Кийли и сведе поглед. Никога преди не бе виждала толкова красив мъж. Дали не сбърка, идвайки тук?“ Жалко, че зависеше от милостта му и не можеше да отвърне по подобаващ начин на арогантността му. А от нея той изглежда имаше в излишък.

„Мили боже! — мислеше в това време Ричард, поглъщайки я с очи. Никога преди не бе виждал толкова очарователно същество. Въпреки бедността си, момичето имаше държание на графиня. Дали Негова Светлост знаеше, че дъщеря му е тук?“ Ричард се съмняваше.

Никой от двамата не продумваше. Излъчването на графа толкова объркваше Кийли, че тя не дръзваше да вдигне поглед. Копнееше мъжът да сложи край на мълчанието.

Най-сетне си пое дълбоко дъх и плахо се усмихна, вперила поглед в гърдите на графа, на което той отговори с усмивка. Леко извърнала глава нагоре, Кийли го погледна. Със своите над шест фута той бе почти с две глави по-висок от нея.

— Какво ви води тук? — попита графът.

— Аз... става дума за важен въпрос, който се налага да обсъдим, милорд.

Ричард повдигна вежда.

— Господарю мой! — подразни я той. — Мислех, че съм просто един лорд.

Болезнено засегната, Кийли сведе поглед и отново се взря в гърдите му.

— Вече ви се извиних за вчерашното си държание.

— Така е — съгласи се Ричард. Погледът му се плъзна към писалището, където го чакаше още много работа. Трябваше да изготви доклада за кралицата, така че, ако успееше да накара младата дама да почака, щеше да има възможност да се наслади на компанията ѝ по-дълго. — За нещастие ме заварвате в неподходящ момент — обясни Ричард. — Трябва да прегледам всички тези документи. Кралицата ме очаква утре рано сутринта. Имате ли нещо против да почакате малко, а след това да вечеряте с мен?

— Напротив — с благодарност прие отсрочката Кийли. Един английски граф с пълен стомах навярно би се показал по-отстъпчив.

— Четете ли? — попита я Ричард, посочвайки книгите на стената.

Леко вирнала брадичка, Кийли отвърна:

— Ние, уелсците, можем това-онова.

Усмихнат, Ричард я покани да седне пред огъня.

— Ще ви предложи някои книги.

Докато Кийли се настаняваше в креслото, Ричард ѝ подбра няколко книга на различни теми. Подреди ги една върху друга на пода и ѝ подаде най-горната:

— Това е една от любимите ми книги, казва се „Животът на светците“.

— Искате да подсилите морала ми ли? — дръзко подхвърли Кийли и пое книгата.

Момичето постави книгата в скута си и я разлисти. „Свещени камъни! — смутено си помисли тя. «Животът на светците» бе написана на някакъв чужд език, а тя едва четеше дори на английски. Дали това не бе особеността на начин да се шегува?“

Не особено развеселена, Кийли разглеждаше графа с бялото на окото си. Той сякаш я бе забравил. Ако искаше да се шегува за нейна сметка, трябваше доста да почака. Кийли реши да се престори, че чете.

Тя се опита да съсредоточи цялото си внимание върху неразбираемите знаци, но не можеше да се сдържи от време на време

да не поглежда към графа. Погледът ѝ издаваше възхищение, сякаш момичето несъзнателно отдаваше дължимото на външността му — огненочервената коса, смарагдените очи, фино изваяните черти на лицето.

Кийли въздъхна. Графът бе един оживял момичешки блян и несравнимо по-интересен от „Животът на светците“.

Тя отпусна глава на облегалката на креслото си и затвори очи. Безпокойството за братовчедите ѝ не ѝ даваше мира, но топлината и чувството за сигурност взе връх и тя неусетно задряма.

— Проклятие — избоботи Ричард и ядосано захвърли перото. Току-що за десети път бе събрал една колона с цифри и за десети път бе получил различен резултат. Той погледна към гостенката си. Момичето бе виновно. Присъствието ѝ го разсейваше.

И тъй като имаше нужда от почивка, Ричард си наля чаша уиски. Той отпи и направи гримаса. Питието си го биваше — така изгори вътрешностите му, че Ричард се закашля. Истинска загадка бе за него как Иън, съпругът на сестра му, можеше да го пие.

С чаша в ръка, Ричард се изправи и се запъти към креслото в другия край на стаята, в което спеше гостенката му. Госпожица Кийли бе една омагьосваща тайна, а предизвикателството да я разкрие го изкушаваше неустойчиво.

Ричард се опита да си представи Моргана Талбот спяща в това кресло. Не му се удаде. Пред очите му неизменно изникваше Кийли с блестящите си катранено черни коси, дългите тъмни мигли и безупречното снежнобяло лице. О, боже, как я желаше!

Погледът на Ричард се плъзна обратно към писалището. Дългът зовеше... не, крещеше. До утре сутринта трябваше да е изчислил окончателната сума, която искаше от него кралицата.

Когато вдигна книгата от скута на Кийли, Ричард трябваше да стисне устни, за да не се разсмее на глас. Гостенката му бе чела „Животът на светиите“ на обратно. Очевидно латинският не се числеше към талантите ѝ.

Ричард с нежелание се върна към бюрото си, където го чакаха отворителните колони с цифри. Когато погледът му отново спря върху Кийли, графът се ухили. Като си представеше човек свещите и живота им, обърнати с главата надолу!

Когато стана време за вечеря, Дженингс почука на вратата и влезе в кабинета. Преди да бе успял да каже нещо, Ричард му направи знак да говори тихо, за да не събуди Кийли.

— Да почакам ли с вечерята, господине? — прошепна икономът.

— Дайте ми още няколко минути, за да я събудя — отвърна Ричард. — Сложете масата тук.

Дженингс кимна и безшумно изчезна.

Ричард се наведе над Кийли и прошепна на ухото ѝ:

— Време е да се събудите, госпожице. — Когато момичето най-сетне отвори очи, той имаше чувството, че ще се изгуби в необятната им синева. Красотата опиваше сетивата му като старо, тежко вино.

— Вечерята ще бъде сервирана след малко — обясни той, опитвайки се да вдиша възможно най-много от нежното ѝ ухание. — Надявам се да сте толкова гладна, колкото уморена бяхте.

Кийли се изчерви. Неприятно ѝ бе, че я бяха спипали да спи. Как беше възможно да ѝ се случи в дома на този мъж? При това в негово присъствие! Да не би той да притежаваше някакви магически сили?

— Успяхте да ме заблудите — рече Ричард.

— Трябва да поговорим за...

— След вечеря.

Същинско въплъщение на любезността, Ричард съпроводи гостенката си до наредената за двама души маса и ѝ държа стола, докато седнаше. Наблюдавайки я през масата, установи, че принадлежеше към малкото жени, чиято красота бе свършена, независимо от обстоятелствата.

В средата на масата имаше букет — една-единствена червена роза и синьо-виолетови цветя, които Кийли не познаваше.

— Това е последната роза за този сезон — рече Ричард, забелязвайки, че вниманието на гостенката му е привлечено от букета.

— Обичам рози — обясни Кийли. — Веднъж имах котка, която много обичаше рози.

— Ароматът я е привличал.

Кийли се засмя.

— Мисля, че по-скоро вкусът. Пърси ги намираше за неустойими. Направо им се нахвърляше.

Ричард се засмя, а погледът му стана по-топъл. Кийли докосна едно от синьо-виолетовите цветчета.

— Как се казват тези цветя?

— *Nigella damascena*.

Тя погледна домакина си въпросително.

— Тук са известни под името девици в зелено или челебитки.

— Какво красиво име — въздъхна тя. — Обичам цветята и дърветата.

— Красотата им бледнее пред вашата прелест, госпожице.

Кийли се изчерви. Никой мъж не ѝ бе говорил така.

Тя погледна плахо изпод спуснатите си мигли и се почувства като глупачка, за каквато той без съмнение я смяташе. Как бе дръзнала да седне на една маса с благородник от двора на кралица Елизабет, с един светски мъж? След това си спомни за Одо и Хю. Бесилките на Тибърн. Това я възпря да си тръгне още начаса.

Масата бе отрупана с най-изискани блюда. Имаше стриди в зелен сос, тънки резенчета свинска шунка, грах с пресен лук, а за десерт — пудинг със стафиди и ядки. До всяка от чиниите бе поставена по една винена чаша.

— Това ли е всичко, Ваша Светлост? — попита Дженингс.

Ричард погледна гостенката си.

— Аз... аз бих предпочела чаша мляко вместо вино — призна Кийли.

— Донесете на дамата мляко, Дженингс — нареди Ричард и хвърли поглед на другите прислужници, които веднага напуснаха стаята. — Обикновено се храня в залата, но сега реших, че ще ви е по-приятно тук, където можем да останем сами.

Кийли го погледна изпод дългите си, гъсти мигли. Душевната хармония ѝ изневеряваше, а нервите ѝ бяха изопнати до скъсване. Как трябваше да се държи с най-богатия английски граф една обедняла уелска принцеса? Всъщност те нямаха нищо общо помежду си.

Кийли вдигна чашата с мляко и отпи една глътка. Когато я остави обратно на масата, приличаше на малко момиченце с тънки бели мустаци, но теменуженосините очи под дългите мигли издаваха, че тя не е дете.

Ричард бе като хипнотизиран. Той успя да откъсне поглед от тези невероятни очи, но след това бе привлечен от примамващите устни.

Неочаквано изпита болезнено желание да оближе млякото от горната ѝ устна. А след това...

Кийли облиза с език устните си и мустаците от мляко изчезнаха. Този жест бе колкото невинен, толкова и изкусителен.

Ричард затвори очи, за да не се поддаде на изкушението и потисна един стон. Костваше му огромни усилия да запази самообладание.

— Опитайте шунката — нареди той със строг глас, който трябваше да прикрие желанието му.

Кийли поклати глава.

— Трябва да се храните — настоя той. — Някой лек летен бриз е достатъчен, за да ви отвее.

— Не обичам свинско месо — обясни Кийли. — Никога не го докосвам.

Ричард, който досега бе ял всичко, което му се сервираше, при това с удоволствие, не прояви никакво разбиране към странната ѝ антипатия. Той вдигна едно резенче шунка и се опита да я придума.

— Съвсем малко.

— Моля ви, не мога.

— Назовете ми поне една разумна причина.

— Не понасям свинско месо. — Кийли го погледна в очите. — И вие нямаше да можете, ако знаехте, че някога сте бил убит от глиган.

Ричард я зяпна объркан. Какво, по дяволите, говореше тя?

— Някога съм била убита от дива свиня — опита се да му обясни Кийли. — В друг живот, разбира се. — Тя замълча, ужасена от онова, което бе издала.

— Друг живот? — повтори Ричард.

— Вече съм се раждала много пъти. — На лицето ѝ отново се появи същата многозначителна усмивка. Тя протегна длан, за да докосне неговата. — И вярвам, че и за вас това не е първият живот.

Отначало Ричард изпита желание да отдръпне ръката си и да обясни на момичето, че се е побъркало.

Успя да потисне този пръв порив, но много по-трудно му бе да се въздържа да не се засмее на глас.

След това обаче реши да се възползва от настроението ѝ. Той я дари с най-неотразимата си усмивка и постави длан върху нейната, за да ѝ обясни с треперещ от страст глас:

— Имам чувството, че ви познавам много, много отдавна.

Кийли сведе поглед. Страните ѝ бяха пламнали и сега тя бе почервена от последната лятна роза наред букета от челебитки.

— Моля, пуснете ми ръката? — прошепна тя.

— Разбира се. — Сега, когато отново се чувстваше господар на положението, Ричард се подсмихна вътрешно. Скромността ѝ говореше за необикновена добродетелност, а това му харесваше. Не познаваше никоя друга жена, която да прилича на нея. Скоро щеше да разпръсне тайната, която я обгръщаше, и да узнае странната ѝ съдба.

След вечеря той отведе Кийли до едното от креслата пред камината и седна в другото. След това протегна дългите си крака и я погледна в очите.

— Хареса ли ви „Животът на светците“? — попита той с блестящи от задоволство очи.

— Честно казано, намирам живота им за прекалено разтърсващ, за да мога да я чета — отвърна Кийли, която не искаше да отговаря на въпроси за книга, която не бе в състояние да прочете.

— Наистина ли? — Ричард повдигна вежда.

— Мъчениците не ме привличат — обясни тя. — Ненужните мъчения и страдания ме отвращават.

Ричард кимна и се вгледа в огъня, давайки си вид, че е потънал в мисли. С крайчеца на окото си наблюдаваше гостенката и видя как тя се въртеше, сякаш седеше на тръни, и потриваше краката си един в друг.

— Какво ви е на краката? — попита той.

— Без чорапи ботушите убиват.

— За бога. — Ричард стана и се приближи към нея. Кийли потръпна, когато мъжът коленичи пред нея и издърпа ботушите ѝ. Когато започна да масажира дясното ѝ ходило, тя напълно загуби самообладание. — Не е трябвало да ги събувате — смъмри я той, без да я погледне.

— Аз... не можах да ги открия — тихо призна Кийли. — Много бързах и не предполагах, че ще остана толкова дълго.

Когато започна да масажира дясното ѝ ходило, Ричард я стрелна с поглед и реши да я подразни:

— Отпуснете се. Няма да ви ухапя.

— Това е най-малката ми грижа — неволно се усмихна Кийли.

Отново сериозен, Ричард попита:

— Разкажете ми за другите, скъпа моя.

Моментът за признанието бе настъпил.

— Мъжете, ограбили ви в Шрапшир, са Одо и Хю — изтърси тя.

— Зная — усмихна се Ричард, озадачен от откровеността ѝ.

Кийли бе толкова развълнувана, че не чу думите и не видя усмивката му. Тя трескаво търсеше оправдание за братовчедите си.

— Този обир е глупава случайност. Попадали сте на неподходящо място в най-неподходящия момент, а освен това сте се държали високомерно. Ако бяхте малко по-отстъпчив... Одо и Хю са били загрижени за мен... В края на краищата са ви оставили талисмана, карнеола... за да ви пази. Нищо лошо не е станало... значи... Какво казахте?

Ако пладнешкият грабеж не бе толкова тежко престъпление, Ричард би се засмял на изненаданото ѝ изражение.

— Казах, че зная, че Одо и Хю са били онези, които ме нападнаха.

— Откъде знаете? — извика Кийли.

— Братовчедите ви са некадърни дръвници. Първо, не бяха маскирани, и второ, продали са коня ми на моя собствен коняр.

— Защо не наредихте да ги арестуват? — недоверчиво попита Кийли.

— Това ли е, което желаете?

— Не!

— Отначало исках да ги видя на бесилото — призна Ричард. — Но след това ви видях с тях в гостилницата.

— Не разбирам.

Ричард се наведе към нея, очарователното му лице бе само на педя от нейното.

— Никога не бих сторил нещо, което да те нарани — страстно прошепна той.

След това нежно я прегърна. Омагьосана от погледа му, Кийли бе неспособна да устои на блясъка на смарагденозелените му очи.

За миг лицето на Ричард бе съвсем близо до нейното, след което пръстите му погалиха тила ѝ, а устните им се докоснаха.

Когато Кийли се отпусна в прегръдката му, целувките на Ричард станаха по-жадни и пламенни. Момичето едва успяваше да си поеме

дъх. Езикът му разтвори устните ѝ с нежна настойчивост и проникна в сладката ѝ уста.

След това всичко свърши.

Ричард се отдръпна и надникна в смутените ѝ очи. Той нежно погали копринените ѝ бузи, докосна с палец устните ѝ и прошепна:

— Вече е твърде късно, трябва да се прибиращ. Красотата ти би могла да подложи на изпитание дори морала на светец, а аз в никакъв случай не съм такъв. Не се безпокой за братовчедите си. Ще запазя тайната за себе си.

Кийли отново се изчерви. Сега, когато той я бе целунал, а тя допусна това, как можеше отново да го погледне в очите? Графът изглежда изобщо не се безпокоеше от подобни въпроси и с лека ръка можеше да отмине това събитие, което променяше целия ѝ живот — първата целувка.

Ричард се наведе, за да ѝ помогне да обуе ботушите си, но Кийли бе по-бърза и успя да му ги измъкне с думите:

— Ще ги нося в ръка.

Ричард се изправи и смръщи чело.

— Искаш да ходиш боса?

— Обичам да усещам земята с нозете си.

Ричард продължаваше да се учудва на стеснителността ѝ. Освен ако...

— Ще те изпратя до вкъщи — обясни той.

— Не е необходимо — възпротиви се тя. — Вече ви изгубих достатъчно време, милорд.

— Времето, прекарано с теб, не е изгубено — галантно възрази графът. — Напротив, ти превърна този ден в един от най-приятните в живота ми. А освен това съм само един лорд. Спомняш ли си?

Колкото и стъписана да бе, Кийли не можа да не се усмихне.

— Благодаря за разбирането. — Боса, тя се запъти към вратата, но преди да излезне по коридора, Ричард я спря.

— Кийли?

Тя се извърна.

— Да?

Графът се приближи към нея и каза само:

— Благодаря.

Кийли го гледаше недоумяващо.

— За какво, милорд?

Ричард нежно повдигна брадичката ѝ и се взря в най-удивителните очи, които някога бе виждал.

— За това, че ми подари първата си целувка.

Кийли изпита желание да потъне в земята от срам.

— Как разбрахте? — простена тя. След това се досети. Не умееше да се целува. И което бе още по-лошо, една добродетелна дама нямаше много възможности да се упражнява в това умение.

— Ти си невероятно сладка — увери я Ричард.

— Познал сте по вкуса ми? — с облекчение извика тя.

Ричард с усилие се въздържа да не се разсмее. Той я целуна бързо и я пусна да си върви.

Вместо да се върне на писалището си, той застана до прозореца и я видя да тича боса към къщата на Талбот. Бе подозирал, че е прекрасна. Кийли Глендоуър бе един изкусителен ангел, една от малкото жени, отличаващи се с дързост, но и с благоприличие. Тя заслужаваше много повече от това, да бъде графиня. Макар и извънбрачно дете, притежаваше качества, които винаги бе желал да има съпругата му. Освен тях в нейна полза говореше и сродяването с Талбот и пътуването до Ирландия.

Подсвирквайки си весела песничка, Ричард се върна на писалището. Колкото по-бързо свършеше работата си и съобщеше резултатите на кралицата, толкова по-бързо можете да поиска ръката на Кийли. Изобщо не му хрумваше, че е възможно момичето да не пожелае да се омъжи за него.

6

— Какво си направила? — извика Одо.

— Вчера посетих графа — повтори Кийли — и го помолих да прояви милост към вас.

— Искаш да ни видиш на бесилото ли? — извика Хю и обхвана с пръсти врата си, сякаш вече усещаше въжето.

— Безмозъчен идиот. — Одо плесна брат си по тила. — Кийли не би ни навредила, прав ли съм, малка моя?

Момичето енергично поклати глава и улови Хю под ръка.

— Няма нужда да се безпокоите — увери го тя. — Уредих всичко. Графът бе изненадващо отстъпчив. Не можехме вечно да живеем с този страх от бесилката.

— Никога повече не казвай тази дума — простена Хю.

Кийли преглътна една усмивка и се запъти към бокса на Мърлин. Тя погали кобилата по челото и й даде ябълка, която извади от джоба си.

— И какво точно каза графът, малката ми? — пожела да знае Одо.

— Ричард се закле да запази тайната. Увери ме, че никога не ще стори нещо, което би могло да ме нарани.

— Ричард ли го наричаш вече? — ядно попита Одо.

Кийли не обърна внимание на тази забележка.

— Може ли да се вярва на графа? Ще удържи ли на думата си? — попита Хю.

— Така мисля, в противен случай ще трябва да живее с мисълта, че е престъпил думата си на благородник. Но аз не мога да имам пълно доверие на никой англичанин, така че по-добре да не му се мяркате пред очите.

— Дадено — обеща Хю.

— Кой те съпроводи при графа? — попита Одо.

— Никой.

— Той опита ли се да ти направи нещо?

Кийли повдигна вежда и се престори, че не разбира въпроса му.

— Какво да се опита?

— Добре знаеш за какво говоря — настояваше Одо.

— Какво да се опита? — попита Хю.

Одо плесна брат си зад врата и отново се обърна към момичето.

— Очаквам да ми отговориш, малка моя.

При мисълта за страстта на графа Кийли се изчерви.

— Беше просто една целувка.

— Трябваше да убия нехранимайкото още в Шрапшир! — извика Одо.

— Замълчи! Не бива да говориш така. Не е справедливо — опита се да го убеди тя. — Ричард се държа като истински джентълмен. Той наистина е англичанин, но е по-добър от повечето, които познавам. И не желая да те чувам да говориш така за него. Беше просто една невинна целувка.

— Защо да не се целува човек? — попита Хю. — Ти си правил много повече от...

— Затваряй си устата пред момичето — скастри брат си Одо и замахна към него.

Хю избягна удара, но все пак последва съвета на брат си. Кийли се сдържа да не се засмее.

— Необходима е предпазливост. Трябва ви магия.

— Тук, в конюшните, е твърде оживено — подхвърли Одо. — Може да те чуе някой.

Кийли притисна буза към ноздрата на Мърлин и рече:

— Негова Светлост и госпожа Даун вечерят с някакъв свой приятел. По това време в парка няма да има никого, а аз знам едно местенце, където никой няма да ни пречи. Да вървим.

Кийли ги поведе по една алея, извеждаща на усамотена полянка в края на парка. Мястото бе заобградено с високи дъбове.

— Въздухът е толкова свеж, помиришвам Самуийн. — Кийли се загърна по-плътно в шала си.

— Не усещам нищо — прошепна Хю.

— Аз също — съгласи се Одо.

Кийли вдигна поглед към небето. На запад залязващото слънце пламтеше в златно, докато на изток бързо се смрачаваше. Всичко

наоколо бе потънало в пастелните есенни цветове — магия от червено, златно и жълто.

— С помощта на богинята майка всичко е възможно — обясни на братовчедите си Кийли. — Но трябва да ви кажа, че в момента нямам необходимите свещи и билки. Така че, за да не предизвикваме съдбата, не се мяркайте пред графа. Разбрано?

Одо и Хю кимнаха едновременно.

На Кийли ѝ се прииска да бе взела със себе си торбата с магическите камъни и ритуалната роба, но не желаше да рискува и да се връща в къщата, за да ги вземе. Вместо това тя просто събра осем камъка и ги подреди в кръг на земята, така че на запад кръгът да остане отворен.

— Искате ли да дойдете? — попита братовчедите си.

Двамата поклатиха глави.

След като бе влязла в кръга от запад и го бе затворила с последния камък, Кийли рече:

— Смущаващите мисли остават вън.

Сега тя спря в средата на кръга и придърпа шала над главата си. Завъртя се три пъти, докато отново не застана с лице на запад. След това затвори очи и се съсредоточи върху дишането си.

— Могъщите Майка Земя и Татко Слънце са с нас — поде тя. — Дарете ни с невидимо покривало и здрава броня и ние ще се преборим със страха.

След това пристъпи на запад и развали магията, вдигайки единия от камъните, който хвърли през лявото си рамо.

— Всичко ще бъде наред — обясни тя, когато отново се присъедини към братовчедите си.

— Вече почти стана време за вечеря — рече Одо. — Хайде да се прибираме, малката.

Кийли кимна, но сложи ръка на бузата на Хю.

— По-добре ли се чувстваш сега?

Хю кимна ухилен.

— Тогава вървете напред, аз идвам след малко.

Останала сама, Кийли се приближи до един огромен дъб. Тя докосна стеблото му, обви ръце около него и прошепна:

— Ти си много силен, приятелю. Знаех, че ще бъде чудесно да те докосна. — Тя се притисна още по-плътнo към дървото. — От първия

миг, в който те видях, разбрах, че двамата с теб ще станем приятели.

Докато Кийли призоваваше невидимите сили на вселената, Ричард Девъро седеше в кабинета на херцог Лъдлоу. Графът пое чаша мадейра, облегна се в креслото си и протегна крака.

— Ето твоята, скъпа. — Херцогът подаде на госпожа Даун нейната чаша с вино. След това се обърна към графа: — Какво ви води насам, Девъро?

— Много ми е неприятно... Боя се да не ви нараня с онова, което бих желал да ви кажа, Ваша Светлост.

Лицето на херцога остана безизразно. Той очевидно очакваше гостът му да продължи.

— Боя се, че интересът ми към Моргана е бил временно увлечение — обясни Ричард. — Съжалявам за причиненото безпокойство.

— Това е най-добрата новина за тази седмица — обади се госпожа Даун, което ѝ спечели укорителен поглед от страна на херцога.

— „Докато смъртта ни раздели“ може да трае доста дълго — рече херцогът. — Един мъж не бива да се жени за жена, която не обича.

— Благодаря за разбирането, Ваша Светлост — отвърна Ричард и постави чашата си на масата. Той стана и се приближи към прозореца. — Бих искал да ви помоля за ръката на госпожица Кийли.

— Знаех си! — госпожа Даун плесна с ръце. — Каква чудесна двойка ще бъдат Ричард и Кийли. Не мислиш ли, Тали?

— Нямам нищо против тази връзка — съгласи се херцогът.

Ричард хвърли бегъл поглед през рамо и се усмихна на сцената, която се разиграваше зад прозореца. Обектът на неговото желание играеше с братовчедите си някаква непозната за графа игра. Гледката на обикалящата в кръг като малко момиченце Кийли и послушните като кученца великани го трогна. Той почти бе склонен да им прости, че го бяха ограбили.

— Слушате ли ме? — изтръгна го от унеса му гласът на херцога. Ричард се обърна и се усмихна смутено.

— Тъкмо се наслаждавах на гледката.

— Истинската любов често избива в най-чудновато държание — констатира госпожа Даун.

Херцогът направи гримаса, но се въздържа от коментар.

— Одобрявам тази връзка — рече той. — Но последна има думата дъщеря ми. Никога няма да принудя някое от децата си да застане пред олтара с човек, когото не обича.

— Тогава не виждам никаква пречка — отвърна Ричард. — Вчера, когато Кийли ме посети, изглеждаше доста благосклонна към мен.

— Кийли ви е посетила? — учудено повтори херцогът.

— Вечеряхме заедно — обясни Ричард. — Въпреки иначе не особено доброто име, което ми е излязло, мога да ви уверя, че става дума за една съвсем невинна вечеря.

— Чеси, бъди така добра — обърна се херцогът към госпожа Даун, — кажи, моля те, на Мийд да доведе Кийли.

Ричард хвърли поглед през рамо и рече:

— Ще намерите госпожица Кийли в градината... тя тъкмо прегръща едно дърво.

Херцогът подскочи и побърза да се приближи към прозореца — тъкмо навреме, за да види как дъщеря му целуваше един дъб. Ричард учудено погледна херцога.

— Това е уелски обичай — излъга Робърт Талбот. — Да целунеш дъб, носи късмет на дома. Колко мило от нейна страна.

Ричард се усмихна с облекчение.

— Наистина изключително мило, Ваша Светлост.

Престъпила прага на кабинета, Кийли се стъписа. Какво търсеше тук графът? Започна да я завладява страх. Дали посещението му нямаше нещо общо с Одо и Хю? Как бе могла да повярва на един англичанин! Целият този проклет народ не притежаваше и капчица чувство за чест.

Ричард усмихнато пристъпи към нея и ѝ целуна ръка, преди да надникне в гневните теменужени очи. Защо бе толкова ядосана. Та той дори не бе продумал.

Ричард топло стисна ръката ѝ:

— На какво играеше в градината?

Кийли зяпна:

— Аз... да играя в градината?

— Въртеше се в кръг, а братовчедите ти стояха и те наблюдаваха.

— Братовчедите ми?

— Одо и Хю, не си ли спомняш?

— Напротив, спомням си — отклони въпроса му Кийли.

— Седни, съкровище. — Ричард я отведе до едно кресло. — Баща ти има да ти каже нещо важно.

— Да не би Мадок да е умрял? — обнадеждена попита Кийли. В такъв случай тя можеше веднага да поеме обратно към Уелс.

Устните на херцога трепнаха.

— От Уелс все още нямам никакви новини, дете мое.

— Баща ти е съгласен да благослови брака ни — обясни Ричард. — Можем да се оженим, ако ме искаш за съпруг, скъпа.

Кийли подскочи и зяпна графа с отворена уста.

— Да се оженим? — гласът ѝ секна — толкова голяма бе изненадата.

— Ах, какво удоволствие ще бъде подготовката на тази сватба — пърхаше от щастие госпожа Даун. — Това ще бъде сватбата на десетилетието.

— Какво ще кажеш за предложението на графа, дете мое? — попита дъщеря си херцогът.

Кийли отмести поглед от графа към херцога. Дали баща ѝ не се опитваше да се отърве от нея? Нямаше никакво намерение да се омъжва, а още по-малко за един англичанин. Знаеше, че причината за всички несгоди на жените се крие в безскрупулната мъжка природа. Нещастният живот на Мегън бе доказателство за това. Момичето си бе извлякло поука от грешките на майка си. Кийли никога нямаше да позволи да я принудят да се омъжи, но заради Одо и Хю трябваше да се измъкне от тази клопка много предпазливо. Графът можеше да промени мнението си.

— Изключително съм поласкана от предложението на графа — вежливо отвърна Кийли, — но не мога да приема.

Ричард, който не бе свикнал някой да проваля плановете му, не повярва на ушите си. Невъзможно бе да му откаже.

— Какво казахте току-що?

— Всяка жена би била горда да ви нарече свой съпруг — продължи Кийли. — Но аз пристигнах в Англия, за да открия... Негова Светлост. Невъзможно е сега да се омъжа и да се разделя с него.

— Ще живееш съвсем наблизко, скъпо дете — усмихна се херцогът. — Девъро е най-желаният ерген на Англия, а една жена без мъж е като царство без владетел. Освен това много момичета на твоята възраст вече се радват на рожби. Не съм ли прав, Чеси?

Кийли не отстъпваше.

— В случай че... в случай, че желаете да напусна дома ви, мога да се върна в Уелс...

— Какво, по дяволите, не харесваш в мен? — избухна Ричард за пръв път в целия си подреден и предвидим живот на възрастен. Как дръзваше това, дошло Бог знае от къде момиче да отказва на прочутия граф Базилдън?

— Вие сте англичанин — отвърна не по-малко гневната Кийли, сякаш това обясняваше всичко.

— Ти си почти също толкова англичанка, колкото и аз.

— Моята родина е Уелс!

— Една жена в твоето положение би трябвало да е благодарна за всяка сносна възможност, а не да отхвърля предложението на най-прочутия граф на Англия.

При това оскърбление Кийли пламна. Знаеше за какво говори той. Често бе чувала подобни думи. Графът се изразяваше само малко по-изискано от всички останали. По някакви неизвестни на самата нея причини тя се бе надявала на друго отношение.

— Внимавайте какво говорите, Базилдън — гневно скочи херцогът.

Кийли стана и се приближи до графа.

— За какво положение говорите? — презрително попита тя.

Ричард я стрелна с поглед.

— Положението ти на копеле на един благородник.

— Достатъчно! — извика Робърт Талбот и удари с юмрук по масата.

— Всички дракони бълват огън — рече Кийли, задъхвайки се. Без нито дума повече, тя се запъти към вратата.

Ричард се втурна след нея.

— Прощавай — извини се той, улавяйки момичето над лакътя.
— Аз... не мислех това, което казах.

Сега Кийли нанесе на графа второто шокиращо унижение за тази вечер. Тя го погледна право в неговите смарагдено зелени очи и хладно рече:

— Махнете противната си лапа от ръката ми.

— Не приемаш извинението ми? — изненадан попита Ричард.

— Не.

Ричард просто не можеше да приеме, че само за няколко минути му бяха отказали два пъти.

— Ясно ли ти е, че бих могъл да имам всяка жена в Англия?

— Без една. — Гордо вдигнала глава, Кийли напусна кабинета.

Херцогът изруга на глас, стана и я последва.

— Ще поговоря с нея — обясни той, преди да изчезне.

Ричард се взираше втренчено във вратата и се питаше къде бе сбъркал. Малката беше отхвърлила предложението му и бе отказала да приеме първото излязло от устата му извинение!

— Значи това е прочутият чар на Девъро — изгука графинята зад него.

— Много забавно. — Ричард се обърна. — Кажете ми, Чешир, когато някой се извинява, другият не е ли длъжен да приеме извинението?

— Да ви кажа честно, не зная — отвърна госпожа Даун. — Никога не съм се извинявала. Наистина ли я желаете?

— Има ли значение?

— Бедни ми Ричард! Това, че сте оцастливил тълпи послушни английски момичета, по-скоро е навредило на умението ви да превземате женските сърца — съжали го госпожа Даун. — Да заведеш пред олтара една опърничава жена е по-лесно, отколкото да паднеш от някое дърво. Бих могла да ви помогна.

Ричард повдигна едната си вежда.

— Как?

— Доверете ми се, драги мой — отвърна тя, улавяйки го под ръка. — Колкото по-прост е планът, толкова по-добре действа...

На горния етаж херцогът почука на вратата на спалнята на дъщеря си и влезе. Свита на кълбо, тя лежеше върху леглото и ронеше сълзи във възглавниците. Херцогът седна на ръба на леглото и нежно я взе в прегръдката си.

— Сълзите не помагат, дъще моя — обясни ѝ той. — Само ще се поболеееш.

— Искам... искам вкъщи — изхлипа Кийли и отпусна глава на гърдите му. — Мястото ми не е тук.

— Отказът ти засегна Базилдън — опита се да я успокои херцогът и я погали по гърба. — Не можеш да си представиш колко отчаян е сега той.

— Не, не вярвам — отвърна Кийли и добави тихо: — Обикновено не плача, когато ме наричат копеле.

Сърцето на херцога се сви. Дъщеря му беше копеле не повече от него самия, но светът никога нямаше да узнае истината. Болката ѝ бе и негова болка. Защо беше съсипал живота на толкова много хора?

— Кой те наричаше така?

— Мадок, вторият ми баща — изхлипа Кийли. — Винаги съм имала чувството, че навсякъде съм чужденка.

Херцогът изпита неустойимо желание да убие противния уелсец. Заради този човек първородната му дъщеря, детето на неговата голяма любов, бе имала изпълнено с несгоди и унижения детство. Да можеше да се срещне лице в лице с този негодник...

Кийли прехапа долната си устна, вдигна глава и погледна херцога с влажните си очи. Нямаше друг избор, трябваше да му се довери. След като бе отказала да се омъжи за графа, той навярно нямаше да удържи на думата си и щеше да нареди да арестуват братовчедите ѝ.

— Трябва да ви призная нещо, Ваша Светлост — поде тя.

Херцогът я целуна нежно по слепоочието и се пошегува:

— Какво ужасно престъпление си извършила, дете мое?

— Пладнешки обир, боя се.

— Какво!

— Одо и Хю се безпокоели за мен и обрала графа в Шрапшир...

— Братовчедите ти ограбили Базилдън?

Кийли кимна.

— Ужасно се боя. Ричард обеща да запази тайната, но сега... Можете ли да ми обещаете, че двамата няма да бъдат обесени?

— Да. — Видял недоверчивия ѝ поглед, Робърт Талбот обясни: — Баща ти, скъпо дете, е доста влиятелен и могъщ пер.

— По-могъщ от графа?

— Доста по-могъщ от това нацупено хлапе.

— Нацупено? — въпросително повтори Кийли.

— Девъро минава през живота така, сякаш някой го е ритнал по зад... — Херцогът се покашля. — Понякога изглежда толкова мрачен. Неприятен навик, който е възприел от Бъргли.

— Ричард постоянно се усмихва и умее да види всяка ситуация откъм смешната ѝ страна — възрази Кийли. — Поне така беше днес.

Херцогът се усмихна.

— Може би присъствието ти го кара да изважда на показ най-добрите черти от характера си... И най-лошите. — Той я прегърна. — Сега си почини. Ще наредя да донесат вечерята в стаята ти.

Кийли се усмихна унило.

— Благодаря, Ваша Светлост.

— Не забравяй, дете мое, когато си готова за това... за теб съм татко.

Вече почти преваляше пладне, когато Кийли се събуди. Тя отвори очи и погледна през прозореца към сивото, облачно небе. Въпреки че лъчезарното му лице бе скрито за човешките очи, момичето знаеше, че Татко Слънце се крие зад заплашителните облаци.

Беше ѝ тежко на сърцето, а мислите ѝ се въртяха все около графа. Ричард ѝ изглеждаше величествен като Татко Слънце, като някой оживял езически Бог, но човешката душа беше потайна и непредвидима. Наистина ѝ бе обещал да запази в тайна престъплението на братовчедите ѝ, но когато я нарече копеле, прояви английското си коравосърдечие. За нещастие дори едно копеле може да има надежди, мечти и чувства.

Кийли въздъхна сломено. Искаше ѝ се да се бяха запознали при други обстоятелства — по друго време и на друго място. Светът на графа никога нямаше да бъде неин. Ако беше приела да се омъжи за него, той скоро щеше да съжали, че я е направил своя съпруга. Не

можеше да живее без любов. Освен това един английски граф никога нямаше да одобри това, че е езичница.

Когато най-сетне стана от леглото, погледът ѝ попадна върху нощната масичка — там беше оставена табла със закуска. До нея имаше огромен букет от челебитки. Кийли седна в леглото и откри друг букет на пода до масичката. На столчето имаше трети, а четвърти — на пода пред камината.

Когато се огледа из стаята, Кийли неволно се усмихна. Цялата ѝ спалня се бе превърнала в цветна градина.

— Време е за ставане — извика госпожа Даун от вратата. Тя остави върху леглото рокля от виолетова вълна, подходящ кашмирен шал и бяла ленена блуза с кръгло деколте. — Както обикновено съм ви донесла нещо хубаво за обличане.

— От кого са? — попита Кийли и посочи морето от цветове.

— Графът ги изпрати тази сутрин — отвърна госпожа Даун, — а аз самата ги внесох и подредих. Прислужниците щяха да ви събудят. Оставям ви да се облечете, скъпа — графинята прошумоля с пешите си и изчезна по коридора.

Кийли гледаше букетите от челебитки. Изглежда графът искрено се надяваше да получи прошка. Дали все още искаше да се ожени за нея? Не приличаше на човек, който приема отказа за отговор.

Тя реши да започне сутрешния си тоалет, стана, протегна се и се запъти към паравана. Когато погледна зад него, тя избухна в смях. От нощното гърне също надничаше букет от челебитки.

След като се изми и облече, Кийли седна на ръба на леглото, хапна малко хляб и сирене и си пийна от млякото, което ѝ бяха донесли. Чу да се чука на вратата и изненадано вдигна поглед от закуската си.

— Влез — извика тя.

В стаята се втурна графинята. Зад нея вървеше икономът на графа, който държеше сребърна табличка. Дженингс пристъпи към момичето и обяви:

— За вас, госпожице.

На табличката имаше сгънат пергамент, а до него букет от богородички и теменужки.

Кийли взе букета и го помириса. След това посегна към писмото.

— На езика на цветята теменужките означават любов — обясни госпожа Даун. — А богородичките — сбогуване.

Графът се отказва, реши Кийли. Какво изпитваше — облекчение или разочарование?

Писмото не съдържаеше нито обръщение, нито подпис. С едри букви бяха написани следните думи:

„Не исках да те нараня. Моля те, прости ми.“

Графът съжалява, заключи Кийли. Какви ли усилия трябва да му е коствало да се извини на едно копеле, пък било то и копелето на благородник? Вече бе неспособна да му се сърди.

Кийли погледна към Дженингс и каза:

— Предайте на графа, че отговорът ми е да.

— Много благодаря, госпожице. — Дженингс се поколеба, след което добави: — Графът ме помоли да ви предам, че би се извинил лично, но заради нараняването си трябва да пази леглото.

— Нараняване? — повториха в един глас Кийли и госпожа Даун.

— Глезенът — поясни Дженингс. — Предполага, че е изкълчен.

— Скъпа, трябва да посетите графа — рече графинята, обръщайки се към Кийли — и лично да приемете извинението му.

Кийли угрижено смръщи чело.

— Как графът лекува изкълчването? — попита тя. Когато икономът само сви рамене, Кийли обясни: — Предайте му, че ще го посетя около четири часа и ще донеса нещо за крака му.

— Много благодаря, госпожице. — Дженингс напусна спалнята на Кийли.

— Може ли да помоля готвача да приготви мехлем за глезена на графа? — обърна се Кийли към графинята.

— Какво ви трябва?

— Смес от махаон^[1] и масло от пупалка.

— Сама ще се погрижа за това — каза графинята и напусна стаята.

Кийли промени мнението си за графа. Красотата и неповторимият мирис на морето от букети ѝ повдигнаха настроението. Не беше съвсем безразлична към Ричард, който, изглежда, не бе просто

един безсърдечен англичанин. Очевидно доброто и злото в него се бореха и момичето се надяваше тази битка да има благоприятен изход.

След пладне слънцето успя да разкъса завесата от облаци. В четири следобед, когато Татко Слънце започна да се спуска на запад, Кийли излезе от къщата и се запъти към дома на графа с шишенце течност в ръце.

Провря се през дупката в плета и вече бе в имението на графа. Момичето плъзна поглед по поддържаната морава и замръзна. Стъписана, тя затвори очи. Трябва да се бе заблудила. Когато отново погледна, нищо не се бе променило.

В края на моравата като стари приятели стояха три дървета. Кийли разпозна бялото на свещената бреза, тъмнозеленото на свещената ела и най-свещеното от всички дървета — могъщия дъб. Човек рядко можеше да ги види заедно. Кийли бе озадачена.

Тя постави показалец на устните си и затвори очи, за да размисли. Спомни си предсказанието на Мегън:

„Търси приятелството на момците, но щастието си ще намериш там, където сплитат клони бреза, ела и дъб.“

Кийли поклати глава. Не искаше да повярва на очите си. Невъзможно бе това да е мястото от предсказанието. Из Англия и Уелс растяха безброй брези, ели и дъбове. Така че навярно имаше стотици такива свети места. Кийли реши при първа възможност да се върне и да се помоли тук, може би по Самуийн.

— Последвайте ме, госпожице — посрещна я във фоайето Дженингс. Мъжът се запъти към стълбището.

— Къде ме водите? — попита Кийли.

— Графът е на легло — отвърна Дженингс — и не може да слезе, за да ви посрещне лично.

Кийли нервно облиза устни. Звучи съвсем убедително — помисли си тя. Графът си бе изкълчил крака, иначе сам щеше да дойде в дома на Талбот, за да ѝ се извини. Тя кимна и последва иконома нагоре по стълбището.

Ричард бе облут в тесни черни панталони и черна копринена риза, която не бе закопчал, така че изпод нея се подаваха бакъреночервените косми на гърдите му. Когато Кийли влезе в стаята, графът лежеше в леглото. Погледът ѝ веднага бе привлечен от пищната му

огненочервена грива, която блестеше с цвета на залязващото слънце, и хладните смарагдено зелени очи.

При вида на този древен езически Бог дъхът на Кийли секна. Момичето изпита желание веднага да се обърне и да избяга, но за това вече бе прекалено късно. Тя вдигна поглед и смарагдено зелените му очи я покориха.

— Благодаря, че дойдохте, госпожице — поздрави я Ричард. Прислужникът премести един стол по-близо до леглото, след това напусна стаята.

— Наричай ме Кийли.

— Тогава ти трябва да ми казваш Ричард. — Топлата му усмивка можеше да разтопи ледове.

Кийли се усмихна в отговор и седна до него на леглото, за да прегледа крака му. Свещени камъни! Дори ходилата на този мъж бяха възхитителни.

— Не виждам никакъв отток — каза тя. — Кой е навехнатият крак?

— И двата.

Кийли го погледна недоверчиво.

— Най-напред си навехнах десния глезен — обясни Ричард. — А след това, докато изкачвах стълбите, и левия.

— Това масло ще помогне. — Кийли капна няколко капки на дланта си и подаде шишенцето на графа. След това постави десния му крак в скута си и започна да втрива маслото в кожата му.

— Промени ли мнението си по въпроса с братовчедите ми?

— Може би.

Кийли подскочи, но след като видя, че мъжът се усмихва, разбра, че само се бе пошегувал.

— Ти също открадна нещо — подразни го на свой ред тя. — Целуна ме, без да поискаш позволение.

— Това едва ли може да се нарече целувка — отвърна Ричард. — А и ако всеки мъж, целунал някое хубаво момиче, биваше съден за кражба, едва ли щеше да остане жив англичанин. — Той се взря в очите ѝ и добави: — Но това навярно би ти допаднало, прав ли съм?

Кийли мълчеше, но на устните ѝ играеше усмивка.

— Ако сега ми подариш една страстна целувка — опита се да я подмами той, — сме квит с братовчедите ти.

— Изнудването е незаконно — напомни му Кийли.

— Защо да не се отдадем на престъпен живот? — предложи Ричард, навеждайки се напред. — Можем да направим обирите и изнудването свой специалитет. — Кийли му хвърли унищожителен поглед. — Е, добре, тогава ми разкажи за себе си — промени темата той.

— Няма нищо за разказване.

— Аз имам три по-възрастни сестри — започна да й разказва за себе си Ричард, опитвайки се по този начин да изкопчи нещо повече от нея. — Катрин, най-голямата от всички ни, е на тридесет, след нея идва Бриджит, която е на двадесет и осем, и Хедър — на двадесет и шест.

— Винаги съм мечтала за голямо семейство и най-вече за сестра — призна Кийли. — Разкажи ми за сестрите си.

— Сестрите ми ме тормозеха безмилостно и не проявяваха и капчица респект към подрастващия граф.

Кийли се засмя.

— Те също ли са сред придворните на Елизабет?

— За съжаление никоя от тях не живее в Англия.

— Разкажи ми как те измъчваха.

Ричард повдигна едната си бакъреночервена вежда и въпросително погледна събеседницата си.

— Да не би да ти трябват идеи?

Смеейки се, Кийли постави левия му крак върху леглото и започна да масажира глезена с масло.

— Имаш твърде странно име — забеляза Ричард.

— Кийли означава красавица.

— Колко подходящо. Ричард означава могъщ владетел.

Кийли се подсмихна. По самонадеяност той не отстъпваше дори на крал.

— На колко години си? — попита тя.

— На шестия ден от май ще направя двадесет и пет.

— Двамата с теб сме пълни противоположности! — обясни Кийли. — Ти си твърдоглав телец, а аз смъртоносен скорпион.

— Ти си прекалено крехка и нежна, за да бъдеш опасна — възрази Ричард.

— Мъжката арогантност говори с твоите уста — Кийли престана да масажира крака му и потърси спасение от изкушението край

прозореца.

Пастелните цветове на залеза бяха обагрили небето чак до хоризонта в нежно виолетово, тъмносиньо и кадифено черно. За Кийли минутите след залез-слънце бяха другата любима част от деня.

Откъм Темза прииждаше все по-гъста и по-гъста мъгла. Тежка пелена от изпарения бе притиснала земята като любовник.

— Какво гледаш? — облегнат на възглавниците попита Ричард.

— Гледам отвъд хоризонта — без да се замисли, отвърна Кийли.

— Трябва да имаш превъзходно зрение — Ричард скри една усмивка.

— Отвъд хоризонта се гледа със сърцето, не с очите.

— При тази мъгла Темза едва се вижда оттук.

— Виждам единствено дъха на дракона, никаква мъгла — отвърна тя.

— Къде е драконът?

— По-близо, отколкото си мислиш.

Кийли се извърна и за своя изненада видя, че графът е съблякъл ризата си. Хипнотизирана от рижите косми на гърдите му, тя пожела да имаше смелост да пристъпи до леглото и да зарови пръсти в тях. Дали не пареха?

— Харесва ли ти това, което виждаш? — с дрезгав глас попита Ричард.

Въпросът му я стъписа. Очите ѝ изненадано потърсиха неговите, а страните ѝ пламнаха. Отчаяно търсеше някоя хаплива реплика, но разумът ѝ бе унизително парализиран.

— Трябва да си вървя — рече тя.

Ричард кимна, но направи отчаяна гримаса.

— Не би ли могла преди тръгване да ме разтриеш още малко?

Кийли се поколеба за част от секундата, но след това го дари с пленителна усмивка и се върна на мястото си на ръба на леглото. Тя изсипа още малко масло върху дланите си и започна да масажира десния му крак.

— Залезът е любимото ми време от деня — заговори Ричард.

Кийли го погледна изненадано.

— Моето любимо време е изгревът. Той изпълва сърцето ми с надежда.

— Толкова рано ли се будиш?

Кийли кимна.

— Обичам да посрещам новия ден.

— Знаеш ли, че всеки залез е различен?

— Както и всеки изгрев.

Сега, когато седяха толкова близо един до друг, Ричард търсеше погледа ѝ.

— Очите ти са толкова красиви, че един мъж може да се изгуби в бездънната им, тайнствена синева.

Кийли се изчерви и сведе поглед.

— Много благодаря за цветята.

Ричард нежно повдигна брадичката ѝ, така че сега най-сетне погледите им се срещнаха.

— Напомняш ми принцеса — рече той.

Кийли устоя на погледа му, докато лицето на мъжа се приближаваше към нейното. Чувствените му устни, които всеки момент щеше да усети върху своите, караха сърцето ѝ да тръпне от възбуда.

Тя затвори очи. Устните им се докоснаха. Неговите бяха топли, нежни и настойчиви.

— Толкова сладка — промърмори той. Дъхът му се сля с нейния.

Устните му бяха така неустойими, а гласът — болезнено възбуждащ. Кийли се разтапяше. Силните му ръце я привлякоха към мускулестото мъжко тяло. Тя опря длани на раменете му.

Кийли се отдаде на това непознато, завладяващо чувство и отвърна на целувката му.

Окуражен, Ричард я целуна още по-страстно. Езикът му галеше устните, които се отваряха пред него като венчелистчетата на цвете под лъчите на слънцето. Мъжът веднага се възползва от възможността да опита сладостта на устата ѝ.

Омагьосана от ласките на графа, Кийли трепереше в обятията му. Имаше чувството, че потъва в опияняващите му целувки и дори не усещаше, че езикът ѝ отвърща на ласките на неговия.

Ричард я притегли при себе си на леглото. Сега устните му се откъснаха от нейните и започнаха — по-леки от крилцата на пеперуда — да я целуват по слепоочията, клепачите, шията.

Носена на крилете на непознато желание, Кийли не усети кога Ричард бе свалил блузата и ризата ѝ. Сега поглъщаше гърдите на

момичето с жадни очи. Той внимателно целуна зърната на гърдите ѝ и нежно ги засмука, отприщвайки в тялото ѝ истинска буря.

Сякаш я изпепеляваха огнени езици. Кийли гореше от желание. Сякаш от огромно разстояние дочуваше сладострастните стенания на някаква жена. Своите собствени. Забравила всичко, тя се притисна към тялото на мъжа.

В това време графиня Чешир взе наметката си и се запъти към конюшните на херцога. Отначало вървеше спокойно, но постепенно ускори ход, а накрая се затича.

— Тали, къде си? — извика госпожа Даун.

— Тук! — достигна до нея от един от боксовете.

Госпожа Даун се втурна вътре. Херцогът, Одо и Хю тъкмо разглеждаха копитото на един жребец. Това още повече щеше да улесни плановете ѝ.

— Намерих това в стаята на Кийли — задъхано рече графинята и размаха парче пергамент.

— По-късно, Чеси — махна с ръка херцогът, без дори да вдигне поглед. — Не виждаш ли, че съм зает?

Графинята се нацупи.

— Важно е.

— Слушам. Чети.

— Добре тогава — рече госпожа Даун.

„Безценна моя.“

Тримата мъже подскочиха и я зяпнаха.

Доволна от предизвиканата реакция, графинята продължи да чете прочувствено:

„Беше непростимо от моя страна да изгубя самообладание. Но нима бихте ме упрекнали за желанието да ви имам в леглото си до свършека на света? Двамата с

теб вкусихме от сладостите на рая. Бързай към мен, любима. Копнея за копринената ти...”

— Къде е тя? — извика херцогът.

Госпожа Даун изглеждаше ужасена.

— Тя... тя... отиде при графа.

Херцогът излетя от конюшните, следван по петите от Одо и Хю. На лицето на графинята изгря доволна усмивка, след това тя забърза след мъжете. Не би заменила предстоящото представление за всичките бижута на света.

— Вътре не мога да ви пусна — настояваше Дженингс, препречвайки пътя на тримата мъже, които нахлуха във фойето и сега искаха да се качат на втория етаж, където се намираше спалнята на графа.

Сякаш икономът не бе нищо повече от досадна муха, херцогът го отстрани от пътя си, като го блъсна на земята, и тримата се втурнаха нагоре по стълбите, вземайки по три стъпала за едно.

— Девъро! — изрева херцогът още от вратата на спалнята.

— Не! — извика Кийли при вида на тримата мъже.

Ричард скочи от леглото и закри Кийли с тялото си, така че тя да успее да скрие голите си гърди. По природа Ричард бе смел, но притежаваше и силен инстинкт за самосъхранение, който сега го накара да отстъпи крачка назад. Очакваше само херцога. Очевидно графинята притежаваше странно чувство за хумор.

Фучащите от гняв натрапници настъпваха към графа. Херцогът замахна пръв. Ударът, който се стовари върху дясната буза на графа, бе толкова силен, че младият мъж политна наляво. В същия момент юмрукът на Одо го посрещна отляво, така че графът отново полетя надясно. Ударът на Хю окончателно изпрати Ричард на пода.

— Ричард! — Кийли се хвърли към младежа и коленичи до него. След това нежно притисна главата му към гърдите си, гневно стрелкайки спасителите си с очи. — Никога няма да ви простя, че му причинихте болка.

Прекалено замаян, за да може да се движи, Ричард се ухили насреща ѝ и промърмори:

— Безценна моя.

— Гответе се за сватба, Девъро — изсъска през стиснати зъби Робърт Талбот. — Утре сутрин ще говоря с кралицата.

— Не мога да се омъжа за него! — извика Кийли.

— Ще се омъжиш — заплаши баща ѝ, — иначе ще бъда принуден да го убия.

В този момент на вратата се появи графиня Чешир. Тя наметна Кийли с палтото си и ѝ помогна да се изправи.

Херцогът изправи на крака бъдещия си зет и го предупреди:

— Утре ще дойдете с мен при кралицата. Ако ли не, ще се наложи да ви замъкна насила пред олтара. — Херцогът даде знак на графинята и на уелсците и те изведоха Кийли.

— Моля ви, не искам да се омъжвам — умоляваше Кийли, докато графинята я водеше по коридора. Момичето хвърли поглед през рамо и видя Ричард да ги следва. Дори в тъмния коридор личеше колко подутото бе лицето му. Походката му обаче бе лека и гъвкава.

— Той не куца! — осъзна Кийли. — На проклетия глезен му няма нищо!

Смазана, тя изхлипа. Графът умишлено ѝ бе отнел девствеността, за да я накара да застане с него пред олтара. Ако баща ѝ и братовчедите ѝ не ги бяха заварили в тази неловка ситуация, тя би отрекла всичко. Но сега... О, защо я изостави богинята майка? Щеше ли да бъде щастлива и да намери мястото си? Или завинаги щеше да си остане една чужденка?

— Ако Девъро не те направи щастлива — опита се да я успокои херцогът, — ще му изтръгна сърцето с голи ръце.

При тези думи очите на Кийли се напълниха със сълзи. Тя не желаше съпруг, който да я прави нещастна. Но по някаква необяснима причина не желаше Ричард да страда, задето съсипа живота ѝ.

— Девъро е по-богат от папата! — обясни ѝ графинята, която по свой начин се опитваше да я утеши, докато слизаха по стълбите.

— Не искам бижута и дрехи — изхлипа Кийли.

— По-тихо — смъмри я графинята. — Какво искате тогава?

— Искam само обич.

Сърцераздирателното ѝ хълцане стигаше чак до горната част на стълбището, където стоеше Ричард. Той не може да не се усмихне, въпреки че това му причини нетърпима болка — толкова подутото бе лицето му. Искаше тази екзотична красавица в леглото си, също и

пътуването до Ирландия. Херцогът на Лъдлоу щеше да му поднесе всичко това на тепсия.

— Дженкинс, имам нужда от теб! — извика Ричард, опипвайки пулсиращото си от болка лице.

— Идвам, Ваша Светлост — дочу се гласът на иконома. — Само да успея да се изправя.

---

[1] Махаон (лат.) — *Papilio machaon*, полумесец. — Б.пр. ↑

На другата сутрин есента разкри цялата си прелест. Лъчезарно синьо небе нежно докосваше хоризонта, а земята тръпнеше под милувките на лекия бриз — всичко обещавахе един от онези невероятни, свършени есенни дни.

Кийли, изглежда, не забелязваше нищо от заобикалящия я рай. Момичето седеше между херцога и госпожа Даун и угрижено хапеше долната си устна. Покритата им лодка пое надолу по Темза към двореца Хемптън Корт, който се намираше на дванадесет мили югозападно от Лондон.

Тя със сигурност би се насладила на първия си излет по реката, ако мрачните предчувствия не я бяха направили сляпа за идиличния пейзаж. Почти не можеше да повярва, че отива да се срещне с английската кралица, за да я моли за позволение да се омъжи за този интригант, граф Базилдън.

Ако можеше да избира, Ричард Девъро бе последният мъж на света, когото би пожелала за съпруг. Изразителното му лице и дворцови маниери й допадаха, но той бе прекалено арогантен и лукав за нейния вкус. Типичен англичанин!

Щеше да се опита да избегне поставената й клопка. Вече бе имала доста безрадостно детство и не желаше и бракът ѝ да бъде такъв. Навярно съществуваше някаква възможност да избегне тази катастрофа. Как би могла да живее в чужда страна със съпруг, който не я обича?

— Да ви съпровождам до двора е също толкова ненужно, колкото и бракът ми с графа — тихо поде Кийли, хвърляйки кос поглед към баща си.

— Вече многократно ти обясних, че кралицата желае да те види, преди да даде съгласието си за брака ти с Девъро — раздразнено отвърна херцогът. — Всичко вече е решено и не желая да чувам и дума повече по този въпрос.

„Ах, защо е толкова неотстъпчив?“ — с огорчение си мислеше Кийли. Винаги бе копняла да открие истинския си баща, без дори за миг да ѝ хрумне колко тиранични и непоносими можеха да са бащите.

— Осемнайсет години дори не бях чувала за вас — с обвинителен тон му напомни Кийли. — Как смееете просто така да се втурвате в живота ми и да раздавате заповеди?

— Вие се втурнахте в живота му — защити херцога госпожа Даун. — Тук, в Англия, децата се подчиняват на родителите си.

— Аз не съм англичанка — заядливо забеляза Кийли.

— Достатъчно — гневно сложи край на спора херцогът. — След това, като се обърна към Кийли, добави: — Братовчедите ти са съгласни с решението ми.

— Извинете — каза Кийли със сведена глава. — Неуважителното ми и невъзпитано държание се дължи единствено на страха ми.

— Няма от какво да се боиш — увери я графинята и утешително потупа дланта ѝ.

Херцогът обви ръка около раменете на дъщеря си и я притегли към себе си.

— Чеси ще ти обясни всичко, което трябва да знае една невеста, така че няма основание за безпокойство.

— Мястото ми не е тук — извика Кийли и впери пълните си със сълзи очи в тези на херцога. — Всички ще ми се смеят. Графът ще ме намрази. Аз съм никоя.

— Бракът с граф Базилдън ще накара хората да те зачитат и да се съобразяват с теб — обясни ѝ госпожа Даун. — Повечето придворни дори ще се стремят да заслужат благоволенieto ти.

— Пристигнахме — обяви херцогът, когато лодката им наближи кея.

Кийли вдигна поглед. Пред нея се извисяваше Хемптън Корт с гората си от комини. Докъдето поглед стигаше, се простираше поддържана морава с пръснати по нея дървета, храсти и жив плет.

— Това изглежда по-скоро като кътче от неясното царство — със страхопочитание промърмори Кийли при тази гледка.

Робърт Талбот се подсмихна.

— Старият крал обичаше да впечатлява простосмъртните. С Хемптън Корт той си построи паметник.

Дворецът приличаше на мравуняк. Отвсякъде долиташе тропот на конски копита. Постоянно идваха и си отиваха търговци с пълни с всякакви стоки коли или благородници със своите семейства. В очите на посетителите се четеше надежда или разочарование.

Кийли попиваше с широко отворени очи суматохата наоколо. Хемптън Корт беше цял отделен свят със свой собствен живот, от чието лудешко темпо и се завиваше свят.

— Благородниците идват тук с надежда да спечелят власт — обясни госпожа Даун.

— Кое то често се оказва илюзия — добави херцогът.

Докато вървеше между двамата и местеше поглед от единия към другия, Кийли си мислеше: Това е техният свят. Мегън никога нямаше да е щастлива тук. Също толкова малко тук можеше да намери щастие и дъщеря ѝ.

— Хората търсят тук богатство — обясни графинята.

— По-скоро шанс да го спечелят — поправи я херцогът.

— Търсят възможности за издигане и слава.

— А често биват прогонвани от двора по най-позорен начин.

Когато влязоха в двореца, херцогът поведе дамите си през лабиринт от коридори и безкрайни галерии. Лакеи в сини ливреи носеха табли с подобрани лакомства. Цяла армия прислужници носеха огромни количества дърва за камините, пред които чакаха други прислужници, за да запалят огън.

Внушителни благородници и техните дами, непрекъснато поздравяваха херцога и го спираха, за да се запознаят с непознатата млада красавица. Очите им бяха ококорени от любопитство.

Очарована, Кийли им отвръщаше с лъчезарна усмивка. Под роклите с предизвикателни деколтета дамите носеха кринолини, а ръцете и шиите им бяха отрупани с толкова много скъпоценни камъни, колкото човек трудно можеше да си представи. Мъжете бяха обути в тесни, стигащи до коляното панталони, към които носеха богато украсени с дантели брокатени жакети. Копчетата им бяха от скъпоценни камъни. Носеха също пъстри копринени чорапи, панделки със златни украшения и кожени обувки с елегантни катарамии. Някои от тях имаха дори обеци по ушите, а по бузите — руж.

— Чувствам се ужасно неловко — прошепна Кийли, която се виждаше като врабче сред пауни.

— Не се безпокойте, скъпа. Изкуствената им елегантност бледнее пред естествена красота като вашата — обясни графинята, усмихнато кимайки на няколко придворни, които тъкмо минаваха покрай тях.

Когато най-сетне стигнаха залата за аудиенции, Кийли започна нервно да кърши ръце.

— И какво ще стане сега?

— Най-напред се успокойте — прошепна графинята.

Времето сякаш бе спряло. Кийли хвърли поглед към дъното на коридора и видя към тях да се приближават двама облечени в черно мъже. В мрачното си облекло тук те изглеждаха толкова не на място, колкото и самата тя. Държаха се като два сокола в клетка с канарчета.

За свое отчаяние Кийли установи, че по-високият от тях е Ричард Девъро. Въпреки че не можеше да му прости интригантството, при вида на подутото му и насинено лице сърцето ѝ се сви. Сърбяха я ръцете да докосне раните му и да облекчи болката с магическите си способности.

Когато двамата мъже се приближиха, Кийли неловко сведе поглед. Издайническата руменина по страните ѝ красноречиво говореше, че знае кой стои пред нея.

— Добро утро, Ваша Светлост — поздрави Ричард.

— Базилдън — кимна херцогът, — Бъргли.

— Скъпа графиньо — обърна се Ричард към госпожа Даун и се наведе над ръката ѝ. Накрая целуна ръка и на Кийли и рече усмихнат: — Ранното ставане ви се отразява добре, безценна моя.

След това без следа от срам обясни на спътника си, мъж на средна възраст:

— Лорд Бъргли, позволете да ви представя госпожица Кийли Глендоуър, родна дъщеря на Лъдлоу и — надявам се — моя бъдеща съпруга.

Графът ни най-малко не се срамуваше от произхода ѝ, но Кийли изпита желание да потъне в земята. Тя направи реверанс, без да посмее да вдигне поглед.

— Добро утро, млада госпожице — поздрави Бъргли и я огледа с възхищение. Изглежда това, което виждаше, му хареса. Той кимна на стражите, които стояха, кръстосали пики пред залата за аудиенции, и изчезна зад дебелия дъбов врата.

Кийли се чувстваше ужасно неловко. Усещаше погледа на графа върху себе си, затвори очи и, облегната на стената, се помоли на богинята майка за скорошното оздравяване на графа. Той изглежда бе забелязал безмълвното помръдване на устните ѝ.

— Молиш се кралицата да отхвърли молбата ми ли? — попита Ричард.

Кийли отвори очи.

— Моля се за вашето оздравяване, милорд.

Това признание накара Ричард да се усмихне.

— Днес изглеждаш особено привлекателна. Розовата рокля подчертава по момичешки поруменелите ти страни.

Преди Кийли да успее да отговори, вратата към залата за аудиенции се отвори. Лорд Бъргли покани херцога и графа да влязат. Госпожа Даун и Кийли останаха да чакат в коридора.

— Успокойте се, скъпа — рече графинята. — Вие сте идеалната съпруга за Девъро.

— Защо го казвате?

— Бракът с вас ще му осигури три неща, които той страстно желае: вас, сродяването с баща ви и едно пътуване до Ирландия.

— Какво общо имам аз с Ирландия? — учудено попита Кийли.

— Девъро ще може да замине за Ирландия, където го очакват важни дела, едва след като му се роди наследник.

С това обяснение графинята засегна една твърде чувствителна струна в душата на момичето. Кийли си спомни за Мадок Лойд, вкарал майка ѝ в гроба с безбройни бременности, които тя не успяваше да износи.

— Графът е много привлекателен мъж — отвърна Кийли. — Не една и две жени биха се радвали да се омъжат за него и да го дарят със син.

— Но те не са Кийли Глендоуър.

Кийли не намери какво да отвърне. Графинята бе сърдечна жена, но понякога мисълта ѝ не бе съвсем логична. Едно копеле не можеше да предложи на първия граф на Англия нищо друго, освен тялото си.

— Сега става интересно — неочаквано рече госпожа Даун.

Кийли проследи погледа ѝ и видя към тях да се задават две млади жени.

— Госпожа Джейн е омъжена, но с всички средства се домогва до леглото на графа — прошепна на ухото ѝ госпожа Даун. — Госпожица Сара, блондинката, се надяваше да замъкне Девъро пред олтара.

Двете елегантно облечени жени почтително поздравиха графинята и любопитно измериха с поглед Кийли.

— Стори ни се, че видяхме Бъргли и Базилдън — обясни госпожа Джейн.

— Знаете ли къде можем да ги намерим? — попита госпожица Сара. — Трябва да поговорим с графа по един важен въпрос.

— Не се и съмнявам — изчурулика госпожа Даун, — но двамата тъкмо влязоха при кралицата. В момента графът иска позволение да се ожени за дъщерята на херцог Лъдлоу.

Тази новина ни най-малко не смути госпожа Джейн, но госпожица Сара не можа да скрие разочарованието си.

— Каква щастливка е Моргана — сломено каза тя.

— Не става дума за Моргана, скъпи мои. Графът се стреми към ръката на другата дъщеря на херцога — обясни графинята, която видимо се забавляваше. — Ще позволите ли да ви представя госпожица Кийли Глендоуър, най-голямата и най-красива дъщеря на херцога.

Смутена, но горда, Кийли ги дари с усмивка. По ужасения израз на лицата им момичето лесно можеше да отгатне мислите на двете жени: Копеле!

— Поздравления — промърмори госпожица Сара.

— И от мен — добави госпожа Джейн и огледа новата съперница. Без нито дума повече двете дами се понесоха по коридора. Те изгаряха от нетърпение да разгласят новината, че най-желаният ерген на Англия възнамерява да се ожени за една незаконна херцогска дъщеря.

— Още един съвет, скъпа — каза госпожа Даун, проследявайки с поглед двете жени. — В двора приятелите идват и си отиват, но враговете постоянно се увеличават. Не се доверявайте никому, освен на съпруга и семейството си.

Докато графинята споделяше с Кийли познанията си за живота в двора, духовете в залата за аудиенции се разпалваха все повече и повече. Объркана от избухливостта на херцога, Елизабет му хвърляше

гневни погледи, докато граф Бъргли, най-верният от министрите ѝ, който помирисваше нещо нередно в цялата тази работа, недоволно клатеше глава. Само Ричард изглеждаше спокоен, макар и ужасяващо насинен.

— Или Девъро ще се ожени за нея — беснееше Робърт Талбот, — или ще бъда принуден да го убия.

— Спестете ми този театър, Лъдлоу — сръза го кралицата. — Имам по-важни грижи от опетненото име на незаконната ви дъщеря.

При тази забележка херцогът прехапа устни.

— Базилдън е съгласен на този брак — продължи кралицата, — но преди и аз да дам съгласието си, искам да видя малката.

— Кийли очаква отвън с госпожа Даун — обясни херцогът.

— И какво общо има Чешир с тази история? — пожела да знае кралицата.

Херцогът се изчерви.

— Когато Кийли се появи, графинята случайно гостуваше в дома ми и предложи да помогне с каквото може за представянето на момичето в двора.

— Колко великодушно от нейна страна — сухо отбеляза Елизабет. — Кажете на Чешир, че може да присъства на разговора ни.

Херцогът се поклони и с умерена крачка прекоси необикновено дългата зала. Стигнал вратата, той покани двете жени да влязат. Графинята усмихнато поведе треперещото като лист момиче. Щом застанаха пред кралицата, двете направиха почтителни реверанси.

— Изправете се — подкани ги Елизабет.

Пребледнялата като платно Кийли вдигна поглед и бе заслепена от вида на кралицата. Червено-златистата коса на Елизабет блестеше с цвета на залязващото слънце, а строгите ѝ сиви очи напомняха утринна мъгла. Носеше блестяща жълта рокля и цяло състояние от диаманти и перли.

— Определено прилича на вас — установи кралицата, обръщайки се към херцога. След това към Кийли: — Какво имате да кажете в своя защита, дете?

Кийли не издаде нито звук. Как един обикновен смъртен да говори с богиня?

— Хайде, говори — подкани я Елизабет.

Острият тон изплаши Кийли. Тя стоеше трепереща, широко отворила прекрасните си теменуженосини очи.

— Аз... чувствам се поласкана от възможността да застана пред Ваше Величество и съжалявам за неприятния повод и гнева, който той е предизвикал у вас — с треперещ глас обясни Кийли. — Зная, че ви очакват важни държавни дела и се извинявам, че отнемам от безценното ви време.

— Малката може и да е копеле — забеляза Елизабет, — но е наследила вашата дипломатичност, Лъдлоу. — След това отново обърна синьо-сивите си очи към момичето и го подкани: — Дете, бъдете кратка и кажете истината. Вярно ли е, че моят скъп Мидас ви е поставил в компрометиращо положение?

— Ваше Величество, доброволно признавам, че бях заварен от Негова Светлост в леглото с дъщеря му — взе думата Ричард. — Готов съм да се ожения за нея.

В присъствието на кралицата Кийли бе прекалено развълнувана, за да обърне глава. Тя само изгледа графа с крайчеца на очите си. Думите му я накараха да пламне от срам. Не стига, че бе отнел девствеността ѝ, ами сега смееше и да парадира със срама им пред кралицата на Англия!

— Вие, надут женкар! — извика Елизабет. — Би трябвало да ви направя с една глава по-нисък, задето сте посмял да посегнете на това невинно дете.

Отърсила се от първоначалния ужас, Кийли тъкмо се канеше да отвори уста, за да възрази, но херцогът бе по-бърз. Той светкавично запуши устата ѝ с ръка и ѝ даде знак да мълчи.

— Ще прекарам остатъка от октомври тук — обясни кралицата. — На десети ноември ви искам отново в Хемптън Корт. Ще се венчаєте в кралския параклис. С това веднъж завинаги ще бъде сложена точка на тази абсурдна история. — Обръщайки се към херцога, тя попита: — А другата ви дъщеря?

— Моргана има цял списък с възможни...

— Омъжете малката, за когото искате, освен за някой от братовчедите Дарили — прекъсна го кралицата и стана от трона си.

Херцогът падна на колене.

— Имам една последна молба, Ваше Величество.

Сивите очи на Елизабет го стрелнаха сурово.

— Насилвате късмета си, Лъдлоу.

Херцогът изглеждаше още по-твърдо решен. Теменуженосините му очи издържаха погледа на кралицата.

— Добре, казвайте тогава — подкани го Елизабет. — За какво става дума?

— Моля за позволение да се ожена за графиня Чешир — с твърд глас каза херцогът. — Имам предвид, когато Кийли вече няма да се нуждае от помощта ѝ.

— Чешир вече е вкарала в гроба трима мъже — отвърна Елизабет, — но не ме е грижа дори ако решите да заведете пред олтара последната кухненска прислужница. От цялата тази брачна треска ме заболя глава — след тези думи тя напусна залата.

— Глупаци, само леглото им е в главата — промърмори Бъргли и хвърли пълен с погнуса поглед към четиримата, след което побърза да настигне кралицата.

— Ще ви посетя днес следобед в Талбот Хаус, за да изготвим брачния договор — обърна се Ричард към херцога. Младият мъж се усмихна на Кийли, целуна ѝ ръка и излетя през вратата.

Кийли все още бе твърде замаяна от случилото се, за да може да се ядоса. Отначало мислите ѝ бяха заети с дреболии. Докато напускаха залата за аудиенции, тя попита графинята:

— Защо кралицата нарече графа Мидас?

— Това е прякорът, който му е дала — отвърна госпожа Даун.

— Но какво означава той?

— Мидас е легендарен цар, чието докосване превръщало всичко в злато — обясни херцогът. — В деловите си начинания графът притежава златна ръка...

„Довери се на краля с огнената корона и златна длан...“

Споменът за пророчеството на Мегън я порази като гръм. Дали майка ѝ не бе имала предвид графа? Наистина ли той бе мъжът, на когото трябваше да се довери? Откъде можеше да е сигурна?

— Госпожице? — прошепна някакъв женски глас. — Ричард каза, че името ѝ било Кийли — обясни друг глас.

— Госпожице Кийли, събудете се — каза първият глас малко по-настойтелно. — Не бива да спите на тревата.

Бавно изплувайки от дълбините на съня, Кийли реши, че гласовете долитат някъде много отдалече. Сънуваше ли?

— Не се събужда? — обади се първият глас.

— Какво да правим? — попита другият.

— Поразгърси я малко.

— Ами ако е мъртва? — ужасено прошепна вторият глас. — Ох, не ме щипи!

— Не е мъртва, глупачке — убедено обясни първият глас. — Може би трябва да извикаме името ѝ едновременно.

— Госпожице Кийли — извикаха двете в един глас. — Събудете се!

Кийли подскочи. Двете млади момичета се отдръпнаха назад и извикаха. Кийли стъписано се втренчи в усмихнатите им лица, след това се огледа.

Все още седеше на тревата под любимите си дъбове в градината на баща си.

Кийли потърка очи и още веднъж се втренчи в двете момичета. Свещени камъни! Два пъти едно и също лице. Нещо не бе наред. Вгледа се още веднъж. Близначки.

Две brunetki с кафяви очи, една-две години по-млади от нея. Близначките си приличаха като две капки вода. Единствената разлика помежду им бе малък родилен белег, който едното момиче имаше над горната си устна.

— Кои сте вие? — попита Кийли.

— Аз съм Мей — отвърна момичето с родилния белег.

— А аз Джун — усмихнато рече другото.

Това не помогна много на Кийли.

— Какво правите тук? — попита ще веднъж тя.

Мей и Джун се спогледаха и избухнаха в кикот.

— Ние сме роднини на Ричард — обясни Мей.

— Граф Базилдън — поправи я сестра ѝ.

Мей хвърли на Джун изпълнен с укор поглед, преди отново да се обърне към Кийли.

— Ричард, искам да кажа графът, ни покани да ви станем камериерка.

— Камериерки — отново я поправи сестра ѝ.

Мей оципа сестра си по ръката, което накара Кийли да избухне в смях. Постоянните дразги на момичетата ѝ напомняха Одо и Хю.

— Нямам нужда от камериерки — обясни им тя.

— Ако не ни искате, няма да постигнем много в живота — разочаровано се оплака Джун.

— Бяхме толкова щастливи, когато ни избраха за тази задача — добави Мей.

— Сестра ни Спринг...

— ... наречена така, защото е родена през март — вметна Джун.

— ... е камериерка на госпожа Бриджит — довърши изречението си Мей.

— Коя е госпожа Бриджит?

— Сестрата на Ричард — отвърнаха близначките в хор.

— Сестра ни Ейприл бе камериерка на госпожа Хедър — продължи Джун.

— Госпожа Хедър също ли е сестра на Ричард? — попита Кийли.

— Да — в един глас извикаха двете.

— Толкова се надявахме да станем ваши камериерки — обясни Мей с най-тъжното лице на света.

Кийли преглътна една усмивка. Тези момичета бяха учудващо непосредствени дори за уелския вкус. Облегната на дъба, Кийли ги заглежда.

— Четири сестри, които се казват Спринг, Ейприл, Мей и Джун?

[1]

— Майка ни кръсти Ейприл на месеца, през който е била родена — отвърна Мей.

— А вас?

— Нас също — отвърна Джун.

— Но вие сте близначки! — извика Кийли.

Момичетата се закискаха и отговориха:

— Аз съм родена в последния ден на май.

— А аз — в първия ден на юни.

Кийли се усмихна на двете сестри.

— Откъде сте?

— Живеем наблизо — отвърнаха в хор те.

Кийли се усмихна. Доброто им настроение бе наистина заразително.

— Е, добре — предаде се Кийли. — Можете да бъдете мои камериерки.

Близначките възкликнаха с облекчение, прегърнаха се и започнаха да скачат от радост. След като се поуспокоиха, заоглеждаха скришом новата си господарка, усмихвайки се смутено.

— Простете този изблик на чувства — извини се Джун.

— Ще бъдем най-добрата камериерка, които можете да си представите — обеща Мей.

— Камериерки — поправи я Джун.

Мей оципа сестра си.

— Ето я — разнесе се мъжки глас.

Кийли вдигна поглед и видя Одо и Хю.

— Братовчедите ми — представи ги тя на близначките, които зяпнаха с отворени уста младите великани, които идваха право към тях.

— Научихме радостната новина за твоя годеж — поздрави Одо братовчедката си, без да удостои момичетата дори с поглед.

— Защо не ни каза сама? — попита Хю, който изглежда се чувстваше засегнат.

Кийли се изправи и поглади с длани роклята си, за да отстрани полепналите тревички. След това се облегна на дъба.

— Трябва ми малко време, за да обмисля всичко това.

— Това пък защо? — видимо озадачен попита Хю.

Одо плесна брат си по тила.

— Безмозъчен идиот — тросна му се той. — Момичето иска да размисли по въпроса за женитбата си с графа.

Мей стрелна Одо с поглед и се приближи към Хю. Тя докосна тила му и угрижено запита:

— Нарани ли ви?

Хю се усмихна, а очите му грейнаха недвусмислено:

— След като ме докоснахте, веднага се почувствах по-добре.

Одо не одобри вниманието, което момичето отделяше на брат му. Той ревниво погледна към Джун, която му отвърна с възхитена усмивка. Това веднага повиши настроението на великана и той й се усмихна в отговор.

— Вие сте много силен — удиви се момичето.

Одо се ухили широко, нави ръкавите си и сви длан в юмрук. След това го опря в челото си и накара огромните мускули на ръката му да заиграят.

Кийли и Джун въодушевено запляскаха с ръце.

Хю, който не желаше да остане по-назад, също нави ръкави. Той обаче сви в юмрук и двете си длани и накара да заиграят мускулите и на двете му ръце. Трите момичета го аплодираха с възхищение.

— Аз мога да докосна носа си с върха на езика — похвали се Одо.

— А аз мога да мърдам уши и да докосна носа си с език — разнесе се някакъв глас зад тях. — И то едновременно.

Този глас накара Кийли да се извърне. Сега го видя — Ричард стоеше, опрял ръце на кръста и се подсмиваше.

— Покажете Девъро Хаус на Одо и Хю — помоли той Мей и Джун. — Представете ги на хората ми.

Кийли кимна на братовчедите си и те последваха двете момичета надолу по пътя към дома на графа. Гледайки след тях, Кийли забеляза:

— Братовчедите ми са войници, а не слуги.

— Съдейки по представлението, което току-що видях — парира Ричард, — бих казал, че двамата се държат малко необичайно за войници.

Кийли го погледна с бялото на очите си. За неин ужас графът също се облегна на дъба.

— Те ви надвиха в Шрапшир — напомни му Кийли.

— Успях да поваля Хю — отвърна графът, — но бяхме двама срещу един.

— Тъкмо възможност да докажете своята мъжественост — хапливо рече Кийли, но веднага съжали за думите, които бе изрекла.

Ричард се премести застрашително близо до нея. Толкова близо, че тя усещаше топлия му дъх по бузата си, докато той изричаше, снишавайки глас:

— След по-малко от месец ще почувствате с пълна сила моята мъжественост.

Кийли се изчерви до уши, но не му показва колко я плашеше със своята чувственост.

— Не се заблуждавайте от не особено високата интелигентност на братовчедите ми — предупреди го тя. — Одо и Хю са почти

непобедими, когато следват нечийи заповеди.

— Може би ще се присъединят към хората ми, когато двамата с вас се оженим — отвърна Ричард. — Винаги имам нужда от силни мъже.

Кийли повдигна едната си катранено черна вежда — точно както го правеше графът — и рече:

— Одо и Хю са мои приближени.

— В Англия жените не държат войници — сподели той.

— Тогава ще въведа нова мода — подразни го тя. Макар и несъзнателен, погледът ѝ бе неустоим. — Няма да е по-необичайно от вида на онези придворни господа, които си слагат руж.

Ричард се ухили.

— Искаш ли да видиш мускулите ми?

Кийли се бореше с напирателната усмивка, но изгуби битката. Тя се отдръпна малко и впери поглед в графа. Можеше само да се възхищава колко привлекателен е той и колко изобретателен.

Желанието, да се хвърли в обятията му и да покрие устните му с целувки, бе неустоимо. С лек сарказъм Кийли попита:

— Как са глезените ви днес? Изглежда, като по чудо са оздравели само за една нощ?

Ричард се ухили дяволито. Усмивката му я караше да се разтапя. Той се премести още по-близо, толкова близо, че устните му бяха само на педя от нейните и прошепна на ухото ѝ:

— Съжалявам, съкровище. Просто исках отново да бъдем заедно, но щом седна на леглото до мен, изгубих контрол. Не съм си и помислял, че баща ти може да нахлуе в спалнята ми. Прощаваш ли ми?

Кийли въздъхна и отмести поглед. Какво друго ѝ оставаше, освен да му прости? Жребият бе хвърлен и каквото и да се случеше, на десети ноември щеше да стане негова жена. Тя кимна, без да го погледне и прие извинението му.

— Да скрепим помирението с една целувка — предложи той.

Кийли подскочи.

— Това, че отнехте девствеността ми, все още не ви дава право да си позволявате волности.

Отнел девствеността ѝ? Ричард слисано се втренчи в решителния израз на лицето ѝ. Наистина ли си мислеше, че случилото се между тях е отнемане на девственост? Какво невинно дете бе тя!

— Както вече обясних на братовчедите си — каза Кийли, — дойдох тук да потърся усамотение. А изведнъж целият свят се изреди покрай мен.

— Неотдавна те видях да целуваш това дърво — подразни я Ричард. — Между другото, още не си ми разказала каква бе онази игра, която играеше с братовчедите си.

Кийли пламна. Колко ли бе видял? Изглежда достатъчно, за да се усъмни. Какво ли щеше да направи, ако научеше, че се е оженил за езичница?

— Вярно ли е, че целуваш дъбовете, защото това носи късмет на дома?

— Това звучи глупаво. Освен това днес само графовете могат да целуват дъбове.

— Предпочитам да целувам теб.

— А аз бих предпочела да не го правите — отвърна Кийли и се отдръпна на една ръка разстояние. След това попита: — Нямам нужда от камериерка. Защо, за бога, сте ми изпратили момичетата?

— Графиня Базилдън трябва да има камериерка — обясни Ричард. — Освен това много обичам Мей и Джун. Не бих могъл да избира едната, без да нараня другата. Така че ще трябва да приемеш и двете — заради мира в рода Базилдън.

Кийли кимна. Тя се възхищаваше от привързаността му към своя род. След това обаче помръкна.

— На път сте да направите трагична грешка — унило го предупреди тя. — Женитбата ни ще завърши с катастрофа.

— Защо казваш това?

— Защото го мисля — отвърна Кийли, гледайки го с теменуженосините си очи. — В случай че не сте забелязали, аз съм различна от госпожа Джейн и госпожица Сара или както там се казват.

— Забелязах. — Ричард опря длани от двете страни на главата ѝ, а Кийли още по-плътно се притисна към стеблото на дъба. Приближил лице току до нейното, Ричард рече: — Не тези жени желая, иначе бих се оженил за някоя от тях.

Близостта му и свежото му мъжко ухание я опияняваха. Кийли можеше да го усети с всяка пора на тялото си. Беше сигурна, че е чул лудото биене на сърцето ѝ.

Свещени камъни! — мислеше тя. Как да прекара остатъка от живота си с този хаос от чувства. Най-късно до седмица без съмнение щеше да е полудяла.

— Аз... аз имам тайни — опита се да го обезкуражи Кийли, — които не мога да споделя с никого.

— Тъмни тайни? — подразни я той и погали с един пръст копrienено меката ѝ буза. — Съкровище, сърцето ти е толкова чисто и невинно. Човек може да чете в него като в отворена книга. Освен това имам слабост към катраненочерни коси и теменуженосини очи.

— Тогава се оженете за Негова Светлост — подигравателно отвърна тя. Отговорът ѝ бе прекалено лекомислен. Ах, защо графът пренебрегваше предупрежденията ѝ? Като светски човек той трябваше да знае, че външността често лъже.

Неочаквано Кийли почувства необикновено пробуждане. Ревнуваше, без дори сама да съзнава това. Без да избягва погледа му, тя попита:

— Какви други слабости сте имали, преди да откриете катраненочерните коси и теменуженосините очи?

Ричард се усмихна небрежно.

— Руси, кестеняви и червенокоси момичета.

— Точно както и предполагам — каза Кийли. — Уважаеми графе, изглежда, преди всичко имате слабост към това, да постигате своето.

В отговор на тези дръзки думи Ричард смръщи чело.

— Боли ли ви нещо? — уплашено попита Кийли. — Зная начини и средства за успокояване на всяка болка.

Въпреки че досега не бе използвал тази възможност, Ричард знаеше, че състраданието също може да бъде път към сърцето на една жена.

— Чувствам лека пулсираща болка ето тук — излъга той.

— Затворете очи. — Кийли се наведе опасно близо до него и докосна с пръсти слепоочията му. След това сама затвори очи, за да се концентрира. Устните ѝ безмълвно нашепваха някаква молитва.

Без никакво предупреждение устните на Ричард се оказаха върху нейните. Ръцете му я обвиха и притиснаха към мускулестото му тяло.

Сърцето на Кийли едва не спря. Тя несъзнателно обви врата на графа и се отдаде на топлите, предизвикателни ласки на устните му.

След това всичко свърши толкова бързо и неочаквано, както и бе започнало. Когато отвори очи, Кийли го видя да се хили доволно.

— Нали ви помолих да не ме целувате. — Чувстваше се неловко, задето толкова бързо се бе предала.

Ричард се подсмихна.

— Вината е твоя, съкровище, ти си просто неотразима.

— Този път ще ви простя. — Кийли съзнаваше, че не се бе съпротивлявала твърде усърдно.

— Ще ме съпроводиш ли до Талбот Хаус? Трябва да се срещна с баща ти.

Кийли плъзна поглед от очите му към протегнатата ръка. Имаше чувството, че този въпрос е символичен и от много по-съдбовно значение, отколкото можеше да се отгатне по безгрижния тон на графа. Ричард я молеше за нещо, което тя бе неспособна да му откаже.

Кийли сложи длан в неговата. Пръстите му стиснаха нейните и сега момичето се почувства като пленница. С изненада установи, че не ѝ е неприятно. Ръка в ръка двамата се отправиха по моравата към дома на Талбот.

— Мисля, че Негова Светлост е в кабинета си — обясни Кийли, когато влязоха във фоайето.

Ричард се усмихна и ѝ целуна ръка.

— До довечера, съкровище мое. — Той тъкмо се канеше да поеме по коридора към кабинета на херцога, когато гласът ѝ го спря.

— Господине?

Ричард се извърна. Кийли се усмихна дяволито.

— Наистина ли можете едновременно да мърдате уши и да докосвате носа си с език?

— Също и много други неща — намигна ѝ той. — През първата ни брачна нощ ще ви изнеса цяло представление.

Няколко часа по-късно Кийли стоеше пред огледалото в стаята на баща си и разглеждаше отражението си. Годещт е повратна точка в живота на всяка жена. И макар и убедена, че върви право към катастрофа, тази вечер Кийли желаше да изглежда възможно най-привлекателна.

Роклята ѝ от виолетово кадифе, което подчертаваше цвета на очите ѝ, имаше дълбоко изрязано деколте и тесен корсаж. На шията ѝ блестеше медальонът на Мегън. Кийли искаше, без да парадире, да подчертае уелския си произход, така че бе изчеткала косата си до блясък и по езически обичай я бе оставила да пада свободно чак до талията ѝ.

Сега момичето отмести поглед от огледалото, но остана в стаята. Боеше се от мига, в който щеше да повери живота и щастието си в ръцете на графа. Тя затвори очи и няколко пъти си пое дълбоко дъх, но въображението ѝ неизменно рисуваше усмихнатото лице на графа.

Дълбоко в сърцето си Кийли знаеше, че веднага щеше да се поддаде на чара му. Надяваше се само да не бъде прекалено зле наранена, когато графът започнеше да се отегчава от жената, за която се е оженил в мимолетен пристъп на заслепение.

„Кого се опитвам да заблудя?“ — подиграваше сама себе си Кийли. Тя бе напълно завладяна от него. Когато той ѝ се наситеше и насочеше симпатиите си към някоя елегантна придворна дама, Кийли щеше да бъде напълно съсипана.

„Довери се на краля с огнената корона и златна длан...“

„Дали Мегън имаше предвид Ричард?“ — за стотен път се питаше Кийли, откакто преди няколко часа се бе разделила с него във фойето. Дали майка ѝ бе искала да каже, че при него Кийли ще намери признание и щастие? Беше ли той достатъчно силен, за да понесе клюките, които щяха да плъзнат, щом из двора се разнесеше новината за съмнителния произход на госпожа Базилдън?

Кийли пристъпи прага на голямата зала и замръзна. Около стотина мъже от свитата на херцога и въоръжени стражи очакваха появата ѝ. Годежите бяха почти толкова големи празници, колкото венчавките и кръщенетата. Тази вечер всеки се опитваше да вземе участие в празненството или поне за малко да зърне годениците.

В другия край на залата Ричард и херцогът седяха пред камината. Бяха седнали с гръб към вратата, така че не забелязаха появата на момичето. Графинята седеше върху облегалката на креслото на херцога.

Когато множеството в залата се смълча, госпожа Даун хвърли поглед към вратата и съзря Кийли.

— Ето я, идва — извика тя.

Ричард стана и се извърна. Смарагденият му поглед се плъзна одобрително по изящната женствена фигура на момичето.

Кийли имаше чувството, че всеки момент ще потъне в земята. Страните ѝ горяха. Графът направо я събличаше с поглед! Без да откъсва очи от нея, Ричард бавно прекоси залата. Той взе ръката на гонимата си, поднесе я към устните си и прошепна:

— Изглеждаш великолепно, ужасно апетитно. — Кийли го гледаше недоумяващо. — След сватбата ще ти обясня какво имам предвид — подсмихна се Ричард и я поведе през залата към баща ѝ и графинята.

Херцогът се изправи и целуна дъщеря си по бузата.

— Пленителна си — поздрави я той.

— Апетитна? — невинно попита Кийли. — Така смята графът.

Херцогът се покашля и хвърли кос поглед към Ричард, който имаше благоприличието да се изчерви. Госпожа Даун се подсмихна скришом.

— Остава само да подпишем договора — обясни херцогът, повеждайки дъщеря си към масата. Той пръв постави своя подпис и подаде перото на графа, който също се подписа. Кийли пое перото от ръката му, но се поколеба.

— Мога ли най-напред да му хвърля един поглед? — попита тя.

Ричард наведе глава.

— Разбира се, любов моя.

Кийли плъзна поглед по документа. Разбираше отделните думи, но всичките тези правни изрази напълно я объркваха.

— Аз... бих желала да добавя нещо — рече тя. — Възможно ли е?

Херцогът, който бе свикнал жените около него да се подчиняват безмълвно, изглеждаше подразнен.

— Документът вече е оформен, дете. Не можем...

— Просто една дреболия — настоя Кийли. — Бихме могли да я добавим тук отдолу.

— За какво става дума, съкровище? — попита Ричард.

— Бих искала в договора да бъде отбелязано, че на Одо и Хю няма да им се случи нищо.

Ричард повдигна едната си вежда.

— Братовчедите ти не могат да бъдат освободени от отговорност за бъдещи престъпления. Напълно съм съгласен обаче, що се отнася до минали техни постъпки.

Кийли кимна.

— Така е справедливо.

Ричард вписа добавката и постави монограма си под нея, за да бъдат избегнати възможни недоразумения. След това отново подаде перото на Кийли.

Тя го пое, но вместо да постави подписа си под тези на баща си и графа, започна да върти перото в пръстите си, прехапала устни.

— Моля те, подпиши го, съкровище — настоя Ричард.

Кийли се усмихна извинително и се обърна към херцога.

— Ваша Светлост, може ли да поговорим за кратко на четири очи? — Хвърляйки кос поглед към графа, тя рече: — Обещавам ви след това да подпиша.

Херцогът и дъщеря му се отдалечиха на няколко крачки от останалите. Кийли се повдигна на пръсти и започна да шепне нещо на ухото на херцога, без обаче да изпуска графа от очи.

Ричард я наблюдаваше, сигурен, че тя се опитва да спечели време. Но малката нямаше да напусне залата, преди да е подписала договора, дори ако за целта се наложеше да сграбчи ръката ѝ и сам да води перото.

Неочаквано херцогът се ухили широко. Той ѝ кимна и отведе дъщеря си обратно при графа.

— Девъро, дъщеря ми току-що ми обърна внимание на нещо, на което ние, мъжете, гледаме като на дреболия — обясни херцогът. — Но аз съм убеден, че това е от изключителна важност за всяка бъдеща невеста.

— За какво става дума? — сърдито попита Ричард.

Херцогът се покашля и потисна една усмивка.

— Кийли смята, че все още не сте ѝ направили истинско предложение за женитба. Тя би искала да поправите този пропуск — при това, демонстрирайки искрени чувства.

— Това е пропуск, който лесно може да се поправи. — Ричард погледна Кийли в очите. — Елате, госпожице. Да седнем пред камината.

Повеждайки я през залата, Ричард със смущение установи, че в тях са вперени стотици любопитни погледи. И в най-налудничавите си сънища не се бе виждал да се обяснява в любов на едно красиво, макар и своенравно, уелско момиче, при това пред свитата и прислужниците на херцог Ладоу. Но какво, по дяволите, можеше да стори? Нищо!

Ричард наблюдаваше Кийли с ъгълчето на окото си. В този момент тя, изглежда, се наслаждаваше на своя триумф. Графът реши да ѝ достави това удоволствие. След като веднъж се закълнат във вечна вярун, той също щеше да има своите мигове на триумф.

Кийли седна в едното кресло пред камината и изкусно надипли роклята си, преди в очакване да се обърне към Ричард. Ричард коленичи и се усмихна — гледка, която накара много от дамите сред публиката да въздъхнат с неџа.

Широко ухилен, той взе дланите ѝ в своите.

— Заслужаваш да ти издърпам ушите — изфуча той през зъби.

При тази заплаха теменуженосините очи на Кийли станаха огромни. Тя едва не се разсмя от уплаха.

— Ако дръзнеш да се засмееш, ще те сложа на коляното си и ще ти хвърля един хубав пердах, какъвто заслужаваш за този цирк.

Кийли веднага се овладя.

— Госпожице Кийли, малко хора излъчват такова душевно благородство — поде Ричард на висок глас, който достигаше до най-затънтеното кътче на огромната зала. — Скъпа госпожице, ще ми окажете ли честта да станете моя съпруга и графиня?

Цялата зала избухна в гръмки аплодисменти. Сега бе ред на Кийли да се смути. Тъй като не успяваше да издаде нито звук, тя само кимна в знак на съгласие.

— Отговорете, скъпа моя — заповяда Ричард. — Всички тези хора очакват вашия отговор.

— Да — едва доловимо прошепна Кийли.

— По-силно.

— Да, ще се омъжа за вас.

Отново избухнаха аплодисменти.

Без да обръща внимание на зрителите, Ричард се изправи и предложи на Кийли ръката си. Когато момичето стана, той я дръпна в обятията си. Устните му се притиснаха към нейните и се сляха с тях в дълга, интимна целувка.

Хората на Талбот и стражите пощуряха и избухнаха в диви аплодисменти и подсвирквания с пръсти.

Когато погледна в лицето годеницата си, Ричард усети, че сърцето му е обхванато от пожар.

— Време е да подпишеш договора.

Кийли сложи подписа си върху документа и вдигна поглед към графа. Скоро щеше да бъде негова съпруга.

Ричард извади нещо от джоба си и го вдигна високо, така че всички да го видят.

— Гodeжният ти пръстен, скъпа моя.

При вида на бижутото дъхът на Кийли секна. Пръстенът представляваше златна халка с шест безценни камъка.

— Каква прелест! — възкликна госпожа Даун.

— Браво, Девъро! — Робърт Талбот потупа графа по рамото.

Ричард виждаше единствено Кийли.

— Всеки от тези камъни има символично значение, съкровище — обясни Ричард. — Смарагд, хризоберил, хелиотроп, аметист, топаз, цитрин.

Ричард посегна към лявата ѝ ръка и постави пръстена на средния ѝ пръст с думите:

— Pour tous jours.

— Какво значи това? — попита Кийли.

Мъжът погали брадичката ѝ.

— Завинаги.

Без да се замисли, Кийли докосна бузата му. След това още повече го изненада, притискайки устни към неговите в невинна момичешка целувка.

— Ще ме изпратиш ли до вратата? — попита той.

— Вече си тръгваш?

— Съжалявам, но кралицата ме очаква — обясни той. — Трябва да тръгна веднага и ще отсъствам две седмици.

— Цели две седмици? — извика Кийли.

Ричард се усмихна.

— Благодаря, съкровище!

— За какво?

— За това невероятно разочаровано изражение. Мисълта, че ще ти липсвам, кара сърцето ми да ликува.

— Няма да ми липсваш — излъга Кийли.

— Напротив, ще ти липсвам. И ще копнееш устните ми да обсипят твоите с целувки. Ето така. — Ричард я целуна страстно и я остави да жадува за още.

---

[1] Пролет, април, май и юни (англ.). — Б.пр. ↑

Липсваше ѝ и тя копнееше устните му да обсипят нейните с целувки.

За Кийли двете седмици изтичаха мъчително бавно. На четиринадесетия ден от заминаването на Ричард тя седеше на една от каменните пейки в парка на херцога.

Вече бе късна есен и въпреки че слънцето обливаше всичко наоколо с мека светлина, хладният въздух вещаеше настъпването на зимата.

Кийли се загърна по-плътно в наметката си и се загледа по посока на Базилдън Хаус. Дали графът щеше да се върне днес, както бе обещал? Или тя напразно го търсеше с поглед? Какво ли правеше той в този момент? С кого се бе срещнал в двора на кралицата и с кого бе говорил?

Тези и още стотици други въпроси измъчваха Кийли и не ѝ даваха покой. От страх стомахът ѝ се бе свил на топка. А мисълта за Ричард, за това, как щеше да се зададе по моравата, разпалваше тлеещата в нея страст.

В душата ѝ бе покълнало коварно съмнение и Кийли се питаше дали графът вече не съжaliaва за годежа си с нея. След това обаче погледът ѝ попадна на годежния пръстен и при вида на прекрасните скъпоценни камъни настроението ѝ отново се оправи.

„Pour tous jours — бе казал той. — Завинаги.“

Кийли затвори очи и се опита да си спомни страстната му целувка. Но да върне миналото бе невъзможно, колкото и кратко време да я делеше от него. Между спомена за една целувка и действителния пожар на устните му върху нейните имаше огромна разлика.

Въпреки това Кийли остана със затворени очи и се отдаде на спомени за графа, за неотразимата му хубост и мъжественост. Междувременно синините му трябва да бяха изчезнали и...

— Здравей, скъпа! — извика графиня Чешир през моравата. Кийли отвори очи и слисано се взря в приближаващите хора. До

херцога и госпожа Даун вървеше русият ангел от замъка Лъдлоу и някакво момче, очевидно нейният по-малък брат. Като видя омразата, изписана върху лицето на момичето, Кийли се въоръжи с търпение и хладнокръвие, стана и зачака четиримата да се приближат.

— Хенри и Моргана, това е сестра ви Кийли — обяви херцогът. — Кийли, това са брат ти и сестра ти.

Кийли се обърна най-напред към петнадесетгодишния Хенри, който ѝ бе помогнал да открие баща си. Момчето имаше катранено черните коси на баща си и сините очи на Моргана. Кийли отвърна на широката му усмивка.

— Радвам се да се запозная с теб — поздрави я Хенри.

— Чувствата ни са взаимни — отвърна тя.

Тъй като не можеше да отлага още дълго неизбежното, Кийли се обърна към смръщения синеок ангел, който неотдавна я бе изхвърлил от замъка Лъдлоу.

— Винаги съм мечтала за сестра — смутено се усмихна тя. — Надявам се да станем приятелки.

— Лъжлива гад — изсъска ангелът толкова гневно, че Кийли неволно отстъпи крачка назад.

— Мери си думите, Моргана — предупреди по-малката си дъщеря херцогът, — или ще те изпратя в стаята ти.

— Отказвам да живея с едно копеле — обясни Моргана. — Гледай да се отървеш от нея.

„Започна се — мислеше Кийли, пламнала от унижението. Копеле, думата не ѝ излезе повече от главата. Изглежда, графът щеше да съжали за безразсъдството си доста по-скоро, отколкото си мислеше Кийли.“

— Няма да се поколебая да те изпратя обратно в Шрапшир — заплаши херцогът. — Нищо не ми пречи да те затворя там, докато не станеш достатъчно голяма, за да се омъжиш.

— Тя е откраднала роклята ми! — извика Моргана и тропна с крак.

— Извинете, че нося една от роклите ви — обясни Кийли. — Негова Светлост и графинята настояха да я облека. Веднага ще се преоблека и ще ви я върна.

— Наистина ли мислиш, че ще я облека... сега... след като си я носила на себе си? — попита Моргана с треперещ от презрение глас.

— Сестра ти ще остане тук, при нас — намеси се херцогът. — Обуздай острия си език и се дръж като дама. Ашмол би трябвало да те е научила поне на това, като се има предвид парите, които ѝ плащам.

— Отстъпи, Моргана — изчурулика графинята. — Кийли ще ни напусне след по-малко от четири седмици.

— Очаквам с нетърпение този ден — отвърна Моргана. — Също както и вашето заминаване.

Херцогът тъкмо се канеше да разтърси дъщеря си — в края на краищата тя не бе заслужила нещо по-добро — но графинята го спря. Тя се усмихна дружелюбно и нанесе смъртоносния удар.

— Нашата скъпа Кийли успя да привлече вниманието на граф Базилдън. В началото на идния месец двамата с Девъро ще застанат пред олтара в Хемптън Корт. Това ще бъде сватбата на десетилетието.

— Отмъкнала си бъдещия ми съпруг? — изфуча Моргана.

— Бъдещият ви съпруг? — ужасено повтори Кийли. Тя хвърли въпросителен поглед към херцога, но той гледаше графинята, мръщейки чело.

— Вероломно копеле! — Моргана вдигна обсипаната си с бижута ръка и зашлеви плесница на Кийли.

Ударът бе толкова силен, че Кийли политна назад и падна на тревата до каменната пейка.

Когато останалите трима ѝ се притекоха на помощ, Кийли отклони поглед и прошепна:

— Благодаря, нищо ми няма.

— Устната ти кърви — каза Хенри и ѝ подаде носната си кърпичка. Кийли погледна първо кърпичката, а след това него.

— Чиста е, още не съм я използвал.

Колкото и да ѝ бе зле, Кийли не можа да не се усмихне на тази забележка. Тя пое кърпичката и я притисна към устните си.

— Може ли да ти помогна? — попита Хенри.

Кийли поклати глава и обясни, без да се обръща:

— Съжалявам, ако съм ви причинила болка, госпожице Моргана — мисълта, че Ричард бе ухажвал сестра ѝ я болеше повече от кървящата устна.

— Кийли не е виновна — намеси се госпожа Даун. — Графът бе този, който настоя да се ожени за нея. Девъро я обожава. Очевидно заради благия ѝ характер.

— Просто не мога да повярвам, че всичко това е истина — със сълзи на очи проплака Моргана.

— Върви в стаята си — нареди херцогът. — И не смей да се появяваш преди вечеря, иначе ще усетиш колана ми.

— Ти си на нейна страна! — извика Моргана. — Тя е насъскала срещу мен собствения ми баща!

— Изпълнявай каквото ти казах. — Строгийт тон трябваше да предупреди момичето, че търпението му се е изчерпало, но Моргана не осъзна това.

— Трябваше да се досетя, че копелето вече ти е разказало как я изхвърлих от Лъдлоу — изфуча Моргана.

— Какво си направила? — изрева херцогът с пламнало от гняв лице.

Моргана разбра, че е сбъркала.

— Аз... аз... мислех, че не би желал да ти се напомня за някогашните ти прегрешения.

Без предупреждение херцогът зашлеви дъщеря си, сграбчи я за ръката и я повлече след себе си към къщата, където виковете ѝ за милост станаха още по-отчаяни.

Хенри се захили злорадо, доволен, че сестра му бе паднала в гроба, който сама бе изкопала. Графиня Чешир също се засмя и се запъти към къщата.

Само Кийли остана сериозна. Тя седеше, опряла гръб на каменната пейка, а по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Сигурна ли си, че ти няма нищо? — попита Хенри, докато ѝ помагаше да стане от земята. След това седна на пейката до нея.

Кийли се потопи в мъката си, взирайки се в далечината с празен поглед. Тя отчаяно се опитваше да се овладее, но не успяваше. От гърдите ѝ се откъсна сърцераздирателна въздишка, момичето зарови лице в шепите си и избухна в сълзи.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако се облегнеш на рамото ми? — попита Хенри, който не знаеше с какво друго да ѝ помогне.

Галантното предложение толкова изненада Кийли, че тя на мига престана да плаче, изгледа брат си и направи опит да се усмихне.

— Много се радвам, че си мой брат. — След пристъп на хлипане тя продължи: — Благодаря за писмото, което ми изпрати.

Хенри се ухили.

— Няма за какво. Освен това ми достави огромно удоволствие да проваля плановете на Моргана.

— Устната ми още ли кърви?

Хенри се наведе към нея, огледа устната ѝ и кимна.

— Притисни кърпичката силно — посъветва я той.

Кийли последва съвета му.

— А сега ми разкажи — помоли я Хенри със злобно святкащи очи — как успя така да оплетеш неуловимия граф Базилдън?

— Мили братко, боя се, че си си съставил съвсем невярна представа за тази история — с болка в гласа отвърна Кийли. — Този негодник, графът, оплете мен.

— И как успя да го направи?

Калили сви рамене и му разказа за събитията, довели в крайна сметка до конфузната ситуация в спалнята на графа.

— Никога няма да разбере как Негова Светлост се появи точно в този момент — завърши разказа си тя. — Само госпожа Даун знаеше къде съм, а дори и на нея не бе известно, че графът бе на легло, когато го посетих.

Хенри се учуди на наивността на сестра си и с усилие се сдържа да не се разсмее.

— Не бива да подценяваш графиня Чешир, само защото тя... — Той замълча наред изречението и се закашля, за да заличи ефекта от смущението си при мисълта за онова, което едва не изрече. — Сама видя колко умело успя да докара Моргана до днешната истерия.

— Никой не може да ни накара да извършим нещо, освен ако сами не допуснем това — възрази Кийли. — Всяка душа е отговорна за собствената си съдба. Ако не бе отблъснала предложението ми за сближаване, можеше да се наслади на този чудесен есенен следобед, вместо да плаче сама в стаята си.

— Сигурен съм, че Ашмол ще я утеши. — Хенри внимателно отдръпна ръката на сестра си от устните ѝ и отново ги огледа. — Престанала е да кърви — обясни той, за да добави любопитно: — Девъро трябва много да те желае.

— Не вярвам. Аз съм никоя.

Хенри се подсмихва.

— Всяко огледало ще ти даде доказателство за обратното.

Кийли се усмихна.

— Благодаря за милия комплимент, братко.

— Къде се крият твоите великани?

— Одо и Хю се чувстват най-добре при конете — отговори тя и се изправи. — Ела, ще ви запозная.

— По-късно — задържа я Хенри. — Най-напред ми разкажи нещо повече за себе си.

— Живеех в имението на втория си баща в Уелс — започна Кийли. — След смъртта на майка ми пристигнах в Англия, за да открия истинския си баща.

— Но откри не само него, а и Девъро. Останалото е история — забеляза Хенри. — Как изглеждат плановите ти за сватбата?

Кийли сви рамене.

— Струва ми се, графиня Чешир и Ричард са подготвили всичко. Аз трябва просто да присъствам. Знаеше ли, че в двора на кралицата има мъже, които си слагат руж?

— Суетни контета — изръмжа Хенри.

В този миг Кийли и Хенри забелязаха изплъзналия се от пажовете на графинята Антъни, който с крясък се носеше право към тях.

— Какво мислиш за гъсока на графинята? — попита момчето.

— Антъни си живее по-добре, отколкото повечето хора биха могли да мечтаят — рече Кийли. — Най-много ми допада каишката му със смарагди и диаманти.

Крякащият гъсок спря пред Кийли, която сега всеки следобед го хранеше. Тя порови из джоба си и извади коматче хляб, което бе запазила за него от обяда си и сега започна да му подхвърля на малки късчета. След това помахна на двамата пажове, Барт и Ясперс, които го отведоха.

— Приятелството е там, където го открием — рече накрая Кийли, хвърляйки кос поглед към брат си. — Дори една гъска, едно прасе или едно дърво могат да заслужат приятелството ни.

Хенри се усмихна. Сестра му бе очарователна, но без съмнение малко странна. Ако трябваше да избира, би я предпочел пред Моргана. По-добре очарователна и странна, отколкото себична, повърхностна и жестока.

— Ще присъстваш ли на сватбата ми? — попита Кийли. — Одо и Хю ще имат нужда от някого, който да ги наглежда, докато графът и аз

сме заети с гостите.

— Кога ще бъде венчавката?

— В седмицата преди Самуийн.

— Кога е това?

— Самуийн е празникът, който църквата нарича Вси Светии и Задушница — обясни Кийли. — Тези два дни и нощта преди тях са пълни с магия. Тогава булото между нашия свят и този на прадедите ни изтънява. Който е готов, може да премине в отвъдния свят.

— Наистина ли вярваш, че човек може да напусне този свят и просто така... — невярващо попита Хенри.

— Миналото и бъдещето са подвижни — настоя Кийли. — Това е странно време, в което управлява хаосът. Англичаните не го ли празнуват?

Хенри се взря в очите ѝ.

— Как го празнувате в Уелс?

— С пиршества, маскаради и погаждане на номера.

— Маскаради и погаждане на номера? — заинтригуван, повтори Хенри.

— Навсякъде се палят огромни огньове и се поднасят безчислени блюда.

— А маскарадите?

— Хората обличат дрехите си наопаки и мацат лицата си със сажди, за да не бъдат разпознати от злите духове — продължи Кийли. — В продължение на три дена всеки може да скрои номер, на когото пожелае, и то без след това да трябва да отговаря за постъпките си.

— Нямам търпение — рече Хенри, потривайки доволно ръце. Сините му очи заблестяха дяволито: — Да покажеш някому среден пръст е единственият английски обичай за Вси Светии.

— Как се прави това?

Хенри сви дясната си ръка в юмрук и показа палец между показалеца и средния пръст.

— Виждаш ли — каза той и вдигна ръка, — това е среден пръст. Човек го показва на семейството си, на приятеля или любимия си. Това означава нещо като „Обичам те“.

— Какво толкова особено има тук? — попита Кийли. — Защо не го правите всеки ден?

— Такъв е обичаят — настоя Хенри. — Не би поднесла новогодишен подарък през някоя лятна нощ, нали?

— Не.

— Ние си подаряваме новогодишните подаръци на Нова година, а на Все Светии си показваме среден пръст, разбираш ли?

Кийли дари брат си с очарователна усмивка и кимна.

— Какво ще кажеш да скроим някой номер на графинята на Чешир — промени темата Хенри и си представи как огромните гърди на графинята се тресат от страх. — Ела по-близо, не искаш някой да ни чуе, нали.

Двамата бяха така потънали в кроежи какви номера да погодят на обитателите на Талбот Хаус, че не забелязаха, че не са сами.

— Здравей, красавице.

Този глас накара Кийли да подскочи и още преди да й хрумне да прикрие чувствата си, тя бе дарила графа с пленителна усмивка, която издаваше радостта ѝ, че го вижда отново. Стомахът ѝ отново се бе свил на топка, но не я беше грижа. Бе прекрасно отново да види красивото лице на графа.

— Липсвах ли ти, съкровище?

— Може би щеше да ми липсваш, ако графинята не ми бе създала толкова много работа.

— О! — отвърна графът. — Всеки миг без теб през тези две седмици ми се стори дълъг колкото ден. Вече се безпокоях за живота си, толкова копнеех по теб.

— Как са госпожа Джейн и госпожица Сара?

— Кой?

Кийли се разсмя с пълен глас. При това по-комичен ѝ се стори изразът на престорена невинност, изписан на лицето му, отколкото собствените ѝ думи. Главата ѝ не можеше да побере как е възможно един мъж да е така неотразимо чаровен.

— Двамата с Хенри тъкмо крояхме планове за Сам... искам да кажа за Все Светии.

Хенри се изправи и отстъпи мястото си на графа, намигайки му.

— Моите поздравления за предстоящата сватба, господине — рече той. — Как беше ловът?

— Отказах се от тази загуба на време — каза Ричард и отвърна на намигването на момчето. След това се обърна към Кийли и доброто

му настроение мигом се изпари. — Какво се е случило с устната ти? — попита той. — Клепачите ти също са подути. Плакала ли си?

— Паднах — излъга Кийли. — Затова плаках.

Ричард я изненада, като я притисна към себе си.

— Виждаш ли, че съм ти необходим, за да те закрилям? — нежно каза той.

— Никой не би могъл да я защити от гнева на онази гадина — прекъсна ги Хенри, с което си спечели укоризнения поглед на сестра си. — Моргана ѝ зашлеви плесница.

— Хенри! — В гласа на Кийли имаше неприкрита заплаха.

— Би ли ни оставил за малко сами — обърна се Ричард към момчето. Въпреки вежливия тон това бе заповед, а не молба.

— Разбира се. — Хенри погледна Кийли право в очите. — Ще ми се да не ми беше сестра. Тогава веднага бихме могли да се отдадем на любимото ми занимание.

— На твоите услуги съм — предложи Кийли.

— Не и сега.

Хенри намигна на графа и се сбогува. След малко извика през рамо:

— Защото любимото ми занимание са любовните играчки.

Кийли пламна. Тя отбягна погледа на графа.

— Никога повече не ме лъжи — прошепна на ухото ѝ Ричард. — Отвращавам се от лъжците.

— Истината щеше да причини само неприятности — опита да се оправдае Кийли, при което теменуженосините ѝ очи търсеха разбиране в неговите. — Освен това ти не си сметнал за необходимо да ми разкажеш за плановете си за женитба с Моргана. Укриването на истината също е лъжа.

— Моргана кроеше планове да се омъжи за мен. Но след като прекарах най-дългата седмица в живота си в замъка Лъдлоу, реших на никаква цена да не го допускам — отвърна Ричард. — Човек трябва да си е изгубил ума, за да поиска ръката на това момиче.

Кийли изпита облекчение.

— Заядливите хора често са нещастни. Би трябвало да проявиш повече съчувствие към нея.

— Можеш ли да ревнуваш?

— Не. Разбира се, че не — отвърна тя малко по-бързо, отколкото трябваше.

Ричард повдигна едната си вежда. От ден на ден Кийли все повече обикваше този навик.

— Какви планове крояхте с Хенри?

— За празника на Все Светии.

— И какъв е този празник?

— Това ще бъде изненада.

Ричард я целуна нежно и се пошегува:

— Разкажи ми все пак, съкровище.

Кийли поклати глава.

— Това е тайна между мен и брат ми.

Ричард копнееше да я целуне по устните, но се въздържа от страх да не ѝ причини болка. Вместо това я погали по врата.

По гърба на момичето се спусна сладострастна тръпка. Кийли се запита как ли би трябвало да се държи сега. Дали да му позволи подобни волности... сега, след като вече бяха сгодени? Или да се възпротиви, което всъщност не желаше да стори?

— Имам малко работа — прошепна на ухото ѝ той, — но довечера ще вечеряме заедно.

— Идеята не е добра — възрази Кийли. — Моргана...

— Барон Смит ще ангажира вниманието ѝ — успокои я Ричард и нежно я целуна по челото. — Уилис се интересува от Моргана.

На Кийли ѝ се стори, че при споменаването на чернокосия барон усети леден полъх. Лицето ѝ придоби угрижено изражение.

— Нещо не е наред ли?

— Не харесвам барона — откровено отвърна Кийли.

— Но ти почти не го познаваш.

— Имам предчувствие.

— Женска интуиция?

Кийли не се засмя.

— Аурата на преждевременна смърт го обгръща като плащеница. Баронът е опасен, човек не бива да му се доверява.

Ричард се подсмихна.

— Да не си някоя циганка, която предсказва бъдещето? — подразни я той. — Или може би дори вещица?

— Аз съм... — Тъй като не искаше да залага на карта сватбата си с графа, Кийли замълча. Желаше този оживял езически Бог, пък било то и за кратко.

— Каква си ти? — развеселен я подкани Ричард.

— Просто една глупава жена.

— О, не — отвърна графът и ѝ целуна ръка. След това със заучен поглед прошепна на ухото ѝ: — Ти си очарователна като прочутата богиня Венера и сладка като марципан. Но що се отнася до Уилис, грешиш.

Кийли направи усилие да се усмихне.

— Навярно си прав.

— До довечера, съкровище. — Ричард се запъти към Базилдън Хаус. Вече почти пред вратата му хрумна предупреждението на Бъргли. Затича се обратно към каменната пейка, но Кийли се бе прибрала. Случайно ли момичето беше описало Смит почти със същите думи, с които го бе направил и Бъргли?

Когато стана време за вечеря, Кийли все още беше в спалнята си, където остана целия следобед, за да не се среща с Моргана. Но така или иначе не можеше да отлага неизбежното до безкрайност. Доставка на новите ѝ дрехи ѝ повдигна настроението.

Кийли сложи гълъбовосива кадифена рокля с фуста от коприна с цвят на слонова кост. Приглушените цветове и напомняха за обгърнатите в мъгла хълмове на Уелс — картина, която напълно отговаряше на настроението ѝ. Единственото цветно петно бяха теменуженосините очи и пръскащият искри медальон с изображение на дракон.

Колко ли унизително щеше да се почувства, когато Моргана започнеше да я засипва с обидите си в присъствието на графа. Но може би така е по-добре. Графът трябваше да разбере какво значи да е женен за едно копеле. Тогава той или щеше да развали годежа, или да се въоръжи с търпение срещу клюките, които цял живот щяха да ги преследват.

Мисълта за Ричард напомни на Кийли, че барон Смит също щеше да бъде на масата тази вечер. Въпреки че не можеше да го понася, тя бе решила заради графа да преодолее отвращението си.

Независимо от това я сковаваше страх. Тъкмо се канеше да прехапе долната си устна, когато извика от болка — подутата устна и насинена буза все още я боляха.

Кийли се опита да прогони грижите и изглади една несъществуваща гънка от роклята си. Невъзможно бе завинаги да се скрие от омразата на сестра си. С вирната брадичка и изправени рамене тя се отправи по коридора към голямата зала.

— Здравей, красавице.

Срещу нея стоеше Ричард — облегнат на стената на фойето със скръстени на гърдите ръце. Смарагдено зелените му очи я измериха от главата до петите и грейнаха, но Кийли не бе сигурна защо.

— Какво правиш тук? — попита тя, изненадана да го открие във фойето.

— Чакам те, какво друго?

Тя му се усмихна с благодарност.

— Нямаше нужда, зная пътя.

Ричард повдигна вежда.

— Храбрите рицари са неотменно до своите дами, за да ги закрилят от опасни дракони. Мислех, че би искала да съм до теб, когато се изправиш лице в лице с нея.

— Колко мило от твоя страна — отвърна Кийли, трогната от това внимание. — Откъде знаеш какво си мисля?

— Сърцата ни бият като едно, съкровище.

— Притежавате най-острия език на света, господин графе.

Ричард я дари с усмивката си на хищник.

— Веднъж да се оженим, ще ти покажа какво още може езикът ми.

Кийли ставаше все по-червена и по-червена. Нямаше представа какво иска да каже с това графът, но го познаваше вече достатъчно дълго, за да ѝ е известна любовта му към пикантните забележки.

— Хубава си, когато се изчервяваш — подсмихна се Ричард и я целуна по горещата буза.

След това, вместо към залата, я поведе към малката трапезария. Достъп в нея имаха само членовете на семейството, които вече ги очакваха. Херцогът и госпожа Даун седяха на тесните страни на масата. Моргана и Уилис Смит вече седяха отляво от херцога, а Хенри

— отдясно. До него имаше две празни места. Кийли седна между Ричард и брат си.

— Който закъснява, не получава вечеря и трябва да чака до следващото ядене — обяви Моргана.

— Аз казвам кой ще се храни и кой не — остро я смъмри херцогът.

Кийли събра кураж, преглътна антипатията си и сърдечно поздрави барона:

— За мен е удоволствие да ви видя отново, бароне.

— Уилис — поправи я той и отвърна на усмивката ѝ. — Ударила сте си устната?

Кийли кимна.

— Паднах.

Ричард и Хенри се покашляха неодобрително, което предизвика изпепеляващи погледи от страна на Моргана. Кийли се опита да се съсредоточи върху вечерята.

На масата бяха струпани превъзходни ястия. Първото блюдо бе зелева супа, следваха пълнени с ориз и бадеми печени пилета. Имаше още листни зеленчуци и праз.

— Изглеждаш много красива в новата си рокля — обърна се Хенри към Кийли.

— Като малка сива гълъбица — хапливо додаде Моргана.

Хенри се покашля. Срещайки погледа на Кийли, той ѝ намигна и се обърна към графинята:

— Госпожо Даун, бихте ли ни казали как вървят сватбените приготовления?

— Това ще бъде сватбата на десетилетието — отвърна графинята, давайки вид, че не е забелязала недоволната гримаса на херцога. — Само си представи, Хенри, нашата скъпа Кийли ще се омъжи за най-желания ерген в цяла Англия, за фаворита на кралицата, и всичко това сред блясъка на Хемптън Корт.

— Елизабет държи да се получи голям празник — затворнически поде Ричард.

— А аз имам честта да ви бъда кум — вдигна чаша Уилис, за да поздрави приятеля си.

— Кралицата ще ти плати ли за това?

— Разходите се поемат от бащата на булката — отвърна херцогът. — Добре го знаеш.

— Толкова много суетня заради едно копеле? — при мисълта за това чудовищно разточителство русата красавица смръщи нос.

— Моргана! — В гласа на херцога имаше заплаха.

Кийли седеше поруменяла, но с вдигната глава. Забележките на сестра ѝ я вбесяваха, но тя не желаше да се поддаде и да провали вечерта на останалите. А освен това Моргана говореше истината. Тъй като не желаше да срещне ничий поглед, тя бе свела очи към ръцете си в скута.

Ричард и Хенри пожелаха да я утешат и да погальят ръката ѝ, но вместо това се погалиха взаимно. При тази гледка Кийли не можа да се сдържи да не се изкиска. Тя постави двете си длани на масата, при което графът и момчето отдръпнаха ръце като ужилени.

— Надявам се, че ще мога да присъствам на сватбата — рече Хенри, обръщайки се към баща си. — Кийли има нужда от някой, който да държи под око братовчедите ѝ.

Ричард слисано погледна Кийли. Изненадан бе от желанието ѝ двамата великани да присъстват на венчавката. Дори само представата за двамата уелсци, мотаещи се сред придворните, му изглеждаше абсурдна.

Моргана, която забеляза реакцията на графа, попита:

— Наистина ли искате да представите в двора тези двама глупаци?

— Одо и Хю са част от семейството — обясни Кийли. — Разбира се, че ще присъстват на сватбата ми. — Тя погледна към Ричард, търсейки потвърждение на думите си. — Не съм ли права?

— Разбира се, съкровище, такова бе и моето намерение — увери я Ричард, след като се бе овладял. — Мей, Джун и Хенри ще ги държат под око... исках да кажа, ще им правят компания.

— Мей и Джун? — попита Уилис.

— Ричард помоли две от братовчедките си да станат камериерки на Кийли — обясни госпожа Даун.

— Защо са ѝ две? — завистливо нададе вой Моргана. — Една ѝ е достатъчна.

— Тъй като скъпият Ричард е по-богат от всеки друг англичанин, на Кийли подобава да има две камериерки вместо една — обясни

госпожа Даун, без ни най-малко да се съмнява в наистина доста странната си логика. — Видя ли годежния ѝ пръстен?

Кийли мигновено скри лявата си ръка в скута, тъй като не желаше да ядосва сестра си.

— Покажи ѝ го — извика Хенри и вдигна ръката ѝ високо, така че всички да могат да видят пръстена. След това пресилено извика: — Смарагд, аметист...

— Татко — прекъсна го Моргана, вбесена от хвалебствията на брат си, — знаеш ли, че Хенри занича под всяка пола в Лъдлоу?

Ричард и Уилис избухнаха в гръмък смях. Графиня Чешир се закиска, прикривайки устата си с длан, а Кийли прехапа устни, за да не се разсмее, но пронизалата я болка веднага я накара да съжали. Изглежда единствено херцогът не се забавляваше.

— Тази тема не е подходяща за маса — смъмри дъщеря си херцогът. След това, обърнат към Хенри, добави: — Двамата с теб ще си поговорим за това по-късно.

— Но, Тали — изчурулика графинята, притичвайки се на помощ на момчето. — За едно момче е естествено...

— Чеси, последното, което бих желал, е замък, пълен с коп... — Херцогът замълча наскоро думата. Както всички знаеха, на масата седеше собственото му копеле.

Моргана наруши последвалото неловко мълчание:

— Как ви хрумна да се ожените за нашата скъпа, достойна за съжаление сестричка? — обърна се към графа тя.

— Девъро я желаел толкова неустоймо — изтърси Хенри, — че ги заварили в компрометираща ситуация.

— Колко ли отвратително трябва да е било — сбърчи нос Моргана. — Изглежда, тя е наследила разпуснатостта на майка си.

Докато херцогът замахне да зашлеви дъщеря си, Кийли вече бе скочила от мястото си, при това толкова рязко, че столът ѝ се катурна. С искрящите си от гняв очи тя представляваше заплашителна гледка. Момичето опря ръце на масата и прониза с поглед сестра си.

— Запомнете добре думите ми — предупреди я Кийли. — Мога да понеса обидите, с които ме засипвате, но да говорите зле за майка ми, е вече друго нещо. Мегън бе най-благата душа, която някога е живяла на Земята. Тя би ви простила всичко, което казвате. В моите вени обаче тече и английска кръв, така че аз далеч не съм толкова

миролюбива като нея. Ако още веднъж дори само прошепнете името ѝ, ще ви убия. Разбрано?

Моргана я гледаше ужасено, неспособна да произнесе нито звук.

— Отговорете на въпроса ми — извика Кийли. — Разбрахте ли ме?

— Д... да — заекна русото момиче и кимна няколко пъти с глава.

— Физическото ви здраве зависи от това, колко добре ще запомните думите ми — заплаши я Кийли, след което напусна стаята с гордо вдигната глава.

Ричард видя сълзите в очите на Кийли, когато тя се обърна към вратата.

— Проклятие — изруга той и последва годеницата си.

Херцогът бавно се надигна от стола. Той се приближи към Моргана, без нито за миг да я изпуска от поглед, сграбчи я над лакътя и я повлече след себе си към вратата.

— Още малко праз, бароне? — усмихнато попита госпожа Даун.

Устните на Уилис трепнаха конвулсивно.

— Не, благодаря, госпожо.

— Кажете ми, сърчице мое — продължи графинята и се премести по-близо до младия Талбот, — как става така, че заничаш под всяка фуста в замъка Лъдлоу?

Хенри едва не се задави с виното си.

Ричард настигна Кийли във фоайето тъкмо когато тя се канеше да се качи по стълбите към стаята си.

— Пусни ме... — Видяла кой я е сграбчил за ръката, Кийли не довърши изречението си.

Ричард хвърли красноречив поглед на любопитните прислужници, които се мотаеха наоколо, и те веднага се разбягаха във всички посоки.

— Не бива да взимаш толкова присърце думите на Моргана. Винаги е бълвала само змии и гущери — успокой я той, когато останаха сами.

— Придворните на кралицата ще се държат по същия начин — със сълзи на очи му обясни Кийли. Тя се опита да свали от ръката си годежния пръстен.

— Само посмей! — извика Ричард и улови ръката ѝ.

— Ако се ожениш за мен, ще направиш ужасна грешка — рече тя.

— Остави на мен да реша това. — Ричард я притисна в прегръдката си и нежно прокара пръст по бузата ѝ. — Сега не си на себе си, което е разбираемо.

Кийли въздъхна и се облегна на гърдите му.

— Моето нетърпение ме притеснява не по-малко от казаното от нея. Как бих могла да изкупя този грях?

— Не се измъчвай с подобни въпроси, съкровище. Ти си светица. Устните на Кийли се разтегнаха в усмивка.

— Може би ще добавиш в „Живота на светците“ една глава и за мен?

Ричард я целуна по бузата.

— Хайде в леглото, съкровище. И не забравяй, че ако искаш да поставиш Моргана на мястото ѝ, аз съм близък с кралица Елизабет.

В това време херцогът влачеше Моргана след себе си към другия край на коридора. Той отвори с ритник вратата на библиотеката и бутна дъщеря си в креслото пред камината.

— Само посмей да мръднеш, и ще ти хвърля такъв бой, че с единия крак ще бъдеш в гроба. — След тези думи той свали от лавицата някаква стара библия и я хвърли в скута на дъщеря си. — Чети това и помисли къде си сгрешила. — Без нито дума повече той излетя от стаята.

Моргана кипеше от гняв. Колко унижително се бяха отнесли с нея пред барона. Виновна за всичко бе онази вещица Кийли. „Тя открадна дрехите ми, бъдещия ми съпруг и дори обичта на баща ми!“

Извън себе си от гняв, Моргана запокити библията на земята, при което от нея изпадна някакъв стар пергамент. Момичето небрежно му хвърли поглед и замръзна.

— О, боже — задъха се тя. Зарови глава в дланите си и безутешно зариде.

Вратата на библиотеката се отвори и на прага се появи Уилис Смит. Погледът му се плъзна към търкалящата се на пода библия, след което баронът се приближи към момчето и коленичи до креслото.

— Не плачете, скъпа — опита се да я утеши той. — Само ако се бяхте опиташ да бъдете вежлива с...

— Вие не разбирате — изхлипа Моргана. — Това е скандал. О, какво да правя?

— Щом госпожица Кийли се омъжи за Девъро, никой няма да дръзне...

— Все ми е едно!

— Защо тогава сте толкова разстроена? — с мек глас я попита Уилис, а сините му очи блестяха откровено. — Доверете ми се, скъпа моя.

Моргана му подаде избелелия пергамент и внимателно изучаваше израза на лицето му, докато баронът четеше документа. Отначало изглеждаше объркан, а след това, изглежда, схвана.

— Това е брачно свидетелство — рече Уилис, препрочитайки написаното. — Вие сте толкова разстроена, защото херцогът е бил женен за майката на госпожица Кийли?

— Майка ѝ е умряла съвсем наскоро — прошепна Моргана. Тя не смееше да погледне барона в очите, толкова сигурна бе, че той ще я отблъсне. — Кийли е законната наследница на татко, докато Хенри и аз...

— Негова Светлост никога няма да лиши Хенри от наследство — увери я Уилис. — Тайната ви е на сигурно място при мен.

— Изгорете го — настоя Моргана.

— Не можем да го изгорим тук — отвърна Уилис, сгъна пергамента и го пхна в единия от джобовете си. След това протегна ръка на момичето. — Доверете ми се, ще се погрижа за това.

Устните на Уилис се притиснаха към нейните и в следващия миг той я целуваше страстно. След това притисна главата ѝ към рамото си и нежно я погали по гърба.

Никога повече нямаше да шмекерува на дребно за няколко дребни монети. В джоба си държеше ключа към своето щастие.

— Доверете ми се, любов моя — прошепна Уилис, заровил устни в русата коса. — Искam само вие да сте добре.

— Вярвам ви — отвърна Моргана и успокоена се облегна на мъжката гръд. — Вярвам ви от все сърце.

Обичам го с цялото си сърце.

Това завладяващо прозрение порази Кийли като гръм от ясно небе.

— Pour tous jours — прошепна тя. — Завинаги.

Кийли гледаше през прозореца на спалнята си в очакване на изгрева. Утринта бе хладна и момичето трепереше, но дългът я зовеше и това беше по-важно. На изток вече се развиделяваше.

Кога английският граф бе станал толкова важен за нея? Той бе устоял на вчерашната буря, но Кийли знаеше, че чувствата на мъжа са трайни колкото непостоянната месечина. Дали нежната му привързаност към нея щеше да устои на дворецовите бури?

Кийли му нямаше доверие. Наистина графът бе удържал обещанието си, що се отнася до братовчедите ѝ. Освен това не изглеждаше да се срамува от произхода ѝ. Но Мегън се бе доверила на Робърт Талбот, а той я бе наранил.

„Довери се на краля с огнената корона и златна длан...“

Ричард Девъро носеше огнена корона и кралицата го наричаше Мидас, на името на прословутия цар, който превръщал всичко в злато. Графа ли бе видяла майка ѝ? Какво щеше да стане, ако му се довереше, а той се окажеше недостоен? Дали това щеше да ѝ коства живота, или само сърцето?

Кийли бе толкова развълнувана, че не можеше да мисли трезво. Копнееше не само да вижда, но и да усеща лъчите на изгряващото слънце. Имаше нужда от помощта на природните стихии. Щеше да помоли богинята майка да даде сила на графа да устои на сплетните на придворните, които щяха да я одумват.

Особената сила на това свято място в градината на графа я караше да се надява, че молбата ѝ ще бъде чута. Където бреза, ела и дъб сплитаха клони, магията си бе у дома.

Без да се притеснява, че още е по нощница, Кийли извади ритуалната си роба, загърна се в нея и боса се спусна към вратата.

Сърцето ѝ биеше лудо. От вечерта преди срещата с баща си не се бе молила истински. Нищо чудно, че разумът ѝ бе толкова размътен, а сърцето — така натежало.

Тя долепи ухо до вратата, за да се увери, че коридорът е празен. Не се чуваха стъпки. Момичето откряна вратата и надникна навън. Никой не се мяркаше, още бе рано дори за прислугата. Тя пое дълбоко дъх и излезе в коридора. Вратата безшумно се затвори зад нея.

Кийли се запромъква по тъмния коридор, докато не стигна стълбището. Оттам хвърли поглед към фойето, за да се увери, че пътят е чист. Ако из двора не се мотаеше някой ранобудник, щеше незабелязано да се добере до парка.

Кийли прекоси фойето на пръсти, отвори припряно вратата и... вече бе навън. В двора не се мяркаше жива душа.

Като ангел на нощта Кийли се запромъква сред гъстата мъгла, която като любовник обгръщаше Майката Земя. По едно време спря, за да се увери, че никой не я следва. След това се промъкна през плета в двора на графа.

Свещени камъни! — ужаси се Кийли и замръзна. Бе забравила златния сърп и магическите камъни. Тя хвърли поглед през рамо, но реши, че няма връщане назад. Докато стигне къщата и вземеше онова, от което имаше нужда, слугите на херцога щяха да са станали. Нямаше да успее да се върне незабелязано.

От мъглата изплуваха силуетите на трите дървета, които стояха като стари приятели. Кийли се усмихна при вида на ослепителната белота на свещената бреза, вечнозелената ела, а между тях — величествения дъб.

Вдигна качулката на робата си и пристъпи към свещените дървета. Когато имаше възможност да се помоли сред природата, се чувстваше като най-щастливия човек на земята. По пътя Кийли събра осем обикновени камъка.

С тях очерта магическия кръг, внимавайки да ги поставя на правилните места — в най-северозападната точка на кръга, в най-северната, най-североизточната, най-югоизточната, най-южната и най-югозападната. Тя влезе в кръга от запад и го затвори с последния камък, изричайки магическите думи:

— Смущаващите мисли остават отвън.

Вече в средата на кръга, Кийли се завъртя три пъти и спря с лице към изгряващото слънце. Тя затвори очи и се съсредоточи върху дишането си.

— Древните са тук, те чакат и ни гледат — проряза нощната тишина звънкият глас на момичето. — Звездите говорят чрез камъните, а светлината прониква през най-гъстите дъбове. — Кийли повиши глас. — Земя и Небе са едно царство.

Поспря, за да се концентрира. След това вдигна ръце и започна да се моли:

— Дух, ти, който ме водиш по моя път, помогни ми да разбера езика на дърветата. Дух на моите предци, помогни ми да разбера езика на вятъра. Дух на моя род, помогни ми да разбера езика на облаците. Мирдин, ти, най-велика сред друидите, отвори сърцето ми, за да проникна зад хоризонта.

Дълго време не се случваше нищо. А след това...

Силни ръце я сграбчиха над лактите. Качулката се свлече от главата ѝ и откри катранено черната, стигаща почти до кръста ѝ коса. В същия миг момичето ококори очи и с ужас съзря гневното лице на графа.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изсъска Ричард и я разтърси.

— Забранено е да се разкъсва свещеният кръг! — извика Кийли. — Така разрушаваш...

Ричард не бе на себе си, ясно можеше да го прочете по лицето му. Без предупреждение той вдигна на ръце и я понесе през моравата.

— Мога и сама — опита се да протестира Кийли.

— Стой мирна — тросна ѝ се мъжът.

С Кийли на ръце, Ричард прекоси моравата, мина покрай сънените си прислужници нагоре по стълбите, докато накрая не затвори с крак след себе си вратата на кабинета.

— Защо ме шпионираш? — попита Кийли толкова строго, колкото можеше.

— Тук аз задавам въпросите — сръза я Ричард. — Не забравяй, че те спипах в имението си.

— Защо, за... — Обсебена от мисълта час по-скоро да се махне оттук, Кийли стана.

— Седни — заповяда Ричард и я натисна обратно в креслото. Момичето счете за най-разумно да остане на място. Ричард я гледаше мрачно и тя се почувства много неловко.

Накрая графът я попита:

— Да не си нещо като вещица?

— Сигурно не вярваш на подобни суеверия? — попита в отговор Кийли.

— В какво вярвам аз, сега не е важно — грубо отвърна той. — Искam да зная в какво вярваш ти. Да не би да правеше черна магия?

Кийли го погледна в очите и отвърна:

— Никога не бих сторила нещо подобно.

Смарагденозелените му очи я пронизваха.

— Какво точно правеше?

— Инквизицията достигна ли вече Англия?

— Отговори на въпроса ми.

„Иначе“ остана да виси неизречено във въздуха.

— Аз съм кръстена в християнската вяра — опита да се изплъзне Кийли. Тя обикаляше около истината като котка около горещо мляко.

„Момичето е хитро — помисли Ричард, — но не чак колкото мен.“

— Не отговори на въпроса ми, любов моя. Каква си ти?

Момичето разбра, че няма друг изход, освен да му признае истината. Тя се взря, вирвайки брадичка, в смарагдените му очи и изрече една-единствена дума, която го разтърси:

— Друидка.

— Мили боже, сгоден съм за езичница! — избухна Ричард.

— Притежавам известни умения — похвали се Кийли.

Ричард затвори очи и ужасено поклати глава. Тази невероятна глупост бе повече, отколкото можеше да понесе. Когато отново я погледна, на лицето му бе изписано презрение.

— Без здрав разум подобни умения са опасни — обясни той.

Кийли тъкмо се канеше да отвори уста, за да възрази на тази обида, когато Ричард я сграбчи за брадичката и рече:

— Сега ще мълчиш и ще ме чуеш добре. — След това той започна да крачи насам-натам като генерал пред войниците си. — Ти си най-глупавата жена, която някога съм срещал — по-глупава дори от сестрите ми — и нямаш капчица здрав разум. Знаеш ли изобщо колко

много хора вярват във вещици? Знаеш ли това! Хиляди! Да, дори кралицата вярва в свръхестествени сили. Ясно ли ти е, че можеш да отидеш на кладата? Ясно ли ти е? Когато се страхуват, хората първо действат, а след това задават въпроси.

Кийли се усмихна благо.

— Господине, никой от нас не умира наистина. Душите ни поемат по пътя към Великото приключение.

„Още глупости — помисли си Ричард. Хабеше си думите напразно. Трябваше да подходи иначе.“

Той пристъпи към писалището си и си наля чаша шотландско уиски, която изпразни на един дъх. Сега разбираше защо съпругът на сестра му толкова дънеше тази напитка. Нямаше нещо, което така да подкрепи един мъж, който си имаше работа с тези нелогични същества, наричани жени.

Кийли се извърна и отново застана с лице към Кийли, която започна още по-нервно да се върти в креслото си. Графът коленичи пред годеницата си и стопли дланите ѝ със своите.

— Съкровище, безпокоя се за твоята сигурност. Вярвай, в каквото искаш, но да се излагаш на показ пред едно толкова коравосърдечно общество, може да се окаже фатална грешка.

Кийли не вярваше на ушите си.

— Искаш да кажеш, че нямаш нищо против убежденията ми?

Ричард надмогна себе си и кимна.

— Болшинството от хората в тази страна хич няма да погледнат с добро око на уменията ти. Трябва да ги запазиш в тайна.

— Но разбира се — с готовност се съгласи Кийли. Двете е Мегън винаги се бяха крили от хорските погледи и любопитни уши.

Ричард въздъхна дълбоко.

— Какво правеше навън? — попита го тя.

— Искях да посрещна изгрева, защото знаех, че ти ще направиш същото — призна той.

Думите му извикаха на устните ѝ чаровна усмивка.

— Нямах представа, че ще те заваря да се мотаеш из градината ми и да изричаш заклинания — накара я да се разсмее Ричард. Слез това се изправи и ѝ подаде ръка. — Ще те отведеа къщи.

Щастлива, че не се налага повече да крие тайната си от него, Кийли го улови под ръка и се притисна към него. Двамата се отправиха

към Талбот Хаус.

— Днес ще ти покажа Лондон — сподели Ричард, когато достигнаха парка на херцога. — Ще те взема в десет.

— Не мисля...

— Може би предпочиташ да прекараш сутринта в компанията на Моргана? — попита я той, повдигайки вежди.

— Ще бъда готова в девет — отвърна Кийли и изчезна в къщата.

Ричард тъкмо се канеше да си тръгне, когато видя херцога да излиза от конюшните. Робърт Талбот бе целият в кръв и мръсотия, но грееше от щастие.

— Любимата ми кобила току-що се сдоби с жребче — обясни той, без да откъсва поглед от вратата, зад която само преди миг бе изчезнала дъщеря му. — Ужасно рано е за посещение — забеляза той.

— Заварих годеницата си да се мотае в градината ми, напявайки заклинания — отвърна Ричард, любопитен да види реакцията на херцога.

За миг Робърт Талбот сякаш си бе глътнал езика, но бързо се овладя.

— Сомнамбулство навярно — излъга той, избягвайки погледа на графа.

— Нищо подобно — ухили се Ричард и неодобрително поклати глава. — Добре знаете за какво става дума, прав ли съм?

Херцогът кимна.

— Как може да й позволите да се излага на опасност. Забранете й.

— В продължение на осемнадесет години не съм играл никаква роля в живота й — прекъсна го херцогът. — Мегън й е предала своите странни, но невинни убеждения. Не можем да променим миналото, Девъро. Можем да влияем единствено на бъдещето.

— Сега вие отговаряте за нея — напомни му Ричард.

— Папата би ли се обърнал против католическата църква? — парира херцогът. — Не вярвам. Също толкова малко Кийли би могла да се откаже от онова, което е част от духовната ѝ същност. Дъщеря ми би предпочела да умре, вместо да се отклони дори на крачка от избрания път. Както добре знаете, уелсците никога не са били практични. За тях е нещо обичайно да загинеш заради убежденията си.

— Ако някой от придворните се откроява, веднага привлича вниманието върху себе си — вметна Ричард. — Това може да бъде опасно, и дори фатално.

— Кийли има нужда от мъж, който е достатъчно силен, за да се грижи за сигурността ѝ, дори срещу кралицата — отвърна херцогът. — Ако сте неспособен, откажете се. Ще ѝ намеря друг съпруг.

При тази обида Ричард потръпна, но не каза нищо.

— Още ли сте решен да се ожениш за нея? — попита херцогът.

— Да. — Без нито дума повече, Ричард се обърна и се запъти обратно натам, откъдето бе дошъл.

Херцогът го проследи с поглед, подсмивайки се.

— Младозите като теб мислят, че знаят всичко — доволно промърмори Робърт Талбот. — Девъро, на път си да получиш един от най-важните уроци в живота си. Когато една жена спечели сърцето на някой мъж, свободата и душевният му покой вече са минало.

Есента бе настъпила с цялата си прелест. Утринната мъгла се вдигаше под лъчите на слънцето, а нежен бриз галеше лицето на Кийли и развяваше наметката ѝ, докато чакаше на уговореното място появата на графа.

Под вълнената наметка Кийли носеше виолетова вълнена рокля и бяла ленена блуза. Катранено черната ѝ коса бе сресана на път и сплетена на дебела, навита на кок плитка.

— Още веднъж добро утро — поздрави я Ричард с дружелюбна усмивка. — Красотата ти прави деня ми сладък и приятен.

Кийли се изчерви и отвърна на усмивката му. Изпод дългите си, гъсти мигли тя се любуваше на графа. Ричард бе облечен изцяло в черно. Напомняше ѝ на прекрасна граблива птица и изглеждаше много по-благороден и възхитителен от наплесканите с руж контета от двора на Елизабет.

— Не бива да яздиш на мъжко седло — вметна Ричард, докато ѝ помагаше да се качи на Мърлин. — Английските дами яздят на дамски седла.

— Ние в Уелс не сме толкова придилични — отвърна Кийли. — Обичам да усещам Мърлин между краката си. Иначе изобщо не бих могла да яздя.

Ричард се изчерви. Колкото и невинно да бяха казани последните думи, те го възбудиха. Той я зяпна, но Кийли само се усмихна със загадъчна усмивка. Съзнаваше ли тя колко многозначителна бе забележката ѝ? Възможно ли бе жена на нейната възраст да е толкова безхитростна?

Ричард и Кийли насочиха конете си на североизток и бавно тръгнаха по брега. Лондон се намираше на изток от Талбот Хаус.

— Днес устната ти изглежда по-добре — забеляза Ричард малко по-късно: — Знаеш ли всъщност, че Мърлин е кобила?

— Да. Как се казва конят ти?

— Няма име.

— Всяко същество има нужда от име. — Упрекът в гласа ѝ бе недвусмислен.

Ричард я погледна с бялото на окото си.

— Ти му дай име, съкровище.

Кийли впери очи в красивия вран кон, замисли се малко и рече:

— Пипер.

Ричард се изкиска.

— Пипер не е подходящо име за коня на един граф.

— Искаш име, което да подхожда и за човек?

Ричард кимна.

— Почакай, какво ще кажеш за Глупчо?

Ричард се извърна и видя насреща си подигравателно усмихнатото ѝ лице. Сега и сам той не можа да не се засмее.

— Ще го кръстя Черен пипер.

Докато яздеха покрай брега, Ричард ѝ показваше различните забележителности. Двата минаха покрай Лестър Хаус, отделена само с едно стълбище от Аръндел Хаус. Отдясно беше дворецът, където бяха живели Едуард VI и Джейн Грей — по различно време, разбира се. Пред тях се издигаше Уестминстър Хол и Уестминстърското абатство, където един до друг бяха погребани старият крал Хенри и любимата му, кралица Джейн Сиймор.

При Чаринг Крос Ричард и Кийли свиха надясно и влязоха в Лондон. Наоколо ставаше все по-оживено, така че те се видяха принудени предпазливо да си пробиват път из тесните улички.

Често се случваше някой любопитен минувач да спре и извърне глава след тях. Кийли се чувстваше все по-неловко. Тя поглеждаше

крадешком към графа, но Ричард, изглежда, ни най-малко не се безпокоеше от любопитните погледи на лондончани. Напротив, сякаш изобщо не ги забелязваше.

— Да живее Мидас! — провикна се един по-дързък зяпач.

Ричард се засмя и хвърли на мъжа една монета.

— Бог да пази кралицата — извика той.

При катедралата „Сейнт Пол“ Ричард и Кийли свиха наляво. Улицата ги изведе право на Темз Стрийт. Кийли нямаше никаква представа къде отиват, тя просто следваше графа.

— Първата ни цел е извън Лондон, на изток — обясни той. — Тауър е най-прочутият символ на Англия. Представлява нещо средно между дворец, гарнизон и затвор. Елизабет никога не отсяда там, защото ѝ напомня за не особено радостни времена. Но нощта преди коронацията прекара там, както изисква традицията. Тогава още бях съвсем малък, но родителите ми присъстваха на коронацията.

В края на Темз Стрийт се издигаше мрачният Тауър. Ричард спря коня си и зараказва:

— Баща ми лежаше в кулата по нареждане на стария крал Хенри.

— Той е оживял и ти е разказвал за това? — изненадано попита Кийли. Дори до затънтения Уелс бяха достигнали ужасните истории за английските крале и техния зловец Тауър.

Ричард се усмихна на наивността ѝ.

— Съкровище, Тауър не е нито тъмница, нито килия за мъчения. Много е лесно да избяга човек, ако има достатъчно пари, за да подкупи пазачите, или смелост, за да скочи в Темза.

— Баща ти е избягал?

Ричард поклати глава.

— Баща ми най-спокойно си излязъл през вратата, когато гневът на Хенри преминал.

— За какво е лежал?

— Оженил се за майка ми без позволението на краля.

Когато минаха през портите на замъка, по гърба на Кийли полазиха тръпки.

— Над този замък тегне проклятие — каза тя. — Уилям Завоевателя сипвал драконова кръв в хоросана.

Ричард ѝ хвърли развеселен поглед.

— Няма никакви дракони, съкровище, освен в живата фантазия на такива като теб.

След тези думи той скочи от коня и помогна на Кийли, която не се отделяше от него. Тук се чувстваше потисната.

Каквото и да говореше графът, дълбоко в себе си Кийли знаеше, че из замъка обикалят прокълнати да не намерят покой до края на света души. Кой християнин притежаваше знанията и дързостта да помогне на тези изгубени души да намерят пътя към отвъдното?

Двама гвардейци в аленочервени мундири се спуснаха към тях, за да се погрижат за конете им. Ричард хвърли на всеки от тях по монета.

— Ще останем за службата в църквата — обясни им той. — Не ни трябва ескорт.

Някакво необикновено ръмжене проряза въздуха. Кийли хвърли към графа изпълнен с ужас поглед.

— Тук има призраци!

Ричард се подсмихна, но загрижено я взе в обятията си. Стражите се ухилиха един на друг.

— Това са лъвовете на кралицата — обясни Ричард. — По-късно ще минем покрай тях.

Той улови Кийли за ръка и я поведе надолу.

— Оттук — посочи една врата той.

Кийли не го чу. Цялото ѝ внимание бе привлечено от една друга врата, малко по-надолу.

— Какъв е този вход? — прошепна тя.

— Казва се „Портата на предателите“.

Кийли потръпна. На душата ѝ легна тъмен облак на отчаяние, който притъпяваше сетивата ѝ и тя потърси закрыта в прегръдката на графа.

— Не мога да понеса безнадеждността на това място. Изведи ме оттук.

— Съкровище, само предателите трябва да се боят от Тауър — усмихнато я увери Ричард. Изглежда славата на замъка бе стигнала чак до Уелс. — Това е просто един замък, нищо повече.

— Всяко място притежава определена аура — настоя Кийли. — Аз съм по-чувствителна от теб и чувам ужасяващите писъци на

душите, погребани до края на света в тези стени. Вие, англичаните, не виждате по-далече от носа си.

— Мъртвият си е мъртъв — подразнен отвърна Ричард. — Който веднъж е легнал в гроба, не може да ни говори.

— Ужасно се заблуждавате, Ваша Светлост.

— Нима уелсците се водите само по страха, а не по разума си?

— Не ми е добре — обясни Кийли. — Покажете ми пътя, може би ще успея да помогна на някоя от тези бедни заблудени души.

— Само не започвай пак твоите езически заклинания — остро я сръза Ричард, когато излязоха в обраслия с трева вътрешен двор. — Постройката насреща е параклисът „Сейнт Питър“. Всеки ден в единадесет часа дворцовият свещеник отслужва свещена меса.

Във вътрешния двор цареше необичаен покой, сякаш сивите стени държаха тишината в плен. Във въздуха висеше хладен полъх.

Кийли имаше чувството, че е попаднала в друг свят. Шумното множество, изпълващо лондонските улици, сякаш бе останало на милиони мили разстояние. Тя потръпна, а фините косъмчета по врата ѝ се изправиха. Когато се огледа, видя някаква тъмнокоса жена да се разхожда насам-натам покрай прозореца на офицерското помещение.

— Кой е това? — прошепна тя и погледна годеника си.

Ричард хвърли поглед през рамо, но не видя никого.

— За кога говориш?

— Там, горе... — Кийли отново вдиша поглед към прозореца, но жената бе изчезнала. — Ах, забрави.

Докато пресичаха постлания с калдъръм двор, Ричард се поколеба дали да разкаже на Кийли зловещата история на този двор, но се отказа. Годеницата му, изглежда, не се наслаждаваше особено на този излет и той вече бе започнал да съжалява за решението си да я доведе тук.

Крал Хенри VII бе построил параклиса в ранен тюдорски стил. Подът бе покрит с каменни плочи, а пейките бяха от полирано дърво. Проникващата през високите прозорци светлина падаше върху олтара и караше месинговите предмети да блестят. Покривът над главите им бе от скъпо кестеново дърво.

Камбаната на кулата удари единадесет часа. Кийли трепна и се огледа уплашено.

— Спокойно, съкровище. Не се бой — прошепна Ричард. Какво, за бога, толкова я разстройваше? Откакто бяха влезли през средната порта, Кийли бе нервна като млад войник преди първата си битка. Дали състоянието ѝ имаше нещо общо със странните ѝ вярвания? Ричард искрено се надяваше да не е така. Кралица Елизабет настояваше придворните ѝ да я съпровождат по време на литургия. Можеше един-два пъти да измисли извинение за жена си, но ден след ден — беше просто немислимо.

След като ударите на камбаната заглъхнаха, се появи кралският каплан. Пищно облечен в одеждите на дворцов свещеник, той кимна на Кийли и Ричард — единствените богомолци тази сутрин.

Утринната меса започна. С напредването ѝ Кийли ставаше все по-неспокойна. Всеки нерв в тялото ѝ бе изопнат до скъсване. Налегна я дълбока мъка. Имаше чувството, че хиляди души я молят за помощ. Нима графът не чувстваше нищо от надвисналото във въздуха нещастие? А свещеникът? Единствено тя ли имаше сетива за ужаса на миналото?

Кийли седеше неподвижно до Ричард, но кръвта пулсираше във вените ѝ. Нервите ѝ бяха изопнати до скъсване, а над горната ѝ устна избиха капчици пот. Задъхваше се. Кийли скочи неочаквано и се опита да мине покрай Ричард, за да потърси спасение навън, но той я сграбчи за ръката.

— Пусни ме! — извика Кийли.

Свещеникът се обърна и слисано видя една развълнувана дама да се опитва да се отскубне от хватката на граф Базилдън.

Със силата на отчаянието тя отблъсна Ричард и се втурна към вратата, за да падне на колене навън върху хладната, влажна трева. Свела глава, Кийли жадно поглъщаше живителния въздух.

— Скъпа, болна ли си? — попита Ричард, който бе коленичил до нея.

Кийли го погледна и видя колко е угрижено лицето му. Тя поклати глава.

Графът ѝ помогна да се изправи и я притисна в обятията си.

— Трябваше да ми кажеш, че не се чувстваш добре.

Кийли се облегна на силната му, топла гръд. Спокойните, равномерни удари на сърцето му ѝ помогнаха да се овладее. Погледът ѝ се плъзна към параклиса, а след това към площада, където се

изпълняваха екзекуциите. Накрая теменуженосините ѝ очи спряха върху него и тя каза с глас, който бе побрал цялата ѝ мъка:

— Това е най-тъжният площад на света.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ричард и нежно я погали по гърба. — Когато мога, винаги присъствам на месата. Не съм искал да те притесня.

— Под плочите на църквата са погребани убити кралици — с треперещ глас отвърна Кийли. Тя се обърна и посочи към една отдалечена кула на замъка. — А там...

— Това е кулата Уейкфийлд.

— Под нея лежат двама убити принцове — обясни Кийли.

— Откъде знаеш? Никой не знае къде са погребани синовете на Едуард Плантаджанет. Чичо им наредил да бъдат убити.

Кийли не откъсваше очи от кулата.

— Грешиш. Заграбилият трона на Тюдорите е този, който...

Ричард светкавично постави ръка на устата ѝ, за да я накара да замълчи. Кийли надникна в очите му и видя страха, който той се опитваше да скрие зад маската на гняв.

— Ричард Плантаджанет е дал нареждане за екзекуцията на принцовете — каза графът с нетърпящ възразение тон. — Никога не казвай нещо различно. От изчезването на принцовете са минали почти сто години. Няма смисъл да се ровим в стари вражди. Разбираш ли?

Кийли кимна. Внучката на мъжа, заграбил трона на Тюдорите, сега бе кралица на Англия. Да обвини основателя на тази династия в погубването на невинни деца, би било равно на самоубийство.

Ричард и Кийли поеха обратно през вътрешния двор. Колкото повече се отдалечаваха от параклиса, толкова по-спокойна ставаше Кийли.

— Базилдън! — извика някакъв глас.

Ричард се извърна и поздрави усмихнат един мъж на средна възраст, който се приближаваше към тях.

— Уилям Кингстън, началникът на стражата на Тауър — представи ѝ мъжа Ричард. — Веднага се връщам — каза той и се насочи към мъжа.

Кийли искаше час по-скоро да напусне това място и тъкмо се канеше да продължи, когато замръзна на място. Само на няколко крачки от нея стоеше жената, която бе видяла на прозореца.

Беше облечена доста странно. Носеше блестяща червена рокля с черна кадифена наметка върху нея. Катраненочерната ѝ коса бе сплетена на кок и придържана от украсена с перли мрежичка. Одеждите ѝ, макар и достойни за някоя кралица, бяха малко старомодни.

Без да знае защо, Кийли направи реверанс.

— Добър ден, госпожо — поздрави тя.

— Какво правите тук? — попита жената. Имаше черни очи и изразително лице.

— Двамата с годеника ми посетихме параклиса.

Жената погледна към Ричард и рече:

— Имаш червена коса като съпруга ми. Веднага трябва да говоря с моя мъж. Много е важно. Не сте ли го виждали?

— Не познавам съпруга ви — отвърна Кийли, — но годеникът ми познава много хора тук. Как се казва съпругът ви?

— Хенри — развеселено отвърна жената и добави: — Дете, пази се от коварния тъмен ковач.

Кийли зяпна. Стоеше с отворени уста, без да издава нито звук — това предупреждение — почти същите думи, с които я бе предупредила Мегън.

— Кийли!

Кийли се извърна. Ричард и началникът на стражата се приближаваха развеселени.

— Молеше ли се, или си говореше сама? — попита Ричард.

— Нито едното, нито другото. Разговарях с тази дама — отвърна Кийли. Тя се обърна към Уилям Кингстън. — Бихте ли намерили съпруга ѝ?

Неочаквано и двамата мъже придобиха сериозен вид.

— Съкровище, ти си съвсем сама — каза графът.

Кийли се извърна.

— Само преди миг тя беше тук. Трябва да познавате съпругата на Хенри. Не я ли видяхте, докато разговарях с мен?

— Дамата беше облечена в червено и черно, прав ли съм? — попита Уилям и се прекръсти.

Кийли кимна. Испита облекчение от факта, че мъжът я познаваше.

Уилям Кингстън неуверено погледна графа.

— Бил е духът на кралица Ана.

Ричард се разсмя на глас и потупа мъжа по рамото.

— Стига, Кингстън. Няма никакви духове.

— Баща ми е бил началник на стражата в Тауър в смутни времена — обясни Кингстън. — Кралицата прекарала последните си дни в помещението на офицерите. Често я виждали да обикаля пред този прозорец, но никога не е говорила.

— Душата ѝ е пленница между два свята — привлече вниманието на мъжете Кийли. — Може би бих могла... — Видяла изражението на Ричард, тя замълча.

— Мисля, че е най-добре да тръгваме — каза Ричард, стисна годеницата си над лакътя и я поведе към портата.

— Не споменавай пред никого за случилото се днес — заповяда ѝ той. — Елизабет няма да остане особено доволна.

— Как е умряла кралица Ана? — попита Кийли.

Ричард спря и я погледна. В смарагдено зелените му очи бе изписана изненада.

— Не знаеш ли?

Кийли поклати глава.

— Бащата на Елизабет, крал Хенри, наредил да обезглавят майка ѝ.

— Защо?

— Защото не могла да му роди син.

Кийли погледна през рамо към прозореца, зад който бе видяла жената. След това прехапа долната си устна и умоляващо обърна теменуженосините си очи към графа.

— Ще ми позволиш ли да ѝ помогна да намери пътя към Великото приключение?

— Да не си се побъркала? — извика Ричард и я разтърси.

— Но тя никога няма да намери покой, освен ако...

— Не!

— Е, добре — предаде се Кийли. — Тогава ще помоля Мегън.

Ричард затвори очи, отчаян от непоносимата ѝ глупост, и се запита защо все още толкова държеше да се ожени за нея. Кийли наистина имаше нужда от някой, който да я закриля, но по всичко личеше, че е твърдо решена да изпрати на ешафода родовете Девъро и Талбот.

— Съкровище, майка ти е мъртва — напомни ѝ той с измамно спокоен глас.

— Мегън обеща да се върне по Самуийн — обясни Кийли.

— Мили боже! — избухна Ричард, привличайки любопитните погледи на стражите. След това, снижавайки глас, ѝ обясни: — Мъртвите не могат да се завръщат на този свят, за да ни посетят.

Кийли тъкмо се канеше да му възрази, когато Ричард добави:

— Не казвай нищо, моля те. Не отваряй уста, докато не стигнем Талбот Хаус.

През време на дългата езда по улиците на Лондон и покрай брега Кийли кипеше вътрешно от гняв. Минаваше ѝ мисълта да развали годежа. Как би могла да прекара остатъка от живота си с един присмиващ се на възгледите ѝ мъж? Като друидка се бе научила да таи подобни неща в себе си, но английската кръв, която течеше във вените ѝ, я подтикваше да заличи непоносимото високомерие от красивото лице на графа.

Когато пристигнаха в двора на Талбот Хаус, Ричард скочи от коня си и понечи да помогне на Кийли, но годеницата му се оказа побърза. Тя скочи от Мърлин и извика гневно:

— Страхотно се забавлявах! Благодаря за чудесната разходка!

Ричард се ухили и я дръпна в обятията си.

— Няма за какво, съкровище, за мен беше удоволствие — гласът му бе истинска милувка.

Кийли политна към гърдите му. Ричард бе толкова нежен, че гневът ѝ на мига се изпари. В края на краищата какво бе виновен той, че нямаше представа за живота след смъртта. Така е бил възпитан, да живее тук и сега, без нито за миг да си помисли за отвъдното.

— Защо толкова настояваш да се ожениш за мен? — попита го Кийли. — Аз съм толкова различна от придворните дами, които познаваш. И нямам ни най-малко намерение да се променям.

— Ти си единствената жена, която някога е събуждала ревността ми — отвърна Ричард. — А освен това е толкова отчайващо да призоваваш едно дърво.

Кийли се закиска.

— Напротив, престори се на някой благороден дъб.

— Как се прави това?

Кийли улови ръцете му и ги вдигна високо.

— Мисли за клоните си.

Ричард повдигна едната си вежда.

— Какво да правя сега? — попита той.

— Нищо. — Кийли се притисна към него. Обви ръце около тялото му, повдигна се на пръсти и нежно го целуна по устните. Преди той да успее да я улови в прегръдката си, тя се обърна и изчезна в къщата.

„Моминството ти ще трае още най-много месец — помисли си Ричард, проследявайки я с поглед. — Наслаждавай се на безобидните си игрички, докато можеш.“

— Хайде, помогнете ми.

— Знаеш ли, малката, струва ми се, че не е особено добра идея да се катериш по дърветата на графа.

— Може да ни види от прозореца — предупреди я Хю и хвърли поглед през рамо.

— Клоните ни трябва за празненството довечера — настоя Кийли. Тя се обърна към брат си. — Щом страхливите ми братовчеди отказват да ми помогнат, може би ти ще го сториш? Мисълта, че графът може да ни спипа тук не те притеснява, нали?

— Един маркиз стои много по-високо по ранг от някакъв си граф — удари се в гърдите Хенри.

Той сплете пръсти, така че Кийли да може да стъпи в дланите му.

— Спечели, малката — предаде се Одо и застана пред момчето. — Аз ще те повдигна.

— Не, аз — намеси се Хю и направи опит да изтика брат си.

— Аз съм по-силен — настоя Одо и плесна брат си по врата.

— Не си — възрази Хю.

— Съм.

— Не!

Докато двамата братя спореха кой от тях да помогне на Кийли, Хенри сплете пръсти и се наведе. Кийли стъпи в дланите на брат си и успя да се хване за най-ниския от клоните на елата. Хенри подпря таза ѝ с две ръце и с разбойническа усмивка я тласна нагоре.

— Симпатичен задник — забеляза той. — Мога да надникна под полата ти.

— Английско прасе — извика Кийли и изпълзя до най-дебелия клон, за да седне на него.

Одо и Хю плеснаха по врата младия маркиз Лъдлоу.

Кийли се настани възможно най-удобно и извади златния си сърп от торбата, която носеше на врата. Молейки се тихо, както я бе учила майка ѝ, тя внимателно започна да реже клонки от елата. Всяка от тях

целуваше, а след това хвърляше долу, в ръцете на братовчедите си и Хенри.

Момичето вдигна поглед към небето и въздъхна доволно. Богинята майка се усмихваше на нея и на начинанието им, обещавайки чудесна есенна вечер. Утринната мъгла отдавна се бе разпръснала под лъчите на слънцето, а въздухът беше свеж и прозрачен. Небето беше необикновено ясно и безоблачно.

— Хенри, всеки, който присъства край огъня тази вечер, трябва да получи по едно клонче — обясняваше на момчето Кийли, напълно погълната от заниманието си. — Самуийн е празник на предците ни, а елховите клонки символизират смъртта и прераждането. Тези клонки трябва да ни помогнат да се свържем със своите мъртви. Разбираш ли?

Мълчание.

— Хенри, разбираш ли?

— Разбирам, че си придобила лошия навик да се мотаеш из имението ми — достигна до нея гласът на графа.

Кийли погледна надолу, а устните ѝ се отвориха във формата на идеално „О“ Свещени камъни! Графът не изглеждаше никак доволен. Наблюдавайки годеника си, Кийли не можа да не отдаде право на херцога. С киселото си изражение графът наистина изглеждаше като човек, когото са ритнали по... Кийли реши да се държи така, сякаш всичко е в реда на нещата.

— Добро утро, Ваша Светлост — извика тя и прикри неприятното чувство в стомаха си с престорена любезност. — Аз посещавам градината ви, а не се мотая наоколо. Между двете има огромна разлика, съкровище.

При тази лъжа Ричард изсумтя заплашително. Погледът му се плъзна от непокорната му годеница към двамата огромни уелски.

— Струва ми се, че току-що чух Мей и Джун да спорят в кухнята. Защо не отидете да ги потърсите.

Двамата хвърлиха плахи погледи към Кийли.

— Имаш ли нужда от нас? — извика Одо.

— Да не мислите, че ще я пребия от бой, задето се е катерила по дърветата ми? — грубо попита графът.

Двамата искаха да се спасят от гнева на англичанина, но и се колебаеха да оставят братовчедка си на милостта му. Те местеха

погледи от графа към Кийли и обратно. Момичето кимна и те начаса хукнаха към Базилдън Хаус.

След това графът стрелна младия маркиз, който по ранг стоеше доста по-високо от него, със своя най-мрачен поглед. Хенри нямаше никакви скрупули да остави сестра си в ръцете на графа. Без да каже нито дума, момчето събра елховите клонки и пое към Талбот Хаус.

Сега Кийли събра кураж да попита ядосано:

— Защо ги плашиш? Страхът е разрушителна сила.

— Слез, моля те, долу — заповяда Ричард.

Кийли прибра златния сърп обратно в торбичката и скочи пред краката му. Ричард мигновено я сграбчи. Въпреки че се бе приземила сигурно на краката си, Кийли обви ръце около врата му и сега го погледна изпод гъстите си мигли с най-прелъстителния поглед, на който бе способна.

— Беше обещала да не демонстрираш езичеството си — напомни ѝ Ричард, опитвайки се да устои на чувствата, които видът ѝ будеше у него.

— Просто се подготвихме за тазвечерния празник — отвърна Кийли. Тя пое с ноздри чистото му мъжествено ухание и прошепна: — Ммм. Миришеш чудесно, на човек му иде да те схруска.

Ричард не можа да издържи и се усмихна. Той я притисна поплътно към себе си, така че Кийли можа да усети резултата от предизвикателните думи.

Галейки шията на годеницата си, Ричард прошепна на ухото ѝ:

— Видях устните ти да помръдват, съкровище. Ти се молеше на слънцето. Кланяш се на идоли...

— А ти се кланяш на златото — упрекна го тя.

— Кланям се на Бог — поправи я той. — Златото го трупам.

Кийли се притисна към гърдите му и усети равномерните удари на сърцето му. Предупреди го, без да вдига поглед:

— Така както Мегън предаде на мен златната нишка на Учението, така ще я предам на децата си и аз. Все още ли искаш да се ожениш за мен?

Ричард внимателно повдигна брадичката ѝ с пръст и надникна в най-невероятните теменуженосини очи, които някога бе виждал.

— Опитваш се да ме разубедиш ли?

Кийли поклати глава.

— Опитвам се само да ти обясня, че никога няма да изменя на истината. В моя свят има хармония и красота. Викът на сойката, гукането на гургулиците и писъкът на совата звучат в ушите ми като музика. Земният живот е прекалено кратък, за да бъде пропиляван в спорове с хора, които отказват да видят по-далече от носа си. — Тя посочи трите свещени дървета. — Това място е свещено. Брезата символизира раждането, елата — смъртта и вечността, а мощният дъб отваря вратите към други царства.

— Опитваш се да ме вербуваш за вярата си ли? — попита Ричард повдигайки вежда.

— Никога не бих го сторила — увери го Кийли. — Ти си прекалено суеверен, за да повярваш в нещо друго, освен в златото.

— Благодаря — сухо отвърна той.

— Освен това недоверието ти вече ми ходи по нервите — добави тя.

Ричард не вярваше на ушите си. Как бе успяла да го накара да се защитава? Да спори с налудничавостта ѝ бе губене на време. Той ѝ предложи примирие:

— Ако се науча да живея със заклинанията ти, ще свикнеш ли с моя скептицизъм?

Кийли се усмихна многозначително.

— Може би.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Ако е по силите ми.

— Майка ми и чичо Хал — вторият ми баща — пристигнаха нощес от Есекс — поде Ричард, но после се поколеба, бояйки се да не я нарани.

— Е, и?

— Би ли могла да се държиш малко по-цивилизовано?

Кийли повдигна вежда, както имаше навик да прави той.

— Аз съм цивилизована.

Ричард се усмихна.

— Знаеш какво имам предвид.

— Ще помисля върху молбата ти, ако днес участваш в моето празненство по случай Самуийн.

— Не бих го пропуснал дори срещу всичкото злато на Лондон — отвърна той и шеговито докосна върха на носа ѝ.

Кийли му се усмихна доволно, за да попита веднага след това:

— Може ли да я докосна?

„Какво, по дяволите, иска?“ — запита се Ричард и се изчерви от смущение. След това попита с дрезгав глас:

— За какво говориш, съкровище?

— Огнената корона на главата ти.

— На твое разположение е.

Кийли посегна и — отначало плахо — прокара пръсти през косата му.

— Хладна е... и мека като коприна — учуди се тя. — Мислех, че пари.

— Какво ще кажеш за една целувка по случай Самуийн, съкровище? — попита Ричард.

— Довечера, докато танцуваме край огъня — обеща Кийли и отстъпи крачка назад. — Самуийн започва по залез-слънце. Тогава ще те целуна. — Тъкмо се канеше да избяга, когато гласът му я спря.

— Днес ще обядваш с родителите ми — каза Ричард. — Мисли цивилизовано.

Кийли се усмихна пленително и направи реверанс.

— Погледнете насам, Ваша Светлост. Пред вас стои една срамежлива английска девойка. — След това, съвсем в разрез с казаното, се втурна с развени поли по моравата към Талбот Хаус.

Три часа по-късно Кийли стоеше пред огледалото в покоите на херцога и се оглеждаше критично. Носеше тъмнозелена кадифена рокля с тесен корсаж, квадратно деколте и дълга, широки ръкави. Краката ѝ бяха обути в подходящи сатенени пантофки. Катранено черната, стигаща до кръста ѝ, коса по езически обичай падаше свободно, а върху деколтето ѝ блестеше инкрустираният със скъпоценни камъни медальон.

Предстоящата среща с родителите на Ричард не ѝ излизаше от главата. Нервите ѝ бяха изопнати до скъсване. Какво ли мислеше графинята за женитбата на единствения си син с незаконната дъщеря на херцог Лъдлоу? При това Кийли дори не бе англичанка.

Графът се бе показал много мил с нея и тя щеше да положи всички усилия да не го посрами, но тайно се съмняваше, че би могла

да се държи като истинска английска дама. Щеше да ѝ бъде трудно да се преструва на такава, каквато не бе. А и колко дълго трябваше да играе тази роля? Цял живот? Или само до сватбата?

Хапейки долната си устна. Кийли заразглежда годежния пръстен. Гледката на безценните камъни, блестящи в златния си обков, ѝ вля сила. Графът вярваше в нея и тя нямаше да го разочарова.

Кийли се приближи към прозореца и погледна синьото небе. С нетърпение очакваше днешната вечер. Самуийн бе любимият ѝ празник, а тази година щеше да бъде по-важен от всякога.

Слънцето се издигаше високо на ясното синьо небе. Кийли знаеше, че в голямата зала двете семейства вече се бяха събрали за обяд, но все още не се решаваше да слезе.

Тя допря ръка до хладното стъкло на прозореца и прошепна:

— До скоро, мамо. Тази вечер отново ще бъдем заедно.

Когато се обърна, в огледалото се отразиха изправените ѝ рамене и гордо вдигната глава. Кийли уверено излезе в коридора. Бе решена да спечели знатните родители на годеника си, каквото и да ѝ костваше това. Искрено се надяваше произходът ѝ да е също толкова маловажен за графинята, колкото бе и за нейния син.

Когато влезе в голямата зала, Кийли се поколеба за миг. Двете семейства вече се бяха събрали пред камината, което означаваше, че отново бе закъсняла. Кийли се надяваше сестра ѝ да не започне да я обсипва с обиди в присъствието на семейство Девъро.

Херцогът и някакъв мъж на средна възраст с посребрени слепоочия се бяха настанили удобно в креслата пред камината. Графиня Чешир и една фина червенокоса жена стояха с гръб към вратата и се смееха на разговора на мъжете. Младият Хенри изглеждаше ужасно отегчен. Моргана и барон Смит стояха малко встрани и разговаряха тихо. Присъствието на барона я изненада. В следващия миг погледът ѝ спря върху графа, който не изпускаше вратата от очи, сякаш се опитваше да направи магия на годеницата си.

Когато с бавни крачки се запъти към нея, Ричард се усмихваше обезоръжаващо, а погледът му стопляше цялата зала. Кийли се почувства привлечена от него като цвете от слънчеви лъчи. Двамата се срещнаха в средата на огромната зала.

— Добър вечер, Ваша Светлост — поздрави го Кийли.

Ричард ѝ целуна ръка.

— Изглеждаш божествено, Кийли.

— Изглеждам ли цивилизовано? — попита тя и се усмихна дяволито.

Графът се разсмя, привличайки вниманието на присъстващите. Със съзнанието, че са в центъра на вниманието, Ричард я отведе до камината.

— Майко, чичо Хол, позволете да ви представя госпожица Кийли — поде Ричард. — Съкровище, графиня Базилдън и сър Хенри Багенал.

Кийли преодоля нервността си, направи реверанс и дари родителите на годеника си със своята най-любезна усмивка.

— Поласкана съм да се запозная с вас — рече тя. Теменуженосините ѝ очи спряха върху косата на графинята. — Госпожо, огнената ви корона е същата като на сина ви.

Ричард трепна и смръщи чело. В случай че езическата вещица отново започнеше с глупостите си, той с удоволствие щеше да ѝ издърпа ушите.

Майката на Ричард се засмя:

— Но за разлика от неговата, моята е прошарена от сребърни нишки.

В този миг Кийли почувства, че майката на Ричард я харесва. Тя изглеждаше дружелюбно настроена, и което бе още по-важно, ни най-малко не се интересувахе от произхода на момичето.

— Наричайте ме Луиз — каза графинята.

— А мен чичо Хол — добави сър Багенал.

— Не мога да опиша колко съм доволна от избора на Ричард — обясни Луиз Девъро.

— А аз — от родителите на графа — върна комплимент на Кийли. „А сега какво? — питаше се тя, вперила поглед в пантофките си. За какво си говореше едно порядъчно момиче с бъдещата си свекърва? Коя тема бе подходяща? Ако се покажеше прекалено бърлива, можеха да решат, че не е цивилизована.“

Херцогът ѝ се притече на помощ. Той стана от креслото си и се ухили с нескрито облекчение:

— А аз съм доволен, че всички останали са толкова доволни. Да се преместим оттатък. Масата вече е сложена.

Масата в семейната трапезария бе сервирана за девет души. Херцогът и графинята на Чешир седнаха един срещу друг на късите страни на масата. Сър Багенал, графиня Базилдън, барон Смит и Моргана — вляво от херцога, а на Кийли бе отредено мястото между Ричард и Хенри на отсрещната страна на масата.

Под зоркия поглед на Мийд няколко прислужници внесоха първото блюдо — ечемичена супа и миди със сос „Дижон“. Един прислужник пълнеше кристалните чаши с червено вино, докато друг поставяше пред всеки прясно изпечен хляб и масло.

— Разкажи ни за сватбата — подкани сина си графиня Базилдън.

— Ще се състои в Хемптън Корт — поде Ричард. — Елизабет ни даде свобода да подготвим празненството по свой вкус. Няма друго за разказване.

— Кийли, покажи на графинята годежния си пръстен — обади се Хенри и злобно се ухили на сестра си.

Кийли погледна към Ричард и в отговор на неговото кимване вдигна ръка, така че графинята да може да види пръстена.

— Истинско съкровище — не можа да сдържи чувствата си Кийли. След това смутено погледна към Моргана и бързо скри длан в скута си.

— Синът ми има превъзходен вкус както за бижута, така и за жени — констатира графинята. — Ричард ли ви подари този необикновен медальон?

Кийли поклати глава и сведе поглед.

— Негова Светлост го подарил на майка ми преди още да се родя. Наследих го от нея.

Възцари се неловко мълчание. Въпреки високия ранг на херцога, от дъщеря му се очакваше да се обръща към него с татко, а не с Негова Светлост.

Засрамена от факта, че бе наранила чувствата на баща си, Кийли прехапа устни. Едно неблагодарно копеле — това беше тя. Но как би могла да махне с лека ръка на чувствата, владели душата ѝ цели осемнадесет години?

— Ще бъде сватбата на десетилетието — отбеляза графиня Чешир, за да даде по-безобидна насока на разговора.

— Радвам се, че Девъро и Талбот най-сетне ще се сродят — каза херцогът, за да съжали веднага за думите си.

Гостите замълчаха смутено, тъй като всички знаеха, че първоначално графът бе проявявал интерес към Моргана. Херцогът се опита да оправи нещата и обяви на висок глас:

— Дватамата с Чеси възнамеряваме да се оженим в деня след сватбата на Кийли и Ричард. Разбира се, празненството ще бъде доста по-скромно, тъй като сме доста по-възрастни, а и това не е първи брак нито за нея, нито за мен.

— Графинята е била омъжена три пъти — обади се Моргана.

Графиня Чешир хвърли на русата красавица унищожителен поглед и показа ноктите си:

— Някои жени имат повече обожатели, отколкото пръсти на ръцете си, докато има клетки създания, които не могат да се похвалят нито с един.

Изведнъж всички присъстващи заговориха в един глас. Вестта за две толкова радостни събития, изглежда, повдигна настроението на всички, освен на Моргана. Русата красавица кипеше вътрешно, слушайки честитките, които се разменяха през масата.

Кийли забеляза неловкото мълчание на сестра си и отклони разговора:

— Разкажете ми за Есекс — помоли тя майката на графа. — Ричард рядко споменава за родината си.

— Там е замъкът Базилдън, крепостта на нашите деди — обясни Луиз Девъро. — След сватбата вие ще сте неговата господарка. Замъкът се поддържа чудесно от прислугата.

— Будика, войнишката кралица, е родом от Есекс — вметна Хенри. — Тя разрушила римското поселище Камулодунум, преди да се насочи към Лондон и да го сравни със земята.

— Радвам се да чуя, че си внимавал по време на уроците по история — кимна на сина си херцогът.

— Земята на Есекс е плодородна и дава много ечемик и пшеница — обясни Ричард. — Горите край Уолтам ще ти харесат. Има цели стада с дивеч и всички видове дървета, които можеш да си представиш.

— Дори дъбове? — дяволито попита Кийли.

— Безброй дъбове — отвърна Ричард. — Възнамерявам да ти представя всеки един поотделно.

Госпожа Девъро въздъхна при мисълта за любовта между единствения ѝ син и това мило създание. Бъдещата ѝ снаха ни най-малко не отговаряше на очакванията ѝ, което неимоверно я радваше. Повърхностните госпожици от двора на Тюдорите изобщо не бяха по неин вкус.

— Ричард направи цяло състояние от търговия с есекска вълна — обясни графиня Базилдън, за да види реакцията на момичето при споменаването на богатствата на сина ѝ.

Кийли стрелна графа с очи и каза:

— Надявам се, че не си измамил никого.

— Никога не бих го сторил — увери я Ричард.

— Какво те интересува кого е измамил? — намеси се Моргана.
— Това само още повече би напълнило джоба ти.

— Аз също мисля така — обърна се към русата красавица барон Смит. — Един мъж трябва да се грижи за собствения си джоб.

— Селяните, рибарите и търговците също са хора — обясни Ричард. — Тъкмо защото се отнасям почтено с тях, те желаят да търгуват с мен, а това е добре и за двете страни.

— Възгледите ви са достойни за уважение — похвали графа Кийли, обвивайки го с възхитен поглед.

— Защо ти е всичко това? — попита баронът. — Работата е занимание за плебеи, а ти и без това имаш предостатъчно пари.

— Работата му носи удовлетворение — отвърна Кийли, подразнена от критиката на барона.

Ричард се подсмихна и се наведе към нея.

— Скъпа, и сам мога да защита начина си на живот.

— Никога не бих дръзнала да те защитавам — оправда се Кийли.
— Искях само да обясня защо работиш толкова много, в случай че баронът реши да последва примера ти.

Зад графиня Чешир се появиха няколко слуги. Един от тях сервира няколко купи артишок с оцет и олио, а друг — цвекло и зеле. Трети внесе поднос с подбрани сирена. Последен влезе Мийд, а онова, което направи икономът, накара всички да занемаят.

Вместо, както се полагаше, да постави подноса пред херцога, той го поднесе на графиня Чешир. На госпожа Даун ѝ трябваха няколко секунди, за да разбере какво ѝ бяха сервирали.

На сребърния поднос пред нея имаше печена гъска. Инкрустирана с диаманти и смарагди златна верижка красеше онова, което някога е било дългата шия на гъсока.

— Антъни! — изпищя графинята на Чешир и припадна.

Херцогът скочи от стола си и се втурна към нея, докато седящите до графинята Ричард и Уилис се опитваха да я върнат в съзнание.

Херцогът нежно плесна любимата си по лицето. Когато тя със стон отвори очи, херцогът прониза своя иконом с убийствен поглед.

Ричард чу Хенри да се смее зад гърба му. Обърна се и видя Кийли да прихва, прикривайки устата си с ръка, докато раменете ѝ се тресяха от потискания смях.

В този момент през вратата влезе истинският Антъни, а след него се появиха и Ясперс и Барт.

— Хубавото ми малко птиче — изгука графинята. Тя се изправи, отчупи едно парченце хляб и го даде на Антъни. Гъсокът бързо го глътна и с крякане си поиска още.

— Отведете Антъни в стаята му на сигурно място — заповяда графинята на двете момчета.

Херцогът — подобно на Ричард и Уилис — се върна на мястото си. След това прониза с изпепеляващ поглед ухиления си син и хихикащата си първородна дъщеря.

Видяла колко сърдит е баща ѝ, Кийли най-сетне стана сериозна.

— Простете — обърна се към графинята тя. — Идеята бе изцяло моя.

Младият маркиз, който сякаш не забелязваше гнева на баща си, пое цялата отговорност за случилото се.

— Добре ви подредихме, нали — с гордост каза накрая той. — Не беше никак трудно.

— Такова вълнение не бях преживявала, откакто децата ми бяха малки — каза майката на графа. — Изгарям от нетърпение Девъро Хаус отново да се изпълни с детски смях. — Забележката ѝ успокои духовете и дори херцогът се усмихна сдържано.

— Не мога да си представя графа като малко момче. Бихте ли ми разказали какъв е бил? — попита Кийли, поглеждайки Ричард с крайчеца на окото си.

— Като момче Ричард бе още по-самомнителен, отколкото е сега — каза графинята. — Трите ми дъщери едва успяваха да го вразумят

малко.

— Трите вещици бяха най-непоправимите лудетини, които някога съм виждал — забеляза Ричард. Той намигна на майка си и я подразни: — Би трябвало да се срамуваш, че си възпитала дъщери с толкова лоша слава.

— Не съм възпитавала момичетата си по-иначе, отколкото сина си — отвърна тя. — А с теб мога само да се гордея.

Ричард се ухили.

— Съпрузите им обичат да казват, че на сестрите ми им липсвал респект.

— По дяволите респекта — отвърна графиня Базилдън. — Човек трябва да живее така, както знае. — Тя погледна бъдещата си снаха в очите и извика: — Не се хващай на лъжите му. Нищо не буди интереса на мъжа така, както известна доза предизвикателство.

Кийли се засмя и рече:

— Моля, разкажете ми за дъщерите си.

— Катрин живее със съпруга си в Ирландия и вече ме дари с шест внучета — усмихна се графинята.

— Три момчета и три момичета — обади се Ричард.

— А Бриджит, която живее в Шотландия — продължи графинята, — има четири деца.

— Три момчета и едно изключително разхайтено момиченце — добави чичо Хол.

— Както се казва: ябълката не пада по-далече от дървото — вметна Ричард. — Винаги съм искал да видя Бриджит с дъщеря, наследила нейния темперамент.

— Хедър се омъжи за принц Халид и сега живее в Истанбул — завърши разказа си графинята. — На тях дължа един внук и три внучки. На път е и петото им дете.

— Преди пет години на път за Франция корабът на Хедър бил нападат от пирати — обясни Ричард. — Принц Халид я спасил. Те се влюбили един в друг и се оженили. — Той погледна към втория си баща, който седеше на отсрещния край на масата. — Между другото, ще участвате ли в моето Левантинско търговско дружество?

Чичо Хол кимна и тъкмо се канеше да каже нещо, когато Луиз Девър го изпревари:

— Не е възпитано да се говори за сделки на масата, Ричард. Мястото на тези отегчителни разговори е в работните кабинети.

— Как ти хрумна? — попита Ричард, изненадан от необичайните възгледи на майка си.

— Намирам подобни разговори за отегчителни — настоя графинята. — И мисля, че бъдещата ти съпруга би предпочела да поговорим за нещо друго. Не съм ли права, скъпа?

— Защо не ни разкажеш за детството си? — обърна се Моргана към Кийли. А след това към графиня Базилдън: — Бъдещата ви снаха е родена в малко странно семейство. Заради графа искрено се надявам да не е придобила някои лоши навици.

Кръвта нахлу в главата на Кийли. Но какво можеше да каже в своя защита?

— Внимавай какво говориш! — предупреди по-малката си дъщеря херцогът.

— Но това е самата истина — защитаваеше се русата красавица.

— Моргана, скъпа — изгука графиня Чешир, — дръж си езика зад зъбите.

— Взехте ми думите от устата, скъпа графиньо — присъедини се Ричард, пронизвайки с убийствен поглед момичето, което за малко не бе направил своя съпруга.

— Онова, което една жена носи в сърцето си, е много по-важно от семейството, в което е родена — обясни Луиз Девъро на русата красавица. — Ние можем да избираме приятелите и съпрузите си, но със семейството това е невъзможно — налага се да се примирим с онова, което ни е отредила съдбата.

— Добре казано, скъпа — отбеляза херцогът.

Кийли усети брат й да я ритне под масата. Хенри й правеше знаци да пусне в ход английския обичай, за който й бе говорил.

— Госпожо, вие ме защитихте така добре — обърна се тя към майката на графа, — че бих искала да ви покажа това. — Тя вдигна ръка и показа палец между показалеца и средния си пръст.

Всички присъстващи се вцепениха от ужас. Само Ричард скочи, сграбчи я над лакътя и я издърпа навън.

— Какво, по дяволите, правиш? — извика той, след като вратата се бе захлопнала след тях. — Така ли си представяш цивилизованото поведение?

— Забранено ли е да покажа на майка ти, че я харесвам? — запита Кийли, объркана от необяснимия му гняв.

— Да кажеш на майка ми...? — Ричард ококори очи, а след това избухна в смях. — Съкровище, това... — Той пхна палец между показалеца и средния си пръст. — ... означава „Върви на майната си“.

— Свещени камъни! Хенри ми изигра номер. — Когато разбра какво е сторила, Кийли се хвана за сърцето. — О, Ричард — простена тя. — Казаха съм на майка ти да... Какво да правя сега?

Ричард я взе в обятията си и прошепна на ухото ѝ:

— Обичам начина, по който произнасяш името ми.

— Остави това — възмути се Кийли. — Никога повече няма да посмея да погледна майка ти в очите.

— Погледни всичко откъм добрата му страна, съкровище. Представи си само, че на нейно място беше кралица Елизабет.

Кийли хлъцна ужасено, въпреки че бе поставила длан пред устата си.

— Ще им обясня всичко — успокои я Ричард и я хвана за ръка. В трапезарията бяха посрещнати от напрегнато мълчание.

Присъстващите бяха чули най-напред гневния изблик на графа, а след това смеха му.

Ричард се покашля и направи опит да остане сериозен.

— Изглежда, Кийли е станала жертва на една шега. Хенри ѝ обяснил, че англичаните имали обичай да правят този жест на Все Светии, и че това означавало нещо като „Харесвам те“.

— От все сърце ви моля за прошка — извини се Кийли на майката на графа. Връщайки се на мястото си до Хенри, тя му прошепна: — Ще те удуша.

— Признай — рече Хенри, — че номерът беше гениален. Най-добрият номер досега, въпреки че и печеният Антъни ми достави удоволствие. — Хвърляйки дяволит поглед към графа, момчето добави: — Почакайте само да видите какво сме ви скроили.

Ричард не изглеждаше никак развеселен.

— Хенри, ще ми достави огромно удоволствие да те държа, докато Кийли те души.

— Аз ще помагам — обади се Моргана.

— Аз също — присъедини се и графиня Чешир.

Кийли се обърна към майката на Ричард.

— Нали ще дойдете на празненството довечера?

Луиз Девъро се усмихна. Тя бе очарована от чернокосата красавица.

— Скъпа, нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие.

Чичо Хол се покашля.

— Сещам се само за едно нещо, което доставя несравнимо по-голяма радост — продължи съпругата му и кимна на бъдещата си снаха.

— Какво е то? — невинно попита Кийли. — Бихме могли да го включим в тазвечерния празник.

Всички се разсмяха за нейна сметка. Кийли се изчерви, въпреки че не разбираше какво толкова смешно е казала.

— Тя намекна за онова, което вършат съпрузите насаме — прошепна на ухото ѝ Ричард, — което ще направим само след десетина ноци...

„... което вършат съпрузите...“

Мисълта за тези прошепнати от Ричард думи, накара Кийли да се изчерви и да почувства, че стомахът ѝ се свива на топка.

„Това ли е желанието?“ — питаше се Кийли, гледайки с размътен поглед през прозореца на стаята си. Отново усети топлия му дъх да я гъделичка по ухото, устните му да се впиват в нейните, а силните му ръце да гаят голите ѝ гърди.

Кийли се отърси от този блян. Графът бе станал прекалено важен за нея. Не биваше да дарява сърцето и доверието си на един мъж, при това английски благородник.

Спомняйки си къде се намира — в спалнята си в деня на Самуийн — Кийли се усмихна. Навън вече се смрачаваше.

Погледна онази част от парка на графа, която граничеше с Темза. Одо и Хю бяха работили здраво, за да направят един каменен кръст, който след това напълниха с клоните от ела — свещеното дърво на вечността. Всичко сега бе готово и в очакване на магическата нощ.

Облечена цялата в черно, Кийли приличаше по-скоро на някое конярче, отколкото на млада жена, дни преди сватбата ѝ. Носеше тесни бричове за езда, широка риза, кожена жилетка и разкривени ботуши. Черна вълнена шапка скриваше катранено черната ѝ коса.

— Намерих една коркова тапа — извика Хенри, втурвайки се в стаята ѝ. — Надявам се татко да не побеснее, когато разбере, че виното му е изветряло.

Кийли се извърна усмихната към брат си.

— Избрах ти дрехи за тази вечер.

— Как мога да уловя на въдицата някое хубаво девойче, когато самият аз съм облечен като момиче — измърмори той.

— Това е много стар обичай, на Самуийн всички се обличат в дрехите на другия пол — обясни момичето. — Освен това ще можеш да чуеш какво говорят хората за теб и как се чудят коя ли си.

Момчето я погледна сериозно в очите.

— Да не ме премяташ?

— Бих ли го сторила?

— Да.

Кийли се засмя на недоверието му.

— Кълна се, че говоря самата истина. Облечи това.

Хенри нахлузи върху дрехите си една износена виолетова пола и ленена блуза, а върху тях — черна наметка с качулка.

— Вдигни качулката — напомни му Кийли, — иначе никой няма да те вземе за мен.

— Трябват ми и две дини.

— Защо? — учуди се Кийли.

Хенри се ухили дяволито.

— Какво момиче ще бъда без гърди.

Кийли се изчерви.

— Обаче ако се правя на теб, достатъчни са и две бобени зърна — подразни сестра си Хенри.

— Много смешно — отвърна Кийли и го плесна на шегата. Тя отстъпи няколко крачки и го огледа. — Изглеждаш чудесно.

— Завърти се — нареди Хенри. — Невероятно, приличаш на някое конярче, сестричке.

Кийли се приближи към камината с корковата тапа в едната ръка и кинжала на брат си в другата. Тя набоде тапата на върха на острието и я държа в пламъците, докато се овъгли. След това я изгаси и почака да изстине.

— Стой мирен — каза тя и начерни с тапата лицето на брат си. — Ако лицата ни са черни — обясни тя, — злите духове няма да могат да ни познаят и да ни последват вкъщи.

— Щеше ми се днес да е пълнолуние — отбеляза Хенри.

— Празнуваме Самуийн винаги по новолуние — обясни Кийли. — Никога по време на октомврийското пълнолуние.

— Но защо?

— За да видим в отвъдното, погледът ни трябва да се откъсне от света на смъртните.

Хенри се ухили.

— Понякога говориш странни неща, сестричке. — Той взе изгорялата тапа от ръцете на сестра си и начерни лицето ѝ със сажди, като не забрави дори върха на носа.

Двамата взеха под мишница елховите клонки и се запътиха към вратата. Хенри я откряна и надникна в коридора. Не се мяркаше жива душа. Той направи знак на сестра си и я поведе по тъмния коридор към стълбището.

Отдолу до тях достигнаха приглушените гласове на някакви мъже, които разговаряха във фоайето. Хенри и Кийли не искаха никой да ги види преди началото на празника.

— Да изчакаме ли, докато си тръгнат? — попита Хенри.

— По-добре да си плюем на петите и... към вратата — отвърна Кийли. — Ако сме достатъчно бързи, никой няма да ни познае.

Хенри кимна.

— Едно, две, три... давай!

Кийли и Хенри се втурнаха надолу по стълбите и профучаха през фоайето покрай слисаните мъже от свитата на херцога. Без да спира, момчето бутна вратата и двамата излетяха в двора.

Хенри продължи към парка, но Кийли поспря за миг. С блажена усмивка тя вдиша дълбоко хладния вечерен въздух в радостно очакване на предстоящия празник.

Нощта бе създадена за магия. Въздухът бе зареден с енергия. Пурпурните пламъци на залеза постепенно гаснеха и огненото море се отдръпваше от изток на запад. Тази нощ на небосвода нямаше да изгрее луна и въпреки това светът бе изпълнен със странно сияние.

— Скоро отново ще бъдем заедно, Мегън — прошепна Кийли. Тя с нетърпение очакваше края на вечерта. Само щом скептичните англичани си легнеха, тя щеше да се свърже с майка си.

Момичето хукна след брат си към градината край Темза. Одо и Хю вече ги очакваха. Тук бяха и Мей и Джун, които възхитено зяпнаха бъдещата графиня Базилдън, изникнала пред тях в момчешки дрехи.

— Хайде, момчета, запалете огъня — помоли братовчедите си Кийли.

— Аз ще го запаля — извика Одо.

— Не е честно — възпротиви се Хю. — Ти го запали миналата година.

— Точно затова тази година ще го запаля пак аз — настоя Одо и плесна брат си по тила.

— Остави го на мира — защити брат му Мей.

— Не смей да държиш такъв тон на Одо — възмутено извика Джун.

— Ти недей да се месиш — грубо отвърна Мей и понечи да ощише сестра си.

Двамата братя застанаха между спорецките близначки. Одо обърна очи към небето, а Хю сви рамене в отговор.

— Значи заедно? — попита Одо. Хю кимна ухилен.

Твърде късно.

Докато четиримата спореха кой да запали огъня за Самуийн, Кийли и Хенри ги бяха изпреварили. Те отстъпиха няколко крачки, за да се насладят на гледката. Не след дълго пламъците примамиха хората от свитите на Талбот и Девъро.

Кийли и Хенри обикаляха сред насъбралото се множество с вързоп елхови клонки и даваха на всеки.

Кийли търсеше графа с поглед, но огненият му перчем не се мяркаше никъде. Тя съзря херцога и графинята и си запробива път към тях.

— Една клонка? — попита тя херцога.

Робърт Талбот взе клонката и рече:

— Защо тази вечер не си измиеш лицето, Хенри?

— Аз съм Кийли — поправи го тя, хихикайки.

Херцогът и госпожа Даун зяпнаха от учудване.

— Двамата с Хенри се преоблякохме за празника — обясни тя, снижавайки глас. — Възцарява се хаос, а мъртвите идват да се срещнат със своите живи.

— О, Тали — потръпна госпожа Даун. — В безопасност ли е човек тук навън?

— Не се бой, скъпа. Аз ще те пазя — обеща херцогът.

— Готово ли е всичко вътре? — попита Кийли.

— Всичко е както ти пожела — отвърна Робърт Талбот. — Огънят пращи в камината, ябълките плуват в бурета с вода, а кестените чакат да бъдат изпечени.

— Дори Моргана ни помогна — добави графинята, — цял ден остана в стаята си.

— А празничната трапеза?

— Най-доброто, което могат да предложат зимниците и кухнята ми, вече е готово — отвърна херцогът.

— Ужасно разточителство — вметна госпожа Даун.

— Трябва да почетем мъртвите си според обичая — обясни Кийли. Тя погледна профила на баща си и добави тихо: — Когато скептиците заспят, хората, които сме обичали и които са ни напуснали, ни навещават отново, за да споделят с нас безкрайната си мъдрост.

Странно замечтаният глас на дъщеря му събуди любопитството на херцога.

— Какво искаш да кажеш, дете мое?

Кийли се усмихна многозначително, но не промълви нито дума повече...

Привлечен от нощния огън и смеховете, долитащи от съседната градина. Ричард се отправи към имението на Талботови. Вече в горичката, графът се усмихна при вида на веселата тълпа и прекоси моравата, за да се присъедини към празнуващите.

Острият му поглед търсеше Кийли.

Накрая я видя да си пробива път сред множеството. Заприлича му на фея с увиващата се около бедрата ѝ наметка и черна качулка.

За най-голяма изненада на графа Кийли не се спря пред него, а понечи да отmine. Ричард я сграбчи над лакътя, дръпна я и силно я притисна към себе си.

— Съкровище, искам си подаръка за Все Светии — прошепна той, а устните му потърсиха нейните.

— Пфу! — Гласът бе на Хенри Талбот. — Базилдън, вие сте отвратителен!

Ужасен като да бе настъпил змия, Ричард отскочи назад. Лицето му пламна от гняв и срам. Що за шега беше това? Хенри, преоблечен като неговата годеница?

Графът изрева:

— Къде, по дяволите, е...?

— Една елхова клонка, господине? — дочу някакъв глас зад себе си. Ричард се извърна и видя пред него да стои някакво момче с мръсно лице и ококорени очи. На единия от пръстите на ръката, която му подаваше клонката, разпозна годещия пръстен на Кийли.

Ричард се престори, че не е забелязал измамата и се усмихна вяло:

— Ще я взема, момче. — Той посегна към клонката, но пръстите му стиснаха като менгеме китката на Кийли. Той дръпна годеницата си към себе си, свали качулката със свободната си ръка и видя катранено черната коса да плисва до кръста ѝ.

— Какво стана с моята целувка, съкровище? — прошепна на ухото ѝ той.

Кийли се изчерви.

— Пред очите на всички тези хора?

— Ела. — Ричард я улови за ръка и я поведе към една затънтена част на градината, където клонести дъбове ги скриваха от любопитните погледи. Стелештата се откъм Темза мъгла бавно пълзеше нагоре и вече стигаше почти до бедрата ѝ.

Момичето се облегна на стеблото на един величествен дъб, но веднага съжали. Графът опря ръце от двете страни на главата ѝ и Кийли се оказа в капан.

— Харесва ли ти нашето празненство по случай Самуийн? — попита тя, за да скрие вълнението си.

— Самуийн? — повтори Ричард и повдигна вежда. — Мислех, че празнуваме Все Светии?

Кийли бе като омагьосана от прекрасното лице на графа, което се приближаваше все повече и повече. Бе неспособна да отговори. В последния миг затвори очи и го почувства, усети устните му, които я накараха да изтръпне.

Ричард си играеше с устните ѝ, които без съпротива се отвориха под неговите. Той вкуси от невероятната сладост на целувката ѝ.

Кийли простена и се отдаде на непознатите чувства, които той будеше у нея. Без изобщо да забелязва какво прави, тя обви ръце около врата му и се притисна към него.

Ричард се отскубна и се взря в нея. Видя блуждаещия ѝ, забулен поглед. Небеса, тя беше толкова чувствена, колкото и сладка. Какви ли наслади го очакваха в брачното ложе, щом веднъж я въведеше в изкуството на любовта!

Най-сетне теменуженосиният поглед на Кийли се избистри и тя забеляза усмивката му.

— Сега и твоето лице е цялото в сажди.

— Съкровище, бих понесъл всичките сажди на света само за една твоя целувка. Надявам се, че заради моята целувка така блестят

очите ти.

— Това е заради Самуийн — неволно го нарани тя. — Обичам есенната слана по тревата и четирите вятъра, които си играят с дъбовата шума.

Смарагдено зелените очи на Ричард блеснаха развеселени.

— Обичаш тези предвестници на зимата?

— Такъв е естественият ход на нещата — обясни Кийли. — Как бихме се радвали на раждането на пролетта, ако не е споменът за зимата?

— Да не съм сгоден за поетеса? — подразни я той.

— Не, аз съм просто една езичница — сериозно отвърна Кийли. — Докато гори огънят на Самуийн, мога да се свържа с всички онези, които са си отишли от нас и които тепърва ще дойдат.

Ричард се бореше със себе си, за да не се разсмее. Годеницата му бе побъркана по един много сладък начин.

— Как мислиш да поддържаш огъня цели три дни, скъпа?

— Одо и Хю обещаха да го наглеждат през нощта. Изтлее ли огънят, разваля се и магията на празника Самуийн, а булото между нашия и отвъдния свят пада за още една година.

— А ако вали? — попита Ричард.

— Великата богиня майка е милостива и никога не праща дъжд по време на Самуийн.

Той не можа да не се засмее на сериозността, с която Кийли бе изрекла последните думи.

— Наистина ли вярваш във всичко това?

— А ти, нима не вярваш в живота след смъртта? — отвърна момичето.

— Има ли още много други като теб? — попита Ричард, без да отговори на въпроса ѝ. — Имам предвид друиди.

Кийли сви рамене.

— Честно казано, не зная.

— А би ли ми казала, ако знаеше?

— Не.

Отговорът ѝ не го смути ни най-малко.

— Защо?

— Никога няма да се доверя напълно на един мъж — призна тя. — Все още ли искаш да се ожениш за мен?

— Един ден ще ми се довериш — обеща ѝ Ричард и я взе в обятията си. Тъкмо се канеше отново да я целуне, когато зад гърба му се разнесе някакъв шум.

— Ти ли си това, Кийли? — извика Хенри. — Влизаме вътре да печем кестени.

— Идвам веднага — извика Кийли. Тя погледна графа и го покани: — Ще дойдеш ли с нас?

Ричард поклати глава.

— Може би по-късно. На писалището ми ме чака много работа.

— Защо работиш толкова много?

— Обичам да работя.

— Предпочиташ да работиш, вместо да ядеш печени кестени? — пошегува се тя.

Ричард се ухили.

— Запази ми няколко, съкровище, и ми дай един час, за да си довърша работата.

Два часа след полунощ, когато безлунната нощ беше най-тъмна, Кийли седеше на ръба на леглото си и се заслушваше. Талбот Хаус бе притихнал. Външно Кийли изглеждаше спокойна, но вътрешно едва издържаше напрежението. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение. Тънкото було между света на живите и отвъдното скоро щеше да се повдигне малко за нея и майка ѝ.

Кийли бе възпитана да вярва в непрекъснатия кръговрат на живота и не се боеше от мъртвите. За нея смъртта бе също част от живота, както и раждането. Това, че сега двата свята се свързваха, беше чудесно, вълнуващо и караше сърцето ѝ да ликува.

Стори ѝ се, че часът, който толкова дълго бе чакала, настъпва. Тя стана и облече черната си наметка върху панталона и ризата, които все още носеше. Взе вързопчето с магическите камъни и златния сърп и се отправи боса към вратата. Ослуша се, а след това безшумно се промъкна в тъмния коридор.

Все покрай стената, Кийли се добра до стълбището, фоайето изглеждаше безлюдно. Долу поспря за малко, но не забеляза нищо необичайно.

Внимателно отвори вратата и излезе в двора, където дълбоко си пое въздух.

Неочаквано усети да я сграбчат чифт силни ръце. Опита се да извика, но нечия длан запуши устата ѝ.

— Не се бой, малката.

Беше гласът на Одо. Когато Кийли се успокои, той я пусна.

— Не искахме да събудиш цялата къща — опита се да ѝ обясни Хю.

Кийли се обърна и прошепна:

— Свещени камъни! Какво правите тук в този час?

— Чакаме те — отвърна Одо.

— Искаме да стоим на стража, докато се молиш — добави Хю.

Кийли не бе сигурна дали духът на майка ѝ ще се появи в присъствието на други хора. Не искаше да пропусне възможността да се свърже с нея.

— Не е необходимо да ме пазите — увери братовчедите си тя.

— Това решаваме ние — отвърна Одо.

— Този път той е прав — добави Хю. Одо плесна брат си по тила.

— Решавай, малката — решително каза Одо. — Или ще стоим на стража, или ти се връщаш в стаята си.

Кийли се предаде.

— Добре тогава. Но обещавайте да не се намесвате, каквото и да се случи.

Тримата забързаха по алеята, водеща през парка на Талботови в градината на графа. Когато стигнаха имението на Девъро, Кийли спря.

— Чакайте ме долу при къщата — нареди им тя. — В никакъв случай не се намесвайте. Разбрано?

Одо и Хю кимнаха усърдно като две големи деца.

Кийли проследи с поглед как се скриха недалече от Девъро Хаус, след което вдигна качулката на наметката си и се насочи към мястото, където сплитаха клони брезата, елата и дъбът.

— Здравейте, приятели — прошепна тя на трите най-свещени измежду дърветата. — Радвате ли се на Самуийн?

Кийли извади десет камъка. Бе избрала девет черни обсидиана за подсилване на позитивните енергии и един бял ахат.

С осем от обсидианите описа кръг, който остави отворен само на запад. След като влезе през отвора, тя затвори свещения кръг с деветия обсидиан, изричайки думите:

— Смущаващите мисли остават отвън.

След това извади златния сърп и описа с него въображаема окръжност. Застана в средата, душата на кръга, завъртя се три пъти и спря с лице на североизток — свещената посока на предците. Остави белия ахат до себе си на земята.

Със затворени очи се концентрира върху дишането си, докосвайки с пръсти украсения със сапфири, смарагди и диаманти медальон. По гърба ѝ пробяга неволна тръпка.

— Древните са тук, те чакат и ни гледат — прорязва нощната тишина звънкият глас на момичето. — Звездите говорят чрез камъните, а светлината прониква през най-гъстите дъбове. — Гласът ѝ стана по-силен. — Земя и Небе са едно царство.

Кийли направи дълга пауза, докато се съсредоточи, така както природата си почива, за да събере силите си. След това падна на колене и вдигна ръце за молитва.

— Дух, ти, който ме водиш по моя път, помогни ми да разбера езика на дърветата. Дух на моите предци, помогни ми да разбера езика на вятъра. Дух на моя род, помогни ми да разбера езика на облаците. — Отпусна ръце, затвори очи и прошепна: — Душите, които са добронамерени, могат да влязат в този кръг. Отворете сърцето ми, за да погледна зад хоризонта.

Времето сякаш бе спряло. Тогава пред вътрешния ѝ взор изникна видение...

Лицето на една жена... Топли сиви очи, които преливаха от обич, спокойна усмивка. Мегън.

— Ужасно ми липсваш, мамо — простена Кийли.

— Довери се на краля с огнената корона — рече Мегън.

— Графът ли е това?

Мегън се усмихна.

— Виж кой е при мен. — Появи се личицето на хубаво бебе, изпитателно вперило очи в Кийли.

— Това е моята внучка Блайт.

— Блайт е моя дъщеря?

Мегън кимна.

— Тук има и други, родени от теб, но Блайт е първата.

Кийли се усмихна.

— Много други?

— Пази се от тъмния ковач — предупреди я Мегън. — Той иска главата на краля.

— Как е неговото име, мамо?

Мегън вдигна глава и впери поглед в далечината, сякаш усещаше някаква приближаваща се опасност.

— Не ни остава много време. Догодина по Самуийн...

Докато Кийли разговаряше с духа на майка си, Ричард тайно се бе промъкнал в градината и се бе присъединил към братовчедите й. Когато двамата го откриха, той кимна първо на Одо, а след това и на Хю и едва се сдържа да не се разсмее на глуповатия им израз.

— Идвам, за да я пазя — прошепна Ричард. — Какво прави там?

— Говори с майка си — отвърна Одо така, сякаш ставаше дума за най-естественото нещо на света.

Ричард виждаше само Кийли. Той стрелна Хю с бялото на очите си.

— Виждаш ли някого?

Хю кимна и прошепна в отговор:

— Виждам Кийли, вие не я ли виждате?

Устните на Ричард трепнаха.

— Имам предвид, освен Кийли.

Хю поклати глава.

Ричард се обърна към Одо.

— Виждаш ли някъде майка й?

— Разбира се, че не — отвърна Одо. — Аз не съм посветен. Само посветените могат да надникнат зад хоризонта.

— Значи вярваш, че Кийли вижда майка си? — попита Ричард.

— Да.

— Но защо?

— Вие в нищо ли не вярвате? — попита Хю.

— Същото е като причастието в църквата, когато свещеникът превръща хляба и виното в Христовата плът и кръв — обясни Одо.

Ричард кимна и отново се обърна към годеницата си, която бе коленичила пред три дървета и говореше с някого. Неочаквано Ричард зърна с ъгълчето на окото си някаква тъмна фигура, която тичаше към Кийли. Той тъкмо се канеше да се втурне напред, за да спре натрапника, но в последния момент разпозна силуета и спря смутен.

— Прости ми, Мегън — извика херцогът, втурвайки се в магическия кръг. — Обичам те повече от живота си.

Кийли се извърна светкавично и извика:

— Забранено е да се влиза в магическия кръг.

Твърде късно.

В отчаяния си опит да се добере до отдавна изгубената си любима херцогът бе престъпил невидимия магически кръг. Кийли понечи отново да се обърне, но духът на Мегън бе изчезнал.

— Мамо, върни се! — извика Кийли и се строполи на земята. Отчаяното ѝ хлипане проряза нощната тишина.

Ричард се спусна през моравата към нея. Той коленичи в тревата до нея и я притисна в обятията си, за да я утеши.

— Всичко ще се оправи, скъпа. Обещавам ти, ще оправя всичко. Престани да плачеш.

— Видях Мегън — като в транс мърмореше херцогът. — Тя ми се усмихна. Кийли, тя ми прощава.

Кийли се обърна към херцога. Гласът ѝ трепереше от презрение.

— Майка ми може и да ви е простила, Ваша Светлост, но аз никога няма да ви простя. Заради вас отново я изгубих.

Хлипайки безутешно, тя притисна лице към гърдите на графа.

— Да ми прости Бог, но мразя този човек.

Херцогът протегна ръка към нея, но след това отново я отпусна. В теменуженосините му очи се появиха сълзи. За пръв път поглеждаше отвъд собствените си желания и интереси и си даваше сметка за истинското положение на дъщеря си. Виждайки я хлипаща на гърдите на графа, той осъзна какво ѝ бе причинил. Бе съсипал живота на жената, която обичаше, и живота на единственото ѝ дете. Най-вече живота на нейното дете. Първородната му дъщеря, плодът на неговата голяма любов, осемнадесет години е трябвало да живее с позора на извънбрачния си произход. Докато той бе танцувал, гулял и флиртувал в двора на Тюдорите, дъщеря му е трябвало да търпи обиди и унижения от всеки срещнат. А сега — себичен, какъвто винаги е бил

— я бе лишил от възможността да остане за малко с майка си, която я бе обичала безрезервно от мига на нейното зачеване. Как би могъл вече да помоли Кийли за доверие и прошка?

По знак на графа Одо и Хю помогнаха на херцога да се изправи. Тримата се отдалечиха към Талбот Хаус, но гласовете им се чуваха още дълго.

— Елате, Ваша Светлост — чуваше се Одо. — Утре сутрин всичко ще изглежда по-добре.

— Разбираемо е, че малката е развълнувана — добави Хю. — Тя не знае какво говори.

— Хю по изключение е прав — даде право на брат си Одо. — Кийли не може да мрази никого. Нито дори и онази свиня Мадок. Когато утре се събуди и види слънцето да изгрява, ще забрави всичко.

— Ами ако вали? — вметна Хю.

— Безмозъчен идиот — отвърна Одо и плесна брат си по тила.

— Ами да, утре може да бъде облачно.

Ричард вдигна Кийли на ръце и я понесе през моравата към дома си. Събудени от шума навън, много от хората му стояха по нощници из коридорите и го гледаха слисани да прекосява фоайето. Дженингс — също по нощница — последва графа нагоре по стълбището. Пред спалнята на графа Дженингс се втурна покрай него, за да отвори вратата.

— Мога ли да направя нещо за вас или за дамата? — попита той.

— Погрижете се да не бъдем обезпокоявани.

— Да, Ваша Светлост.

Вратата се хлопна след графа. Ричард внимателно остави Кийли на леглото и легна до нея, за да я вземе в обятията си и да започне нежно да гали гърба ѝ. Безутешното ѝ хлипане късаше сърцето му, но той не знаеше как да я утеши. Досега бе виждал сълзи само в очите на жени, които по този начин искаха да подчертаят красотата си и да спечелят сърцето му.

— Мегън ми липсва ужасно — хлипаше Кийли.

— Каза, че Самуийн щял да трае три дни — напомни ѝ Ричард. — Не можеш ли утре да опиташ пак? Обещавам ти да държа всеки натрапник далеч от твоя кръг.

Тя бе толкова слисана от това предложение, че съвсем забрави да плаче. Погледна го с големите си, мокри от сълзи очи.

— Ще направиш ли това за мен?

— Скъпа, ще направя всичко, което пожелаеш — обеща той.

Кийли докосна бузата му. Устните ѝ трепереха и на Ричард му се стори, че видя далечния отблясък на плаха усмивка.

— Обещай ми да простиш на баща си.

Усмивката изчезна от лицето на Кийли.

— Аз нямам баща.

— Напротив, имаш — възрази Ричард. — Талбот много те обича. Видях го в очите му.

— Искаш от мен прекалено много — отвърна Кийли, избягвайки настойчивия му поглед. — Никога няма да мога да му простя. Нито за тази нощ, нито за всички онези безкрайни нощи през последните осемнадесет години от живота ми.

— Чуй ме. — Ричард я улови за брадичката и внимателно извърна лицето ѝ към себе си. Когато Кийли вдигна поглед и го погледна в очите, той продължи. — Ти имаш меко сърце, съкровище мое. Ако отблъснеш обичта на баща си, ще нараниш себе си толкова, колкото и него.

Ричард се наведе над лицето ѝ и устните му докоснаха нейните. Това бе дълга, интимна и изцеляваща целувка. Болката, страхът и копнежът ѝ да бъде обичана я правеха чувствителна за всяка нежност. Дланите му галеха тялото ѝ, докато езикът му изследваше устата ѝ.

Кийли пое дъха му и сякаш в гърдите ѝ нахлуха хиляди лекокрили пеперуди. Нямаше ни най-малка представа, че го желае. Бе я омагьосал с мъжествеността, физическата близост и нежните си ласки. Кийли се отдаде на мига. Ричард разголи гърдите ѝ и няколко мига само ги гледаше с възхитен поглед.

Накрая се наведе и започна да ги целува. Когато засмука зърната им, Кийли почувства да я заливат горещите вълни на страстта.

Тя му се отдаде изцяло, притисна се към гърдите му и простена дълбоко:

— Целувай ме.

Ричард се овладя със сетни сили, закопча ризата ѝ и нежно я целуна по устните.

Кийли отвори очи и го погледна съвсем замаяно.

— Чаках вече толкова дълго и няма да те взема, преди да си станала моя жена — обясни ѝ Ричард и се усмихна при вида на

разочарованото ѝ изражение. — Приеми това като най-големия комплимент, който съм правил на някоя жена. Освен това придворните на Елизабет подробно ще изследват леглото ни след първата брачна нощ, за да разберат дали си била девствена. Нали не искаш после да те одумват?

Кийли се изчерви. След това внезапно вдигна глава, сякаш бе чула нещо. Ричард понечи да каже нещо, но тя сложи показалец на устните си.

Отскубна се от него, скочи от леглото и се втурна към прозореца, където падна на колене.

— Вали! Огънят е изгаснал.

Ричард се завтече към нея, вдигна я на ръце и я отнесе обратно на леглото.

— Догодина отново ще можеш да говориш с майка си — утеши я той. — Обещавам ти да направя покрив, така че огънят да не може да изгасне.

Двамата отново бяха напълно облечени. Ричард я притискаше в обятията си и ѝ нашепваше любовни думи. Дишането ѝ ставаше все по-спокойно и равномерно, докато накрая Ричард разбра, че е заспала. Едва тогава той затвори очи и си позволи да я последва в царството на сънищата, макар и не в това на мечтите.

Кийли стоеше в една малка, осветена от свещи, стаичка на кралския параклис в Хемптън Корт. Херцогът и госпожа Даун бяха при нея, но тя почти не ги забелязваше. Момичето замаяно гледаше отсрещната стена и гадаеше какво ли я чака през следващите четиридесет години.

След минути херцогът щеше да я поведе към олтара, където я очакваше Ричард Девъро. Кийли не разбираше защо графът така и не се отказа от тази женитба. В края на краищата тя беше една абсолютно неизвестна личност от обшитите с мъгли уелски планини и никога нямаше да успее да се нагоди към плашещото я английско общество. Бъдещият ѝ съпруг се славеше като елегантен придворен, майстор на политическите интриги и любимец на кралицата. Ако съпругата му навредеше на името му, той без съмнение щеше да започне да я презира. А как би могла Кийли да живее с презрението на съпруга си? Дали не бе обречена завинаги да си остане чужденка? О, защо в безкрайния божи свят нямаше и едно местенце за нея?

Въпреки тези грижи бъдещата графиня изглеждаше спокойна. Докато стоеше в очакване на момента, в който херцогът трябваше да я отведе пред олтара, и безизразно се вираше в стената отсреща, Кийли изглеждаше красива като кралица. Приличаше на приказна принцеса в украсената си със стотици перли сватбена рокля от кремав сатен. Тесният корсаж имаше дълбоко квадратно деколте, откриващо пленителна гледка към шията и гърдите ѝ.

Но дотук свършваше всяка прилика с английска дама и дивата страна от природата на Кийли взимаше връх. Въпреки всички протести на графинята Кийли бе отказала да сплете косата си, така че сега катранено черната грива падаше свободно чак до кръста ѝ по езически обичай. Противно на английската традиция, невестата не носеше було. Затова пък медальонът с изображение на дракон предизвикателно блестеше на гърдите ѝ. Единственото друго цветно петно бе годежният ѝ пръстен, който сега носеше на дясната ръка.

След дълги душевни терзания Кийли се бе примирила с онова, което беше и не желаше нито да крие, нито да се срамува от произхода си.

Както бе прието, Кийли носеше букет от нежни портокалови цветове, които символизираха невинността и девствеността ѝ. Същевременно това бе нещо като заклинание за плодовитост, тъй като портокаловото дърво дава плодове още по време на цъфтежа си.

— Ще видя докъде са стигнали — наруши напрегнатото мълчание госпожа Даун. Миг по-късно вратата хлопна след нея.

Кийли усещаше присъствието на херцога почти физически, но отказваше да го погледне. След бурната нощ в градината на графа тя не бе разменила с баща си нито дума.

— Съжалявам, че ти причиних толкова мъка — промълви херцогът с дрезгав от вълнение глас. — Не мога да те упрекна за това, че ме мразиш, но трябва да знаеш, че те обичам с цялото си сърце.

Кийли само кимна безизразно, без да откъсва поглед от стената, но разбра колко прав е бил графът. Чувстваше се така сломена както — съдейки по гласа му — се чувстваше и баща ѝ. Как би могла да му прости? От друга страна — как можеше да не му прости?

Вратата се отвори.

— Младоженецът очаква невестата си — рече госпожа Даун.

Без да разменят нито дума повече, херцогът и Кийли застанаха в дъното на параклиса. Херцогът протегна ръка, за да поведе дъщеря си към олтара, но Кийли се поколеба.

— Случилото се е погребано в миналото. Всичко стана неволно — прошепна Кийли и вдигна пълните си със сълзи очи към херцога. — Прости ми ужасните неща, които ти наговорих. Обичам те, татко.

— Аз също, дете мое — промърмори Робърт Талбот и я взе в обятията си. Баща и дъщеря се прегърнаха така, сякаш не искаха да се разделят никога повече, след като най-сетне се бяха намерили.

Графиня Чешир се усмихна на тази покъртителна гледка и изтри една сълза. Зад нея се разнесе нетърпеливо шушукане. Гостите, изглежда, не разбираха какво спираше тази изникнала Бог знае откъде булка да се втурне към олтара и да се омъжи за първия граф на Англия.

Госпожа Даун отново се обърна и видя Ричард да наднича през рамо, за да разбере къде се бави невестата му. Графинята не можа да не

се усмихне при вида на разбилия толкова женски сърца младеж, който сега се боеше да не бъде зарязан пред олтара.

Въпреки множеството знатни особи и тържествената атмосфера госпожа Даун направи фуния с длани и извика с все сила:

— Търпение, Девъро! Лъдлоу и дъщеря му се сбогуват!

Ричард не обръщаше никакво внимание на придворните — било то приятели или врагове — които се забавляваха за негова сметка. Видял годеницата му да се прегръща с баща си, той само кимна на графинята и се върна на мястото си пред олтара.

Най-сетне херцогът пусна дъщеря си, усмихна ѝ се окуражително и я поведе към олтара.

Кийли виждаше за пръв път пищния кралски параклис. Хиляди свещи хвърляха върху стените фантастични сенки. Небесносиният купол бе обсипан със златни звезди, които символизираха божие царство.

Кийли се обърна с лице към морето втренчени в нея очи.

— Не мога, татко — прошепна тя. При вида на безчислените бъдещи врагове я обзе паника.

Херцогът нежно стисна ръката ѝ.

— Ти струваш много повече и си много по-достойна от тях — отвърна той и пристъпи към олтара. Кийли нямаше друг избор, освен да го последва.

В края на пътеката между скамейките за богомолци се намираше олтарът с махагонови врати, през които двамата с Ричард трябваше да влязат, преди да коленичат пред Кентърбърийския архиепископ. Олтарът бе украсен с цветя — букети от чудесните челебитки, които тя толкова бе обикнала.

Без да обръща внимание на любопитните погледи на придворните, Кийли се втренчи в невероятно красивия мъж, който я очакваше пред олтара. Елегантно облечен в тъмнозелени одежди, графът отново изглеждаше като някой оживял езически Бог. Този Бог сега ѝ се усмихваше, а смарагдено зелените му очи ѝ обещаваха да я обичат. Това ѝ вдъхна кураж да застане до него пред олтара.

Кийли целуна баща си по двете бузи. След това се обърна към графа, усмихна му се и пхна ръка в неговата.

Чу хихикането на придворните от първите редове. Дори Кентърбърийският архиепископ не можа да сдържи усмивката си.

Ричард се ухили широко.

— Боя се, че е прието бащата да предава булката на младоженеца.

— О! — Кийли пламна от смущение. Без да се замисля много, тя се опита да издърпа длан, за да започне отначало.

— Остави това — отказа да пусне дланта ѝ Ричард. — Сега най-после си моя и никога повече няма да те пусна да ми избягаш.

За най-голяма радост на Кийли ритуалът не трая повече от тридесет минути. В паметта ѝ завинаги остана мига, в който Ричард надяна златната брачна хапка на пръста ѝ и обеща с треперещ глас:

— Pour tous jours. Завинаги, съкровище.

— Готова ли си да започнеш своя нов живот? — тихо я попита той, преди да се обърнат, за да бъдат представени на двора на Тюдорите като мъж и жена.

Кийли кимна със сериозно изражение.

— И не смей да твърдиш, че не съм те предупредила.

Любовта караше очите му да блестят, докато отвръщаше с усмивка:

— Обещавам да не го правя.

— Добре дошла в двора ми, лейди Девъро. — Кралица Елизабет пристъпи напред, за да ги поздрави. — Заклевате ли се да бъдете любяща, вярна и покорна съпруга на скъпия ми Мидас?

Кийли направи реверанс и отвърна:

— Небето е свидетел на клетвата ми за вярност и обич. — Хвърляйки бегъл поглед към съпруга си, тя добави: — Що се отнася до покорството, ще положа всички усилия.

Кийли погледна към букета от портокалови цветове. От мига, в който стана съпруга на Ричард, тя се бе простила с привилегиите на моминството. Без да се замисли, Кийли подаде букета си на кралицата.

— Много благодаря, дете — искрено трогната рече Елизабет. Само младоженците чуха как кралицата додаде с болка: — Може би това е единственият булчински букет, който някога ще държа в ръцете си. — Без нито дума повече кралицата се обърна и поведе сватбеното шествие.

В голямата зала на Хемптън Корт Кийли седеше между съпруга си и баща си. Госпожа Даун седеше отляво на херцога, а отдясно на Ричард — кралицата. На отсрещната страна на масата до Нейно Величество бяха заели място Кентърбърийският архиепископ, Луиз Девъро и чичо Хол. За свое най-голямо разочарование Кийли видя на една съседна маса Моргана и Уилис Смит заедно с Хенри, на когото изглежда му бе абсолютно все едно къде ще седи.

Както повеляваше традицията, Ричард даде на съпругата си да яде дюля, символ на женската плодовитост. Кийли изяде плода за най-голяма радост на придворните, които бяха започнали да пият усилено още с влизането в залата и сега избухнаха в шумни аплодисменти. Кийли не можа да не се запита какво означаваше блясъкът в очите на съпруга ѝ. Дали Ричард нямаше търпение да създаде наследник и час по-скоро да замине за Ирландия?

Слугите носеха блюдо след блюдо. Кийли не можеше да се начуди — никога не бе виждала подобно изобилие. Отначало сервираха всевъзможни рибни блюда, включително съомга във винен сос и миди от онези, с които търгуваше графът. След това дойде ред на печения фазан и различни месни блюда. Имаше задушено говеждо, печен на шиш дивеч и свинско печено, полято с греяно вино. Накрая бе сервирано сирене от Чешир, плодов сладкиш, пудинг с розово сладко и печени ядки. Но кулминацията дойде с брачната торта, изобразяваща два лебеда, чиито шии бяха сплетени във формата на сърце.

— Никъде не виждам Одо и Хю — прошепна Кийли на ухото на съпруга си.

— Братовчедите ти са в дъното на залата — отвърна Ричард.

— Кой ги е настанил там? — Кийли му хвърли гневен поглед.

— Искаха да бъдат до Мей и Джун. — Ричард я целуна по устните и прошепна предупредително: — Бъди предпазлива, съкровище. Какво ще правиш, ако хубавото ти лице замръзне в някоя грозна гримаса?

— Много просто, ще престана да се оглеждам — отвърна Кийли и добави, подсмивайки се: — Въпросът е какво ще правиш ти?

— Много просто — парира Ричард с познатата ѝ вежлива извителност: — Ще гася свещите, преди да ти се нахвърля.

Кийли се задъха и пламна от срам и гняв. Никой мъж не ѝ бе говорил така.

Ричард съжали за прекалено хапливата забележка. Той я притегли към себе си и я целуна по бузата.

— Беше само шега. Сега обаче здравата се опарих, докато те целувах.

Кийли се усмихна отново.

Докато придворните омиаха всичко пред себе си, музикантите обикаляха из залата и забавляваха гостите със своите гайди, флейти и лютни. След обяда започнаха танците.

Ричард гордо поведе съпругата си през залата, за да я представи на придворните.

Всички тези непознати имена и лица объркаха Кийли, а вниманието, с което я обкръжаваха всички, я правеше недоверчива. Мъжете се тълпяха около нея, а преценяващите им погледи я канеха на тайни срещи. Жените, най-вече младите, се усмихваха вежливо, но погледите им говореха красноречиво за завистта, която изпитваха.

— Съкровище, искаш ли да танцуваме? — попита Ричард, останал за миг насаме с младата си съпруга.

Кийли замръзна. Тя не можеше да танцува, но по-скоро би си глътнала езика, отколкото да си признае този позор.

— Вече ми се вие свят от виното — излъга тя. — Имаш ли нещо против да поседна.

— Разбира се, че не, скъпа. Но аз дължа един танц на кралицата. Ела, ще те отведе при госпожа Даун.

Докато прекосяваха залата, двамата минаха покрай групичка шушукащи си млади дами, сред които Моргана, Сара и Джейн. Кийли потръпна, долавяйки няколко разменени реплики.

— Тя е извънбрачна дъщеря на баща ми — обяви на висок глас Моргана.

— Защо му е притрябвало на Базилдън да се жени за копеле? — попита госпожица Сара. — Би могъл да има всяка жена в Англия.

— Защото е необикновено красива — отвърна госпожа Джейн, подлагайки на критичен оглед своята съперница.

— Всяка от нас би му допаднала много повече — забеляза Моргана. — С номерата си на уличница това копеле го оплете така умело, че баща ми ги спипа заедно. Той принуди графа да се ожени против волята си.

Ричард спря и тъкмо се канеше да се обърне, когато Кийли докосна ръката му и го погледна умоляващо.

— Денят беше чудесен — отчаяно рече тя. — Моля те, не го разваляй, отдавайки незаслужено внимание на тези лъжи. Те са пълни с неприкрита злоба. Моргана мисли, че съм ѝ взела всичко, което ѝ се е полагало. Може би на нейно място и аз щях да се чувствам по същия начин.

Ричард кимна с разбиране.

— Ти си светица, която не може да каже лошо за никого.

— Напротив, вечерта на Самуийн нараних баща си с много жестоки думи.

— Тогава не беше на себе си — напомни ѝ Ричард.

— Моргана също не е на себе си — отвърна тя.

Докато Ричард танцуваше с кралицата, Кийли се присъедини към майка му и госпожа Даун, но мислите ѝ неизменно се въртяха около графа. Наблюдавайки го как танцува, тя копнееше да може да бъде негова партньорка. Сега ѝ се бе удало да скрие неумението си да танцува, но какви извинения щеше да измисля занапред?

Ричард се върна при Кийли и под предлог да я представи на някого, я поведе към другия край на залата. Докато минаваха покрай някаква врата, той дръпна съпругата си в коридора и ѝ заповяда:

— А сега, госпожо, бегом.

Докато тичаха колкото сили имаха из лабиринта от коридори, Кийли попита:

— Защо бягаме?

— Тези пияни свине искаха да ни съблекат голи — отвърна Ричард, без да спира. — А аз не бих желал даделя с никой мъж удоволствието да те видя гола.

При тези думи Кийли ускори бяг. Ричард се подсмихна. Никога не би повярвал, че една езичница може да бъде толкова срамежлива.

Щом се добраха до покоите си, Ричард затръшна вратата и я залости. Бяха в безопасност само секунди преди по вратата да се разнесат удари. До тях долетяха ревовете на разпалени мъже и пияният кикот на не по-малко безсрамни жени.

— Девъро, ти ни измами! — изрева Уилис Смит.

— Изчезвайте! — извика Ричард. — Иначе ще докарам всеки един от вас до просешка тояга.

Когато виковете и смеховете постепенно заглъхнаха в далечината, Ричард се обърна към съпругата си. Кийли свенливо сведе поглед.

„Красивата ми жена се страхува от онова, което предстои — даде си сметка той. Досега бе имал работа само с опитни в любовта и готови на всичко жени. Как щеше да накара Кийли да се отпусне и да се наслади на онова, което ги очакваше? След миг вече знаеше.“

Той разкопча колана си и го остави да се свлече на пода.

Кийли не смееше да вдигне поглед, но — както издаваше руменината по страните ѝ — разбираше какво прави той.

Ричард се усмихна. Сега смъкна ризата си и я хвърли пред краката на Кийли.

Тя изпита желание да потъне в земята. Свещени камъни! Какво трябваше да стори? Тя затвори очи, за да не трябва да гледа онова, което бе на ред — панталонът.

— Виж ме, съкровище. — Гласът му бе нежен като милувка.

Кийли бавно вдигна поглед от ботушите нагоре по мускулестите му бедра, които ясно личаха под панталоните, към голата гръд. Сега тя избухна в смях.

Прочутият граф Базилдън стоеше пред нея гол до кръста и караше мускулите си да играят. Ричард се ухили широко и протегна ръце към нея.

Кийли се приближи. Попадна право в обятията му и се притисна към мускулестото тяло на мъжа си. Последното, което видя, преди устните му да погальт нейните, бе неотразимата му усмивка.

Ричард я целуна бавно и сладострастно. Знаеше, че не трябва да бърза, за да накара жена си да го последва доброволно по пътеките на любовта. Само тогава щеше да почувства истинска наслада и удовлетворение.

— Хубава моя женичке — прошепна той, след като я пусна, и почти свенливо погали копринената ѝ буза.

— Можеш ли да докоснеш носа си с език, както твърдеше? — попита Кийли.

— Това беше лъжа — призна Ричард без дори следа от срам.

— Защо го каза?

Ричард повдигна едната си вежда.

— Разбира се, за да те впечатля.

Кийли се засмя подигравателно. Теменуженосините ѝ очи блестяха като аметисти.

— Бях много впечатлена, но искреността ти ме впечатлява още повече.

— Хубаво е, че добрите черти на характера ми не ти убягват, съкровище — отвърна Ричард с тържествена сериозност, но блясъкът на очите му го издаваше. Искаше да увлече нервната си съпруга в лековат разговор, за да не я плаши ненужно. — Ако се обърнеш, ще изиграя ролята на твоя камериерка.

Ричард изпълни задачата си за секунди с умението на мъж, който през живота си бе съблякъл стотици жени. Целият му опит обаче бе безполезен с неговата невинна булка. Той нежно прокара пръст по гърба на Кийли и я погали по шията.

Тя изтръпна. Свещени камъни! Чувстваше едновременно студ и жег. Как бе възможно?

— Трепериш ли, съкровище? — попита Ричард и нежно я обърна, за да види лицето ѝ. — Да разпаля ли огъня?

Кийли срамежливо дръпна нагоре корсажа на сватбената си рокля и се взря в смарагдено зелените очи на съпруга си.

— Нищо ми няма — едва чуто промълви тя.

В този миг Ричард осъзна цялата дълбочина на чувствата, които изпитваше към нея.

— Можеш да се преоблечеш зад паравана хей там — посочи с ръка той към другия край на стаята.

Кийли се спусна към спасителния параван. Тя се измъкна от сватбената си рокля и грижливо я сгъна на един стол. След това съблече бельото и нахлузи ушитата специално за тази нощ нощница.

„Свещени камъни! — ужаси се Кийли, когато се огледа. Проклетата нощница беше прозрачна! Спокойно можеше да си остане гола.“ Тя нерешително остана зад паравана.

— Може би трябваше да извикаме Мей и Джун — рече накрая Кийли, за да спечели време.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не — припряно отвърна тя.

Ричард се подсмихна.

— Боя се да не измачкам сватбената рокля — поправи се Кийли.

— Да не би да възнамеряваш утре сутринта да я облечеш отново?
— попита Ричард и едва сдържа смеха си.

— Не, но един ден дъщеря ни би могла... — Осъзнавайки колко нелепо звучеше това, Кийли замълча.

Сега Ричард я подразни:

— Да нямаш някой малък дефект, за който не бива да зная?

— Не — отвърна тя, но все още се бавеше да излезе.

— Страх ли те е? — предизвика я Ричард. Може би това щеше да окаже желания ефект.

Кийли излезе иззад паравана. Прекалено много се срамуваше, за да вдигне поглед, но нежната руменина по страните я издаваше.

Ричард вторачено гледаше съпругата си, а смарагденозелените му очи пламтяха от желание. Красотата ѝ го накара да се задъха, а по вените му се разляха горещите сокове на възбудата. Стройна и слаба, Кийли изглеждаше дори по-красива, отколкото си я бе представял.

Ричард с възхищение плъзна поглед по слабите ѝ бедра, заоблен ханш и пленителни гърди, сияещи като седеф изпод ефирната нощница. Мили боже! Всичко това, което виждаше, бе негово. След няколко мига щеше да държи прекрасната си съпруга в обятията си, щеше да завладее невероятното ѝ тяло и — както се надяваше — душата ѝ. Пламтящите ѝ бузи му напомняха, че трябва да е много внимателен при посвещаването ѝ в тайните на брака.

— Да не си изпуснала нещо? — без да мига, попита Ричард.

Кийли подскочи. При гледката, която се разкри пред нея, ѝ се зави свят. Ричард носеше смарагденозелен халат. Докато се бе преобличала зад паравана, той също се бе съблякъл, а това я изненада. Кийли знаеше, че под халата той е гол — не ѝ бяха необходими магически способности, за да отгатне това.

Ричард си даде вид, че не забелязва колко очаровано го гледаше Кийли. Той преглътна усмивката си и запали благовонните треви в стъкленницата, която стоеше на нощната масичка. Стаята се изпълни с опияняващия мирис на жасмин. Сега той наля една чаша с вино и седна на леглото.

Погледна към Кийли, потупа с ръка леглото до себе си и я извика да седне до него.

— Да пием от една чаша.

Поканата му я изтръгна от вцепенението, но реакцията ѝ не бе такава, каквато той очакваше.

— Има нужда от още нещо — обясни тя и се запъти към другия край на стаята.

Там порови из нещата си, докато намери онова, което търсеше — два изсушени корена със стъбълцата. После се обърна, преглътна нервно и се запъти към леглото така, сякаш отиваше на ешафода.

— Това е драконово биле — обясни тя и вдигна за малко едното от коренчетата, преди да го пхне под възглавницата. След това се изчерви и добави: — Помага за зачеване.

Ричард веднага омекна. Кимна сериозно.

— А другото?

— Бял равнец — обясни тя и пхна коренчето във вазата, за да изгори с жасмина. — Носи щастие на съпрузите.

Сега Ричард се усмихна, но Кийли не забеляза това, тъй като се бе обърнала и търсеше с поглед нещо, което да ѝ даде претекст да не седне до съпруга си на леглото.

Ричард бе наясно, че тя се опитваше да спечели време. Смарагдено зелените му очи блестяха развеселени.

— Погледни ме, съкровище — подкани я той с дълбок глас. Кийли се обърна бавно. Ричард не откъсваше очи от нейните, но тя не можеше да прочете чувствата му.

— Сега ще седнеш ли до мен?

Кийли седна с нервна усмивка на ръба на леглото и заби поглед в стената. Седеше толкова неподвижно, сякаш се бе вкаменена.

Ричард улови нежно брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. Търпеливо изчака, докато тя събра смелост да откъсне поглед от адамовата му ябълка и да го погледне в очите.

— Кийли, аз съм мъжът, който ти обеща никога да не те наранява — обясни ѝ той. — Съгласих се публично да коленича пред теб и да ти направя предложение за женитба пред цяла зала, жадни за зрелища, слуги. Защо те е страх от мен?

— Не, не ме е страх — опита се да му обясни Кийли. — Не е това.

Ричард я прегърна през раменете и я притисна до гърдите си.

— Била ли си някога с мъж?

— Да.

Ричард смръщи чело. Не бе очаквал подобен отговор.

— С кого? — пожела да узнае той.

— С Одо и Хю. И, разбира се, с Рис.

Ричард си отдъхна.

— И...

— С кого друг?

— Сърдиш ли ми се? — попита Кийли с разширени от уплаха очи.

— Не отговаряй на въпросите ми с въпроси — строго я смъмри той. — Ясно ли ти е какво ще правим тази вечер?

Кийли кимна. От все сърце желаше да не узнае никога онова, което ѝ готвеше съдбата.

— Тогава ми кажи, съкровище.

Тя го погледна изненадано и попита:

— Не знаеш ли какво е то?

Ричард едва не избухна в смях.

— Разбира се, че зная — усмихнато отвърна той. — Искях само да разбера дали ти имаш представа.

— Ще ми се нахвърлиш — с неприкрита паника в гласа изтърси Кийли, — както каза днес на масата.

Този път Ричард не изпита ни най-малко желание да се засмее. Съпругата му се боеше от него и той искаше да я успокои. Трябваше да я накара да се наслади на първата си брачна нощ. Защото събитията от тази нощ щяха да сложат отпечатък върху целия ѝ живот с месеци и дори години напред.

— Не биваше да го казвам — извини се той. — Дебелашкото ми чувство за хумор отново ме подведе, скъпа. Мъжете и жените се любят. Те сливат телата, сърцата и душите си. — Потърси сравнение, което тя би разбрала. — Кое усещане обичаш най-много? — попита той.

Кийли се замисли за миг, преди да му хвърли смутен поглед и да отговори с пленителна усмивка.

— Обичам да усещам росната трева между пръстите си, топлите слънчеви лъчи по раменете си и летният бриз да гали лицето ми.

Ричард се усмихна. Не познаваше друга жена, която би му отговорила по този начин.

— Когато хората се любят, това е също толкова и дори по-хубаво — обеща ѝ той.

Последните му думи видимо събудиха интереса ѝ. Тя наклони глава.

— Наистина ли?

Ричард кимна, любопитството ѝ бе очевидно. Той стана, погледна я и протегна ръка към нея, сякаш искаше да я покани на танц.

Погледът на Кийли се плъзна от смарагдено зелените му очи към протегнатата длан. Когато тя отново вдигна очи, Ричард разбра, че недоверието ѝ отново бе взело връх. Тя хапеше устни с малките си бели зъбчета нервен тик, който той отдавна бе забелязал и който намираще за неописуемо привлекателен.

— Ще спра веднага, когато пожелаеш — обеща Ричард. — Вярваш ли ми?

Без да съзнава съблазнителността на жеста си, Кийли прокара език по пресъхналите си от възбуждение устни. Сега отново сведе поглед, впери очи в протегнатата мъжка длан и... най-сетне я пое.

Както стояха и се гледаха, Ричард свали презрамките на нощницата, която се свлече в краката ѝ. Сега Кийли не носеше нищо друго, освен пръскащия искри медальон. Приличаше на езическа принцеса.

Тя пламна от срам и наведе глава.

Вместо да я притисне към себе си, Ричард повдигна брадичката ѝ.

— Искам да се насладя на гордата ти хубост.

Кийли знаеше какво иска да каже той. Тя вдигна глава като лъчезарна езическа кралица и изправи рамене, което още повече подчерта съвършените ѝ рамене.

Ричард я поглъщаше с очи. Погледът му се плъзна от прекрасното лице към гърдите, тънката талия и тесния, но въпреки това по женски заоблен ханш, по стройните ѝ бедра, чак до нежните пръсти на краката.

Когато очите им отново се срещнаха, той попита:

— Усещаш ли вече сгряващото слънце?

При тези думи Кийли се засмя.

Без да откъсва очи от нея, Ричард започна да развързва колана на халата си.

— Спри — ужасена извика Кийли.

Едва бе произнесла тази дума, и Ричард спря.

— Исках да остана пред теб също толкова гол, колкото си и ти, съкровище — поласка я той. — Искам да те накарам да ми се възхищаваш.

Кийли мълча дълго, след това кимна.

Ричард остави халатът да се свлече и гордо остана пред нея в цялата си мъжка прелест. За нещастие Кийли отказваше да погледне по-надолу от лицето и врата му.

Устните на Ричард трепнаха, но той се овладя и умолително рече: — Погледни тялото ми, Кийли, моля те!

Кийли бавно плъзна поглед от широките му рамене към великолепните, покрити с дебел килим от бакъреночервени косми, гърди. Тя предпазливо продължи да сваля поглед все по-надолу към хълбоците, но при вида на гордо набъбващата под погледа ѝ мъжка гордост на Ричард зяпна от изумление.

— Може ли да те докосна, скъпа? — нежно попита той.

Кийли вдигна очи. В продължение на един ужасно дълъг миг Ричард мислеше, че страхът ѝ отново ще вземе връх над очевидното любопитство. След това обаче тя кимна.

Ричард пристъпи по-близо. С едната си ръка докосна нежната ѝ буза, а след това прокара пръсти по стройната ѝ шия към раменете.

Където минеха пръстите му, кожата ѝ пламваше като от пожар. Кийли затвори очи и прошепна:

— Мога да усетя топлината на слънцето.

Ричард се усмихна. Не искаше да я изплаши, докосвайки я прекалено рано по гърдите, затова плъзна пръсти към хълбоците ѝ. Кийли въздъхна.

— Усещам летния бриз.

— Ако искаш да усетиш росата — страстно прошепна на ухото ѝ той, — трябва да те целуна.

Кийли отвори очи. След това кимна усмихнато.

Ричард нежно я взе в обятията си. Без да ѝ оставя време за размисъл, сля устните си с нейните в изгаряща целувка.

Кийли се притисна към него. За пръв път в живота си се опияняваше от допира със силно мъжко тяло. Харесваше ѝ.

Без предупреждение Ричард я вдигна на ръце и я сложи върху леглото. След това легна до нея и я притисна към себе си.

Опря лице до нейното и попита:

— Да спра ли?

— Още не — отвърна тя, без да отваря очи.

Ричард я целуна усмихнато. Целувката сякаш никога нямаше да свърши. Завладяна от страстта на съпруга си, Кийли отвърна на целувката му, и отново, и отново...

Ричард галеше устните ѝ, докато тя не ги отвори за него. Той вкуси от сладостта на устата ѝ и за негова изненада тя направи същото. Езиците им се докоснаха, отначало предпазливо, но след това все по-дръзко, за да се сплетат накрая в див танц, стар колкото света.

— Сега чувстваш ли сгряващото слънце? — попита Ричард, задъхвайки се.

— Да.

— Аз също.

Кийли простена. Думите му попаднаха в сърцето ѝ и разпалиха спящото там желание.

Ричард я обсипа с безброй леки като полъх от крилца на пеперуда целувки по слепоочията, клепачите, носа и шията. Държеше я толкова здраво, сякаш няма никога повече да я пусне. Накрая устните му отново потърсиха нейните и целувката им трая цяла вечност. Ричард галеше тялото ѝ от стройната шия, през нежно заоблените гърди до сочните бедра.

Усетил как трепери под дланите му, той прошепна:

— Това е летният бриз, скъпа.

Устните им отново се сляха в целувка, която заличи целия свят. През това време дланите им се галеха така нежно и леко, както летният бриз гали нагретите от слънцето скали над бушуващото море.

Сега Ричард засмука зърното на едната ѝ гърд. Кийли бе толкова възбудена, че не можеше да мисли трезво. Изгаряше от желание да се отдаде на съпруга си.

— Искам... искам — шепнеше тя. Бе прекалено невинна, за да знае какво желае. Но съпругът ѝ знаеше.

— Разтвори краката си — подкани я Ричард.

Кийли го послуша без колебание. Ричард я целуна и проникна с пръст в нея, без да изпуска лицето ѝ от поглед.

Очите на Кийли се разшириха от ужас и тя отвори уста, за да го спре, но той бе по-бърз. Устните му се сляха с нейните и я замаяха със сладострастие.

Когато реши, че съпругата му се е съвзела от първоначалния шок, той продължи.

— Отпусни се, любима — успокой я той. — Свикни с усещането. Ти си така приказно тясна. Искам да бъдеш готова да ме приемеш. Не чувстваш ли топлината на слънцето между бедрата си?

Без да дочака отговор, Ричард притисна лице между гърдите ѝ, след което започна да смуче зърната им и да ги масажира с пръсти.

Кийли се отпусна, отдаде се на ритъма му и задвижи в кръг хълбоците си. Позволи му да проникне по-дълбоко, заизвива се и застена от удоволствие. Хълбоците ѝ се движеха все по-бързо и по-бързо. И тогава престана да го усеща.

— Не — умоляващо простена тя и отвори очи.

Ричард коленичи между бедрата ѝ. Погали я с възбуждения си член по най-чувствителната част от тялото ѝ. При тази неподозирана наслада Кийли простена. Тя затвори очи и се отпусна обратно върху възглавниците.

— Погледни ме, любима — нареди ѝ Ричард, готов да проникне в нея.

Кийли отвори очи и го погледна с премрежен от наслада поглед.

— Болката ще е съвсем кратка — обеща Ричард. — Като облак, който закрива за миг слънцето и сгряващите му лъчи.

След това с един силен тласък проникна дълбоко в тръпнещото ѝ тяло. Кийли се вкопчи в него, след това извика от болка и изненада.

Но не го призова да спре.

Следващите няколко мига Ричард остана неподвижен. Искаше да ѝ даде време да свикне с усещането. След това започна да се движи — бавно и изкусително, подканяйки я да се движи с него.

Кийли обви бедра около неговите — невинността ѝ отстъпи място на прастари инстинкти. Започна да се движи в синхрон, отвърщайки на всеки негов тласък с бързо кръгообразно движение на хълбоците си.

Сега, съвсем неочаквано, в нея избухнаха хиляди слънца. Вълна след вълна я понесоха към рая и отвъд него.

Едва сега Ричард даде воля на желанието си. Той я държеше здраво в обятията си, стенеше, потръпваше от наслада и накрая се изля дълбоко в нея.

Дълго лежаха неподвижни един до друг, чуваше се само учестеното им дишане. Накрая Ричард се изтърколи на една страна, притегли я към себе си и нежно я целуна по челото. Преливащите му от обич очи не се откъсваха от удивеното ѝ лице. През теменуженосините очи можеше да надникне в душата ѝ.

Кийли погледна съпруга си и рече:

— Спри!

— Спри? — Ричард повдигна едната си вежда и учудено погледна любимата си.

Не можа повече да се сдържи. Избухна в смях, смя се толкова дълго и силно, че чак я тресеше.

— Ще обърнеш леглото — каза Кийли и на свой ред прихна. Ричард я притегли върху себе си и замилва изящния ѝ врат, опитвайки се отново да я целуне. За пръв път в живота си обаче графът трябваше да се признае за победен. Той се предаде на смеха, галеше гърба ѝ и се кикотеше, докато накрая вече едва си поемаше дъх.

Кийли склони глава върху бакъреночервените косми на гърдите му. Дълго слуша ритмичните удари на неговото сърце и накрая въздъхна доволно.

Ричард разгледа отблизо блестящия медальон на гърдите ѝ.

— Винаги ли носиш дракона?

— Никога няма да го сваля доброволно — отвърна Кийли.

— Изглежда, много си обичала майка си.

— Все още я обичам. Любовта е вечна. Тя не умира, когато обичаният човек си отиде от нас.

Ричард се почувства някак успокоен от тези думи.

— Време е за сън — каза той.

— Не съм уморена. — В тялото ѝ все още отзвучаваше ехото от преживяната възбуда. А и как би могло да бъде иначе след подобно изживяване!

— Имам един подарък за теб — каза Ричард.

— И аз за теб — с благ глас отвърна тя.

Без следа от срам Ричард стана и се отправи към другия край на стаята. Кийли остана в леглото още миг, възхищавайки се на съпруга си, на широките му рамене, мускулист гръб и стройни бедра.

Усетил погледа ѝ, той се извърна и намигна.

Кийли се изчерви и скочи от леглото, но след това ѝ хрумна, че е гола. Тя припряно посегна към халата на Ричард и се прикри с него. Чу мъжа си да се смее приглушено, заповяда му да спре и се затича към ъгъла, в който си беше оставила дрехите.

След това и двамата се върнаха в леглото. Кийли се настани на ръба, а Ричард вече се бе облегал на възглавниците и се бе завил до кръста.

Той ѝ подаде по-малкия от двата пакета, които лежаха на леглото пред него.

Кийли го отвори и зяпна от изумление. Върху синя кадифена възглавничка блестеше най-красивата брошка, която момичето някога бе виждало — златна кошничка, пълна с челебитки. Цветчетата бяха изработени от сапфири, аметисти и диаманти.

Срещнала тръпнещите му в очакване очи, Кийли рече:

— Но тази брошка е достойна за кралица.

Ричард се наведе напред и нежно я целуна по устните.

— Ти си моята кралица.

Вперила поглед в накита, Кийли изтри скришом появилите се в очите ѝ сълзи. Тя отново се запита какво ли щеше да стори графът, когато осъзнаеше, че се е оженил за неподходяща жена. Тя никога нямаше да намери мястото си в неговия свят, както и хората от този свят никога нямаше да я приемат такава, каквато беше. Свещени камъни, та тя дори не умееше да танцува!

— Отвори другия пакет — подкани я Ричард.

Кийли поклати глава и успя да се усмихне.

— Сега е ваш ред, господине. — Тя му подаде едно от двете си пакетчета и се извини: — Боя се, че няма да е толкова чудесен, колкото твоят подарък.

— Остави на мен да преценя — рече Ричард и отвори кутийката. Вътре имаше тежък златен пръстен с огромен червен карнеол.

— Както знаеш, карнеолът закриля притежателя си — обясни Кийли.

Ричард ѝ подаде пръстена и я накара да му го сложи на средния пръст на лявата му ръка.

— Благодаря, Кийли, ще го нося постоянно... *pour tous jours*.

— Завинаги — прошепна Кийли, докато му слагаше пръстена. В очите ѝ се появи дяволит блясък и тя добави: — Не можех да помоля

Негова Светлост за пари, защото тогава не си говорехме. Затова Одо и Хю нападнаха един благородник извън града. Надявам се, не ти пречи дето...

— Братовчедите ти са...

Кийли избухна в смях.

— Само се пошегувах.

— Подаръкът е чудесен, но още по-чудесни са твоите аметистови очи — обясни Ричард. — Знаеше ли, че аметистът е символ на добродетелта?

Кийли поклати глава.

— А какво символизират смарагдите? — попита тя.

— Смарагдите обещават постоянство.

Надявам се, помисли си тя, но не каза нито дума. Ричард ѝ подаде втория си подарък.

— Предвид необикновените ти религиозни убеждения, сметнах за необходимо да ти подаря това — подразни я той.

Кийли го погледна въпросително и отвори пакета.

— Книга?

— „Животът на светците“.

Тя не се разсмя, както очакваше Ричард, а мръщейки чело, пое книгата в ръце, без да я погледне. Спомни си за неразбираемите букви, които бе видяла преди време в кабинета му, и прехапа долната си устна. Съпругът ѝ вече знаеше, че е копеле, което не разполага с никакво наследство. Но какво щеше да каже, когато разбереше колко невежа бе тя?

— Има ли някакъв проблем, съкровище?

Кийли долови нотката на безпокойство в гласа му. Срамуваше се прекалено много, за да го погледне в очите. Вместо това бе вперила поглед в гърдите му.

— Господине, аз не мога да чета на никакъв друг език, освен на английски.

— Зная — преливащ от нежност отвърна Ричард. — Ако погледнеш по-добре книгата, скъпа, ще откриеш, че съм превел „Животът на светците“ на английски.

Кийли се усмихна с облекчение и погледна книгата почти благоговейно.

— Какъв прекрасен подарък. Никога не съм притежавала книга.

— Ще я прочетеш ли?

— Някой ден.

— Надявам се да е скоро.

— Предвид твоята липса на религиозни убеждения реших, че имаш нужда от нещо, което да укрепи вярата ти и да ти показва верния път — обясни Кийли и му подаде втория си подарък.

Ричард го разопакова. В първия миг той се втренчи слисано в това, което виждаше, за да избухне след това в звучен смях. После разгърна ритуалната роба и прекара пръсти по инициалите „Р. Д.“, които съпругата му бе избродирала със златна нишка.

— Ще я носиш ли? — попита тя.

Устните му трепнаха.

— Някоя нощ — обеща той.

— Надявам се да е скоро.

Ричард отново я притисна към себе си и погали тила ѝ.

— Трябва да си уморена, скъпа.

Кийли поклати глава, но все пак се облегна на гърдите му.

— Беше прав, когато каза, че трябва да простя на баща си — каза след малко тя. — Имам чувството, че от раменете ми е паднало тежко бреме.

— Той се чувства по същия начин, любима.

Той я бе нарекъл любима, но дали наистина я обичаше? Или това бе само една от онези изтъркани английски фрази, чието значение тя не разбираше.

— За какво мислиш? — попита Ричард, забелязвайки угрижения ѝ поглед.

Кийли се надигна и го погледна в очите.

— Щеше ли да спреш, ако те бях помолила? — попита тя.

Той престана да я гали, погледна я в очите и излъга:

— Да, съкровище. Желанието ти е закон за мен.

Кийли повдигна вежда и го дари с една от най-изкусителните си усмивки.

— А ако те накарам да започнеш отново?

Отговорът му беше бавна, неотразима усмивка. Ричард я обърна по гръб, а чувствените му устни потърсиха нейните. Час по-късно двамата заспаха изтощени.

Ричард се събуди в онзи магически час на деня малко преди изгрев-слънце, когато светът още спи. Не си направи труда да отвори очи, а се обърна към средата на леглото, където очакваше да открие топлото, нежно тяло на съпругата си. Но нея я нямаше. Графът отвори най-напред едното си око, а след това и другото. Къде, по дяволите, бе тя? Той седна в леглото и я видя.

Гола, загърната само в катранено черната си, стигаща до кръста й коса, Кийли стоеше до прозореца и гледаше навън. Опряла длан в стъклото, тя изглеждаше напълно обсебена от мислите си, а устните й помръдваха беззвучно.

Ричард се усмихна. Както всяка друга сутрин жена му посрещаше слънцето — беше му разказвала за това.

Ричард стана и се приближи бос до прозореца. Отдръпна черното було на копринената й грива и погали тила и гърба й. Тялото й потръпна отзивчиво.

Без престорена свенливост Кийли се облегна на стройното му мускуесто тяло. Той я обгърна със силните си ръце и погали прекрасните й гърди.

Тя се задъха.

Ричард я попита усмихнат:

— Какво виждаш?

— Виждам отвъд хоризонта. — Гласът й звучеше замечтано.

— Какво има зад хоризонта, любима моя?

Кийли се обърна, без да се освобождава от прегръдката на Ричард, обви ръце около врата му и го целуна по устните.

— Дъщеря ни Блайт вече е поела дългия си път към нас.

Ричард я погледна въпросително. Изобщо не разбираше за какво говори, но я познаваше достатъчно добре, за да знае, че по-нататъшните обяснения само щяха да го объркат още повече. Затова само кимна.

— Какво би искала да направим през този първи отегчителен ден от нашия брак? — попита той.

— Бракът ни трябва да започне с едно добро предзнаменование — сериозно отвърна тя. — Обичаят повелява да се върнем в имението Девъро. Ах, да, ще имаме нужда от една рибарска лодка за Мърлин. Тя трябва да дойде с нас.

— Защо? — попита Ричард и веднага съжали за въпроса си.

— Това е стар уелски обичай — обясни Кийли. — Когато невестата преведе коня си през дома на младоженеца, това носи щастие.

Ричард изпита желание да се разсмее на глас, но остана сериозен.

— Възнамеряваш да разхождаш Мърлин из Девъро Хаус?

Кийли кимна.

— Ама тя ще изцапа — забеляза Ричард.

— Мърлин е добре възпитано животно и не би й хрумнало да постъпи толкова неприлично — увери го Кийли. — А и това е изключително важно за щастието на брака ни.

Ричард бе твърдо против това, да пусне някакъв си проклет кон да се разхожда из дома му, но и не желаше да спори с жена си.

— Днес следобед е сватбата на лейди Чешир и баща ти — напомни й той. — Нямаме време да се връщаме в Девъро Хаус. Не бихме ли могли да отложим малко този обичай?

— Мисля, че става — неуверено рече тя.

Ричард отстъпи крачка назад и протегна ръка към нея.

— Да се връщаме в леглото — подкани я той.

Кийли плъзна поглед от смарагденозелените му очи към протегнатата длан, а след това към мъжката му гордост. Тя протегна ръка и каза:

— Господине, вие имате бенка на върха на... ах! — За нейна най-голяма изненада от докосването членът му неочаквано се втвърди. — О, той се движи!

— Само когато аз пожелая — обясни й Ричард. — Това, което виждаш, е луничка. Дамите имат бенки, а мъжете — симпатични лунички.

Ричард я вдигна на ръце и я хвърли на леглото. След това се хвърли върху нея.

Кийли и Ричард прекараха цялата сутрин и голяма част от следобеда в леглото, наслаждавайки се на топлите лъчи на слънцето и свежия летен бриз в кралството на своето легло.

— Готова ли си? — попита Ричард, втурвайки се в спалнята ѝ. — Вече закъсняваме.

При тези думи Кийли, която гледаше през прозореца, се извърна. Остана неподвижна, така че той да може да я огледа. Удивеното изражение на Ричард стопли сърцето ѝ.

Прекрасният ѝ съпруг стоеше пред нея и я оглеждаше одобрително със смарагдено зелените си очи. Под горещия му поглед Кийли се почувства като принцеса в своята виолетова кадифена рокля, която чудесно подходеше на очите ѝ. Единствените накити, които носеше, бяха медальонът, брошката и пръстенът, които Ричард ѝ бе подарил.

— Как ме намираш? — попита Кийли и се завъртя в кръг, а очите ѝ блестяха като аметистите на брошката.

Ричард пристъпи към нея и се поклони галантно:

— Мисля, че си най-красивата жена в целия християнски свят.

Докато напускаха покоите си, Кийли огледа тъмния му костюм.

— Защо винаги се обличаш в черно? — попита съпруга си тя. — Това е цветът на тъгата.

— Не казвай на никого — помоли я Ричард и приближи устни към ухото ѝ, сякаш се канеше да ѝ повери някаква зловеща тайна. — Черното е единственият цвят, за който съм сигурен, че подхожда както на червената ми коса, така и на зелените ми очи.

При това признание Кийли не можа да се сдържи да не се засмее. Никога не бе предполагала, че самоувереният ѝ съпруг може да се притеснява за нещо, още по-малко пък за това, дали цветовете на облеклото и косата му си подходат.

— Ще присъстват ли Луиз и чичо Хол на венчавката?

— Не, тази сутрин двамата са заминали обратно за Девъро Хаус — отвърна Ричард. — Майка ми не се чувства добре в двора.

„Аз също“, помисли си Кийли.

— А Хенри?

Ричард поклати глава.

— Баща ти го изпрати с тях за Талбот Хаус.

— Допускам, че Моргана не одобрява тази връзка чак толкова, че да присъства на сватбата?

— Очевидно.

Ричард поведе Кийли през объркващ лабиринт от оскъдно осветени коридори към Дългата галерия, която водеше към кралския параклис, където щеше да се състои церемонията.

Когато влязоха в безлюдната галерия, Кийли почувства леден полъх.

— Тук става течение — забеляза тя.

Ричард погледна към горящите от двете страни на галерията свещи, но те изобщо не трепваха.

Кийли проследи погледа му, а очите ѝ се разшириха от изненада. Полъхът, който бе почувствала току-що, би трябвало направо да изгаси свещите.

Колкото по-навътре в галерията навлизаха, толкова по-потисната се чувстваше Кийли. Тя погледна към съпруга си, който изглеждаше все така спокоен.

Сърцето ѝ се свиваше все повече и повече и тя вече не бе в състояние да следва Ричард. Възможно ли бе тук нещо да не е наред? Но тя бе прекосила тази галерия само ден по-рано, на своята собствена венчавка, и тогава не бе забелязала нищо необикновено. Наистина тогава беше безкрайно нещастна заради случката с баща си, но възможно ли бе личната болка да я е направила толкова нечувствителна за тази оловна тежест? Подобна безнадеждност бе усетила един-единствен път в живота си — през онзи ужасен ден в Тауър.

Кийли спря. Галерията ѝ се струваше безкрайна. Съвсем неочаквано тя се отскубна от Ричард и хукна обратно. Чу мъжа си да вика след нея, но не се обърна. Спря едва след като бе излязла от галерията. Затвори очи и се опря на хладната стена.

— Какво става? — попита Ричард. — Болна ли си?

Кийли долови безпокойството в гласа му и отвори очи.

— Почувствах нещо — клатейки глава, каза тя.

— Какво?

— Има ли друг път към параклиса? — не отговори на въпроса му тя. — Не мога да мина през тази галерия.

Ричард се взря в очите ѝ.

— Но защо?

— Там има душа, която не може да намери покой — отвърна Кийли.

— Духове има само за мечтатели като теб — тросна ѝ се Ричард. — Обеща ми да сложиш край на тези глупави суеверия.

Кийли го стрелна с очи.

— Това, че смяташ вярата ми за глупава, не значи, че тя наистина е такава. Зная какво съм почувствала. Ти си... неверник! — Тя понечи да избяга, но Ричард я задържа.

— Какво си мислиш, че правиш? — скара ѝ се той. — Докато ние с теб спорим тук, графинята и баща ти сигурно вече са пред олтара. Как да обясня отсъствието ти?

— Обяснявай го както искаш — не по-малко грубо отвърна Кийли и се освободи от хватката му. — Баща ми ме приема такава, каквата съм си. За разлика от теб! — След тези думи тя се втурна по коридора и го остави сам.

— Проклятие — изруга Ричард, гледайки след нея. Дълго се колеба какво да стори. Дали да я последва? Приличието изискваше поне единият от тях да присъства на ритуала. Ричард се обърна и се отправи през Дългата галерия към кралския параклис.

През това време Кийли тичаше през лабиринта от коридори, но вече напълно бе изгубила ориентация и не знаеше как да стигне до покоите, в които бяха пренощували. Нищо наоколо не ѝ се струваше познато, а и нямаше жив човек, когото да попита. Постепенно я обземаше паника и тя тичаше все по-бързо. Свивайки зад един ъгъл, се сблъска с някакъв мъж.

Нечии силни ръце я стиснаха здраво, за да не падне. Кийли вдигна поглед и видя познато лице.

— Добър ден, графиньо — поздрави я барон Уилис Смит.

— Графиньо? — смутено попита тя.

Смит се ухили.

— Нали сега сте графиня?

Недоумяващият израз изчезна от лицето на Кийли, заменен от очарователна руменина, която изби по страните ѝ.

— Бях забравила — промърмори тя.

Баронът се засмя гръмко. Тогава погледът му падна върху деколтето ѝ. Очите му заблестяха похотливо, но Кийли бе прекалено невинна, за да го забележи.

— Забравихте ли клетвата си за вярност, госпожо? — тихо попита Смит.

Кийли се престори, че не е чула безсрамния му въпрос.

— Знаете ли, мисля, че се изгубих — призна тя. — Бихте ли могъл да ми покажете пътя към покоите на съпруга ми?

— Къде е Ричард?

— Изпратих го на сватбата на баща си — обясни тя. — Самата аз не се чувствам много добре и бих желала да се оттегля.

— Попадналите в затруднение млади дами са моя специалитет — отбеляза Смит и я улови под ръка. — Позволете да ви съпроводя.

Когато стигнаха покоите на граф и графиня Базилдън, Кийли се обърна към него, за да му благодари. Баронът пристъпи заплашително близо и ѝ целуна ръка.

— Желаете ли да ви правя компания, докато графът се върне? — предложи Уилис, опитвайки се думите му да прозвучат възможно най-изкусително.

— Не! — Кийли потърси спасение в стаята и затръшна вратата, за да я залости веднага след това. Чу барона да се смее отвън, докато се отдалечаваше.

Щастлива, че се е отървала от Смит, Кийли се облегна на вратата и си пое дълбоко дъх. Не харесваше Уилис Смит. Над него витаеше аурата на насилствена смърт, а в очите му виждаше мрачен блясък, който не можеше да се обясни със злобния му хумор.

Кийли започна да кръстосва стаята. Вътрешно кипеше от гняв към съпруга си. Преди да се ожени за нея, графът знаеше каква е. Защо сега се опитва да я промени? Така или иначе нямаше да му се удаде. Вярата ѝ не беше във властта на никого. С по-голям успех можеше да заповяда на птиците да престанат да пеят. Защо не я бе послушал, когато го предупреждаваше, че никога няма да свикне с живота в двора? Бяха женени едва от вчера, а бракът им бе вече сериозно разклатен. Дали съдбата не ѝ бе отредила да си остане вечната чужденка, никога да не намери мястото си в живота?

Кийли си наложи да не мисли повече за обречения си брак. Сега обаче мислите ѝ се насочиха към лабиринта от коридори на Хемптън Корт и невидимите духове в Дългата галерия. Там трябва да се бе случила някоя ужасна трагедия, също както и в Тауър. Нечия клета душа се луташе наоколо и диреше покой. Що за хора бяха тези англичани?

На вратата се почука и Кийли замръзна от ужас. Изтръпна при мисълта, че барон Смит се е върнал.

— Кой е?

— Един паж, госпожо.

Кийли отвори вратата и видя облечено в кралска ливрея момче.

— Да?

— Граф Базилдън ме помоли да ви съпровозя до залата — обясни момчето. — Готова ли сте?

Кийли кимна и го последва по коридора. Графът изглежда ѝ бе ядосан и бе изпратил да я доведат. В случай че той поне малко приличаше на Мадок, гневът му щеше да трае с дни. Как щеше да си възвърне благосклонността му?

Когато достигнаха залата, пажът се поклони и изчезна, а Кийли колебливо прекрачи прага. Разкрилата се пред нея гледка бе внушителна. Стотици пищно облечени придворни се тълпяха в балната зала на кралицата. Кийли се стъписа от навалицата и остана на входа.

Залата беше огромна. Най-добрите музиканти на Англия не сваляха нито за миг своите инструменти. Кралица Елизабет седеше срещу входа на покрит с екзотични килими подиум. Средата на залата беше оставена свободна за танците.

Тук, в двора на Тюдорите, външността бе най-важна. В това отношение мъжете превъзхождаха жените. Пъстри дрехи и украшения от златен бродат, сребриста коприна или кадифе с цвят на къпина се съчетаваха във всевъзможни цветни симфонии. На ушите им висяха инкрустирани със скъпоценни камъни златни обеци, а някои от мъжете бяха сложили и руж.

Роклите на благородните дами имаха толкова дълбоки деколтета, че това на Кийли изглеждаше направо благопристойно. Дамите бяха отрупани с бижута, сякаш носеха на себе си всичките скъпоценности,

които притежаваха, и Кийли не можеше да си обясни как успяваха да стоят изправени под цялата тази тежест.

Докато наблюдаваше тези надути от гордост пауни, Кийли все повече губеше смелост. Никога нямаше да я приемат в този свят, а и тя не би свикнала с упадъчния начин на живот, който ѝ предлагаше дворът.

Кийли реши да се върне в стаята си. Тъкмо се канеше да се обърне, когато бе спряна от един познат глас.

— По-добре ли си, съкровище?

Кийли се извърна и видя насреща си единствения облечен в черно мъж сред цялата тази феерия от цветове — своя съпруг.

Тя кимна и го попита:

— Къде е баща ми?

— Ще те заведе при него — усмихнат ѝ отвърна той.

Ричард я улови за ръка и я дръпна сред множеството. Докато си пробиваха път, придворните, край които минаваха, се покланяха, а дамите кимаха или се усмихваха. Кийли беше горда, че мъжът ѝ се радваше на такава голяма почит. Наближиха подиума и Кийли видя госпожа Даун и баща си.

— Ричард ни каза, че си неразположена — рече херцогът и я целуна по бузата.

— Вече се чувствам много по-добре — увери го Кийли — и ужасно съжалявам, че пропуснах сватбената церемония. Моля да ме извините.

— Няма за какво, дете мое. — Херцогът намигна на графа и се пошегува: — Може би внучето ми вече е на път.

Кийли пламна от срам, а Ричард се ухили — повече на срамежливостта на съпругата си, отколкото на думите на тъста си.

— Ужасно се радвам за вас, Ваша Светлост — поздрави мащехата си Кийли и я прегърна сърдечно.

— Какво мило дете си ти — изчурулика госпожа Даун. — Ах, почти бях забравила, че вече съм херцогиня.

— Почти не е за вярване — долетя до тях гласът на някаква жена, която разговаряше с приятели наблизо.

Госпожа Даун обясни също толкова високо:

— Характерът на Маргарет Ленъкс напълно отговаря на ужасното ѝ лице. Пази се от нея, Кийли.

— Скъпа — прошепна Ричард на ухото на съпругата си, — имаш ли нещо против най-напред да танцувам с кралицата?

Кийли поклати глава усмихнато.

Тя видя как мъжът ѝ се приближи към подиума и дълбоко се поклони пред кралицата. Кийли почти можеше да почувства топлината на неотразимата усмивка, с която той дари Нейно Величество.

— Ще подариш ли един танц на баща си? — привлече вниманието ѝ херцогът.

Кийли изтръпна. Не можеше да му признае, че не умее да танцува. Тя трескаво търсеше някакво правдоподобно извинение.

— Боя се, че напрежението би могло да ми дойде в повече — обясни Кийли. — Моля те, татко, потанцувай със съпругата си.

— Нали нямаш нищо против? — попита госпожа Даун.

Кийли се усмихна толкова дружелюбно, колкото можеше, и поклати глава. След това проследи с поглед херцог и херцогиня Лъдлоу, които се присъединиха към танцуващите. Сега отново бе останала сама сред непознати и се чувства ужасяващо самотна и биеща на очи. Някои от минаващите придворни я оглеждаха любопитно, но никой не си даде труда да я заговори. Кийли усети да се изпарява и малкото самоувереност, която ѝ беше останала.

За най-голяма нейна радост музиката скоро заглъхна и тя видя как мъжът ѝ отведе кралицата обратно до подиума. Тъкмо се канеше да отиде при него, когато една млада дама го улови под ръка и го поведе към дансинга. Кийли разпозна в нейно лице госпожа Джейн, която по думите на мащехата ѝ преследвала Ричард.

Сега Кийли видя Моргана с един симпатичен млад придворен и долови думата копеле, която я накара да потръпне вътрешно. Неочаквано заинтригуваните погледи на мъжете ѝ се сториха похотливо хилене, а усмивките на жените вече не бяха просто вежливи и хладни, а подигравателни.

Не можеше да понесе повече да стои сама. Но къде да отиде? Не познаваше никого, с когото би могла да поговори. А и да познаваше, щеше да се притеснява да не изглежда нецивилизована, както се бе изразил веднъж Ричард.

Херцогът и госпожа Даун изникнаха точно навреме, за да ѝ спестят унижението да напусне залата, докато мъжът ѝ танцуваше с друга жена. Въпреки нервното напрежение и наранената си гордост,

Кийли стоеше с вдигната глава. При все това въздъхна с облекчение, когато баща ѝ се приближи към нея.

Музикантите завършиха танца и подеха нов. Херцогът отново поведе госпожа Даун към средата на залата. Ричард обаче все още не се появяваше.

Видимо нещастна Кийли го търсеше с поглед из залата и го откри да танцува с госпожица Сара, блондинката, която се бе опитвала да го направи свой съпруг. Постепенно гневът ѝ взе връх над самосъжалението. Графът знаеше, че тя не познава никого тук и въпреки това я бе оставил сама. Как можеше да се бори за вниманието му с толкова изискани дами като Джейн и Сара? Дори Моргана му подходеше повече. Защо бе изпратил да я повикат, при положение че изобщо не я забелязваше?

— Къде си оставила усмивката си? — чу нечий глас.

Кийли се обърна и хладно погледна мъжа си.

— Пред олтара, господин Скитник.

— Не бъди такава, скъпа моя — опита се да я омилостиви Ричард. Той се усмихна, сякаш опитвайки се да разтопи леда в сърцето и погледа ѝ. — Това е празник. В такива моменти човек танцува, общува с хората.

— Общува с хората? — презрително повтори Кийли. — Това да не е твоят изискан израз за прелюбодеяние? Вие, англичаните, винаги намирате толкова звучни названия за безобразията си.

— Прелюбодеяние! — Той се взря в очите ѝ и не успя да скрие, че е развеселен. — Да не би да ревнуваш заради това, че танцувах с други жени?

— Не — високо вдигнала глава, Кийли се извърна.

Ричард беше опасно близо, толкова близо, че можеше да почувства горещия му дъх по бузата си.

— Извинявай, че те оставих сама — прошепна на ухото ѝ той. — Прости ми, любима.

Кийли го погледна с крайчеца на очите си. Думата любима стопли сърцето ѝ и тя се усмихна. Кимна в знак, че е приела извинението му.

— Искаш ли да понамачкаме килима, съкровище? — попита я той. Предложението му изненада Кийли.

— Това също ли е толкова обичайно като общуването с хора?

Ричард кимна. Преди да е успял да я хване за ръка и поведе към танцуващите двойки, Кийли грациозно коленичи и започна да мачка килима с пръсти.

Ричард я погледна слисан. Какво, по дяволите, правеше тя?

Стоящите около нея гости започнаха да се смеят, но никой не се смееше толкова силно, колкото Моргана, Джейн и Сара. Дори онези, които се въздържаха заради графа, гледаха ужасено съпругата му. Причудливото ѝ държание бе прекалено дори за свикналите на всичко придворни. Дори Елизабет не можеше да откъсне поглед от нея, докато Робърт Дъдли направо се тресеше от смях. Ричард клекна и търпеливо попита съпругата си:

— Съкровище, какво правиш?

— Мачкам ки... — Кийли замълча, осъзнала, че той бе имал предвид нещо друго. Чу смеховете по свой адрес и отчаяно погледна съпруга си.

— Скъпа, поканих те на танц — с благ глас обясни Ричард, но гълчето на устните му бе увиснало заплашително.

Това вече бе прекалено за Кийли.

Не издържа повече, скочи и се втурна през слисаното множество към вратата. Чу Ричард да я вика, но не се обърна и не спря. Смехът на придворните я преследва по коридорите чак до стаята им.

Кийли захлопна вратата и се облегна на нея. Сълзи на унижение бликнаха от очите ѝ. Как щеше да погледне тези хора в очите? Светът на нейния съпруг никога нямаше да бъде и неин, мястото ѝ не беше тук. Бе направена от друго тесто. Макар във вените ѝ да течеше кръвта на уелски принцове, за тези англичани тя бе просто едно глупаво уелско копеле, което се бе натрапило на нищо неподозиращия си баща и бе оплело в мрежите си първия пер на Англия.

Кийли дълго кръстосва стаята с тежки крачки и най-сетне седна на леглото. На всяка цена трябваше да се махне от тук.

Вкъщи. Обвитите в мъгла планини на Уелс я примамваха като зова на сирена.

Ах, в какво безизходно положение се бе оказала! Ако се разделеше с графа, това щеше да разбие сърцето ѝ, а в случай че останеше при него, животът в двора щеше да я погуби.

Сломена от безнадеждността на положението си, Кийли зарови лице във възглавницата и безутешно заплака. Плачеше за всичко онова,

което се бе случило, и за онова, което никога нямаше да се случи.

Някой тихо отвори и след това отново затвори вратата. Ричард пристъпи към леглото и седна до жена си. Взе я в обятията си и започна да я утешава. Сърцето му се свиваше при вида на сълзите и шума от хлипането ѝ.

Той изтри сълзите ѝ с носната си кърпичка и обясни:

— Елизабет изисква от придворните си да не напускат залата за приеми преди нея. Това е знак на уважение към короната.

— Аз не съм придворна дама — прошепна Кийли.

— Макар и графиня Базилдън да се числи към придворните на Елизабет? — усмихна се Ричард.

Кийли го погледна през було от сълзи.

— Трябва да се върна в Уелс, господине. Бракът ни може да бъде анулиран.

— Невъзможно, веднъж сключен, един брак не може да бъде анулиран, скъпа — изричайки тези думи, Ричард изглеждаше по-уверен, отколкото беше в действителност. Каквото и да се случеше, той нямаше да я пусне да си отиде.

— Тогава да се разведем.

Ричард повдигна брадичката на съпругата си, надникна в очите ѝ и видя стаената в тях болка. След това каза с нетърпящ възражение тон:

— В добри или лоши дни ние сме мъж и жена, докато смъртта ни раздели.

— Както всички придворни ясно можаха да видят, дните са по-скоро лоши.

— Ела. — Ричард я взе в обятията си и успокояващо я погали по тила. — Вината беше моя. Прощаваш ли ми?

— Всички се смяха на моята глупост — отвърна тя, снемайки всяка вина от него.

— Не, смяха се на моята глупост, скъпа. Използвах един израз, който ти нямаше откъде да знаеш, тъй като никога преди не си била в двора. — Ричард надникна в обезоръжаващо сините ѝ очи и продължи: — Ела, да се върнем в пастта на лъва и да танцуваме заедно. След час тези блюдолизци ще си намерят друга тема за разговор. Довери ми се, красавице.

Кийли сведе поглед към пода и прошепна:

— Аз... не мога.

— Колкото по-дълго се криеш, толкова по-дълго тези глупаци ще ни се присмиват зад гърба.

— Не ме разбра — едва чуто отвърна Кийли, за да изтърси веднага след това така, сякаш си признаваше някакво ужасно престъпление: — Никога не съм се учила да танцувам.

— Това лесно може да се оправи — отвърна Ричард. Той стана и нежно я вдигна на крака. След това ѝ се усмихна и вежливо се поклони.

Кийли разбра какво се очаква от нея, усмихна се нерешително и направи реверанс.

— А сега какво? — попита тя.

Ричард ѝ показва необходимите стъпки, но когато тя грейна от облекчение колко лесно било, не се сдържа и я взе в обятията си. Тя беше прекалено красива. Ричард я целуна страстно, за да излекува болката, която ѝ бе причинил днес. Когато Кийли обви ръце около врата му и се притисна към него, графът прошепна:

— По дяволите кралицата.

Вдигна я на ръце и я отнесе към леглото. След като бе легнал до нея и бе разкопчал корсажа ѝ, той започна да гали прелестните гърди на съпругата си.

— Хм. — В стаята имаше още някой.

Замаян от желание, Ричард бавно се извърна. На вратата стоеше Уилис Смит, който не можеше да откъсне поглед от тъмните, набъбнали зърна на Кийли. Желанието беше изписано на лицето му.

Кийли се задъха и понечи да покрие гърдите си, но Ричард, който лежеше върху нея, ѝ пречеше.

— Кралицата иска да говори с теб — каза Уилис, без да откъсва поглед от голите гърди на Кийли.

— Вън! — заповяда Ричард. Говореше тихо, но с тон, който не търпеше възражение.

— Но Елизабет...

— Казах: Вън!

Уилис Смит не дочака трета покана. Той се ухили без следа от съжаление, кимна и изчезна.

Ричард погледна пламналата от срам Кийли и съжали за решението си да останат в двора до Коледа. Сега обаче бе прекалено

късно да се отмята. Вече бе обещал на Елизабет да останат в Хемптън Корт до Коледа, след което целият двор щеше да отпътува за Ричмънд Палас, зимната резиденция на кралицата. Ако отпътуваха по-рано, това в най-добрия случай щеше да бъде взето за оскърбление, а в най-лошия — би дало храна на всевъзможни подозрения.

Ричард се надигна и закопча панталоните си, докато съпругата му покриваше голите си гърди.

— Това няма да се повтори никога повече — обеща ѝ той.

Кийли кимна. Той не бе виновен, че прекарваха толкова малко време заедно.

— Ще се извиня пред кралицата. — Ричард я целуна по бузата. — Залости вратата след мен и не отваряй на никого. — Той излезе, но почака пред вратата, докато чу резето да хлопва. След това намръщен се отправи надолу по коридора.

В залата той си проправи път към подиума. Търпеливо изчака милостивия поглед на Елизабет да спре върху него и се поклони.

— Забелязах нахалството ви да напуснете залата без мое позволение — с укор рече Елизабет.

Ричард хвърли бегъл поглед към злорадо хилещият се граф Лестър, който стоеше до трона на кралицата.

— Ваше Величество, моля да проявите великодушие и да ми простите — извини се Ричард. — Съпругата ми внезапно се почувства неразположена.

— Сериозно ли е? — Елизабет играеше играта на придворните, самоцелно занимание за двама играчи — монарх и придворен. Всеки в залата знаеше, че тя бе станала свидетелка на злощастното произшествие със съпругата на графа.

— Мисля, че е само вълнение от близостта на Ваше Величество — излъга Ричард с чистосърдечна усмивка. — Сигурен съм, че още утре съпругата ми ще се почувства много по-добре.

Елизабет кимна. Умелото му извинение ѝ допадна. Обичаше игричките със своя скъп Мидас, който бе изключително достоен противник.

— Мога ли да ви помоля за позволение да се оттегля и да утеша съпругата си, доколкото е възможно?

— Предайте на очарователната си съпруга, че ѝ желая бързо оздравяване.

— Много благодаря, Ваше Величество.

Ричард се поклони и се сбогува. Преди да напусне залата обаче потърси сред множеството Уилис Смит. Видя го да танцува с госпожа Джейн. Намръщен, Ричард си запроправя път сред танцуващите двойки, които сега бяха спрели и любопитно гледаха след него. Никога не го бяха виждали такъв.

Първа го зърна госпожа Джейн, която обаче не забеляза убийствения израз на очите му.

— Вразумихте ли се най-сетне? Беше крайно време да се отървете от уелската глупачка — изчурулика тя.

Ричард дори не я погледна. Уилис бе свел глава и търпеливо чакаше гнева на графа да се излее върху него.

— Делили сме много неща, Смит, но не прави грешката да причислиш към тях и съпругата ми — убийствено сериозно го предупреди Ричард. — Ако още веднъж я погледнеш, това ще е краят на земния ти път. — Без да дочака отговор, той се обърна и разбута любопитните зяпачи, за да се добере до вратата.

— Базилдън!

Ричард спря на входа и се извърна. Видя единствения мъж, освен самия него, който бе облечен изцяло в черно, граф Бъргли.

— Има ли някакъв проблем? — попита Бъргли.

Ричард погледна през рамо към Уилис Смит.

— Вече не.

Напусна залата, без да каже нито дума повече, и не можа да види доволната усмивка на своя наставник.

Животът в двора на Тюдорите беше ад.

Кийли изстрада шестте най-дълги седмици в живота си. Тя се учеше да се усмихва на хора, които не можеше да понася, да се ориентира из коридорите на Хемптън Корт и да танцува павана, най-дългия и тържествен танц по двойки.

Тъй като вече носеше детето на графа в утробата си, до следващата година ѝ бяха спестени поне по-изморителните и бързи танци.

Всяка сутрин ѝ прилошаваше — един чудесен претекст да не присъства на смешно дългата служба в кралския параклис. Тази сутрин тя също бе останала в стаята си.

— Как изглеждам? — попита Кийли и се завъртя, за да даде възможност на камериерките си да я огледат.

Роклята ѝ бе от сапфиреносин кашмир и имаше много строго деколте. Към нея носеше син шал и подходящи обувки. И, разбира се, медальона си с изображение на дракон.

— Изглеждате чудесно! — възкликна Мей и плесна с ръце.

— Най-красивата дама в целия двор — съгласи се Джун.

— Всичко това дължа на всеотдайната си камериерка — върна комплимента Кийли.

— Камериерки — поправи я Джун.

Мей оципа сестра си по ръката и я смъмри:

— Добрите камериерки не си позволяват да поправят господарките си.

— Простете, госпожо Кийли — извини се Джун и потърка оципаното място. — Красотата ви ще засенчи всички останали дами.

— Съмнявам се — отвърна Кийли и се запъти към вратата. — Пожелайте ми късмет.

— Късмет! — в хор изчуруликаха Мей и Джун.

Кийли пое по един коридор, който трябваше да я отведе до крилото, където се намираха личните покои на кралицата. В голяма

платнена торба Кийли носеше ленените кърпички, които бродираше за съпруга си.

Това бе първата ѝ покана в личните покои на кралицата, където щеше да прекара предобеда. Кийли си блъскаше главата над въпроса, на какви ли теми щеше да се говори там. Освен с майка си, никога не бе общувала с жени. Какво ли занимаваше тези англичанки и за какво ли си говореха?

Дръж устата си затворена, а ушите — широко отворени. И най-вече крий мислите и чувствата си — повтори си тя думите, с които се бе разделил с нея Ричард. Изглежда и графът бе обезпокоен от онова, което я очакваше в покоите на кралицата.

След края на последния коридор Кийли се оказа на входа на Дългата галерия. Младата жена потрепери. Какво да прави? Галерията беше единственият известен ѝ път до кралските покои. Кийли не бе страхлива, не се боеше и от мъртвите, но безнадеждността на лутащите се из галерията души направо я поболяваше.

Кийли събра смелост, отвори вратата и влезе в галерията. Тежката врата се захлопна след нея.

Спря и се огледа, но не забеляза нищо необикновено. Направи няколко крачки и усети в гърба си леден полъх.

Вдигна поглед към свещите, които не трепваха.

Кийли не смяташе да се предава, така че събра сили и продължи. Имаше чувството, че на раменете ѝ е легнало чудовищно бреме и че сърцето ѝ ще се пръсне всеки момент. Неочаквано в съзнанието ѝ изникна едно непознато име: Кет Хауърд.

Кийли спря. Тук трябва да се бе случило нещо невиждано жестоко, а жертвата беше жена на име Кет Хауърд.

Това ѝ дойде в повече. Кийли изгуби самообладание и хукна с всички сили назад. Спря едва навън в коридора. Сега Кийли направи опит да се успокои. Възвърнала си самообладанието, тя прехапа устни. Какво да прави? Не можеше да мине през Дългата галерия, но само някой безразсъден глупак не би се отзовал на покана на Нейно Величество. Освен това Ричард със сигурност щеше да побеснее, когато научеше, че съпругата му не е посетила кралицата.

Някак трябваше да се добере до кралските покои. Със сигурност имаше и друг път.

Тя изправи рамене и тръгна обратно по коридора. Свивайки зад ъгъла, забеляза един паж в кралска ливрея.

— Почакай, момче — извика Кийли. — Можеш ли да ми кажеш как да стигна до кралските покои?

Обсипаното с лунички лице на момчето се разтегна в усмивка.

— Трябва само да минете по Дългата галерия, госпожо.

— Искам да кажа, няма ли друг път? — поправи се тя.

— През тайната градина.

Кийли дари момчето с пленителна усмивка и го попита:

— Как се казваш?

— Роджър Дебре.

— Покажи ми пътя към тайната градина, Роджър.

— С удоволствие, лейди Девъро.

Роджър я изведе от двореца. Сега тръгнаха по огромната морава, която гъмжеше от придворни. Десетки мъже и жени минаваха покрай тях на път към двореца или конюшните.

Кийли забеляза дори баща си, който говореше с граф Лестър, и му помахаше. Най-сетне Роджър спря в една усамотена част на парка.

— Пристигнахме — рече той.

— Но това е една каменна стена — отвърна Кийли.

— Тайната градина е отатък стената.

Кийли погледна най-напред Роджър, а след това зида. Тогава погледът ѝ попадна на величествен дъб, който се извисяваше до стената като някой страж.

Кийли се усмихна и пристъпи към дъба.

— Помогни ми да се кача! — извика тя през рамо.

— Не е много умно да се прескача в градината на кралицата — предупреди я Роджър, който вече съжаляваше, че бе довел тук красивата графиня Базилдън. Милееше за живота си, щеше му се да бръкне под полите на още някое и друго хубаво момиче.

— Кралицата ме покани да прекарам следобеда с нея — обясни му Кийли.

— Защо тогава просто не минете през Дългата галерия?

— Там има призрак.

Момчето я зяпна с отворена уста.

— В Дългата галерия има призрак?

Кийли кимна съвсем сериозно.

— Сега ще ми помогнеш ли?

Роджър бе раздвоен. От една страна, се боеше да не си навлече гнева на кралицата, но от друга, се изкушаваше час по-скоро да разгласи, че лейди Девъро вярва в призраци.

Дяволито ухилен, той коленичи и сплете пръсти така, че младата жена да може да стъпи в дланите му. След миг тя беше горе.

Кийли предпазливо се придвижи по най-дебелия клон на дървото и скочи върху стената. Роджър ѝ хвърли торбата.

— Благодаря за помощта — извика тя.

— Винаги на вашите услуги, лейди Девъро — ухили се Роджър и се поклони дълбоко. Изчака още малко, за да се увери, че тя няма да се нарани, скачайки от стената.

Кийли хвърли чантата си на тревата, преди бавно да се спусне надолу.

— Наред ли е всичко, лейди Девъро? — извика момчето.

— Да, Роджър. Много благодаря.

Кийли припряно оправи роклята си, преди да тръгне към двореца, но вдигайки поглед, замръзна на място.

Само на няколко крачки от нея стояха трима души и я гледаха слисано. Кралица Елизабет и граф Бъргли изглеждаха шокирани, но Ричард беше направо бесен.

Кийли прокле глупостта си. Трябваше предварително да изрече заклинание, което да я направи невидима. Но вече беше късно. Когато тримата приближиха към нея, тя направи дълбок реверанс.

— Какво правиш тук? — попита Ричард.

Кийли отмести поглед от съпруга си към кралицата, а след това към Бъргли. Не бе в състояние да издаде нито звук.

— Отговорете на съпруга си — заповяда Бъргли. — Какво правите в градината на кралицата?

— Нейно Величество ме покани да прекарам следобеда с нея — обясни Кийли.

— Да, но защо прескачате през оградата? — попита Елизабет развеселена. Нищо не бе в състояние да ѝ развали настроението след чудесните новини, които ѝ бе донесъл нейният скъп Мидас.

Кийли облиза с език устните си, които бяха съвсем пресъхнали от възмущение. Погледът на Ричард я предупреждаваше, но тя знаеше, че

само истината би могла да ѝ помогне. Всичко останало беше безсмислено.

— Всеки път, когато минавам по Дългата галерия, ме обзема страх — обясни Кийли тихо.

— Какво искате да кажете? — попита граф Бъргли. — Обяснете на Нейно Величество.

Кийли погледна към Ричард. Неочаквано дясната му буза бе започнала да трепери нервно.

— Мисля, че в Дългата галерия има призрак — отговори тя, забила очи в земята.

Погледна за миг към Ричард. Сега трепереше и лявата му буза.

— Видели сте призрак в моята галерия? — удивено попита Елизабет.

— Не съм го видяла, само го усетих.

Пренебрегвайки дворцовия етикет, Кийли се обърна към съпруга си:

— Опитах се да мина през галерията, но безнадеждността, която я изпълва, беше непоносима. Кълна се, господине, опитах се да сторя онова, за което ме помолихте.

Отчаяното ѝ изражение трогна граф Бъргли. Той хвърли поглед на разгневеното си протеже.

— Щом лейди Девъро е успяла да се добере до градината на Нейно Величество, значи биха могли да го сторят и други. Трябва да вземем мерки за сигурност. — Той погледна към Кийли и добави:

— Вие привлякохте вниманието ни към един изключително важен въпрос, лейди Девъро. Благодарни сме ви за това.

Ричард трепна и слисано зяпна графа. Трудно му бе да схване онова, което току-що бе чул.

— Сигурността на Нейно Величество е от изключителна важност — продължи Бъргли. — Не мислиш ли така, Ричард?

— Да, разбира се.

Кийли дари Бъргли с благодарен поглед.

— Защо не бяхте на утринната служба? — попита кралицата, която не искаше да я остави толкова лесно. Тайно се питаше кога ли Девъро ще се притече на помощ на съпругата си.

— Сутрин страдам от световъртеж — отвърна Кийли.

— По-добре ли се чувстваш, съкровище? — с омекнал глас попита Ричард.

Кийли кимна и плахо се усмихна.

— Моите благопожелания — рече Елизабет и многозначително погледна първия си министър. След това се обърна към Кийли. — Значи ще дарите моя скъп Мидас с наследник и веднага след това ще го изпратите в Ирландия?

Кийли поклати глава.

— Детето ще бъде момиче.

Комичната представа, че Кийли би могла да знае какво дете ѝ е направил съпругът ѝ, накара Елизабет да се подсмихне. Бъргли се засмя, а на лицето на Ричард не трепна нито мускул. Той се питаше тайно дали съпругата му наистина притежава свръхестествени способности. Малката бе успяла да се добере до тайната градина на кралицата, без от главата ѝ да падне нито косъм.

— Тръгнете по тази пътека — посочи Елизабет на Кийли. — Тя ще ви отведе в покоите ми, където повечето дами вече са се събрали.

Кийли направи реверанс, вдигна торбата и пое по пътеката, която ѝ бяха показали.

Свитата на кралицата се състоеше от шестнадесет жени: четири прислужници, които спяха край леглото ѝ и изпълняваха ролята на камериерки, шест омъжени дами, които бяха нейни компаньонки и шест неомъжени придворни дами. Тъй като за последните нямаше много работа, те прекарваха по-голямата част от времето си в клюки, флиртове и разпространяване на слухове.

Стаята, в която чакаха дамите, беше тъмна и задушна. Имаше само едно малко прозорче, което бе така отрупано с украшения, че изглеждаше още по-малко.

Сърцето на Кийли се сви. В стаята бяха само Моргана, Джейн и Сара.

Всяка от тях реагира различно на появата ѝ. Моргана вирна нос и се извърна демонстративно, при което Сара се изкиска. Джейн огледа съперницата си от главата до петите.

— Седнете — покани тя съпругата на графа.

— Благодаря — вежливо се усмихна Кийли. Свещени камъни, чувстваше се като изложена за продан. Кийли извади една от ленените

кърпички, игла и конец и започна да бродира монограма на съпруга си в единия ѝ край.

— Не мога да разбера защо трябва да седя в една стая с това уелско копеле — изръмжа Моргана достатъчно високо, за да бъде чута от всички.

Кийли се престори, че не е чула. В края на краищата това беше самата истина. Оставаше ѝ утешението, че съпругът ѝ и кралицата не бяха станали свидетели на това унижение.

— Питам се как на първия граф на Англия му е хрумнало да се ожени за този уелски пън — поде на свой ред госпожица Сара.

Кийли не каза нищо, но впери поглед в трите жени. Веднага разбра, че от техните уста говореше ревността. Всичките оскърбления на света не бяха в състояние да променят факта, че графът я бе предпочел пред тях трите. Тази мисъл ѝ вдъхна кураж и търпение да понесе всичко, което можеше да я сполети тук.

Кийли се почувства окуражена, когато Джейн ѝ се усмихна.

— Какво хубаво колие — опита се да направи комплимент на кестенявата красавица тя.

— Благодаря — изчурулика Джейн, играейки си с двуредната перлена огърлица.

— Девъро ѝ го подари за миналата Коледа — вметна Сара. Стомахът на Кийли се сви на топка. Очевидно графът и брюнетката бяха поддържали много близки отношения.

— Съпругът ми е много щедър — успя да каже Кийли.

Сега брюнетката нанесе своя смъртоносен удар.

— Базилдън е много по-щедър, отколкото предполагате. Какво мислите за луничката му? Не е ли тя най-очарователното нещо, което човек може да си представи?

С хладнокръвието на Кийли бе свършено. Английската кръв във вените ѝ кипна. Но преди още да се бе поддала на желанието си да удуши съперницата си, откъм вратата долетя гласът на разума.

— Всички в двора знаят за луничката на Девъро — обяви госпожа Даун, която тъкмо влизаше заедно с две други придворни дами.

— Дори и онези, които никога не са били с него в леглото.

Кийли се успокои. Трите усойници нямаше да посмеят да ѝ сторят нищо в присъствието на херцогинята.

— Кийли, скъпа, да ти представя госпожа Блеър и госпожа Теси — изгука херцогинята.

Кийли поздрави двете жени с усмивка. Госпожа Блеър бе дребничка, тъмнокоса и — както човек лесно можеше да види — бременна. Госпожа Теси беше руса и също без съмнение бременна.

— Не можете да си представите колко ми е трудно с Поне — оплака се Теси.

Госпожа Даун се наведе към Кийли и прошепна:

— Граф Поне е неин съпруг.

— Помолих Поне да ме посъветва относно двете ми нови рокли, тъй като се колебаех коя от тях да облека — продължи Теси. — И двете изглеждат ужасно, но аз исках да разбера коя е по-малко ужасна. А Поне ми отвърна: „Не искам да съсипвам брака си“ и изхвърча от стаята.

— Съпрузите често са невнимателни — съгласи се с приятелката си госпожа Даун, след което добави, хвърляйки бегъл поглед към двете неомъжени жени: — Бедните Моргана и Сара, разбира се, нямат представа за какво говоря.

Сара пламна от смущение, а Моргана нацупи устни и измърмори нещо неразбираемо.

Обръщайки се към госпожа Блеър, херцогинята попита:

— Как е скъпият Хорацио?

— Много по-добре — бе отговорът. — Днес дори хапна малко.

Любезно усмихната, Кийли попита:

— Това вашият съпруг ли е, госпожо?

Моргана, Сара и Джейн избухнаха в смях. Кийли се изчерви, въпреки че нямаше ни най-малка представа какво толкова смешно бе казала.

— Хорацио е едно прасе — обясни госпожа Блеър, — но аз го обичам като роден син.

— Разбирам. — Сега Кийли бе напълно сигурна, че всички англичани са побъркани. Всички те бяха вулгарни, ексцентрични или похотливи.

— Кога трябва да се роди бебето ви? — попита госпожа Блеър.

— През април.

— Аз очаквам моето през февруари — обади се Теси.

Поглеждайки скришом госпожа Даун, Кийли обяви:

— А аз моето през август.

Шестте дами я зяпнаха. Госпожа Даун се съвзе първа. Тя скочи и прегърна заварената си дъщеря.

— Прекалено съм млада, за да бъда баба — неочаквано въздъхна тя. — Какво ще каже Лъдлоу, когато научи, че се е омъжил за баба?

Всички се засмяха и дори Моргана не можа да сдържи усмивката си.

— Сигурна съм, че ще е момче — пошегува се госпожа Блеър. — Бях отгоре, когато го направихме.

— Ще имам момиченце — съгласи се с нея Кийли всред всеобщ смях, — аз бях отдолу.

— О, боже! Боя се, че ще родя кученце — извика Теси.

Даун, Блеър и Джейн избухнаха в смях, а останалите погледнаха Теси недоумяващо.

— Това не го разбрах — призна Кийли.

Госпожа Даун се наведе към нея и ѝ прошепна нещо на ухото. Изчервена до уши, Кийли се закиска в шепи.

— Какво е толкова смешно? — попита Моргана. — Ние със Сара също искаме да знаем.

Забравила за миг враждата помежду им, Кийли се пошегува:

— Подобни разговори не са подходящи за ушите на неомъжени жени.

— Как смееш, подло копеле такова, да ми държиш такъв тон — изсъска Моргана. — Та ти дори не си истинска дама. Сигурна ли си изобщо, че палето ти е от Девъро?

Кийли пребледня. Госпожа Даун тъкмо се канеше да каже нещо в нейна защита, когато нечий глас я изпревари.

— Моргана Талбот, запазете низостите за себе си — нареди Елизабет, която току-що бе влязла в стаята.

Седемте дами скочиха на крака и направиха реверанс пред кралицата. В тази поза те очевидно не се чувстваха добре и очакваха знак от кралицата да се изправят.

— Престанете да одумвате Девъро и наследника му — рече Елизабет, без да изпуска от очи Моргана. — Веднага се извинете.

— Не е необходимо — едва чуто рече Кийли.

Сега сивите очи се впериха в нея.

— Необходимо е, щом аз го казвам.

Моргана с нежелание се обърна към Кийли.

— Моля за извинение.

Кийли не знаеше как да отвърне, за да не ядоса сестра си още повече, така че прие извинението ѝ само с едно кимване. На всички присъстващи, включително и на кралицата, бе ясно, че русата красавица не е искрена.

— Нямам желание да слушам препирните на свадливи жени — рече Елизабет. — Изчезвайте.

Дамите тъкмо се канеха да излязат, когато кралицата промени мнението си.

— Лейди Девъро, вие останете.

Шест чифта слисани очи се впериха в Кийли, но никой не бе изненадан от самата нея.

— Седнете тук — нареди кралицата, след като останалите се бяха оттеглили.

Кийли седна, сложи ръце в скута си и прехапа устни. И в най-смелите си сънища не си бе представяла, че един ден може да седи срещу кралицата на Англия. Свещени камъни, как трябва да се държи с една кралица?

— Лейди Девъро, разкажете ми за призрака от галерията — подкани я Елизабет.

— Можете да ме наричате Кийли, Ваше Величество.

— Благодаря, Кийли — сухо отвърна кралицата. — Е, що за призрак е това?

— Вярвате ли ми, Ваше Величество? — попита Кийли.

— Да не би да лъжете? — отвърна на въпроса ѝ с въпрос Елизабет.

Уплашена, Кийли поклати трескаво глава.

— Не, но мъжът ми...

— Забравете Девъро — прекъсна я Елизабет. — Всички мъже са глупаци и мислят с онази си работа.

Кийли се изчерви до корена на косата си. Никога не бе предполагала, че една кралица може да говори така. Всъщност тя никога досега не бе говорила с кралица.

— Кажете за призрака в галерията.

— Живяла ли е някога тук жена на име Кет Хауърд? — попита Кийли.

— Кет Хауърд?

Кийли кимна.

— Познавате ли я?

— Тя бе петата жена на баща ми — унесено рече Елизабет. В съзнанието ѝ изплуваха спомени от детството. Кет Хауърд беше затворена в Дългата галерия и отчаяно се бе опитвала да се добере до краля в кралския параклис. Трябва да бе крещяла като луда. Бедната, красива Кет Хауърд, погубена в разцвета на нейната младост. Както и собствената ми майка, помисли си Елизабет.

— Болезнен ли е споменът? — прошепна Кийли.

Елизабет я погледна и смени темата.

— Е, Кийли, значи ще дарите Девъро с наследник и ще го изпратите в Ирландия?

— Не, детето ще бъде момиче — отвърна Кийли.

— Откъде знаете?

— От майка си.

— Чешир? — невярващо попита Елизабет. — Тя не знае почти нищо за бебетата.

Кийли се усмихна.

— Имах предвид истинската си майка.

Сивите очи на кралицата пронизваха Кийли.

— Мислех, че майка ви е починала.

Кийли нервно прехапа долната си устна и излъга:

— Мегън ми се яви на сън.

— Значи вярвате в подобни предзнаменования? — попита Елизабет.

Кийли направи опит да се измъкне.

— Вярвам в тях, ако и вие вярвате.

Елизабет избухна в звучен смях.

— Наистина сте наследили остроумието на баща си.

Кийли въздъхна с облекчение. Питаше се колко ли още щеше да трябва да седи при кралицата. Минутите ѝ се струваха по-дълги от часове. Копнееше да се прибере в стаята си на сигурно място.

— Кажете, защо сте нещастна тук? — попита Елизабет.

— Откъде знаете? — изненадано попита Кийли.

— Зная всичко за своите придворни.

— Липсва ми брат ми — обясни Кийли. — Писах писмо на Рис, но досега не съм получила отговор.

— И?

Кийли сведе поглед.

— Чувствам, че мястото ми не е сред придворните на Ваше Величество. Никога няма да приличам на останалите дами.

— Придворните идват и си отиват — обясни й кралицата. — Онези, които имат най-голям успех, се отличават с нещо от общата маса.

— Аз... аз не мисля, че мъжът ми би искал да се отличавам — отвърна Кийли. — Но не мога да бъда друга. Всеки в двора знае за произхода ми, а освен това съм прекалено срамежлива, за да общувам с останалите.

— Все пак успяхте да спечелите Девъро — възрази Елизабет.

— Не мисля, че заслугата за това беше моя — отвърна Кийли. — Но е много любезно от Ваша страна да го кажете.

— Никога не се опитвам да бъда любезна — сериозно отвърна кралицата. — Ако Девъро постоянно мисли за вас, няма да му остане време да се грижи за финансите ми. А това може да ми струва купища злато.

— Не бих искала това да се случи — увери я Кийли.

— Тогава с вас сме на едно мнение — отвърна Елизабет. — Трябва да направите щастлив моя скъп Мидас, а той, от своя страна, да ошастливи мен, като се погрижи хазната ми постоянно да е пълна със злато. Приемете един съвет от мен: винаги, когато се чувствате особено уязвима, си представяйте тези надуты пуяци без дрехи.

— Искате да кажете да си ги представям голи?

— Точно така.

Без сама да забележи, Кийли сведе поглед.

— Но не и мен — поясни Елизабет.

Трогната, но и притеснена, Кийли отново погледна кралицата.

— Ако си ги представите голи, ще ви е по-лесно да общувате с тях — продължи Елизабет. — Преди много години посъветвах същото вашия съпруг.

Кийли бе изненадана.

— Съпругът ми се е чувствал неловко в двора?

— Тогава Девъро беше още момче — обясни Елизабет. — Бе пристигнал в двора, за да ми служи като паж.

— Помогна ли му съветът ви?

Споменът за това накара Елизабет да се усмихне.

— Не бяха малко жените, от които трябваше да понесе плесници. Трябва да знаете, Ричард упорстваше да си представя голи само дамите. А за капак на всичко им разказваше какво прави и настояваше, че аз съм му била наредила. Когато порасна, разбира се, дамите сами падаха в ръцете му като зрели ябълки. — Неочаквано кралицата рече: — Имам още работа. Време е да си вървите.

Кийли стана, направи реверанс и се сбогува.

— Поласкана съм от вниманието ви, Ваше Величество.

— Вървете вече, дете.

Когато затвори вратата след себе си и се обърна, тя си спомни, че се намира на входа на Дългата галерия. Свещени камъни, беше забравила, че трябва да мине през галерията. Не можеше да почука на вратата на кралицата и да помоли за позволение отново да прескочи оградата.

Кийли събра всичката си смелост и влезе в галерията. Веднага спря стъписана. Пред нея стоеше съпругът ѝ.

— Какво правиш тук? — попита го тя.

— Чакам те — отговори той и пристъпи към нея.

— Но защо?

— Чешир ми каза, че си останала сама при Елизабет — отвърна графът. — Знаех, че за теб ще бъде ужасно да се върнеш сама през галерията.

Ричард ѝ протегна ръка и Кийли я прие с благодарност. Без предупреждение той вдигна съпругата си на ръце.

— Аз мога да тичам по-бързо от тебе.

Усмихната, Кийли обви ръце около врата му. След това затвори очи и притисна лице към гърдите му. Малко по-късно Ричард каза:

— Можеш да отвориш очи, съкровище. Вече излязохме от галерията.

Кийли отвори очи и го погледна.

— Мога и сама да се върна в стаята ни.

— Харесва ми да те нося. — С Кийли на ръце Ричард мина покрай десетки развеселени придворни, като кимаше на всички и

накара съпругата си да им маха с ръка.

Вече в покоите им, той я пусна да слезе, но още преди тя да е успяла да се обърне, я взе в обятията си и я целуна страстно. След това отстъпи крачка назад и се взря усмихнат в очите ѝ.

— Сега, след като свършихме с целувката — заговори той и усмивката му изчезна, — ще ми кажеш ли какво, по дяволите, те накара да прескачаш оградата на тайната градина?

— Вече ти казах...

— Причината ми е абсолютно безразлична — грубо ѝ се тросна той. — Не помисли ли, че може да нараниш нашето бебе? Не? Тъкмо бях донесъл на Елизабет добри новини, но какво би се случило, ако тя беше в лошо настроение?

— Тя ме покани...

— Елизабет те покани да влезеш през вратата! — изрева Ричард. Колкото по-гневен ставаше, толкова по-силен ставаше гласът му. Гневът го заслепяваше.

— Няма причина да ревеш така! — извика Кийли.

— Отнасяй се към мен с респект — скара ѝ се Ричард. — Беше ми обещала да не разказваш под път и над път за глупавите си суеверия.

— Кралицата ми вярва.

Ричард недоверчиво повдигна вежда.

— За какво си говорихте с Елизабет?

— Кралицата ми вярва, че духът на Кет Хауърд все още е в галерията.

— Елизабет вярва, че духът на Кет Хауърд се мотае там? — недоумяващо повтори Ричард.

Кийли кимна. Тя вирна брадичка и му обърна гръб.

— Мили боже! Вие, жените, всичките сте еднакви — избухна Ричард. — Предупреждавам те, Кийли — заплаши я той, — запази възгледите си за себе си. Иначе ще съжаляваш, обещавам ти. — Ричард изхвърча от стаята и затръшна вратата.

Кийли вдигна торбата с ръкоделието си и я закачи на вратата.

— Бродирай си носните кърпички сам! — извика тя.

След това се приближи до камината и се отпусна в креслото пред нея. От очите ѝ бликнаха сълзи на гняв, но тя ги изтри. Отказваше да плаче заради този безчувствен грубиян, за когото се бе омъжила.

Стомахът ѝ се бунтуваше от гняв. Тя вдиша дълбоко няколко пъти, за да се успокои.

Прекаленото вълнение можеше да навреди на бебето. Затова бе изключително важно да остане спокойна.

Кийли се облегна назад и започна да мисли за гневния си съпруг. Ричард беше един неверник, вярващ единствено в онова, което бе тук и сега, и кланящ се на златото. Но бяха го възпитали в този дух на арогантност и тесногърдие — вината не бе само негова.

А освен това се тревожеше за тяхната дъщеричка. Тази мисъл стопли сърцето на Кийли и затвърди решението ѝ да бъде търпелива.

Младата жена бавно стана от креслото и донесе ръкоделието си. Отново седна и продължи да бродира кърпичките му.

„Отношенията с ограничени или обичани хора изискват много търпение“, заключи Кийли. А за графа важаха и двете. Ограниченият неверник, какъвто бе той, не бе способен да погледне отвъд хоризонта, но тя го обичаше и такъв.

Тя го обичаше. Чувстваше го дълбоко в гърдите си, о, свещени камъни, тя се бе влюбила в невъзможния си английски съпруг.

Кийли въздъхна и се опита да прогони ужасната мисъл, която заплашваше да разбие сърцето ѝ. Жалко, че съпругът ѝ не я обичаше.

Кийли се освободи от обятията на Ричард и слезе от леглото. Дълго гледа спящия си мъж. Сънят бе заличил напрежението от чертите на лицето му и му бе придал младежки вид. Фактът, че гневът му бе преминал толкова бързо, изненада Кийли и ѝ вдъхна надежда. Винаги бе мислила, че всички мъже са избухливи и злопаметни като втория ѝ баща. Но връщайки се в покоите им Ричард, се бе държал така, сякаш нищо не се бе случило.

Кийли го зави до раменете и се приближи към прозореца. Денят започваше мрачен и мъглив, а небето бе облачно и обещаваше сняг, нещо обичайно за двадесет и първи декември.

В сърцето на Кийли отекваше песента на предците ѝ друиди. Днес бе зимното слънцестоене, празникът на светлината, когато слънцето надвива мрака на света и дните започват да растат.

Искаше ѝ се да може да прекара този петък навън и да събере свещени дъбови клони, но графът бе прав. Ако тези англичани, невиждащи по-далече от собствения си нос, я хванеха, щяха да я изгорят на клада като вещица.

Погледът ѝ още веднъж спря върху спящия ѝ съпруг и за миг тя се поколеба дали да не го събуди, но в крайна сметка реши да не го прави. Ричард едва ли би държал особено да вземе участие в една езическа церемония.

Кийли навлече ритуалната си роба върху нощницата и избра един черен обсидиан, който да я пази от черна магия. Очерта кръг с ахатите, като остави един отвор на запад.

Влезе през отвора и попълни кръга с последния бял ахат, като шепнеше:

— Смущаващите мисли остават отвън.

Постави свещта в средата на кръга, а до нея — черния обсидиан. След това описа въображаема окръжност със златния си сърп, завъртя се три пъти и спря с лице на изток.

Кийли коленичи, затвори очи и запя:

— Древните са тук, те чакат и ни гледат. Звездите говорят чрез камъните, а светлината прониква през най-гъстите дъбове. Земя и Небе са едно царство — сега вдигна свещта. — Слава на теб, Велика богиньо майко, която твориш светлина от мрака и прераждане от смъртта. Моля те, закрилай нероденото ми дете. И макар и невярващ, опази мъжа ми от злото, което дебне наблизко.

След като угаси свещта, Кийли стана, пристъпи към западната част на кръга и вдигна един от ахатите, разваляйки магията. Хвърли поглед към леглото и замръзна.

Ричард лежеше облакътен на една страна и я наблюдаваше.

— Как си? — сънено я попита той.

— Добре. — Кийли се подготви за конско евангелие.

— Много е странно, че си неразположена сутрин само в неделя, когато трябва да вземем участие в църковната процесия — дяволито подхвърли той.

Кийли се престори, че не е чула забележката му. Тя събра магическите си камъни и свали робата, после се върна в леглото.

Ричард повдигна услужливо завивката и тя пропълзя под нея. Той я взе в обятията си и Кийли склони глава на гърдите му.

— Ти се молеше, съкровище — прошепна Ричард, галейки с палец копринената ѝ буза. — Благодаря, че ме спомена в молитвата си.

— Няма защо. — След това му се оплака: — Трудно ми е да се моля тук, в стаята.

Ричард се ухили и се прозина.

— Още е твърде рано, да поспим още малко.

Кийли затвори очи и се притисна към него. В обятията му се чувстваше в безопасност. Известно време лежаха доволни и мълчаха.

— Ричард?

— Да, съкровище?

— Кога ще облечеш ритуалната роба, която уших за теб?

— Може би, когато ти прочетеш „Животът на светците“.

— Но аз дори не съм я започнала.

— Зная.

При лошо време придворните прекарваха времето си в игра на карти, комар, гадания и тенис. Преди обяд Ричард напусна спалнята, за

да открие херцога, който го бе поканил да поиграят комар.

Кийли нямаше настроение за никое от обичайните забавления. Вместо това тя се настани пред камината и започна да шие детски дрешки. От време на време се облягаше назад, гледаше играта на пламъците и се опитваше да си представи дъщеря си. Дали ще има червени коси и зелени очи като баща си? Или катраненочерни плитки и теменужени очи като майка си? А може би черни коси и зелени очи?

— Тук ли си, малката? — Почукването на вратата и гласът на Одо я изтръгнаха от мечтите ѝ.

— Влизай, братовчеде — извика Кийли.

Вратата се отвори и в стаята влязоха Одо, Хю, Мей и Джун. Четиримата бяха ухилени до уши.

— Днес е празник — рече Одо.

— Донесли сме ти подарък — добави Хю.

Кийли видя празните им ръце и ги погледна въпросително.

— Затвори очи — подкани я Одо.

— Аз ще го донеса — рече Хю.

Одо плесна брат си по тила.

— Аз съм по-големият, така че аз ще го донеса.

Мей се скара на Одо:

— Не смей да го удряш.

— Не дръж такъв тон на Одо — намеси се Джун.

— Гледай си работата — тросна ѝ се Мей.

— Остави я на мира — обърна се към Мей Одо.

— Не реви такъв, когато говориш с Мей — намеси се в словесния дуел Хю.

Без да дочака да бъде представен, подаръкът на Кийли влезе в стаята. Той се усмихна и протегна ръце.

— Рис! — Кийли скочи и се завтече към брат си, за да се хвърли в обятията му.

Рис я прегърна и я остави да се наплаче на гърдите му.

— Защо не си навън да събираш дъбови клонки? — подразни я той.

— Тези проклети английски неверници ще се хванат за главата и направо ще пукнат — отвърна тя с мокра от сълзи усмивка.

— Добър начин да се отървем от тази измет. — Рис я погледна и изтри сълзите от бузите ѝ. — Ах, сестричке, пред твоята красота

бледнее и най-хубавото диво цвете.

— А ти си един от най-красивите мъже, които познавам — върна комплимента Кийли. — Ужасно ми липсваше.

Рис бе висок и слаб и имаше черна коса и топли сиви очи. Сега тези очи настойчиво се взираха в нея.

— Един от най-красивите? — повтори той. — Преди ми казваше, че съм най-красивият. Да не би съпругът ти да ме е изместил от първото място?

Без да обръща внимание на тази забележка, Кийли го поведе към камината.

— Ела, братко, стопли се.

— Всички въвн — заповяда Мей и избута останалите гости към вратата. — Да ги оставим сами — никой не се възпротиви.

— Скъпи братовчеди, това е най-хубавият подарък, който някога съм получавала — извика Кийли. — Много ви обичам... и двамата.

Одо и Хю се изчервиха до уши и последваха близначките.

— Разказвай, братко, как ме откри? — попита тя.

— Прислужничките на Лъдлоу ме напътиха — отвърна Рис. — Мадок е мъртъв, а костите му вече гният под земята.

— Мъртъв? — недоумяващо повтори Кийли. — Как се случи?

Сега беше ред на Рис да се изчерви.

— Мадок умря при деликатни обстоятелства, ако разбираш какво искам да кажа.

Кийли поклати глава.

— Похотливостта му го умори — обясни Рис.

— О! — Кийли си спомни пророчеството на майка си.

„Онова, което Мадок най-страстно желае, накрая ще му коства живота...“

— Сега можеш да се върнеш в Уелс, ако желаеш — заключи Рис.

— Преди шест седмици бих го сторила, но сега вече е твърде късно! — От очите на Кийли бликнаха сълзи. Тя вдигна дрешката, която шиеше. — Вече нося дете от мъжа си.

— Ще ставам чичо? — Рис се засмя и я притисна към себе си. — Бих те отвел по-рано, но Мадок не ми казваше къде мога да те открия. Писмото ти пристигна едва след смъртта му.

Кийли кимна.

— Ако не си щастлива със съпруга си, можеш да го напуснеш — продължи Рис. — Малкото и ти винаги ще бъдете добре дошли при мен в Уелс.

Кийли склони глава на рамото му.

— Благодаря, Рис. Щастлива съм с Ричард, но копнея той да ме обича.

— Любовта може да приема най-различни форми, скъпа — обясни й Рис. — Може би...

— И за коя от формите й става дума в случая? — прокънтя един глас откъм вратата.

Кийли се обърна и видя Ричард и херцогът да стоят на вратата. Съпругът й не изглеждаше особено щастлив. Напротив, видът му бе недвусмислено враждебен. Какво бе сбъркала пак?

Рис се надигна и погледна двамата мъже. Сестра му бе прекалено неопитна, за да го забележи, но той ясно можеше да прочете ревността в очите на по-младия от двамата и да я усети в тона му. Небеса, сърцата на тези англичани бяха като отворена книга. Изглежда този английски граф обичаше сестра му и това бе достатъчно за Рис.

— Очаквам отговор — грубо настоя Ричард.

— Братска любов — сухо рече Рис.

— Това е Рис — обясни Кийли и се надигна, готова да защити брат си от гневния си съпруг. — Дошъл е от Уелс заради мен.

На лицето на Ричард се изписа облекчение. Вече не гледаше толкова заплашително, а се усмихна широко и пристъпи към Рис, за да му подаде ръка.

Херцогът се усмихна.

— Задължен съм ви, задето сте закриляли дъщеря ми през всичките тези години.

— И аз съм ви задължен — добави Ричард.

— Кийли беше моята мачка сестричка дълго преди да отпътува за Англия — отвърна Рис. — Да се грижа за нея бе истинско удоволствие.

— Обещай ми да останеш поне до Нова година — каза Кийли, все още стискайки ръката му. Не смееше да го пусне след толкова дългата раздяла.

— Кори ме замества вкъщи, а както знаеш, той не е много по-умен от Одо и Хю — обясни й Рис. — Съгласна ли си да остана до

Коледа?

— Да. — Грейнала, Кийли се обърна към баща си. — Рис носи новини от Уелс, татко Мадок е мъртъв.

Херцогът би изказал съболезнования на Рис, но всъщност ни най-малко не му беше жал за Мадок. Вместо това той кимна на дъщеря си и се обърна към Рис:

— Елате, барон Лойд. Ще ви издействаме една стая и всичко останало, от което имате нужда.

Преди да излязат, Рис прегърна сестра си и я целуна по бузата.

— До скоро, сестричке, и не забравяй какво ти казах.

Ричард седна в креслото и притегли Кийли в скута си.

— Какво не бива да забравяш?

— Че винаги съм добре дошла при него в Уелс — отвърна Кийли, вперила поглед в гърдите му.

— Мястото ти е при мен.

Кийли бавно вдигна поглед и погледна мъжа си в очите.

— В Англия никога няма да се почувствам у дома.

— Ще свикнеш.

— Мястото ми не е тук.

— Не ставай смешна — подигра ѝ се Ричард. — Мястото на графинята на Базилдън е в Англия.

— Целият двор ме презира — настоя Кийли. — Аз съм просто едно уелско копеле, успяло с хитрост да оплете в мрежите си първия граф на Англия.

— Всичко това е чисто лицемерие — опита се да ѝ обясни Ричард. — Причината е собствената им несигурност. Само графиня Базилдън да благоволи да ги дари с вниманието си, тези глупаци ще се почувстват поласкани и ще те приемат.

— Може би не ги смятам достойни за своята компания.

— Проклятие, Кийли. Стоиш в залата с наведена глава, забила поглед в пода. От какво се срамуваш?

— Не се срамувам — извика Кийли и скочи от скута му. — Аз съм уелска принцеса, потомка на Люълин Велики и Оуен Глендоуър. Родословното ми дърво е по-древно от това на кралицата!

— Докажи го — предизвика я Ричард, който също бе станал. — Разведи тази вечер Рис наоколо и го представи на придворните.

Кийли отново започна несигурно да хапе устни. Никога не би си признала, но се боеше, че ѝ липсва смелост за това.

— Ще помисля — измъкна се накрая тя.

Ричард видя смущението в очите ѝ и додаде малко по-меко:

— Ще бъда до теб, съкровище.

„Ще бъда до теб, съкровище.“

Още едно неспазено обещание, мислеше си Кийли, наранена и объркана. Трябваше да се досети. Чаровният ѝ мъж така ѝ бе завъртял главата, че тя едва не забрави какво бе принудена да изстрада Мегън. Не биваше да се разделя с вроденото си недоверие, иначе вътрешният ѝ мир можеше да бъде сериозно застрашен.

Повикан от граф Биргли, Ричард я бе зарязал с херцога и госпожа Даун. Оттогава беше изтекъл повече от час.

Кийли не изпускаше от поглед вратата на залата. Разговорите на придворните се бяха превърнали за слуха ѝ в жужене, на което тя отдавна бе престанала да обръща внимание в нетърпеливо очакване на Рис. Дали Ричард не беше прав? Щяха ли да я приемат тези високомерни англичани, ако тя ги дареше с вниманието си? Или щяха да се отдръпнат, давайки ѝ да разбере, че тя е само едно копеле?

Без съмнение Рис бе наясно с двусмисленото ѝ положение в двора. Той дотолкова се бе вживял в ролята си на неин закрилник, че би предизвикал всеки благородник, за когото решеше, че не се е отнесъл към нея с нужната почтителност. Брат ѝ беше известен с избухливостта си, но едва ли щеше да е по силите му да се дуелира с всеки един от присъстващите мъже.

Кийли плъзна поглед из залата и остана с впечатление, че тази вечер настроението бе по-различно от обикновено. Заради ранното оттегляне на кралицата придворните бяха по-разпуснати и разюздани от всякога.

Погледът ѝ попадна върху вратата точно в момента, в който се появи Рис. Кийли си запроправя път сред множеството и забърза насреща му.

Никога не бе виждала брат си толкова красив и мъжествен — почти толкова неотразим, колкото и съпруга ѝ. Ричард му бе заел някои

от дрехите си и сега Рис изглеждаше като черна граблива птица сред нищо неподозиращи канарчета.

— Как си, братко? — усмихната го поздрави Кийли.

— Сестричке, край твоята лъчезарна хубост бледнеят всички тези безцветни англичанки — с възхищение рече Рис. — Завърти се да ти се порадвам.

Засмяна, Кийли се завъртя в кръг. Плахото, израснало сред горите на Уелс, момиче бе изчезнало. Вместо това сега пред Рис стоеше блестяща красавица, облечена в предизвикателна рокля с дълбоко деколте, което още повече подчертаваше прелъстителните ѝ форми.

Тази рокля беше прекалено дръзка за вкуса на Рис, но той запази мнението си за себе си. Сега Кийли бе съпруга на графа и той не искаше да му се меси.

— Трябва да се запознаеш с жената на баща ми — рече Кийли, като го улови под ръка. — Тя беше изключително мила с мен.

Двамата се смесиха с множеството. Подръка с брат си, Кийли се чувстваше необичайно самоуверена. Възхитените погледи и догадките, кой е симпатичният млад мъж до нея, я изпълваха с гордост.

— Лейди Даун, може ли да ви представя брат си, барон Рис Лойд? — каза Кийли.

Рис се поклони над ръката на херцогинята и я поздрави с думите:

— Благодаря за добрината, която сте проявили към сестра ми.

— Ако не бях толкова хлътнала по Тали — изгука госпожа Даун и го дари с котешката си усмивка, — със сигурност щях да си изгубя ума по вас, както навярно вече е станало с всички дами наоколо, които не могат да откъснат очи от вас.

— Ела, Рис — рече Кийли, вече решена да приеме хвърленото ѝ от Ричард предизвикателство, — бих искала да те представя на някои от придворните.

Тя го улови под ръка и го поведе из залата. Откривайки сред множеството бременните приятелки на херцогинята, с които се бе запознала предния ден, Кийли се насочи към тях.

— Госпожо Теси, госпожо Блеър — мило усмихната ги заговори Кийли. — Бих искала да ви представя брат си, барон Лойд.

Рис целуна ръка на Теси и каза:

— Изглеждате пленително в тази синя рокля.

Теси въздъхна поласкана.

— Щеше ми се Поне да беше мил като вас.

Сега Рис се обърна към госпожа Блеър, целуна ѝ ръка и се канеше да ѝ направи комплимент, но сестра му го изпревари:

— Как е скъпият Хорацио днес? — осведоми се тя и едва се сдържа да не се разсмее.

— Слава богу, Хорацио яде като прасетата от поговорките.

Кискайки се, Кийли поведе брат си по-нататък и му прошепна:

— Хорацио е прасе, което тя отглежда като домашен любимец.

Рис я погледна с ъгълчето на очите си.

— Шегуваш се.

Кийли поклати глава.

— Госпожа Даун си отглежда една гъска на име Антъни.

— Представи ми някои неомъжени дами — подкани я Рис, — например онези три красавици, които не ни изпускат от очи.

Кийли проследи погледа му. Моргана, Сара и Джейн стояха настрана и гледаха към тях. Без съмнение изгаряха от любопитство кой е симпатичният млад благородник.

Кийли нямаше ни най-малко намерение да се доближава до тях. Нека му се възхищават от разстояние. Ако я обиде в присъствието на брат ѝ, животът им щеше да е сериозно застрашен.

— Обезателно трябва да се запознаеш с лейди Мери — опита се Кийли да отвлече вниманието му от трите вещици. — Това е пицната блондинка до италианеца, господин Фаджоли. Виждаш ли дългокосия великан, който наднича в деколтето ѝ?

Рис я последва с нежелание.

— Бих предпочел да се запозная с тези три грации — настоя той.

— Повярвай ми, братко, ти не искаш да се запознаеш с тях.

Рис се ухили.

— Тогава ми обясни защо.

— Защото те мразят уелсите с цялата си душа — обясни Кийли.
— Особено мен.

— Защо?

Кили сведе поглед и сви рамене.

— Ревнуват ли? — попита Рис, повдигайки брадичката ѝ. — Хайде, сестричке, бих искал да се запозная с този италиански господин.

— Кийли! — долетя до тях познат женски глас.

Кийли се обърна с нежелание. Гласът бе на сестра й.

— Доведи симпатичния си приятел при нас — подкани я Моргана, хвърляйки поглед към Рис. — Да не би да ме избягваш, скъпа сестро?

Това обръщение накара Кийли да зяпне. Трябваша й няколко мига, за да се съвземе.

— Аз съм заварената сестра на Кийли, Моргана Талбот — представи се сама предизвикателната блондинка.

Рис я поглъщаше с поглед. Той я огледа от главата до петите, без да пропусне и най-дребната подробност, но най-дълго погледът му остана прикован към предизвикателното й деколте.

— Значи сме почти роднини — забеляза Рис. — Аз съм завареният брат на Кийли.

Избухливият уелски барон и разглезената английска красавица съвсем забравиха сестра си. Топлият му сив поглед изпиваше нейния и за няколко секунди светът около тях изчезна. Двамата имаха очи само един за друг.

— Трябва да се опознаем по-добре — рече накрая Моргана и сведе очи с престорена срамежливост. — Обичате ли да танцувате?

— За съжаление в тази област съм дилетант — без капка смущение призна Рис. След това добави усмихнат: — Може би някое усамотено местенце би било по-подходящо за нашето сближаване?

Моргана се усмихна едновременно ангелски невинно и прелъстително.

— Мисля, че знам нещо подходящо.

— Убеден съм в това — дяволито отвърна Рис. След това, обръщайки се към слияната Кийли, рече: — Ще ни извиниш ли?

Преди тя да успее да каже нещо, двамата вече бяха изчезнали. Кийли стъписано ги проследи с поглед.

Откъде Рис бе събрал смелост да признае, че не умее да танцува? Тя би предпочела да умре, вместо да го стори. След това се досети — Рис не беше копеле като нея, а законен барон. Тя, напротив...

— Добър вечер, графиньо.

Кийли се извърна и видя пред нея да стои Уилис Смит, който я зяпаше толкова безсрамно, че по гърба й полазиха тръпки.

— Добър вечер, господине — отвърна на поздрава му тя и се насили да му се усмихне. Свещени камъни, държеше се толкова лицемерно, колкото и останалите придворни. Ако обаче успееше да се държи вежливо с мъж, от когото се гнусеше, тогава нямаше да ѝ бъде трудно да общува и с другите придворни.

— Съпругът ви отново ли ви заряза? — попита Смит.

— Боя се, че да — отвърна Кийли със заучена гримаса.

— Струва ми се, че паваната е любимият ви танц — рече Уилис.
— Искате ли да опитаме?

— Паваната е единственият ми танц — отвърна Кийли и му подаде ръка.

Когато стъпиха на танцовата площадка, Кийли трябваше да положи всички усилия да не се изплаши и да не избяга. Уилис се поклони куртоазно, а тя направи реверанс.

— Тази вечер изглеждате особено красива — поласка я Смит, когато танцът започна, без да откъсва очи от гърдите ѝ.

— Радвам се, че оценявате деколтето ми — сухо забеляза Кийли.

Смит я дари с разтапяща усмивка, която очевидно трябваше да я спечели.

— Чух, че имате повод за радост. Как се чувства една бъдеща майка?

— В момента чудесно. Само че сутрешното неразположение ми проваля закуската.

— Не е ли вредно за бебето да се пропуска закуската? — опита се да поддържа разговора Смит. — Мислех, че една бъдеща майка трябва да се тъпче с яйца, сирене, мляко и шунка.

— Шунка? — повтори Кийли и сбърчи нос, за да демонстрира отвращението си. — Не обичам свинско месо под никаква форма, макар и да е любимото ястие на Ричард — Кийли направи крачка вляво, за да сложи дланта си в неговата и замръзна. До барона стоеше съпругът ѝ. Гневният ѝ съпруг.

— Предупредих те, Смит — просъска Ричард, чиито смарагдено зелени очи пръскаха искри.

— Зарежи това, Девъро — отвърна Уилис. — Та ние просто танцуваме.

— Остави ме сама — напомни на мъжа си Кийли, забелязвайки танцуващите наоколо да наострят уши, за да не пропуснат нещо.

— Забранявам ти да танцуваш с този мъж — каза Ричард. — Избери си друг партньор.

„Какво безсрамие“, помисли си Кийли. Мъжът ѝ можеше да танцува и флиртува, с когото пожелае, а тя трябваше да стои и да го чака.

— Излагаш ни пред всички — каза Кийли с престорено спокойствие.

— Не ме предизвиквай — изръмжа Ричард и се опита да я улови над лакътя. Ревността го заслепяваше.

Кийли отстъпи крачка назад, вдигна ръка и му показва среден пръст. След това се обърна и с гордо вдигната глава напусна залата. Вече в коридора, тя повдигна пешите на роклята си и с все сила се завтече към спалнята им.

„Как смееше да я излага пред всички! Докато крачеше нервно пред камината, Кийли кипеше от гняв. Как смееше...“ В този момент вратата се отвори с трясък.

— Стой настрана от Смит! — извика Ричард и пристъпи към нея. — Престани да насърчаваш чуждите мъже.

Кийли понечи да отвърне, но Ричард бе по-бърз.

— Не отричай — предупреди я той. — Имам очи и виждам как те гледаше този мъж.

— Аз не съм Девъро, чийто родилен белег е известен на всички, и на който се възхищава всяка жена в двора — отвърна Кийли.

Графът реши да си спести гневната тирада.

— Достатъчно. Остатъка от вечерта ще прекараш в стаята си, за да размислиш върху това, къде си сгрешила. — С тези думи той изхвърча от стаята, затръшвайки вратата след себе си.

Кийли се втренчи във вратата.

— Да си счупиш краката, дано — прокле го тя.

Веднага след това чу трясък и нечий вик. Тя отвори вратата и се стъписа — на пода в коридора лежеше Ричард. Той бавно вдигна поглед и малко замаян рече:

— Бях невнимателен и паднах.

Кийли затръшна вратата след себе си и прихна. След това обаче отново я налегнаха мисли за обречения ѝ брак с Ричард и доброто ѝ настроение се изпари.

Тя с въздишка се отпусна в креслото пред камината. През целия си живот бе копняла за две неща: баща и дом. Противно на очакванията си бе спечелила любовта на херцога, при това толкова бързо, че ѝ бе трудно да повярва в щастието си. Но втората мечта, изглежда, никога нямаше да се превърне в реалност. За Кийли това не подлежеше на съмнение — тя никога нямаше да има истински дом.

Беше родена и израснала в Уелс и никога нямаше да намери мястото си в английския двор. Заради детето си обаче трябваше да остане в Англия. „Можеше да живее и без да е обичана от мъжа си, в случай че той бе любящ баща. Светът е несъвършен, понякога сърцето е принудено да прави компромиси, да се задоволява с онова, което има“ — мислеше тя.

Животът в двора, напротив, бе нещо друго. Изглеждаше ѝ невъзможно да понесе дори само още ден цялата тази повърхностност.

Кийли копнееше да усети върху раменете си сгряващите слънчеви лъчи, да изложи лице на нежните ласки на вятъра. Но най-нетърпима нужда имаше от онова свещено място в парка на графа, където сплитаха клони бреза, ела и дъб.

Кийли опакова някои от вещите си в един кожен вързоп, след което легна в леглото. Вече се чувстваше доста по-добре отколкото сутринта, когато се бе събудила.

Тъй като искаше да избегне възможен спор с жена си, Ричард се върна в спалнята по-късно от обикновено. Той се съблече на тъмно, остави по навик дрехите си на пода и се мушна в леглото, където бързо заспа.

Стори му се, че бяха минали само няколко мига, преди да изплува от дълбините на съня. Главата му бучеше, а клепачите бяха тежки като олово и той имаше чувството, че няма да успее да ги повдигне. Мили боже, защо бе изпил толкова много вино?

Ричард понечи да потърси утеха при съпругата си и се изтърколи към средата на леглото, но нея я нямаше. След това я чу да шумоли тихо някъде в стаята.

— Колко е часът? — простена той, без да отваря очи.

— Още е много рано.

Усети, че тя е някъде съвсем наблизил и отвори очи. Кийли тъкмо се канеше да остави лист пергамент на възглавницата. От прозореца зад нея в стаята влизаше толкова ярка светлина, че той трябваше да замижи.

— Какво е това? — попита Ричард, когато погледът му попадна върху пергамента.

— Бележка за теб — отвърна Кийли.

— От кого е?

— От мен.

Ричард повдигна едната си вежда.

— И какво пише вътре?

Кийли вдигна вързопата си от пода и се обърна:

— Отивам си вкъщи.

Ричард простена. Само това му липсваше тази сутрин, жена му да избяга. Не можеше ли да почака, докато той си възвърнеше способността да мисли трезво?

— Забранявам ти да напускаш тази стая — заповеднически каза той.

— Съкровище, пийни малко ябълково вино, помага срещу главоболие — рече Кийли и го дари с лъчезарна усмивка, преди да напусне стаята.

Ричард скочи от леглото и се втурна към вратата. Отвори я, но замръзна.

Някаква прислужница, която тъкмо минаваше покрай стаята, му намигна и се закиска.

— Вярно било! — извика тя. — Вие наистина имате луничка на...

Ричард затръшна вратата и се втурна към леглото, за да събере пръснатите си по земята дрехи. Но Кийли ги бе вдигнала и грижливо ги бе прибрала, така че на него му трябваха пет минути, за да открие панталона, ризата и ботушите си.

Когато отново отвори вратата, той едва не връхлетя върху подноса със закуската, оставена пред вратата, докато се е обличал. Ричард се замисли за миг и накрая го вдигна.

На подноса имаше твърдо сварени яйца, сирене, хляб и купчинка нарязана шунка. Тя изглеждаше наистина добре, но при мисълта да

сложи нещо в устата си Ричард почувства, че му прилошава. Изпитото предната нощ вино бе развалило иначе добрия му апетит.

Безотговорната му съпруга изобщо не мислеше за детето, което носеше. Тя подлагаше на опасност здравето му, като не се хранеше достатъчно. Ричард възнамеряваше да натъпче закуската в устата ѝ. Щеше да започне с шунката, от която тя се гнусеше. След това щеше да я заключи в спалнята.

Ричард настигна жена си в парка. Кийли вървеше към конюшните, без да бърза, всъщност прекалено спокойно за жена, която бягаше от съпруга си. На устните му трепна усмивка, когато погледът му попадна върху нежните извивки на ханша ѝ. От главоболието му бе останало само слабо бучене — видът на очарователната му съпруга беше за него балсам за душата, здравето и самочувствието му.

Лекциите и заповедите нямаха голям успех при нея. Ричард се питаше дали да не пусне в действие прочутия си чар.

Той влезе в мрачните конюшни и видя Кийли пред отворения бокс на Мърлин. Поне се бе оказала достатъчно разумна да не реши да вдига сама тежкото седло.

Хю тъкмо приготвяше Мърлин за път, докато Одо се опитваше да убеди братовчедка си да не заминава. Сега и тримата впериха погледи в графа.

— Донесох ти закуската — обяви Ричард и дари жена си със своята неотразима усмивка.

— Никога не закузвам — отвърна Кийли, оставайки нечувствителна за чара му.

— Не забравяй детето, то има нужда от храна.

— Ще хапна по-късно. — Без да се интересува повече от него, Кийли се обърна към Мърлин и я погали по челото.

Ричард сложи подноса на земята. За да се успокои, започна да брои наум до десет, а след това до двадесет — за по-сигурно. Не беше бесен, но жена му притежаваше способността да изважда на бял свят най-лошите черти от характера му. Както и най-добрите.

— Сама ли смяташ да яздиш до Уелс? — попита Ричард, опитвайки се да придаде любопитна нотка на гласа си.

Кийли се обърна изненадана.

— Не отивам в Уелс.

— А къде тогава? — попита Ричард, доволен, че е преодолел импулса си да ѝ повиши тон.

— В Девъро Хаус.

Ричард въздъхна с облекчение и пристъпи към нея.

— Не бихме ли могли да поговорим още веднъж, преди да тръгнеш? — попита той и я поведе извън конюшните.

Кийли кимна.

— За какво искаш да говорим?

Ричард тъкмо се канеше да отвори уста, когато чука Одо да вика:

— Не, Мърлин! Ти, невъзпитано животно!

Кийли хвърли поглед през рамо и видя Мърлин да поглъща закуската ѝ.

— Остави я — извика тя. — Нека си яде.

— Кийли, защо си тръгваш? — пожела да знае Ричард.

— Вече ти обясних. Животът в двора не е за мен.

— Защо?

Кийли избягна погледа му, сякаш ѝ бе трудно да изрече онова, което си мислеше.

— Той проваля брака ни. Ти или не ме забелязваш, или все не правя нещо както трябва. Може би, ако живеем в Девъро Хаус, няма да си толкова недоволен от мен.

— Аз не съм недоволен — възрази Ричард и повдигна брадичката ѝ, за да надникне в теменуженосините очи. — Дворът ме привлича също толкова малко, колкото и теб, но обещах на Елизабет да прекараме нощите на духовете тук. Ще се върнем в Девъро Хаус веднага щом дворът замине за Ричмънд.

— Още две седмици на това място ще ме погубят — отвърна Кийли.

— Не преувеличавай — подразни я Ричард и прокара пръст по бузата ѝ. След това се пошегува. — Ако останеш, когато се върнем, ще облека ритуалната роба.

Кийли се взря в смарагдено зелените му очи и се запита дали говореше сериозно. Очевидно бе, че съпругът ѝ се опитваше да я подкупи. Но ако тя беше толкова важна за него, може би все още имаше шанс за техния брак.

— Хайде, ела, любима — подкани я Ричард с усмивка и се взря в очите ѝ. — Трябва да ми правиш компания, докато закусвам.

Зад тях се разнесе оглушително цвилене. Ричард и Кийли се обърнаха и видяха Мърлин да се олюлява. Животното политна на една страна, удари се в стената, а след това краката му се подгънаха и то се строполи на земята, издавайки разтърсващи предсмъртни хрипове.

Уплашен за жена си, Ричард обви ръце около нея и я стисна здраво, но отчаянието ѝ даде сили, тя се отскубна и коленичи до кобилата.

— Ричард, помогни ѝ! — извика Кийли.

Ричард хвърли поглед към празния поднос, а след това към Одо и Хю, които мълчаливо му кимнаха.

— Мога само да сложа край на мъките ѝ — обясни Ричард и пое ножа, който му подаваше Одо. — Моля те, изчакай отвън.

— Оставам тук — възрази Кийли. — Свършвай бързо.

Ричард коленичи до нея и преряза вените на врата на животното. Без да обръща внимание на бликналата кръв, Кийли взе главата на кобилата в скута си и тихо започна да ѝ говори, за да помогне на душата на умиращото животно да отиде в по-добър свят. За няколко минути животното престана да трепери и се възцари мъчителна тишина.

Едва след като Мърлин бе издъхнала, Кийли даде воля на сълзите си.

— Не... не разбирам — хлипаше тя. — Какво се случи с нея?

Ричард я взе в обятията си и не скри от нея:

— Някой е отровил храната.

— Но защо, кой ще иска да отрови коня ми? — невярващо хлипаше Кийли.

— Съкровище, който и да го е сторил, не е имал намерение да убива Мърлин. Сега ще те заведе в стаята ни.

— Рис ми подари Мърлин за дванадесетия ми рожден ден — обясни Кийли, тъжно гледайки кобилата. Тя погали любимото си животно, кимна на мъжа си и се остави да ѝ помогне.

Ричард я вдигна на ръце и я изнесе от конюшните. Кийли обви ръце около врата му, зарови лице на гърдите му и продължи да плаче тихо.

По пътя към двореца Ричард спря, видял насреща му да се задават Рис Лойд и Моргана Талбот. И двамата бяха облечени за езда.

Само това му липсваше на Ричард през тази най-ужасна от всички сутрини в живота му.

— Какво сте направили със сестра ми? — пожела да узнае Рис, забелязвайки окървавената дреха на Кийли.

— Някой отрови Мърлин. Трябваше... — Ричард не довърши изречението, тъй като Рис му кимна сериозно.

Моргана отвори уста и изпищя:

— Някой е отровил...?

Рис ѝ запуши устата и я притисна към себе си. Тя се опита да се съпротивлява, но нямаше никакъв шанс.

— Успех, бароне — сухо забеляза Ричард. — Отдавна ми се искаше да го сторя. — Без нито дума повече той се запъти към двореца.

— Ти, проклета уелска свиня!

Ричард спря и се огледа тъкмо навреме, за да види как Моргана зашлевява плесница на уелсеца. Рис притисна момичето към себе си и започна да го целува. Не спря, докато гневът ѝ не се изпари и тя не се притисна нежно към него.

Ричард се обърна към двореца и погледът му попадна на Уилис Смит, който не откъсваше очи от целуващата се двойка.

— Какво се е случило? — попита Уилис, забелязвайки изцапаните с кръв дрехи на Девъро.

— Някой отрови коня на жена ми — отвърна Ричард.

Уилис пребледня и прошепна:

— Отровител в двора?

Ричард кимна.

На лицето на барона се изписа загриженост.

— Наред ли е всичко? Мога ли да помогна с нещо? — попита той.

Ричард съжали, че бе подозирал приятеля си в злонамереност.

— Изпрати, моля те, един паж да потърси камериерките на жена ми.

— Ще ги потърся сам — отговори Уилис и изчезна.

В спалнята Ричард сложи Кийли на леглото и седна до нея. Той изтри сълзите от бузите ѝ и се опита да ѝ се усмихне.

Кийли извърна глава и целуна вътрешната част на дланта му.

— Ричард, някой е сложил отрова в закуската ни.

— Зная.

— Какво мислиш да правиш?

— Не се безпокой за нищо, съкровище — успокой я Ричард. — Веднага щом Мей и Джун дойдат, възнамерявам да поговоря с Бъргли и Елизабет. — Той се наведе и я целуна по челото.

— Трябва да се преоблечеш, преди да се явиш пред кралицата — забеляза Кийли. — Ако те види така, Нейно Величество ще припадне.

Ричард я целуна и си донесе чиста риза и панталон. Докато закопчаваше колана си, забеляза, че кинжалът му го няма.

— Къде е кинжалът ми, онзи, с моите инициали?

— Не съм го виждала — отвърна Кийли. — На тази риза ѝ липсва едно копче.

— Вярно — Ричард бързо облече друга и се върна при леглото.

— Какво ще предприеме кралицата? — попита Кийли.

— Навярно Бъргли ще я посъветва да не дава гласност на случая, докато хората му не направят разследвания — отвърна Ричард. — Никой няма да спечели, ако дворът бъде обзет от паника. Освен това съм сигурен, че Елизабет ще накара италианците да напуснат двора.

— Италианците? — повтори Кийли. — Но защо?

— Те са прочути с уменията си да си служат с отрови — обясни Ричард. — Това е един от любимите им начини да се освобождават от нежелани противници.

— Но за какво ще им е на италианците да се отърват от нас?

— Не зная и навярно никога няма да узнаем — призна Ричард, свивайки рамене. След това се усмихна и се опита да я успокои: — Довери ми се, любима. Опасността отмина. Който и да е бил онзи, който е сложил отрова в закуската ни, няма да направи повторен опит, защото знае, че сега сме нащрек. А малкото придворни, които научат за случая, ще ядат само храна, донесена лично от прислужниците им.

Вратата се отвори и в стаята влязоха Мей и Джун.

— Няма да се бавя много — обеща Ричард и стана.

Кийли улови ръката му.

— Ще бъдеш предпазлив, нали?

Ричард кимна. Той се обърна към своите братовчедки и им нареди:

— Не се отделяйте от господарката си, давайте ѝ само храна, която сами сте донесли от кухнята.

С тези думи той напусна стаята. Едва бе излязъл в коридора, и му се наложи да се подпре на стената, за да не падне. Едва сега осъзнаваше ужасното значение на това произшествие.

Какво щеше да стане, ако бе принудил Кийли да яде от закуската, както възнамеряваше да стори. Сега Кийли щеше да лежи мъртва в обора. Кого се бе опитал да отрови убиецът? Него или нея? Или и двамата?

— Честита Коледа! — прошепна Кийли на ухото на сънения си съпруг.

— Добро утро, съкровище. — Без да отваря очи, Ричард се наслаждаваше да чувства Кийли до себе си. — Къде е коледната ми целувка?

Този мъж бе ненаситен, но Кийли нямаше нищо против. Тя го целуна по устните, влагайки в това цялата си обич.

Ричард обви ръце около нея и я притисна към мускулестото си тяло. След това отвърна на целувката ѝ.

— Обичам Коледите — промърмори той. — Особено коледните целувки.

Ричард все още бе сънен и му трябваше известно време, за да забележи, че Кийли е облечена в палто. Съдейки по сумрака в стаята, трябва да беше преди зазоряване.

— Колко е часът? — попита той.

— Шест.

— Никой не става в шест часа.

— Напротив, аз го правя.

— Ако възнамеряваш да бягаш — рече Ричард с престорено недоверие, — почакай още малко. Прекалено съм уморен, за да те гоня нощем из конюшните.

Кийли се усмихна и го целуна по устните.

— Преди изгрев-слънце Рис ще си е тръгнал за Уелс. Искях да му пожелая лек път.

Ричард се прозина и се протегна.

— Е, добре, ще те съпроводя. Надявам се, оценяваш каква жертва е за мен да стана в този безбожно ранен час.

— Ако престанеш по цяла нощ да пиеш и да играеш с баща ми — отвърна Кийли, повдигайки вежда, — би могъл да се насладиш на красотата на утрините.

— Само неудачниците се наслаждават на утрешните часове — отвърна Ричард и се приготви да стане. — Умните хора правят като мен, използват нощните забавления в двора, за да сключват сделки.

— Скъмността ти отива — подразни съпруга си Кийли и го натисна обратно в леглото.

— Остави ме да стана, съкровище. Не е безопасно да се разхождаш сама в този час.

— Остани си в леглото. Роджър изяви готовност да ме съпроводи.

— Кой е Роджър?

— Любимият ми паж.

— Да не би това да е нехранимайкото, който ти помогна да прескочиш оградата на кралската градина?

Кийли кимна.

— Връщай се бързо — прошепна Ричард. — Имам чудесен коледен подарък за теб.

— Какъв е той?

— Същият, какъвто ще получиш и на Нова година.

— И по-точно?

Той постави ръката й върху слабините си и каза усмихнат:

— Ранобудник.

— Похотливец. — Кийли още веднъж го целуна по устните и излезе от стаята.

Роджър, който я бе чакал в коридора, я посрещна с усмивка. Дватама тръгнаха по заплетените сумрачни коридори на Хемптън Корт. Колкото повече приближаваха външния свят, толкова по-нетърпелива ставаше Кийли. От месеци не бе чувствала по лицето и ръцете си нежните ласки на изгриващото слънце.

Навън Кийли се почувства така, сякаш бе попаднала в съвсем друг свят. Въпреки ранния час наоколо се суетяха безброй хора, сред които дори пристигащи и заминаващи благородници с техните семейства. Прислужниците бързаха да изпълнят заповеди, а всякакви търговци се подготвяха за нов, пълен с доходоносни сделки, ден.

Хоризонтът на изток изсветляваше — оранжеви пламъци обхващаха света на хората. Всичко вещаеше несравнимо хубав коледен ден — лъчезарно слънчево сияние, безоблачно синьо небе и свеж, ясен въздух.

Кийли пое дълбоко дъх и изпълни дробовете си със свежия зимен въздух. Утрини като тази будеха у нея неустойимото желание да се моли, но животът в двора на Тюдорите предлагаше много лукс и малко лична неприкосновеност.

— Някакви нови клюки из двора? — попита Кийли, докато прекосяваха моравата на път за конюшните.

— Чух, че миналата нощ госпожа Джейн сложила рога на мъжа си — отвърна Роджър.

Кийли му хвърли дълъг, строг поглед, за да го накара да замълчи. Нямаше желание да слуша за най-новото завоевание на госпожа Джейн.

Роджър, който не беше свикнал да си служи с изискани изрази, не забеляза или се направи, че не е забелязал този поглед и продължи:

— Този млад петел от ден на ден става все по-дързък. Или по-скоро би трябвало да кажа от нощ на нощ?

— Не е възпитано от твоя страна да се впускаш в подробности относно подобни истории — рече Кийли и потисна една усмивка. Въпреки че нямаше особено високо мнение за бившата любовница на съпруга си, Кийли се чувстваше задължена да вкара Роджър в правия път. Не одобряваше на едно дванадесетгодишно момче да говори по този начин за прелюбодеяния и изневери.

— Склонността на Джейн да престъпва брачния обет, е всеизвестна — отвърна поглед той. След това, поглеждайки я крадешком, добави: — Говори се също, че братовчедите ви доста са се сблизили с братовчедките на графа.

Кийли кимна.

— Между тях се завърза удивително приятелство.

— Бих казал интимно приятелство.

Кийли го погледна изненадано.

— Да не искаш да кажеш...?

— Точно така.

В конюшните Одо и Хю се въртяха около жребеца на Рис и проверяваха дали е готов за дългия път. Когато видя сестра си, Рис се усмихна с облекчение.

— Сигурен бях, че ще дойдеш. — Той я взе в обятията си.

— Вече ми липсваш! — Кийли го погледна с големите си, мокри от сълзи, очи. — Обещай ми да бъдеш предпазлив.

Рис кимна.

— Не забравяй, сестричке, винаги си добре дошла у дома, в Уелс.

— Благодаря, братко. — Хвърляйки бегъл поглед към братовчедите си, Кийли добави: — Жалко, че няма да можеш да присъстваш на сватбата на Одо и Хю.

— Какво? — извика Одо.

— Сватба? — ужасен подскочи Хю.

Кийли се престори, че не ги е чула.

— Вече са изконсумирали първата брачна нощ — обясни на брат си тя. — Сега ги очаква семейният живот.

— Предполагам, че още преди да пристигна в Уелс, ще са щастливо оженени — усмихнато отвърна Рис. — Ще ме известиш, когато се роди бебето, нали?

— Разбира се. — Кийли, която с нежелание пускаше брат си да си тръгне, склони глава на гърдите му.

— Предай на Моргана много поздрави — помоли я Рис. — И кажи на херцога, че се интересувам от дъщеря му и ще му пиша при първа възможност.

— Бракът с Моргана би бил истински ад — обясни му Кийли. — Освен това тя прекалено обича живота в двора, за да се омъжи и да замине с теб за Уелс.

— Моргана е много темпераментна — отвърна Рис. — Това е всичко. Тя има нужда от някой силен мъж, който да я държи изкъсо.

— Ти най-добре знаеш кое е добро за теб. Винаги си обичал предизвикателствата.

Двамата се прегърнаха за последен път. Рис целуна Кийли по челото, изтръгна се от прегръдката ѝ и се качи на коня си.

— Лек път! — извика Кийли и му маха чак докато изчезна от погледа ѝ. По бузите ѝ се търкулнаха сълзи, които тя бързо изтри с опакото на дланта си.

В живота се налагаше човек постоянно да се сбогува с някого или с нещо. Мегън, Рис и Мърлин бяха изчезнали от живота ѝ, но затова пък имаше Ричард, херцога, Хенри и госпожа Даун. Кийли се изтръгна от мрачните мисли и се обърна към Одо и Хю.

— Няма да допусна братовчедките на съпруга ми да бъдат опозорени. Гответе се за сватба... Ела, Роджър.

Вместо да се върнат в двореца, Кийли и Роджър продължиха разходката си по моравата. Момчето изглеждаше потиснато. Двамата седнаха на една каменна пейка в някаква усамотена част на парка.

— Госпожо, имам нужда от помощта ви — най-сетне изплю камъчето Роджър.

— С какво мога да ти помогна? — попита Кийли.

— Останалите пажове ме притискат.

— Не разбирам.

— Измъкнах на всеки от тях по една златна монета срещу това, да ги заведа в Дългата галерия и да им покажа призрака, който се навъртал там — обясни Роджър. — Но не се получи нищо и сега те си искат парите обратно.

Кийли прехапа устни, за да не се разсмее.

— Какво да правя сега? Златото не е у мен — простена Ричард. — Помислих си, не бихте ли могли да дойдете с нас в Дългата галерия и да извикате призрака? Баща ми ще ви бъде признателен до гроб, ако спасите живота на единствения му наследник.

— За какво похарчи златото? — попита Кийли с надеждата, че гласът ѝ е прозвучал достатъчно строго.

— Не съм го похарчил — отвърна Роджър. — Всичко, с изключение на една златна монета, вложих в Левантинското дружество на вашия съпруг. Искам, когато порасна, да стана като графа.

Сега Кийли не можа да не се засмее. Роджър и плановите му за бързо замогване ѝ помогнаха да си представи как е изглеждал Ричард на младини. Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да му помогне да се измъкне от деликатната ситуация, в която се бе насадил.

— Какво направи с последната монета? — попита тя.

— С нея си купих афродизиак.

— Какво е това?

Роджър се изчерви.

— Любовно биле, което помага да събудиш желание у една жена.

Сега бе ред на Кийли да се изчерви. Свещени камъни, за нищо друго ли не мислеха мъжете? Очевидно кралицата е била права, когато ѝ каза, че мъжете мислят с онази си работа.

— Няма причина да се изчервявате — каза Роджър с тон на човек, видял всичко в живота. — В края на краищата половият акт е нещо съвсем естествено и е част от живота.

Кийли направи ужасена гримаса.

— От какво е направено това биле?

— Аптекарят ми обясни, че имало три различни вида. Аз купих смлян мозък от яребица, който трябва да се изпие с червено вино.

Кийли усети, че ѝ се повдига.

— И подейства ли?

Роджър се ухили, отговаряйки по този начин на въпроса ѝ.

— Коя бе щастливката?

— Един джентълмен не дава гласност на подобни неща.

Кийли отмести поглед, за да не се разсмее. В края на краищата искаше да вкара момчето в правия път.

Недалеч от тях, само на няколко крачки от пейката, имаше двуреден жив плет. На Кийли ѝ се стори, че под един от храстите нещо блести. Тя се вгледа и ѝ се стори, че видя острието на някакъв кинжал да отразява лъчите на изгряващото слънце.

— Какво е това там? — попита тя и стана.

Приближи се към живия плет, а Роджър я последва. След миг младата жена се свлече на колене с вик на ужас. Между двата реда от храсти бе скрито безжизнено женско тяло.

Докато Кийли се опитваше да си поеме дъх, Роджър се развика:

— Помощ! Стража!

Само за няколко секунди мястото се превърна в истински ад. Отнякъде се стекоха стражи, последвани от любопитни придворни и прислужници.

По заповед на капитана си стражите отблъснаха любопитните назад. Двама войници извадиха трупа от храстите.

При вида на обезобразеното лице на госпожа Джейн, Кийли се олюля. Стоящият до нея Роджър я прегърна и я задържа.

Капитанът пристъпи напред, за да огледа трупа. Множеството се бе смълчало и само от време на време някой прошепваше името на жертвата.

— Лейди Девъро?

Кийли вдигна поглед към капитана.

— Познавате ли го?

Кийли с изненада разпозна онова, което мъжът държеше в ръката си. Както инкрустираният със скъпоценни камъни кинжал, така и

златното копче носеха инициалите на съпруга ѝ. Кийли искаше да каже нещо, но не успяваше да издаде нито звук.

— Госпожа Джейн беше любовница на Базилдън, прав ли съм? — грубо попита капитанът.

— Мъжът ми няма любовница! — извика Кийли. — Графът никога не би наранил жена. Освен това прекара нощта в леглото ни.

— Кралица Елизабет ще установи къде и как се е забавлявал Базилдън миналата нощ — каза капитанът. Той ѝ обърна гръб и се отдалечи.

Напълно излязла от равновесие, Кийли впи поглед в разкривеното лице на мъртвата. Беше убедена, че Ричард е неспособен на такова грозно дело. Но кой беше този негодник, отровил Мърлин и подхвърли кинжала и копчето на Ричард до трупа на лейди Джейн?

— „Пази се от тъмния ковач“ — отново си спомни Кийли неясното предсказание на Мегън. „Но кой бе тъмният ковач.“

Базилдън. Базилдън. Базилдън.

Гневният шепот на тълпата не ѝ излизаше от ума. Накрая Кийли припадна в ръцете на Роджър.

Тя седеше в скута на мъжа си и се взираше в огъня в камината. Склонила глава на рамото му, тя си блъскаше главата над безизходното положение, в което се намираше. Знаеше, че английското общество никога няма да я приеме, но сега ѝ бе отрязан и пътят към Уелс — не можеше да изостави Ричард. Не и сега, когато бе в беда. Никога.

— Беше ужасна гледка — разказваше тя на Ричард. — Лицето ѝ бе ужасно обезобразено, а около врата си имаше кърваво синя следа.

— Не ѝ ли е прерязал врата? — попита Ричард.

— Не, била е удушена с огърлицата, която си ѝ подарил — отвърна Кийли, а при думата удушена гласът ѝ секна.

— Съкровище, успокой се — опита се да я утеши Ричард. — Ако постоянно мислиш за това, може да навредиш на бебето.

— Отровата, която уби Мърлин, е била предназначена за теб — каза Кийли. — Мисля, че сега са намерили друг начин да се справят с теб.

— Значи това откри? — На устните на Ричард трепна нещо като усмивка. — Колко си умна, съкровище.

— Радвам се, че го оценяваш — отвърна Кийли. — Имаш ли някаква представа кой би искал да те отстрани от пътя си?

Ричард въздъхна.

— Не са малко хората, които биха се радвали, ако изчезна завинаги.

— Ах, ако в деня на сватбата ни бяхме превели Мърлин през Девъро Хаус, това нямаше да се случи — рече Кийли.

— Може би не, но затова пък щяхме да газим до колене в конски фъшкии.

Кийли изобщо не намираше това за комично.

— Може би ще е от полза да подредим магическия кръг и да помолим богинята за закрила.

— Защо вместо това не ме целунеш? — подразни я той.

— Не можеш ли поне веднъж да бъдеш сериозен? — тросна му се Кийли, фактът, че Ричард гледаше на цялата история с толкова леко око, я объркваше.

— Спокойно, съкровище. Един кинжал и едно копче все още не доказват нищо. Освен това Елизабет знае, че екзекуцията ми няма да се отрази добре на финансите ѝ.

— Тъмният ковач е убил Джейн — неочаквано рече Кийли. — Знаеш ли кой е тъмният ковач?

Ричард я погледна недоумяващо.

— Всичко, което Меган предвиди, се сбъдна — рече Кийли. — На смъртното си легло ми каза: „Ще ходиш между силните, но щастieto си ще намериш там, където брезата, елата и дъбът растат заедно. Дай верността си на краля с огнената корона и златната ръка. И се пази от тъмния ковач“. Кралица Елизабет е от силните — поясни Кийли. — Брезата, елата и дъбът растат заедно в твоя двор. А ти си кралят с огнената корона.

Ричард запротестира:

— Аз съм само граф, съкровище, не крал.

— Цяла Англия те нарича Мидас.

Усмивката на Ричард угасна. В думите на жена му се криеше зрънце истина. Може би наистина майка ѝ е имала свръхестествени способности. Има хора, които са надарени с това. Но ако всичко това е така, кой тогава е тайнственият тъмен ковач?

— А и при посещението ни в Тауър духът на кралица Ана ме предупреди: „Пази се от тъмния ковач“ — продължи Кийли. — И на Самуийн майка ми отново го повтори. Ако тогава...

На вратата се почука и тя спря насред изречението.

— Идват да те отведат — изкрещя Кийли и се вкопчи в ръката му.

Ричард я прегърна и извика:

— Кой е?

Вратата се откряна леко и Уилис Смит надникна през отвора.

— Може ли да вляза?

Ричард дълго се взира в лицето на някогашния си приятел, но накрая кимна неохотно.

Макар и да се чувстваше защитена от прегръдката на мъжа си, Кийли се усети обезпокоена от присъствието на барона. Погледът му я разстройваше винаги.

Макар и да изглеждаше много красив с черната си коса и сини очи, Смит беше обгърнат от мътна като тъмен облак аура. Кийли усети, че смъртта на барона приближава главоломно.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — загрижеността беше изписана на лицето на Уилис. — Ако трябва да попитам някого за нещо?

— Нямам понятие с кого е била Джейн — отговори Ричард.

Уилис кимна:

— Мога ли да направя нещо, което да облекчи положението ви?

Ричард поклати глава. Смит беше най-добрият му приятел по времето, когато растяха при граф Бъргли. Не би искал и Уилис да бъде забъркан в тази каша.

— Чух, че Джейн била удушена със собствената ѝ верижка — доверително пошушна Уилис.

— Знам вече това от Кийли — отвърна Ричард. — Но мисля, че този, който отрови коня ѝ, също е...

Някой почука на вратата и прекъсна Ричард насред дума. Кийли погледна към вратата с ужас. Ричард и Уилис също се обърнаха да видят кой ще влезе.

Херцог Робърт и лейди Даун влетяха в стаята. Ричард и Уилис облекчено въздъхнаха, а Кийли пое дълбоко дъх.

Кийли стана от скута на Ричард и се втурна към баща си. Ричард се изправи и стисна ръката на тъста си.

— О, клетки мои — изгуква госпожа Даун. — Какво ужасно недоразумение!

— Елизабет тъкмо разговаря със съветниците си — съобщи херцогът. — Дъдли се опитва на всяка цена да я склони да те затвори в Тауър.

— Не! Не могат да го направят! — извика Кийли.

— Но, скъпа, не бива да се вълнуваш — опита се да я утеши госпожа Даун и я взе в обятията си.

— Вярвам в здравия разум на Елизабет — каза Ричард.

— Дъдли се опитва да те представи като побъркано чудовище. Настоява, че си се опитал да убиеш Кийли, а след това си удушиш Джейн — каза херцогът. — Бъргли е на мнение, че убиецът на Джейн би могъл да бъде всеки и най-вече ревнивият ѝ съпруг, вбесен от изневерите на младата си жена.

— Може да е и някой от любовниците ѝ — добави Уилис.

— Който и да е бил, най-напред е откраднал ножа и копчето ми — вметна Ричард. — Всичко е планирано старателно. И дума не може да става за убийство в пристъп на ревност.

В този момент някой силно заблъска по вратата. Всички се извърнаха уплашени, а Кийли се хвърли в обятията на мъжа си, сякаш искаше да го предпази от всичко, което го дебнеше от другата страна на вратата.

— Базилдън! — извика граф Лестър. — Отворете в името на Нейно Величество.

Ричард кимна на тъста си. Херцогът пристъпи към вратата и я отвори.

Робърт Дъдли, графът на Лестър, влезе тържествено в стаята, следван от умърлушения лорд Бъргли.

— Останете в коридора — нареди херцогът на кралските войници. След като Дъдли им даде знак, те изпълниха нареждането на херцога, който затвори вратата след тях.

— Какво мило малко събиране — със задоволство забеляза Дъдли.

— Допускам, че ще поискате да ви последвам до Тауър — без заобикалки каза Ричард. — Дайте ми пет минути да си взема най-

необходимото.

Дъдли даде съгласието си.

— Татко, направи нещо! — извика Кийли. Повечето от затворниците в Тауър никога повече не виждаха слънчевата светлина и тя не искаше сивите каменни стени да погълнат завинаги съпруга ѝ.

— Съкровище, помогни ми да си стегна багажа — подкани я Ричард. Той сложи ръка на рамото ѝ и я дръпна в далечния ъгъл на стаята.

— Това е недоразумение — настояваше херцогът. — Ричард не е убивал никого.

— Елизабет просто не желае да рискува — отвърна Дъдли. — Ако се установи, че Базилдън е невинен, тя ще го пусне.

— Не се безпокой, Лъдлоу, ще има безпристрастно разследване — намеси се Бъргли. — Уолсингам и аз лично ще се погрижим за случая. Това, че кинжалът на Ричард е бил намерен на местопроизшествието, е прекалено невероятно. Дори Лейсестър може да е извършил убийството и да е подхвърлил подвеждащите улики.

— Изобщо не е смешно — сухо отбеляза Дъдли.

След като бе свил най-необходимото в един вързоп, Ричард се обърна към жена си. Той я взе в обятията си и я целуна дълго и отчаяно.

— Пази бебето — прошепна на ухото ѝ. — Pour tous jours.

— Завинаги — обеща Кийли. Тя посегна към медальона си и добави: — Вземи това, обичта на майка ми ще те пази.

Ричард отказа.

— Задръж го, съкровище. Предпочитам да знам, че си в безопасност.

— Побързайте — настоя Дъдли.

— Ще ви съпроводя до Тауър, за да съм сигурен, че зет ми ще пристигне там невредим — каза Робърт Талбот.

— И аз идвам — обади се Уилис.

Ричард целуна Кийли за последно и напусна стаята, съпроводен от Дъдли и херцога.

— Каква ужасна грешка! — извика Кийли и понечи да се втурне към вратата. — Трябва да говоря с кралицата. — В този момент бе готова да мине през хиляди галерии с призраци, само и само да успее да помогне на съпруга си.

Граф Бъргли я задържа — внимателно и все пак непреклонно. Каквото и да правеше, Кийли не успя да се освободи.

— Необмислените постъпки винаги само усложняват нещата — строго рече той, макар погледът му да бе пълен с разбиране. След като Кийли се бе успокоила, ѝ обясни: — Елизабет няма да ви приеме. Напротив, нареди ми да ви предам незабавно да заминете за Девъро Хаус.

— Но как тогава ще разбере кой негодник се крие зад всичко това? — попита Кийли.

— Не си блъскайте главата над това. Аз ще се погрижа — отвърна Бъргли. — Истината неминуемо ще излезе наяве.

Кийли го погледна колебливо.

— Зная кой е убил Джейн.

Бъргли ѝ отправи въпросителен поглед.

— Направил го е тъмният ковач, но не мога да разбере кой е той.

— Моля, изразявайте се по-ясно.

— На смъртното си легло майка ми ме предупреди да се пазя от някакъв тъмен ковач — обясни му Кийли.

— Заварената ми дъщеря е мистично настроена — обясни госпожа Даун. — Майка ѝ била ясновидка.

— Ясновидка? — повтори Бъргли и неодобрително поклати глава. Тези глупости го объркваха.

— Мисля, че тъмният ковач е прякорът на убиеца или по някакъв начин е свързано с него — добави Кийли.

— Много благодаря за помощта, лейди Девъро — каза Бъргли и я потупа по ръката. — Ще помисля върху това.

Той тъкмо се канеше да се обърне и да излезе, когато Кийли го спря.

— Господине, кога мога да посетя съпруга си?

— По нареждане на кралицата посещенията при него са забранени.

Тя избухна в сълзи. Госпожа Даун я отведе до креслото пред камината и я накара да седне. В този момент в стаята се втурнаха Мей и Джун.

— Ще намеря нещо за закуска, докато камериерките ти опаковат багажа — каза госпожа Даун.

Кийли поклати глава.

— Не съм гладна. Ще хапна нещо, когато стигнем в Девъро Хаус. На вратата се почука, но Кийли дори и не се обърна. Ричард беше хвърлен в Тауър и сега нищо нямаше значение.

Госпожа Даун отвори вратата и видя насреща си един паж.

— Да? — попита тя.

— Мога ли да говоря с лейди Девъро?

Госпожа Даун погледна към заварената си дъщеря.

— В момента тя е заета.

— Кой е? — попита Кийли.

— Аз съм, Роджър.

— Влез, Роджър.

Госпожа Даун пусна момчето да влезе.

— Дойдох да се сбогувам — обясни Роджър.

— Ще ми липсваш — отвърна Кийли, което накара хлапака да се изчерви. Тя се надигна от креслото и започна да рови из джобовете си за останената ѝ от Ричард кесия с монети. Обърна се към Роджър и попита: — Колко момчета си преметнал?

— Никога...

— Колко?

— Десет, но...

Кийли отброи десет монети и му ги подаде.

— Не мога да приема парите ви, госпожо.

— Приеми ги като заем. — Кийли се усмихна. — Сега съм твой негласен партньор в дела ти в дружеството на мъжа ми.

Роджър се ухили и взе монетите.

— Ще си отварям ушите и очите на четири и ще информирам лорд Бъргли за всичко, което науча.

— Благодаря, Роджър. — Кийли го целуна по бузата.

— Лек път, госпожо. — Роджър се поклонил официално и излезе от стаята.

Денят преди коледната нощ бавно отиваше към своя край и вече се свечеряваше. От изток на запад по небето пълзяха виолетови и тъмносини сенки. В кристалночистия зимен въздух се долавяше мирис на пушек от къщите по брега на Темза. Над реката се стелеше гъста мъгла, която бавно пълзеше нагоре по брега.

Надолу по Темза безшумно плуваха две лодки. Кийли седеше, загърната в коженото си палто. При нея бяха Мей и Джун. Във втората лодка бяха Одо, Хю и жребецът на графа. Дори животното стоеше тихо и неподвижно, сякаш усетило трагедията, надвиснала над господаря му.

Госпожа Даун вече бе изпратила в Девъро Хаус един от вестоносците на херцога, който да съобщи на родителите на Ричард за сполетялото го нещастие и да извести прислугата за пристигането на господарката им.

Когато наближиха Девъро Хаус, Кийли разпозна на кея брат си Хенри и Дженингс, икономът на графа, които ги очакваха. Зад тях се виждаха няколко прислужници.

След акостирането на двете лодки, Дженингс пристъпи напред и я поздрави. След това нареди:

— Побързайте, момичета, пригответе стаята на господарката си.

Мей и Джун повдигнаха голите на роклите си и се затичаха към къщата.

Дженингс хвърли поглед през рамо и кимна на лакеите на графа, които трябваше да се погрижат за багажа.

— Готвачът е приготвил лека вечеря — обясни Дженингс. — Да ви я донеса ли в стаята, госпожо?

— Не, бих предпочела да вечерям в кабинета на графа — отвърна Кийли, след което се обърна към брат си.

Хенри я целуна по бузата и я отведе от кея, за да могат Одо и Хю да свалят жребеца на графа на брега.

— Хол и Луиз отпътуваха нагоре по реката към Тауър, за да занесат на Ричард най-необходимото — разказа ѝ Хенри. — След това заминават за Хемптън Корт, за да помогнат при разследването.

Кийли кимна с облекчение.

— Кийли! — Одо се опитваше да привлече вниманието ѝ. — Ще отведем коня в конюшните, за да може да се наспи.

— А след това и ние ще си легнем — добави Хю. — Ако имаш нужда от нещо, изпрати да ни извикат.

— Благодаря, мили мои. До утре.

Хенри я поведе към къщата и обясни:

— Ще остана с теб в Девъро Хаус, докато си сама.

— Много ти благодаря за предложението — каза Кийли, — но не е необходимо.

— Напротив, необходимо е — настоя Хенри и сбърчи нос. — Откакто Моргана я няма, Ашмол не ме оставя на мира. Старата вещица ужасно ми ходи по нервите.

Кийли преглътна една усмивка и се престори, че не разбира:

— Но как така, братко?

— Непрекъснато ми чете конско за неморалните ми любовни похождения, а освен това мисля и че ме шпионира.

— Е, добре тогава, много ще се радвам на компанията ти — обясни Кийли. — Не искаш ли да вечеряш с мен?

— Вече вечерях — извини се Хенри и се усмихна смутено. — Освен това имам една важна...

— Не искам да зная — прекъсна го Кийли, питайки се коя ли е щастливката. — Ще се видим утре сутринта.

Кийли завари работния кабинет на графа точно такъв, какъвто го помнеше. Под прозореца стоеше писалището от масивен английски дъб. Две от стените бяха заети от лавици с книги, а на четвъртата се намираше камината, в която в момента пращеше примамлив огън. Креслата, в които графът и тя за пръв път бяха седели заедно, все още си стояха пред камината.

Кийли въздъхна. Беше ѝ тежко на сърцето. Колко празен ѝ се струваше кабинетът без завладяващото присъствие на мъжа ѝ. Как щеше да се справи без него? И което бе още по-важно, какво трябва да стори, за да му помогне да излезе на свобода? Бяха я изпратили тук, докато убиецът спокойно се разхождаше из двореца.

Мислите ѝ отново се насочиха към Ричард. Спомни си деня, в който той ѝ беше разтривал ходилата, а след това ѝ бе откраднал една целувка — тяхната първа целувка. Видя го да коленичи пред нея в залата на баща ѝ, за да иска ръката ѝ.

По бузите ѝ се търкулнаха две големи сълзи, но Кийли бързо ги изтри. Плачът нямаше да помогне на мъжа ѝ. Сега Ричард ще нужда от закрилата на богинята и по изгрев-слънце Кийли щеше да се помоли.

Тя загърби писалището и се настани в едно от креслата пред камината. Бебето отнемаше голяма част от силите ѝ. Затвори очи и чу

прислужниците да подреждат масата с вечерята ѝ.

— Милейди? — прошепна Дженингс. — Вечерята е сервирана.

Кийли отвори очи, кимна и му позволи да я отведе до масата.

— Благодаря, Дженингс — освободи го тя, но икономът остана в стаята, в случай че тя има нужда от нещо.

Масата беше застлана с покривка от най-фин лен. Имаше супа от грах с фасул и лук, печено пиле с шамфъстък и малка купичка компот от дюли.

— Масата е сервирана само за един човек — установи Кийли, поглеждайки майордома.

— Да, милейди, казахте, че ще вечеряте сама.

— Графът може да се върне всеки момент — отвърна Кийли и се насили да се усмихне, въпреки че едва сдържаше сълзите си. — Винаги трябва да имаме прибори за него.

— Разбира се, милейди. Простете — Дженингс излезе, за да донесе прибори, които — както добре знаеше — щяха да останат неизползвани с месеци.

Погледът на Кийли спря върху един букет от челебитки, който Дженингс бе сложил на масата. При вида на сините цветчета, Кийли усети, че в гърлото ѝ е заседнала буца. Да се сдържа, вече беше свръх силите ѝ и сълзите, които цял ден напиреха в очите ѝ, сега рукоуха на воля.

— Не плачете, милейди — опита се да я утеши завърналият се с приборите за графа Дженингс. — Кралицата има нужда от господаря. Сигурен съм, че много скоро той ще се върне при нас.

— Зима е. — Кийли с благодарност пое подадената ѝ носна кърпичка. — Откъде са тези челебитки?

— Графът нареди на най-добрия шивач в Лондон да ги изработи от коприна. — Дженингс се усмихна. — Невероятно е колко истински изглеждат.

— Да — съгласи се Кийли. Този жест на съпруга ѝ я трогна. След вечеря Кийли освободи Дженингс и се приближи до прозореца. Тя вдигна поглед към кръглата луна и се замисли за мъжа си.

„О, какво ли щеше да му се наложи да понесе, затворен в най-мрачното място на света? Дали килията му бе достатъчно топла, та да не измръзне? Дали му даваха достатъчно храна? А светлина, имаше ли свещи? Или трябваше да стои на тъмно?“

Пълната луна, осветяваща угриженото лице на Кийли, грееше и няколко мили нагоре по реката, на изток от Лондон, където се издигаха кулите и внушителните стени на Тауър.

Ричард стоеше угрижен до прозорчето си в кулата Бийчам и гледаше нагоре към луната. Жена му вече трябва да бе пристигнала в Девъро Хаус. Там щеше да бъде в безопасност, колкото и дълго да решише кралицата да го държи тук.

Ричард дочу стъпки. Обърна се и видя трима мъже да слизат по витата стълба, водеща към втория етаж.

— Леглото ви е готово, милорд — обясни първият от пазачите. — Със завивката и всичко необходимо.

— Огънят в камината е запален — добави вторият. — Има достатъчно дърва, а на сутринта ще донеса още.

— Благодаря. — Ричард даде на двамата по една монета и те си отидоха. Той погледна към началника на стражата на Тауър. — А вие, Кингстън, трябва да си заслужите златото — усмихна се Ричард.

— Изгарям от нетърпение — отвърна Кингстън и потри длани.

Вратата се отвори и влезе кралският каплан. Свещеникът носеше сребърен поднос с печено пиле, хляб, сирене и шотландско уиски, които остави на масата.

— Майка ви е светица, Базилдън. Тя ни доведе любимия си готвач.

Тримата седнаха около масата. Ричард си взе от пилето и попита:

— Готови ли сте?

Двамата мъже кимнаха алчно.

Ричард напълни три чаши с уиски, сложи на масата тесте карти и два зара и рече:

— Господа, играта може да започне.

„За един ден, когато синята луна изгрее на небето. Завинаги, когато влюбените прескачат огъня.“

Това пророчество прошепна на Кийли Великата богиня майка. Младата жена щеше да види мъжа си, когато синята луна се издигне високо в небето, и завинаги — в първия майски ден, когато, както всяка година, младите влюбени двойки прескачат огъня?

„В последния ден на март, мислеше си Кийли, а в душата ѝ покълваше надежда. — А след това — завинаги в първия ден на май.“

Трите месеца минаваха мъчително бавно.

Януари донесе невиждани студове. Дърветата се покриха с блестящи ледени висулки. По клоните на брястовете се събираха ята гладуващи скорци. Кийли излизаше всеки следобед в парка. Тя търсеше признаци за живот сред спящата зимен сън природа, следеше как пъпките на любимите ѝ дъбове набъбваха, подобно на собственото ѝ тяло. Вечер Кийли плетеше кошници от дъбови клони, докато луната се изпълваше и отново се смаляваше.

Постепенно дните започнаха да стават все по-дълги, а снегът да се топи. Започна февруари. Сретение Господне дойде и си отиде. Семената в земята взеха да се събуждат за нов живот.

Настъпи март, месецът на възраждащата се природа, на надеждата и синята луна, и донесе топли слънчеви дни. През третата седмица червеношийките се върнаха от юг и започнаха да търсят храна из все още черните полета, а влюбените мъжки сойки ухажваха избраниците си с безкрайни серенади. Показаха се първите, най-дръзки минзухари и отвориха чашките си, за да поглъщат топлите слънчеви лъчи.

Първият ден на март започна многообещаващо. Тъй като дните на сутрешното ѝ неразположение отдавна бяха отминали, Кийли стана с първите оранжеви пламъци в небето. С всяка пора на тялото си усещаше възбудата, радостното очакване на срещата с любимия.

Инстинктът ѝ подсказваше, че думите на богинята ще се сбъднат. Днес бе денят, в който отново щеше да види мъжа си.

„За един ден, когато синята луна изгрее на небето.“

Кийли obu ботушите си и се загърна в коженото си палто. Взе вързоп с свещените камъни и златния сърп и излезе от стаята.

Къщата тъкмо се събуждаше. Кийли стигна незабелязано до градината, където я чакаха първите пратеници на пролетта: цветя и птици. Усети и нечие приятелско присъствие. Одо и Хю я гледаха, скрити зад дърветата, за да не ѝ пречат.

Тя се усмихна в себе си. Одо, Хю и Хенри бяха неизменно с нея, когато излизаше от къщата. В този ранен час Хенри, изглежда, все още спеше до мимолетната си любов, така че оставаха само братовчедите ѝ.

Кийли изтича по поляната към свещеното място, където сплитаха клони бреза, ела и дъб. Тя избра девет камъка от вързоп си — три черни обсидиана срещу черна магия, три пурпурни аметиста за щастие и три карнеола за закрила от зли сили. С тези камъни тя нареди свещения кръг, оставяйки го отворен на запад. Влезе в кръга през отвора, попълни го с последния камък и изрече магическите думи:

— Смущаващите мисли остават отвън.

След това извади златния сърп от вързоп, описа въображаема окръжност и застана в средата, сърцето на кръга. Завъртя се три пъти около себе си и застана с лице към изгряващото слънце.

— Древните са тук, те чакат и ни гледат — прозвуча звънкият глас на Кийли в тишината на начеващия ден. — Звездите говорят чрез камъните, а светлината прониква през най-гъстите дъбове. Земя и Небе са едно царство.

Кийли спря и докосна медальона с изображение на дракон.

— Велика мощ на Татко Слънце, прогони злото от живота на Ричард. — Тя отново се завъртя три пъти, напявайки: — Докато се въртя в кръг, въртя се в кръг, въртя се в кръг, магията действа нашир и дълж. — След това добави достатъчно силно, за да бъде чути от братовчедите си: — Нека богинята благослови Одо и Хю, че всяка сутрин стават толкова рано, за да ме пазят, докато се моля.

След тези думи тя се приближи към западната част на кръга и развали магията. След като бе събрала камъните, тя се затича към къщата, без да забрави още веднъж да извика през рамо:

— Благодаря ви.

Одо и Хю излязоха от скривалището си, почесвайки се озадачено.

— Откъде мислиш знае, че сме тук?

— Честно казано, нямам никаква представа — сви рамене Одо и тръгна с брат си подир Кийли.

Както всяка друга сутрин, Кийли първо отиде в кабинета на Ричард, за да закуси. Винаги се хранеше в кабинета, защото тук най-силно чувстваше присъствието на съпруга си.

Масата вече бе сложена: две чинии — за нея и Ричард, а между тях букетът от челебитки. Закуската се състоеше от яйца, хляб, масло и кана с мляко.

Кийли тъкмо се канеше да седне, когато Дженингс се появи в стаята и обяви:

— Негова Светлост херцог Лъдлоу моли да бъде приет.

Когато баща ѝ влезе в кабинета, отстранявайки иконома, Кийли извика от радост и се хвърли в обятията му.

— О, татко! Толкова ми липсваше през последните месеци.

Херцогът я целуна по челото и я отведе до масата, където седна срещу нея. Усмивнат, той извади от джоба си един портокал и рече:

— За моето внуче.

Кийли прие подаръка с радост.

— Откъде знаеше, че ще те посети тази сутрин? — попита херцогът, забелязвайки вторите прибори. — Или очакваш Хенри?

— Хенри никога не става толкова рано — обясни Кийли с многозначителна усмивка. — Винаги слагаме прибори и за Ричард, в случай... Как е той? Имаш ли новини?

— Имаш позволението на кралицата днес следобед да посетиш съпруга си — каза херцогът.

Кийли сложи длан върху неговата. В теменуженосините ѝ очи проблеснаха сълзи.

— Благодаря, татко. Как така кралицата е променила мнението си?

Робърт Талбот се подсмихна.

— Ричард допусна няколко груби финансови грешки, които се отразиха зле на състоянието на хазната. В извинителните си писма той винаги изтъкваше като повод дългата раздяла с теб, поради която

мисълта за младата му съпруга така го била обсебила, че не му позволявала да се съсредоточи върху нищо.

Кийли грейна. Херцогът реши, че на света няма по-хубава гледка от щастлива бременна жена.

— Бъргли и аз сме на мнение, че домашният арест би му се отразил по-добре — продължи херцогът. — Мисля, че мъжът ти ще продължи да допуска такива грешки, докато кралицата не му разреши да се върне в Девъро Хаус. В единадесет часа ще дойда да те взема, за да те съпровожда нагоре по реката.

Кийли тъкмо се канеше да отвърне, когато в стаята изникна Хенри. Изглеждаше като котарак, който току-що е прогонил съперниците си и е доставил наслада на дузина разгонени котки.

— Това беше най-хубавият задник, който някога... — При вида на баща си Хенри замлъкна наред думата.

— Скъпа дъще, извини ме за грубия израз. — След това, обръщайки се към сина си, херцогът изрева: — Да не би да искаш да ти отрежа онази работа?

— А ти да не би да искаш да залинее от бездействие? — изрева в отговор Хенри. Трите месеца самостоятелност явно му бяха вдъхнали кураж.

Кийли прихна.

— Не го окуражавай — предупреди я херцогът. Ъгълчетата на устните му трепереха, когато се надигна от масата и се приближи към сина си.

— Татко! — извика Кийли от страх, че баща ѝ може да удари Хенри.

— След час те очаквам подobaващо облечен в кабинета си — заповяда Талбот на сина си. — Вече е крайно време да поговорим сериозно.

Хенри кимна и напусна стаята.

— Вината е моя, прекалено малко време му отделях — опита се да омилостиви баща си Кийли. — Толкова бях обсебена от грижите си.

— Не се опитвай да поемеш вината за нечуваното държание на брат си — прекъсна я херцогът. — Той трябваше да те пази, а не ти него. В единадесет ще дойда пак.

— Татко?

Херцогът спря на вратата и отново се обърна.

— Не бъди прекалено строг с него — рече Кийли, — моля те.

— Нямам намерение да убивам единствения си син — увери я херцогът. На устните му трепна усмивка: — Сигурно ти е трудно да повярваш, но и аз някога съм бил млад.

В уречения час Кийли се спусна през моравата към кея, където баща ѝ вече я очакваше. Страните ѝ горяха от радост, а мислите ѝ се въртяха все около Ричард. Тя бе отворила сърцето си и бе послушала богинята, която сега ѝ се отплащаше за непоколебимата вяра.

Тъй като Кийли бе вече в петия месец, дрехите ѝ постепенно бяха започнали да ѝ отесняват. Днес беше облякла най-хубавата си и най-широка рокля, изработена от виолетово кадифе. Върху нея бе наметнала леко като перце вълнено палто. Имаше и огромна торба с всевъзможни свещени предмети.

Беше сияен пролетен ден с безоблачно синьо небе, лъчезарно слънце и лек ветрец. Слънчевите лъчи топлеха раменете ѝ, а пролетният ветрец галеше лицето ѝ. Всичко будеше у нея най-хубавите ѝ спомени за любовните нощи с Ричард. Кийли изпитваше желание да събуе ботушите си и да тръгне боса по тревата.

На кея херцогът скочи в лодката и помогна на дъщеря си да се качи. Баща и дъщеря седнаха един до друг и лодката се плъзна срещу течението.

— Какво носиш в чантата? — попита херцогът.

— Някои неща, от които Ричард има нужда — неопределено отвърна Кийли. — Как е Хенри?

— Вече съжالياва за греховете си. — Поглеждайки косо Кийли, херцогът продължи: — Искаш ли доказателство, че все още е жив?

Кийли докосна ръката му и го погледна право в очите:

— Не е необходимо, вярвам ти, татко.

В очите на херцога, които толкова приличаха на нейните, блеснаха сълзи.

— Благодаря, дете мое — дрезгаво прошепна той. — Дълго чаках тези думи.

— В деня на сватбата си ти казах, че те обичам — напомни му Кийли.

— Вярно е, но между обич и доверие има огромна разлика — отвърна херцогът. — Понякога се оказва, че любимият човек не е достоен за доверие. И преди да кажеш нещо за огромната ми мъдрост, не забравяй, че понякога възрастта носи със себе си и доста горчиви истини.

— Ти все още си млад — възрази Кийли. След това го помоли: — Татко, моля те, разкажи ми за теб и Мегън.

Очите на херцога помръкнаха, толкова голяма беше болката му.

— Веднага щом опасността, надвиснала над мъжа ти, отmine, ще отговоря на всичките ти въпроси — обеща й той. — Можеш ли да почакаш дотогава?

Кийли се усмихна и кимна. Робърт Талбот бе точно такъв, какъвто винаги си бе представляла, че трябва да бъде баща й. Някога си мислеше, че ако има такъв баща, ще бъде завинаги щастлива. Но сега целият й свят се бе обърнал с главата надолу и щастието й зависеше от съпруга й. Ако можеше Ричард да излезе на свобода... Ако можеше тя да стане част от неговия свят... Ако можеше той да я обикне.

Пътуването нагоре по Темза продължи по-дълго от обикновено, тъй като с настъпването на пролетта се бе съживила и търговията, и реката бе препълнена с лодки. Това обаче, изглежда, ни най-малко не притесняваше лодкарите, които си подвикваха за поздрав, независимо дали се познаваха, или не. Лодката на херцога минаваше под лондонските мостове и покрай кейовете, от които долитаха миризми на подправки, зърно и дървесина.

Не след дълго Кийли съзря кулите и сивите стени на Тауър. Тя угрижено започна да хапе долната си устна, питайки се как ли щеше да я посрещне мъжът й. Как ще я поздрави Ричард след всичките тези месеци? Дали му е липсвала? Дали си бе мислил за нея?

Лодката им акостира до кулата Сейнт Томас, известна още като кулата на предателите. Тя бе построена през 1290 година по нареждане на Едуард I и се бе превърнала в едно от най-зловещите места в Англия. В нея бяха лежали хора като Ан Болейн и дъщеря й, кралица Елизабет. Малцина от затворените в нея бяха излезли на свобода.

Кийли вдигна поглед към кулата, която й се видя като чудовище, погълнало мъжа й.

— През тази порта са минали много клетки души — рече тя, докато баща й й помагаше да слезе от лодката.

— Права си — съгласи се херцогът и я поведе към офицерското помещение. — Не мисли за това, може да навреди на бебето.

— Дали Ричард...?

— Няма смисъл да си блъскаме главите над минали неща — прекъсна я херцогът. — Мъжът ти се радва на чудесно здраве. Само че се отегчава и започва да се притеснява за златото, което губи.

— Имаш предвид финансовите дела на кралицата?

— Не, детето ми — подсмихна се херцогът. — От един толкова знатен затворник като мъжа ти се очаква постоянно да губи в игрите на карти и зарове с пазачите си. В замяна на това началникът на стражата има грижата да не му липсва нищо. Това е една от най-старите традиции в Англия.

Кийли спря и погледна баща си слисано.

— Искаш да кажеш, че не съм могла да спя заради един мъж, който в продължение на три месеца играе карти?

— В края на краищата, човек не може постоянно да чете книги — отвърна херцогът.

Той поведе дъщеря си през офицерското помещение към вътрешния двор и Кийли разпозна параклиса „Сейнт Питър“, където някога двамата с Ричард бяха присъствали на месата. Във въздуха тегнеше необичайна тишина.

Когато се приближиха към кулата на Бийчам, която се издигаше от другата страна на поляната и площада за екзекуции, Кийли погледна през рамо към прозорците на офицерското помещение, но духът на кралица Ан не се виждаше никъде.

На входа на кулата ги очакваше капланът.

— Готов ли сте, Ваша Светлост? — попита свещеникът с недвусмислен блясък в очите.

— Да, но се боя, че днес не ми върви — отвърна херцогът и му стисна ръката.

Капланът кимна на Кийли и я поведе нагоре по стълбата. Младата жена го последва, а баща ѝ вървеше последен.

Тя облиза устните си, които бяха изсъхнали от вълнение. Цели три месеца бе чакала този миг, но сега сърцето ѝ се бе свило и тя започна да забавя крачка. Какво щеше да стане, ако Ричард не се зарадва, че я вижда? Как щеше да го понесе?

Тогава забеляза, че е стигнала края на стълбата и почти с нежелание влезе в стаята.

Пред нея стоеше Ричард. Когато я видя, той се усмихна и протегна ръце. Кийли възкликна с облекчение и се хвърли в обятията му, а по лицето ѝ рiekнаха сълзи.

Ричард я притисна към себе си и я целуна по челото.

— Не плачи, съкровище — опита се да я утеши той и я погали по гърба. — Мислех, че ще се зарадваш да ме видиш.

Кийли се засмя през сълзи. Тя го погледна с бездънните си теменуженосини очи и взе главата му в ръце.

— От бебето е. Малката ме прави много чувствителна.

— Заради него ли е наистина? — отвърна Ричард с леко закачлив тон.

Кийли видя в смарагденозелените очи на съпруга ѝ да проблясва желанието. Тя се повдигна на пръсти, прегърна го и го притегли надолу към себе си.

Ричард изглеждаше като хипнотизиран. Усмивката му изчезна, след което устните им се сляха в разтърсваща целувка.

Завладя ги отчаяно желание да се слепят, да станат едно. Тази страстна целувка бе последвана от друга, а след това от трета.

Херцогът се покашля високо, а другите двама мъже в стаята се засмяха тихо. Ричард трябваше да събере всичките си сили, за да се откъсне от нея. След това, усмихнат, потърси погледа на тъста си.

— Ела, съкровище — каза най-сетне Ричард, пое палтото ѝ и го подаде на херцога. Кийли не искаше да се разделя с мъжа си и го улови подръка. Едва сега се огледа наоколо. Стаята не беше луксозна, но не бе нито тъмна, нито мухлясала или мръсна. На едната стена имаше камина, а в средата на стаята — маса с три стола.

— Добър ден, господине — поздрави Кийли началника на стражата.

— Изглеждате добре, милейди — отвърна Кингстън.

— Радвам се, че толкова добре се грижите за мъжа ми.

— Удоволствието е изцяло мое, милейди.

— Ще ти покажа стаята си горе — рече Ричард и я улови за ръка. Кийли посегна към вързопа си, изчерви се и последва мъжа си по витата стълба. На горния етаж Ричард отвори една врата и я въведе в спалнята си.

Кийли спря удивена. Затворът му бе доста по-комфортен от някогашната ѝ стая в Уелс.

До стената имаше легло с балдахин, а до него, на малка масичка — сребърен поднос с кана с вода, две кристални чаши, самун хляб и богат избор на сирена. Пред камината, в която гореше приятен огън, стоеше удобно кресло. През двата прозореца на стаята проникваше следобедното слънце.

Леко объркана, но развеселена, Кийли се обърна към Ричард.

— Добре си се наредил.

— Да живея без теб, е най-ужасното мъчение, което човек може да си представи — отвърна Ричард и я привлече към себе си. — Ела в леглото, съкровище.

— Търпение, милорд — отвърна Кийли. — По-добре да се погрижим за това, да привлечем богинята на своя страна.

Ричард повдигна вежда. Беше я чакал в продължение на месеци. Да не би сега тя да имаше намерение да се прави на срамежлива девица?

— Моля те, постели завивката върху пода в средата на стаята — рече Кийли.

Докато Ричард бързаше да изпълни молбата ѝ, тя развърза вързопата си и извади две ритуални роби и магическите камъни.

— Съблечи се и сложи това — нареди тя и му подаде едната роба.

Ричард я гледаше колебливо.

— Нося детето ти в утробата си — дяволито рече Кийли, — достави ми тази радост.

Двамата се съблякоха и нахлузиха робите. Кийли понечи да извади камъните, но се спря за миг, за да оправи качулката на мъжа си.

— Не си прави труда, няма да остана дълго с това.

Кийли избра осем тъмни карнеола за закрила от зли сили и укрепване на духа. Нареди ги — доколкото бе възможно — в кръг върху завивката, оставяйки отвор на запад. Без да каже нито дума, Кийли взе мъжа си за ръка. Докато ѝ подаваше ръката си, погледът на Ричард преливаше от обич.

Тя въведе любимия си в кръга, който затвори с думите:

— Смущаващите мисли остават отвън.

Извади златния сърп и описа с него мислена окръжност. След това се обърна със затворени очи към мъжа си и започна да се моли:

— Велика богиньо майко, закрилнице на всичките си деца, приеми този скромен дар на нашите тела. Закрилай прекрасния ми мъж от злите му врагове.

— Благодаря, съкровище — прошепна Ричард. — И какво сега?

С прелъстителна усмивка Кийли съблече бялата му роба и започна да му се люби. Огнената корона на бакъреночервената му коса блестеше с цвета на залязващото слънце, а зелените му очи ѝ напомняха за пролетната премяна на гората. Тялото му беше силно и съвършено като някой величествен дъб. Ричард наистина бе един оживял езически Бог.

Погледът ѝ се плъзна надолу, спря върху широките му рамене и мускулести гърди, а след това върху тесните хълбоци и възбуждения му член.

Кийли се насили отново да го погледне в очите. Тя изхлузи церемониалната си роба и застана гордо пред него. С медальона и дългата до кръста катранено черна коса тя беше неговата езическа принцеса.

Ричард изпита желание да я притисне към себе си и да се слепят, но превъзможна страстта си и остави инициативата в нейни ръце.

Наблюдаваше неописуемо красивото ѝ лице, погледът му се плъзна към гърдите ѝ, чиито тъмни, набъбнали зърна свидетелстваха за това, че детето им растеше в утробата ѝ, а накрая спря върху нежно заоблечения корем.

— Семето ми е пораснало — със страхопочитание прошепна той.

— Да — тихо отвърна Кийли и нежно прокара пръсти през косата му.

В този момент устните на Ричард започнаха да галят тялото ѝ по най-чувствителните места. Дишането ѝ се учести, а езикът му я караше да потръпва от наслада.

Кийли се поддаде на желанието, разтапяща се под ласките на езика и нежните му пръсти. Когато я заляха вълните на екстаза, тя извика от наслада.

Ричард я привлече при себе си върху завивката, потърси устните ѝ и ги целуна страстно и същевременно интимно, сякаш искаше да

вложи в тази целувка цялата си любов към нея. След това внимателно разтвори бедрата ѝ.

— Бебето? — попита той.

— Не е опасно за него.

Ричард проникна дълбоко в нея. Движеше се бавно, докато страстта ѝ не пламна отново и тя не започна да тръпне от желание. Ричард постепенно ускоряваше движенията си. Отново и отново проникваше дълбоко в нея, наслаждавайки се на кадифената ѝ мекота.

Виковете им се сляха в един, когато двамата почти едновременно достигнаха върховете на екстаза и се строполиха изчерпани на пода. Ричард я взе в обятията си. След това сякаш безкрайно дълго останаха да лежат така, без да кажат нито дума.

— Дали не бяхме прекалено шумни? — прошепна най-сетне Кийли. — Мислиш ли, че баща ми подозира какво правим?

— Бих го приел като обида, ако си е мислил, че през цялото това време само сме си говорили — отвърна Ричард.

Мисълта, че баща ѝ е знаел какво правят, накара Кийли да се изчерви. След това ѝ хрумна, че херцогът не бе сам долу.

— Свещени камъни! — простена тя и притисна лице към гърдите му. — Аз съм се любила с мъжа си, а капланът е седял един етаж под нас.

Ричард прихна.

— Съкровище, ти си толкова невероятно хубава. — Той я обърна по гръб и я целуна, докато дланите му галеха вътрешната част на бедрата ѝ като лек летен бриз. Когато засмука чувствителните ѝ гърди, Кийли въздъхна дълбоко.

Този път любовната им игра бе по-бавна и продължителна. Ричард се наслаждаваше на всяко потръпване на тялото ѝ, радваше се на всяка въздишка, на всеки стон. Колкото ѝ изчерпани да бяха, сънят им се струваше непросимо разхищение на краткото време, с което разполагаха.

— Ще донеса чаша вино — рече Ричард и понечи да стане.

Кийли го задържа.

— Забранено е да се напуска кръга, без да си благодарил на богинята.

Ричард кимна и ѝ помогна да се изправи на крака. Кийли обви ръце около врата на съпруга си и се притисна към гърдите му.

— Благодарим на богинята, че прие скромния дар на слетите ни тела.

След това се приближи към западната част на кръга и вдигна карнеола от пода.

— Оттук — обясни тя.

Ричард я последва и я поведе към леглото. Докато Кийли седеше, той наля вино. Ричард остана прав и двамата си разделиха виното и сиренето.

От долния етаж долетяха приглушени смехове.

— Какво правят долу? — прошепна Кийли.

— Пият и играят — обясни Ричард и я целуна по тила. — Какво ново в Девъро Хаус, съкровище?

— Одо и Хю са отнели девствеността на братовчедките ти — съобщи му Кийли. — Разбира се, ще ги оженим веднага щом се върнеш вкъщи. А малкият ми брат изглежда решен да отнеме девствеността на всички останали момичета в къщата. Ако кралицата те задържи тук още малко, в Девъро Хаус няма да остане нито едно непорочно момиче.

— Хенри е момче по мой вкус — подразни я Ричард. — Ех, колко чудесни бяха волните ми години, с които завинаги е свършено.

Кийли не изглеждала ни най-малко развеселена и Ричард я целуна, за да ѝ повдигне настроението. След това погали корема ѝ.

— Надявам се да си бъда вкъщи, когато бебето се роди.

— Елизабет ще те освободи след по-малко от месец — отвърна Кийли.

— Какво?

— Богинята ми позволи да почерпя от непресъхващия извор на нейното всезнание и премъдрост — обясни младата жена. — Тя ми разкри, че ще бъдем заедно още в първите дни на май.

Ричард остана скептичен, но за да ѝ достави удоволствие, мило ѝ целуна ръка.

— Сега, когато зная това, се чувствам много по-спокоен. Ела, съкровище, бих искал да ти покажа нещо.

Той стана, подаде ѝ ръка и я поведе към камината.

— Виж какво направих — показа ѝ изчертаните в каменната стена букви. — Увековечих ни.

Кийли пристъпи по-близо и сега можа да различи написаното:

„Ричард и Кийли“

Вдигна поглед към него и се засмя. Сега имената им бяха съединени завинаги и щяха да останат дори и когато тях двамата вече нямаше да ги има.

— Освен това си имаме изискана компания — добави той. — Виж това.

Кийли прочете друг надпис:

„Джейн и Гилфорд“

— Кой е това? — попита тя.

— Джейн Грей, кралица на Англия за десет дни — отвърна Ричард. — Гилфорд Дъдли е братът на сегашния граф Лестър. Той се ожени за Джейн и заедно с нея управлява Англия в продължение на десет дни. След това Мери Тюдор и войската ѝ сложиха точка на царуването им. Тази килия бе последният пристан на Гилфорд в очакване на брадвата на палача.

— Какво се случи с Джейн?

— Бе отведена след него на ешафода.

Очите на Кийли се напълниха със сълзи.

Ричард я взе в обятията си и я погали по тила.

— Бе глупаво от моя страна да те измъчвам с толкова тъжни истории — извини се той. — Кълна ти се, че съм в безопасност.

На врата се потропа.

— Съжалявам, дете мое — извика херцог Лъдлоу. — Трябва да тръгваме.

— Само още пет минути — отвърна Ричард.

Кийли притисна лице към гърдите на мъжа си и заплака тихо. Той я целуна по челото.

— Да ти помогна ли при обличането?

Кийли поклати глава и изтри сълзите от очите си. Не искаше Ричард да я запомни тъжна, така че събра всичките си сили и се усмихна.

— Ако ти ме обличаш, ще ни трябват пет години.

Ричард се усмихна с облекчение. Беше убеден, че притесненията на майката вредят на детето в утробата ѝ.

Когато слязоха на първия етаж, Ричард хвърли поглед към началника на стражата и го помоли:

— Мога ли да изпратя съпругата си долу?

Кингстън видя сълзите в очите на Кийли и изпита състрадание към двамата влюбени.

— Ще дойда с вас.

В двора Ричард прегърна Кийли за последен път и я целуна страстно. След това нежно изтри сълзите от лицето ѝ и се опита да ѝ вдъхне кураж:

— Не забравяй, съкровище, ще се видим отново в първите дни на май. Дотогава има само няколко седмици.

Вече се смрачаваше, но Ричард остана на място и проследи с поглед съпругата си и баща ѝ, които прекосиха вътрешния двор и изчезнаха в офицерското помещение.

Тъкмо се канеше да се обърне, когато забеляза някаква жена да ходи напред-назад пред прозореца на офицерското помещение. Внезапно тя се обърна към него и го прониза с поглед.

Ричард усети по гърба му да пробягва ледена тръпка. Разпозна жената, край чийто портрет в замъка Ричмънд бе минавал стотици пъти — Ан Болейн, отдавна починалата майка на кралицата.

В този миг Ричард дочу предупредителните ѝ думи. Чу ги толкова ясно, сякаш тя бе на една ръка разстояние:

— Пази се от тъмния ковач.

— Алчно тюдорско изчадие!

Моргана Талбот чу ругаещия барон и спря пред вратата на стаята му. Без съмнение това бе неговият глас, но той нямаше навика да дава воля на гнева си. Поне не го бе чувала да крещи и да използва подобни изрази.

— Дали не сбърках. Може би не трябваше да идвам? — запита се Моргана. Възнамеряваше да накара симпатичния барон да съжалява, задето не бе дошъл на уговорената среща. В края на краищата идеята за романтична разходка нагоре по реката бе негова. Но сега...

Уилис, изглежда, бе в лошо настроение. Но, от друга страна, тя бе дъщеря на херцог Лъдлоу, докато той — просто един обеднял барон. Приличието изискваше да ѝ се извини и да не я оставя да чака като глупачка на кея. Гневът ѝ пламна отново и Моргана потропа с всичка сила на вратата.

— Кой е? — Гласът на Уилис приличаше повече на животинско ръмжене.

— Аз съм, Моргана.

— Изчезвай.

Моргана присви сините си очи и ги впери във вратата, сякаш тя я бе отпратила. Един миг се колеба, след което отвори и влезе.

Уилис тъкмо бе натъпкал последните си вещи в една торба, която сега завързваше. Той хвърли поглед през рамо и като видя момичето, просъска:

— Казах ти да изчезваш.

— Какво се е случило? — попита Моргана, спряла до вратата. Никога не бе виждала чаровния барон в толкова лошо настроение. Някакво предчувствие я възпря да се приближи към него.

Уилис се обърна и я изгледа.

— Фортуна ми изигра номер, но аз отново ще я спечеля на своя страна.

— Не разбирам — отвърна Моргана, която ставаше все по-неспокойна. — Какво се е случило?

— В момента баща ти е на път за Девъро Хаус, за да го откара вкъщи — обясни й Уилис. — Елизабет е заменила задържането под стража на скъпия й Мидас с домашен арест.

— Но това са добри новини.

— Късметът вечно е на страната на кучия син — тросна й се Уилис. В същия миг разбра, че е свалил маската си. Той пристъпи към момичето и каза: — Не биваше да идваш, скъпа.

Ледената нотка в гласа и опасният блясък в очите му изплашиха Моргана. Тя отстъпи две крачки назад и стисна дръжката на вратата.

— Съжалявам, ангел мой. — Уилис я сграбчи над лакътя и я обърна с лице към себе си. — Не мога да допусна да провалиш плановете ми.

Моргана облиза с език пресъхналите си от страх устни. Изглежда, баронът бе полудял, и тя трябваше да намери начин да му се изплъзне.

Уилис извади от джоба си пожълтяло парче пергамент и го размаха пред лицето й.

— Помниш ли това? — попита той и повдигна вежда.

Моргана разпозна брачното свидетелство на баща си, според което тя и Хенри бяха незаконни деца на херцога. Смит се засмя студено и зловещо:

— Изключително ценен документ.

— Изгорете го веднага! — настоя Моргана и се опита да го измъкне от ръката му. — За вас той няма никаква стойност.

— Напротив, ангел мой. — Смит отново скри документа в джоба си. — С негова помощ ще се добера до две състояния — на рода Девъро и на Талбот.

— Какво искате да кажете?

— Не може да си толкова недосетлива — изруга Уилис. — Възнамерявам да отвлека сестра ти, законната наследница на херцог Лъдлоу. Когато Ричард се опита да избяга от Девъро Хаус, за да я спаси, хората на Дъдли ще го убият. И аз, като най-добър приятел на Ричард, ще се омъжа за скърбящата вдовица. Когато баща ти загине малко по-късно при злополука, ще съм в състояние да докажа, че състоянието на Талботови се пада по право на Кийли.

— Няма да успеете! — извика Моргана и направи опит да се освободи. — Аз ще ви изоблича.

Уилис дръпна момичето в стаята и го притисна с гръб към вратата.

— Толкова хубава — ухили се той, — а толкова глупава. Наистина ли си помисли, че ще напуснеш тази стая жива?

— Помощ! — извика Моргана.

Уилис стисна с две ръце врата ѝ, но за негово най-голямо разочарование момичето почти не оказа съпротива.

— Дори Джейн бе по-жилава — промърмори той.

В отчаян опит да си поеме въздух Моргана го ритна с всичка сила в корема. Уилис се преви от болка и я пусна за миг.

— Помощ! — извика тя. — Убийство!

Уилис се съвзе и веднага отново я стисна за врата, докато тя не изгуби съзнание. В този миг някой потропа на вратата.

— Отворете! — чу се някакъв момчешки глас. — Отворете вратата или ще извикам стражата!

— Помогни ми, вратата не е залостена! — извика Смит и се опита колкото бе възможно по-бързо да сложи Моргана на леглото.

Дванадесетгодишният Роджър Дебре влетя в стаята.

— Чух някаква жена да вика.

— Госпожа Моргана внезапно се почувства зле и припадна — излъга Уилис и посочи леглото. — Седни при нея и я пази. Аз ще доведа лекар.

Роджър се втурна към леглото. Той приседна на леглото и видя пепелявото лице на дамата.

— За бога! — извика момчето. — Тя е мъртва. Вратът ѝ...

В този момент Смит удари момчето по тила и то се строполи в безсъзнание върху Моргана.

Уилис грабна торбата си и понечи да излезе, но се поколеба за миг. Трябваше ли да си направи труда и да довърши започнатото, като убие малкия кучи син? Не. В този момент Ричард навярно вече напускаше Тауър. Трябваше да си свърши работата в Девъро Хаус, преди графът да се върне вкъщи. Тази мисъл го накара веднага да напусне стаята.

Роджър съвсем бавно изплуваше от дълбините на безсъзнанието. Той отвори очи и опита да се изправи, но стаята се завъртя около него.

Главата му бучеше, но все пак до съзнанието му достигна мисълта, че трябва да доведе помощ. Барон Смит беше удушил Моргана.

Тогава Роджър чу от устата на убитата да се откъсва едва доловим стон. Погледна я. Не, тя не бе мъртва, само трябваше да дойде на себе си.

Роджър направи опит да се изправи на крака и се заклатушка към масата. Върху нея имаше купа с вода, в която той потопи лицето си. Ледената вода веднага проясни разсъдъка му. Роджър отнесе купата при леглото и изля водата върху лицето на дамата.

Моргана изпръхтя, закашля се и отвори очи.

— Смит се опита да ме убие — промълви тя с дрезгав глас, борейки се за въздух. — Намерете доведената ми майка!

— Госпожа Даун? — изненадан попита Роджър. Никога не бе чувал Моргана да нарича херцогинята майка. — Имате предвид съпругата на Лъдлоу?

Моргана кимна.

— Почивайте си, аз ще извикам стражите и лекар — нареди й Роджър, канейки се да излезе. — След това ще потърся госпожа Даун.

С изненадваща сила Моргана сграбчи момчето за ръката и го дръпна към леглото. Погледна го в очите и изфуча:

— Чуй ме добре, малък идиот. Смит вече е на път. Той иска да отвлече сестра ми...

— Скоро, малка моя — шепнеше Кийли, докато нежно галеше корема си. — Още десет дена и татко ще се върне при нас. Pour tous jours... завинаги.

Както всеки следобед Кийли се разхождаше из парка на мъжа си. Мей и Джун се опитваха да я накарат да си легне, но тя държеше на разходките си. Обичаше да наблюдава смяната на сезоните. Днес обикаляше из най-отдалечените кътчета на парка и се дивеше на промените, които бе донесъл април.

Накъдето и да погледнеше, откриваше нов живот. Червеношийките носеха стръкче след стръкче и виеха гнезда в клоните на любимите си кленове, докато пчелите събираха нектар от цветовете на дърветата. Килим от теменужки красеше поляната под прозореца на

работния кабинет. Жълти нарциси весело махаха на приятелките си — лъчезарните форзиции в края на парка.

„У дома!“ — като сирени я зовяха уелските планини и долини.

Кийли затвори очи и си представи горите и полята на своята древна родина. Тя въздъхна. Един ден щеше да покаже на децата си земята, където се бе родила, онова особено място, което хората наричат родина.

Разходката ѝ я бе отвела до мястото, където сплитаха клони брезата, елата и дъбът. Онова, което липсваше на графа, бе една свещена градина, а това място изглеждаше по-подходящо за тази цел от всяко друго. През следващата пролет ще го превърне в градина, за да благодари на богинята за дъщеричката, която носеше в утробата си.

Кийли се усмихна при мисълта, как щеше да седи тук с дъщеря си всеки ден — през лято и зима, в слънце и дъжд, — как щеше да ѝ предава златната нишка на Учението. Точно както бе правила Мегън. Така спиралата на живота щеше да продължи до вечността.

Сигурно щеше да има и други дъщери и синове. Всяко дете щеше да бъде особено посвоему. Тя с радост щеше да ги учи на всичко, което знаеше. Само едно я притесняваше — нейният толкова прагматично настроен съпруг. Кийли се молеше неспособността на графа да надникне отвъд хоризонта да не повлияе твърде на децата.

— Графиньо?

Кийли се обърна уплашена. Пред нея стоеше Уилис Смит и закриваше слънцето като заплашителен, черен облак. Да, барон Смит беше тъмен и опасен, а може би и нещо повече.

— Простете — усмихна се Уилис. — Не исках да ви уплаша.

— Никой не може да ме уплаши — малко троснато отвърна Кийли. Тя не успяваше да скрие неприязънта си. — Просто не обичам да ме изтръгват от съзерцанието ми.

— Съзерцание?

— Наслаждавах се на прекрасната природа наоколо — обясни тя и направи неопределен знак с ръка към градината. — Не виждате ли красотата, която ни заобикаля?

Уилис се огледа бързо.

— Напротив, намирам, че тук е много красиво.

— Откъде идвате? — попита го Кийли и наклони глава на една страна. Не го бе чула да идва, а и Дженингс не беше съобщил за

пристигането му.

— Хемптън Корт — отвърна Уилис, който се престори, че не бе разбрал въпроса ѝ.

— Добре ли е Ричард? — изтръпнала от страх, извика Кийли, поставяйки ръце на корема си, сякаш за да предпази бебето от някоя лоша новина.

— Ричард е добре — увери я Уилис. — Но ви нося важно съобщение от него.

— Да влезем вътре.

— Не, по-добре да останем тук, вътре и стените имат уши.

Кийли го погледна въпросително. В присъствието на барона се чувстваше неуютно. Аурата на преждевременна смърт все така го обгръщаше, но черният облак на главата му изглеждаше по-голям и по-заплашителен от всякога. Кийли мигновено разбра, че баронът е един ходещ мъртвец. Смъртта скоро щеше да си го прибере. Уилис сниши глас.

— Тази вечер Ричард ще избяга от Тауър...

— Ще избяга? — извика Кийли. — Защо?

— Моля, госпожо, не задавайте въпроси, така само губим ценно време — отвърна Уилис с театрална строгост в гласа. — Изслушайте ме, без да ме прекъсвате.

Кийли кимна. Тя не искаше да излага на опасност живота на съпруга си.

— Преди няколко дена Ричард бе преместен от кулата Бийчам в Крейдъл — обясни Уилис. — Тази кула е по-ниска, тъй като служи за разтоварване на лодките. Под закрилата на тъмнината хората на барона ще се спуснат с лодка по реката от замъка Базилдън, ще спрат под кулата и ще хвърлят въже на графа. След това лодката ще го откара срещу течението покрай Лондон и Девъро Хаус. На уречено място ще го чака бърз кон, предоставен от родителите му.

На Кийли ѝ беше трудно да му повярва. Защо любимият граф на Англия трябваше да бяга от кулата, присмивайки се на правосъдието на Нейно Величество? Елизабет нямаше да му прости никога.

Тъкмо се канеше да попита барона, но той не ѝ позволи да го прекъсне.

— В това време вие ще ме съпроводите до моето имение — продължи той. — Конете ми са в парка на майката на Ричард. Той ще

ни чака в Шрапшир. Оттам двамата със съпруга си можете да продължите за Монмаут, откъдето един кораб ще ви откара във Франция. Както знаете, свекърва ви е францужойка. Един от братята ѝ ще ви даде подслон, докато Елизабет се вразуми и опасността отmine.

Кийли се съмняваше, че този план ще успее. Нима съпругът ѝ щеше да изложи на опасност живота на първородното си дете, настоявайки Кийли да го съпроводи във Франция? Но какъв друг избор имаха? Ако кралицата го оставеше да лежи в Тауър, дъщеря ѝ никога нямаше да види баща си.

Тогава си спомни за пророчеството на богинята. А каквото разкриеше Великата богиня майка, то непременно щеше да се случи.

— Доведете конете — каза Кийли и понечи да изтича към къщата. — Ще кажа на Одо и Хю да се приготвят.

Уилис я сграбчи за ръката.

— Братовчедите ви не могат да дойдат с нас. Да не би да искате да се издадем, напускайки Лондон с цяла свита?

— Разбирам какво имате предвид — с нежелание се съгласи Кийли. Мисълта да пътува сама с Уилис, ѝ бе неприятна. — Доведете конете, докато си приготвя нещата.

— Нямаме време за това.

— Не мога да тръгна без магическите... искам да кажа, без личните си вещи.

— Тогава побързайте — нареди ѝ Уилис. Спорът с нея щеше да му отнеме повече време, отколкото ако се съгласеше. — И никому нито дума.

Кийли забърза към къщата. По пътя до стаята си не срещна никого. Бързо натъпка в една чанта няколко дрехи и вързопа с магическите камъни.

По обратния път се спря за миг и докосна медальона, с който никога не се разделяше.

— Майко, закрилай мъжа ми и нероденото ми дете — прошепна тя.

Баронът вече беше в парка и я очакваше с двата коня.

— Ще ви помогна да се качите — каза той и пристъпи към нея.

— Не мога да яздя този кон — възпротиви се Кийли. — Той има дамско седло.

Уилис тъкмо щеше да ѝ напомни, че нямат време за губене, когато в градината изникна Хенри Талбот. Хилейки се доволно, той се отправи към тях.

— Хенри, изтичай, моля те, до конюшните — извика Кийли, преди Уилис да успее да ѝ попречи. — Помоли Одо и Хю да ми донесат седлото. — Тя добави бързо: — Барон Смит е така добър днес следобед да излезе на разходка с мен.

Хенри погледна Уилис и пътните чанти. Момчето успя да скрие уплахата си зад любезна усмивка.

— Връщам се след минутка.

— Всяка изгубена секунда е фатална — тросна ѝ се Уилис. Той съзнаваше, че двамата великани никога нямаше да пуснат братовчедката си сама. — Бързо на конете и да изчезваме оттук.

Кийли прехапа долната си устна и кимна. Всички те навярно се намираха в голяма опасност, иначе баронът нямаше да е толкова припрян.

Смит ѝ помогна да се качи на седлото и двамата напуснаха Девъро Хаус и поеха на запад, към Шрапшир.

— Кийли! — дотича в парка Одо, следван от Хю и Хенри. — Къде си, малката? — викаше той.

— Кучият му син — ругаеше Хенри. — Той я е отвлякъл!

— Може би баронът просто я е поканил на следобедна разходка — намеси се Хю.

Одо плесна брат си по тила.

— И за целта са взели багаж за път, безмозъчен идиот!

— Защо ѝ е на Кийли да ме изпраща за седлото си, а след това да изчезва със Смит? — попита Хенри.

— Тя не може да го понася, а аз му нямам доверие.

— Как ще намерим сега нашето малко момиченце? — жалваше се Хю. — Не знаем дори в каква посока са тръгнали. А и сме само трима срещу четири...

— Четири какво? — недоумяващо попита Одо.

— Посоки! Север, юг, изток и... — Плесникът на брат му го накара да замълчи.

— Ако има лоши намерения, ще я отведе в бърлогата си — заключи Хенри.

— И къде е тя? — попита Одо.

— Имението Смит в Шрапшир.

— Оседлай конете — нареди на брат си Одо. — Ще донеса провизии.

— Оседлай три коня — намеси се Хенри. — Идвам с вас. — Когато двамата уелсци го погледнаха въпросително, момчето настоя: — Аз съм й брат.

— Негова Светлост...

— Негова Светлост го няма, така че не може да ни каже нищо — отвърна Хенри.

Одо се ухили и рече:

— Побързайте, господин любителю на женските прелести. Малкото ни момиченце има нужда от нас.

Двадесет минути по-късно двамата великани и младият маркиз се метнаха на конете и препуснаха на запад в посока Шрапшир.

— Добре дошъл у дома, Ваша Светлост — с топла усмивка на иначе безизразното лице поздрави господаря си Дженингс.

— Благодаря, Дженингс.

Ричард се усмихна в отговор, докато прекосяваше фоайето. Следваха го херцог Робърт Талбот и Хол Багенол, вторият му баща.

— Кажете на съпругата ми да дойде в кабинета — нареди Ричард на иконома си. — Но не й казвайте, че съм се върнал. Искам да я изненадам.

Дженингс кимна и се запъти нагоре по стълбата. По това време господарката му или бродираше, или седеше до прозореца в спалнята и наблюдаваше как се променя небето.

Ричард заведе втория си баща и тъста си в кабинета. Двата по-възрастни мъже седнаха в креслата пред камината, но Ричард остана прав, без да изпуска вратата от очи. Искаше да види израза на радостна изненада, който щеше да се изпише на лицето на жена му, когато тя се появи в стаята. Цял ден с нетърпение очакваше предстоящата нощ, която възнамеряваше да прекара в обятията ѝ. Моментът за това най-сетне бе настъпил.

Щеше да се освободи от гостите си по възможно най-бърз начин, а след това двамата с Кийли щяха да скочат в леглото. Стигаше му, че на другата сутрин трябваше здравата да се залови за работа.

Изминаха пет минути. След това десет. Къде, по дяволите, се бавеше Кийли?

Вратата бавно се отвори и Ричард се усмихна с най-неотразимата усмивка, на която бе способен. Секунда след това брадичката му увисна.

— Къде е жена ми, Дженингс?

— Изчезнала е, господине.

Ричард трепна, а двамата му гости скочиха на крака.

— Какво искаш да кажеш?

— Госпожата не е в стаята си — обясни Дженингс, който очевидно бе много угрижен. — Бях и в парка, но не можах да я открия и там.

— Попитай Мей и Джун дали Кийли не е при братовчедите си в конюшните — нареди Ричард.

— Не са я виждали, откакто е излязла за следобедната си разходка в парка — отвърна икономът. — Джун е сигурна, че е видяла Одо и Хю да заминават някъде с младия маркиз. Това е станало преди няколко часа, но госпожа Кийли не била с тях.

Ричард се втурна към вратата.

— Ще я потърся.

Херцогът и сър Багенал веднага се спуснаха по петите му. Дватама мъже го сграбчиха за ръцете и го върнаха обратно.

— Не е умно да бягаш — прикани го към предпазливост херцогът.

— Ако стражите те убият — полушеговито добави Хол, — майка ти ще ми извади вътрешностите с тъп нож.

— Бременната ми жена е изчезнала — тросна им се Ричард и се опита да се освободи от тях.

Отвън долетя врява. Гласовете и стъпките приближаваха. Когато Дженингс отвори вратата, за да разбере какво става, покрай него в стаята влетяха трима души.

— Слава богу, че си тук, Тали! — извика госпожа Даун.

— Чеси, какво се е случило? — уплашено я попита херцогът.

— Татко, аз съм виновна — изхлипа Моргана и се хвърли в обятията на баща си.

— Обясни ми за какво става дума — подкани я херцогът.

Моргана повдигна брадичка и му показа врата си. Тримата мъже угрижено огледаха синкавочервените белези по кожата ѝ.

— Уилис Смит се опитал да убие клетото ми съкровище — обясни госпожа Даун.

Ричард погледна към херцогинята. Това, че бе нарекла Моргана клетото ми съкровище, означаваше, че нещо не е наред. Неочаквано целият му свят се бе обърнал с главата надолу.

— Аз спасих живота на госпожица Моргана — обади се Роджър, който бе останал до вратата и сега се пъчеше гордо.

— Сега си в безопасност — успокои дъщеря си херцогът и я притисна към себе си. — Когато открия Смит, ще го убия.

— Може би Смит е убил лейди Джейн — подхвърли Хол Багенол.

Ричард се обърна и прониза с поглед втория си баща. Най-добрият му приятел никога не би се нахвърлил като диво животно върху беззащитна жена. Това беше немислимо. Моргана трябва да го бе предизвикала с нещо, което го е извадило от равновесие.

От лоялност към приятеля си Ричард се видя принуден да го защити.

— Уилис няма никаква причина да...

— Чуй ме добре — прекъсна го наред думата Моргана. — Уилис се опита да ме убие, защото разкрих плана му да отвлече Кийли.

Ричард се втренчи в Моргана, но сякаш гледаше през нея. Нервите му бяха изопнати до скъсване, всяка фибра от тялото му трептеше, а гневът бавно го заслепяваше. Смарагденозелените му очи блеснаха, когато елементите на загатката изведнъж застанаха на местата си. Кийли беше изчезнала. Най-добрият му приятел бе отвлякъл бременната му жена.

Без да каже нито дума, Ричард се обърна и решително се насочи към вратата. Щеше да открие жена си, дори и ако за целта се налагаше да накълца войниците на кралицата на парченца, за да излезе от Девъро Хаус.

— Спрете го! — извика Моргана. — Това е част от плана на барона!

Ричард бе твърде гневен, за да я чуе и отвори вратата с трясък. В този момент Роджър го сграбчи за ръката.

— Ако хората на кралицата ви убият, кой ще спаси жена ви?

Ричард спря и се втренчи в лицето на момчето. Сякаш му беше необходима цяла вечност, преди погледът му да се избистри и той да види любимия паж на съпругата си. Хладната логика постепенно започва да взима връх над гнева, а с него се изпариха и силите на графа. Раменете му увиснаха и той кимна на Роджър, който го пусна. Ричард бавно се обърна към баща си и тъста си.

— Някой има ли идея какво да правим?

Всички въздъхнаха с облекчение. Роджър тихо затвори вратата и застана пред нея за всеки случай, ако графът пак изгуби самообладание.

— Аз имам план — взе думата госпожа Даун.

Херцогът ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Чеси, стратегията е мъжка работа — предупреди я той. Госпожа Даун повдигна едната си свършено изписана кестенява вежда и го попита:

— Миличък, кой разбира повече от стратегия от една жена, надживяла трима съпрузи?

— Оставете я да говори — намеси се Ричард. — Мисля, че тя има какво да ни каже.

— Благодаря за доверието, Девъро — отвърна госпожа Даун. — Имаме нужда от женски такт. Трудността е в това, да се измъкнем от Девъро Хаус без проливане на кръв и без да бъдем забелязани. За целта готвачът ще приготви за пазачите превъзходна вечеря, пикантно ястие, към което аз щедро ще прибавя една билка с приспивателно действие. Тогавя няма да има нужда да си пробивате с мечове път до конюшните, а просто ще минете покрай няколко хъркащи поспаланковци. Никой няма да бъде наранен, а след това никой няма да бъде екзекутиран за хладнокръвно убийство.

— Може и да се получи — каза Ричард.

— Що за билка е това? — с леко недоверчив глас попита херцогът.

Госпожа Даун го успокои усмихната:

— Тали, миличък — изгука тя, — с теб не бих го направила никога, но вторият ми съпруг — той беше такъв ужасен пияница — от време на време му слагах от тази билка, когато бе прекалено пиян.

На устните на Ричард трепна усмивка.

— В такъв случай, херцогиньо, ще се възползваме от вашия план. — Обръщайки се към Роджър, той продължи: — Иди с Дженингс в кухнята и хапни нещо. Когато свършиш, оседлай два коня.

— Искам да са готови, когато дойда.

Роджър се ухили до уши и последва иконома. След това Ричард се обърна към госпожа Даун и баща си.

— Херцогиньо, бихте ли наглеждали приготвянето на това ястие? Чичо Хол, вие се върнете в двора. Когато Дъдли научи, че съм избягал, ще поиска главата ми. Трябва да помогнете на Бъргли да успокои Елизабет.

Госпожа Даун и сър Багенал излязоха от стаята. Ричард се приближи към херцога и Моргана, внимателно повдигна брадичката на момичето и огледа злоещите белези по врата ѝ.

— Вече няма да се боите от Уилис Смит — обеща ѝ той.

— Аз съм виновна, че сестра ми и вие сте в опасност — хлипайки, отвърна тя.

Двамата мъже останаха изненадани от думите ѝ. Моргана никога не бе наричала Кийли иначе, освен копеле.

— Не поемай вината за зверствата на Смит — намеси се херцогът.

— Уилис заплаши и теб — обърна се към баща си Моргана. След това добави с мокро от сълзи лице: — Зная за теб и майката на Кийли.

— Какво знаеш? — объркано попита Робърт Талбот.

— Ще ви оставя сами — сбогува се Ричард, решил, че трябва да ги остави сами.

— Останете — извика Моргана. — Това засяга и вас със съпругата ви.

Ричард видя изписаната на лицето ѝ мъка и въпреки всичко, което Моргана бе причинила на Кийли, му стана жал за нея. Разглезената дъщеря на херцога далеч не притежаваше толкова силна воля като Кийли и, изглежда, трудно се оправяше с житейските несподи.

— Зная, че Кийли е твоя законна дъщеря — обърна се към баща си момичето. — Хенри и аз сме истинските копелета.

Двамата мъже останаха като поразени от гръм. Херцогът пребледня и отстъпи крачка назад, а Ричард я зяпна с отворена уста, сякаш неочаквано ѝ бе пораснала още една глава.

— Намерих брачното ви свидетелство в семейната библия — продължи тя. — Не бях на себе си и го показах на Уилис, който ми се закле да го унищожи. Той обаче ме измами. Днес, когато се спречкахме, ми каза, че искал две състояния — на Девъро и на Талботови. Щом стражите убиели Ричард, щял да се погрижи да загинеш при злополука.

— Съжалявам за онова, което е трябвало да понесеш — отвърна херцогът и прегърна дъщеря си. Той я целуна по челото и рече: — Постъпила си много храбро, ангел мой, а сега се прибери в стаята си и си почини. Не казвай никому нито думичка... дори и на Хенри.

Когато вратата се хлопна след Моргана, Ричард впери студен поглед в тъста си.

— А какво ще кажете за онова, което съпругата ми е трябвало да понесе? Кийли страда цял живот от извънбрачния си произход.

— Да, заслужавам укорите ви — отвърна херцогът и вдигна ръка в знак на помирение. — До деня, в който се появи Кийли, изобщо не подозирах за нейното съществуване. Преди осемнадесет години баща ми ми каза, че Мегън е починала при аборт и аз му повярвах. Бог ми е свидетел, трябваше ли да се усъмня в думите на баща си? Когато научих, че Мегън е мъртва, бях напълно съсипан. Нищо вече нямаше значение. Като покорен син аз се ожених за жената, която баща ми бе избрал — Летиша Морган — и създадох наследници. Останалата част от историята ви е известна.

— Кийли се появи в живота ви преди седем месеца — напомни му Ричард, който ни най-малко не изглеждаше трогнат от мъката на херцога. Гласът му беше по-студен от ледения северен вятър през зимата. — Жена ми заслужава да научи, че е законно дете. Мили боже! Животът в онова уелско свърталище на дракони я е наранил много повече, отколкото може да се разбере на пръв поглед. Видяхте я в двора. През цялото време така бе забила нос в пода, сякаш е най-недостойната жена в Англия. Как сте посмели да ѝ отнемете тази утеха? — Гневът му бе заменен от презрение. — Що за човек сте всъщност?

— Аз съм обикновен човек, който обича всичките си деца — с дрезгав глас отвърна херцогът. — Когато Кийли се появи в живота ми, се заклех да направя за нея всичко, което беше по силите ми — да я призная и да ѝ намеря мъж, който да я обича. Кое и направих. Но

сърце не ми даваше да обявя единствения си син за копеле. — Той погледна Ричард с влажни очи и го попита с пресеклив глас: — Кажете, Базилдън, как един мъж може да реши, кое от децата си да съсипе?

В теменуженосините очи на тъста си, които толкова приличаха на Кийлините, Ричард можеше да прочете неизразимата болка, която го измъчваше. Той постави ръка на рамото на по-възрастния мъж.

— Можехте да кажете истината на Кийли дори и без Хенри и Моргана да научат за това.

— Да, часът на истината удари — съгласи се херцогът. — Земите и състоянието ми се падат по право на Кийли и на детето, което носи в утробата си.

— Не става дума за състоянието ви — обясни Ричард и поклати глава. Удивително бе колко малко разбираше херцогът. — Жена ми копнее за място, където да я обичат, което да нарече свой дом.

— А какво искате вие! — попита херцогът. — Ако Кийли реши, че всичко това трябва да остане семейна тайна? Какво ще направите тогава вие?

— Нищо.

Херцогът му хвърли скептичен поглед.

— Като съпруг на дъщеря ми имате право да претендирате за наследството ѝ пред кралицата. Аз няма да предприема нищо, за да ви спра.

— Ваша Светлост, аз съм най-богатият човек в Англия — напомни му Ричард. — Ако се стремях към богатствата ви, щях да поискам ръката на Моргана.

Херцогът се подсмихна при тази забележка.

— Ожених се за едно бедно като църковна мишка уелско копеле — Ричард се усмихна, осъзнал истинската сила на чувствата, — защото го обичам.

Слънцето потъна в море от пламъци. Един час след вечеря двама облечени в черно мъже излязоха през вратата към двора. Граф Базилдън и херцог Лъдлоу прескочиха хъркащите пазачи на кралицата и се запътиха към конюшните.

— Не бих искал да съм на тяхно място, когато Дъдли научи, че съм избягал — прошепна Ричард.

— Всеки мъж си носи кръста — отвърна херцогът. — Просто са нямали късмет.

— Роджър посрещна графа и херцога с широка усмивка.

— Идвам с вас — обяви момчето и посочи трите оседлани коня.

— В никакъв случай — отсече Ричард.

— Мога да ви бъда от полза — отвърна момчето. — Спасих госпожица Моргана от сигурна смърт.

— Не.

Роджър не се предаваше.

— Длъжник съм на лейди Девъро и не мога да рискувам да изгубя деловата си партньорка.

Ричард го погледна и повдигна вежда. Да не би малкият да си мислеше, че той не е в състояние да се погрижи за жена си? Хлапакът заслужаваше да му издърпа ушите!

— Съпругата ви ми зае парите, които вложих в Левантинското дружество — обясни Роджър. — Това е дълга история. Ще ви я разкажа по пътя.

Ричард сложи ръка на рамото на момчето.

— Оценявам лоялността ти. Но ако с теб се случи нещо, баща ти ще поиска главата ми. Освен това кой ще се грижи за госпожа Даун и госпожица Моргана в наше отсъствие?

Роджър с погнуса отблъсна ръката на графа.

— При цялото ми уважение към вас, думите, които току-що казахте, са лайна.

Херцогът се усмихна на дързостта на момчето. Ричард смръщи чело. Момчето казваше истината.

— Нека малкият дойде с нас — намеси се херцогът.

Ричард се обърна към него.

— Да не сте полудели?

— И без това ще ни последва, като го оставим тук — отвърна херцогът. — Вярно ли е, момче?

Роджър кимна ухилен.

— В такъв случай ще е по-безопасно за него да бъде с нас — заключи херцогът.

— Ако се стигне до битка, отиваш в замъка Лъдлоу — нареди Ричард. — Разбрано?

Роджър кимна.

— Как възнамерявате да убиете барона? — развълнувано попита то.

— Много бавно — отвърна Ричард. — И с голямо удоволствие.

Граф Базилдън, херцог Лъдлоу и пажът на кралицата се метнаха на конете си и препуснаха на запад, към Шрапшир.

„Къде, в името на богинята майка, е Ричард?“ — питаше се Кийли, гледайки през прозореца на първия етаж на Смит Хаус. Залязващото слънце бе превърнало хоризонта на запад в море от пламъци, но Кийли не забелязваше величествената гледка.

Мъжът ѝ бе изчезнал.

Ако беше тръгнал по реката, отдавна трябваше да е тук и да ги чака. Дали не му се е случило нещо, докато е бягал от кулата Крейдъл? Не, тя щеше да почувства, ако Ричард е поел по пътя към Великото приключение. Или е бил пленен и отново затворен в Тауър? Само Великата богиня майка знаеше отговора.

Кийли извади вързопа с магическите камъни и ги изсипа на пода. Тя избра един бял ахат, който да я води в света на невидимото, и осем виолетови берила, закрилящи от нещастие. След това извади златния сърп.

Застана в средата на стаята и нареди кръга, като задържа само белия ахат, един берил и златния сърп. Влезе в кръга от запад, затвори го с последния берил и изрече магическите думи:

— Смущаващите мисли остават отвън.

Описа въображаем кръг със сърпа и се завъртя три пъти. След това застана в средата на кръга и падна на колене, обърната с лице на запад.

— Древните са тук, те чакат и ни гледат — прошепна Кийли с ръка върху медальона, в който бе стаена обичта на майка ѝ. — Дух, ти, който ме водиш по моя път, помогни ми да разбера езика на дърветата. Дух на моите предци, помогни ми да разбера езика на вятъра. Дух на моя род, помогни ми да разбера езика на облаците. Отворете сърцето ми, за да погледна зад хоризонта.

Дълго време не се случваше нищо, но неочаквано пред духовния ѝ взор изникнаха видения:

Ниско стелещи се над магически кръг мъгли. Червенокос амбулантен калайджия, символът на добър магьосник, който води

смъртоносна битка с черен дракон, символ на злото. Изведнъж калайджията вдига меча си и — съвсем неочаквано — убива дракона, а с това и злото. След това бавно се извъръща и вика:

— Кийли, къде си?

Образите се разтвориха във въздуха и отстъпиха място на реалността. Някакъв глас я викаше:

— Кийли? Болна ли сте?

Кийли погледна през рамо и за миг се стъписа при вида на барона.

— Останете на място — заповяда му тя и вдигна предупредително ръка. — Забранено е да се влиза в кръга.

Уилис Смит я погледна въпросително и остави един поднос с ядене на масата до камината. След това кръстоса ръце на гърдите си и впери поглед в нея.

Кийли благодари шепнешком на богинята и развали кръга. Опитваше се възможно най-дълго да отложи момента, а който трябваше да погледне барона. Черният облак над главата му изглеждаше по-зловещ от всякога. В този дом дебнеше смъртта и само чакаше подходящ момент да изскочи и да поиска полагащото ѝ се.

— Какво правехте? — попита Уилис.

— Молах се за съпруга си — отвърна Кийли.

— В кръг от камъни? Да не сте вещица?

— Нещо подобно — отвърна Кийли с двусмислена усмивка. „Още един глупак — помисли си тя, — който не вижда по-далече от носа си. Свещени камъни, Англия е пълна с тези неверници!“

Уилис отвърна на усмивката ѝ. Тя е също толкова глупава, колкото ѝ сестра ѝ — помисли си той. Нямаше да е трудно да я накара да му се подчини.

Баронът се приближи до прозореца и погледна нощното небе. Погледът му спря на старомодните капаци на прозорците. Уилис се обърна и рече:

— Трябваше да наредя да модернизират къщата. Бих могъл да я дам като зестра на някоя от дъщерите си.

— Замислили сте да се ожените? — изненадано попита Кийли.

— В най-близко бъдеще — ухили се Уилис. — Възнамерявам да създам дузина малки, тъмнокоси Смитчета.

„Тъмнокоси Смитчета.“

Кийли намръщи чело. Тези думи й се струваха познати. „Тъмнокоси Смитчета... Тъмни Смитчета... Тъмен ковач!“

„Пази се от тъмния ковач“ — спомни си неочаквано предупреждението на Мегън.

— Какво сте сторили на Ричард? — попита Кийли, без да се замисли за последиците от този въпрос.

— Може би не сте чак толкова глупава, колкото си мислех — отвърна Уилис. — Всеки момент очаквам вестта за смъртта му. Веднага след това селският свещеник ще ни венчае.

Кийли имаше чувството, че земята се е изплъзнала изпод краката й. Тя политна, закри корема си с ръка и потърси опора в масата.

— Зле ли ви е? — уплашено попита Уилис и се спусна към нея. Ако с нея или с бебето се случеше нещо, с плана му бе свършено.

Той посегна към нея, което накара Кийли да потръпне. Угриженото му лице помръкна.

— Възнамерявам да ви направя майка на децата си — обясни Уилис, — така че ще е най-добре да свикнете с докосванията ми.

— Защо го правите? — попита Кийли, докато страхът започваше да я души. — Вие сте приятел на Ричард.

— Болно ми е да измамя най-добрия си приятел, но ще го преживея. На нежните ви рамене тегне бремето на две огромни богатства, които, взети заедно, са по-големи от това на кралицата.

— Не ви разбирам.

— Като баща на наследника на Ричард ще разполагам с богатството на рода Девъро — обясни й Уилис. — А щом баща ви умре, мое ще стане и това на Талботови.

— Но наследник на херцога е Хенри?

— Съжалявам, но копелетата нямат право на наследство.

— Какво искате да кажете? — объркано попита Кийли.

Уилис се усмихна.

— Моргана и Хенри са истинските копелета.

Това разкритие още повече обърка Кийли.

— Да не искате да кажете, че аз съм законна дъщеря на херцога?

— Точно така.

Кийли поклати глава.

— Майка ми щеше да ми каже — отвърна тя.

— Нещо друго ли ви е казала?

Кийли отмести поглед. Мегън никога не ѝ бе казвала, че е незаконородена. Напротив, постоянно я съветваше да не обръща внимание на думите на Мадок Барон Лойд, казваше тя, нямало да забележи истината, дори и да е стъпил върху нея.

— Е, какво казваше тя? — настоя Уилис.

Въпреки че ѝ костваше огромни усилия, Кийли го погледна в очите.

— Негова Светлост щеше да спомене за това.

Уилис се засмя, от което по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Наистина ли допускате, че херцог Лъдлоу ще лиши от наследство единствения си син? Не мисля така, съкровище.

— Думите не значат нищо — рече Кийли. — Не вярвам на лъжите ви.

— Вярвайте, в каквото си искате — рече Уилис и бръкна в джоба си. Той извади от там пожълтял пергамент и го размаха във въздуха. — Ето доказателството.

Кийли зяпна пергамента и прехапа долната си устна. Възможно ли беше да е вярно? Нима родителите ѝ я бяха оставили в заблуда?

— Може ли да го видя? — попита тя.

Уилис ѝ го подаде.

С треперещи пръсти Кийли разгърна пергамента и се приближи до камината, за да може да прочете написаното. След миг очите ѝ се напълниха със сълзи.

Тя беше законна дъщеря на Робърт Талбот. Тя имаше дом. След това видя лицето на Хенри. Сега обичният ѝ брат трябваше да поеме върху раменете си това бреме. Цял живот бе живяла с позора на незаконния си произход, но никога не би се избавила от него за сметка на брат си.

Кийли знаеше какво трябва да стори. Тя светкавично хвърли пергамента в пламъците, при което изгори пръстите си.

— Не! — извика Уилис и се хвърли към нея, за да я спре.

Твърде късно. Мечтите му за богатство се превръщаха в пепел. Кийли притисна изгорената ръка към гърдите си и се спусна към отворения прозорец.

— Помощ, помогнете ми! — с всички сили завика тя.

Уилис бе само на крачка зад нея и сега силно я удари. След това я сграбчи за ръката и я разтърси.

— Бебето ми — извика Кийли.

Ругаейки гневно, Уилис я отблъсна от себе си. Кийли падна на колене. Закрила корема си с изгорената ръка, с другата тя се държеше за перваза на прозореца.

— Това не променя нищо — изръмжа Уилис, пронизвайки я с поглед. — Ричард е мъртъв или скоро ще бъде. Веднага щом се оженим, ще предявите претенции да бъде признат законният ви произход и херцогът няма да може да ви откаже.

Уилис коленичи до нея. Стисна я за врата и обърна лицето ѝ към себе си.

— Ще правите онова, което ви казвам, или кутрето, което носите в утробата си, ще послужи за храна на червеите. Ясно ли се изразих? Отговорете!

Кийли кимна, неспособна да издаде нито звук. Уилис я пусна и се изправи. Настойчиво се взря в нея и след цяла вечност напусна стаята, заключвайки вратата след себе си.

— Майко, помогни ми! — простена Кийли и докосна медальона си.

При вида на изгорените си пръсти усети, че ѝ се повдига. Бавно се овладя и успя да се добере до креслото пред камината.

Пулсиращите ѝ пръсти я боляха по-малко от сърцето, което заплашваше да се пръсне. Дали мъжът ѝ щеше да загине? Щеше ли да бъде съсипан животът на брат ѝ? Без нейна помощ планове на барона бяха се превърнали в пепел, подобно на пожълтелите пергамент. Ако сложеше край на живота си, пред брат ѝ щеше да се открие бъдеще, а Ричард щеше да си намери жена, която да му подхожда повече.

Но тя не можеше да го стори. Да скочи от прозореца, би значело да убие и невинното си дете.

Тогава ѝ хрумна обещанието на богинята:

„За един ден, когато синята луна изгрее на небето. Завинаги, когато влюбените прескачат огъня.“

Червенокосият калайджия от видението ѝ щеше да убие черния дракон...

Западно от Смит Хаус, между къщата и околните гори растеше запуснат жив плет. Зад него се бяха скрил и три силуета и гледаха към прозореца на първия етаж, където баронът държеше Кийли.

— Той я удари! — прошепна Хенри и подскочи.

Два чифта силни ръце веднага го дръпнаха на земята.

— Искаш да умреш ли? — гневно изфуча Одо насреща му.

— Никой не може да удря безнаказано сестра ми — заяви Хенри с подobaващата на един подрастващ маркиз раздражителност.

— Баронът я удари и трябва да умре — съгласи се с момчето Хю.
— Видях го с очите си.

— И аз го видях, да не съм сляп? — тросна му се Одо и протегна ръка над младия маркиз, за да плесне брат си зад врата. — Смит ще си плати, задето вдигна ръка срещу малкото ни момиченце, но не бива да прибързваме. Трябва най-напред да я измъкнем оттам.

— Как ще го сторим? — попита Хенри.

— Господине, вие скоро ще се превърнете в герой — обясни му Одо. — Хю ще се качи на раменете ми, а вие ще се изкатерите по него, ще се доберете до покрива и...

— Невъзможно — прекъсна го Хенри. — Не мога да стигна толкова високо.

— Тогава Хю ще те тласне. Ще те уловим, ако изгубиш равновесие, нали така, братко?

Хю кимна.

— Вържи въжето около най-близкия до прозореца комин. Стегни възела колкото можеш по-здраво. След това се спусни към прозореца ѝ — нареди на момчето Одо. — Ние ще я поемем и ще си плюем на петите, без баронът изобщо да забележи.

Хенри хвърли поглед към къщата и се усмихна:

— Съгласен.

— Когато проникнеш вътре, в никакъв случай не бива да я плашиш — добави Одо.

— Иначе ще извика — предупреди го Хю.

В това време Кийли седеше в креслото пред горящата камина. Изгорените пръсти и грижите ѝ дойдоха в повече и по страните ѝ руконаха сълзи, а стомахът ѝ се разбунтува. За да се успокои, Кийли

затвори очи и се опита да си мисли за нещо хубаво. За любимите си гори в пролетна премяна, за раждането на дъщеря си, за неотразимата усмивка на Ричард.

Неочаквано някой я сграбчи отзад и запуши устата ѝ с ръка.

— Аз съм, Хенри — прошепна познат глас.

Когато Кийли се съвзе от уплахата, Хенри я пусна.

Кийли скочи и се обърна.

— Слава на богинята — извика тя. — Как се добра дотук?

— На крилете на братската обич — дяволито се усмихна момчето.

Кийли повдигна вежда.

— Одо и Хю ни чакат долу — обясни Хенри и посочи отворения прозорец.

Кийли проследи погледа му и видя въжето, което се люлееше пред прозореца.

— Сигурно ли е?

— Знаеш ли, сестричке, сигурността е относително нещо — отвърна Хенри. — Или предпочиташ компанията на барона?

— Не. — Кийли вдигна поглед към вързопа си и се спусна към прозореца.

Хенри посегна за въжето.

— Почакай. — Младата жена вдигна глава като надушила опасност кошута.

По коридора се приближаваха стъпки.

— Под леглото — прошепна Кийли и затвори капаците, за да скрие въжето.

Докато брат ѝ изпълзваше под леглото, тя се добра на пръсти до креслото пред камината. Сърцето ѝ блъскаше до пръсване, но тя се насили да изглежда спокойна. Когато ключът се превърта в ключалката, Кийли с огромни усилия на волята се сдържа да не погледне към леглото, под което се бе скрил брат ѝ. Кийли се разтрепери и стомахът ѝ отново се разбунтува.

Вратата бавно се отвори. На прага с купа с вода в ръце се появи баронът.

Уилис постави купата на масата и нареди на Кийли:

— Потопете пръстите си тук.

Кийли потопи ръката си във водата. Постепенно пулсиращата болка я поотпусна. Изпод дългите си мигли Кийли хвърли поглед към пазача си.

Уилис сложи парче сирене върху филия хляб и ѝ ги подаде.

— Изяжте това, иначе ще ви накарам насила.

Кийли направи каквото ѝ бе наредил. Баронът взе дланта ѝ и прегледа пръстите.

— Дръжте ръката си вдигната — заповяда ѝ той и започна да превързва изгарянията ѝ с лепената превръзка, която бе праметнат на лявата си ръка.

— Защо правите това? — попита Кийли, сякаш надявайки се, че съвестта му е в състояние да го спаси. В края на краищата този човек беше пред прага на смъртта и ако не се покаеше, злодеянията му щяха да го отведат в ада.

— Няма да струвате и пукната пара, ако се разболеете и умрете — студено ѝ обясни Уилис, преди да напусне стаята и да заключи след себе си.

Кийли остана да седи безшумно в креслото, ослушвайки се за стъпките на барона, които се отдалечаваха по коридора. Накрая стана и изтича към прозореца.

Хенри изпълзя изпод леглото.

— Какво ѝ е на ръката ти? — попита той, вперил очи в превръзката.

— Изгорих си пръстите.

— Как се случи?

— Държах ги в огъня.

— Но защо?

Кийли се закле никога да не разкрие истината на брат си и тъй като не ѝ хрумваше никаква правдоподобна причина, отвърна на въпроса му с въпрос:

— Мислиш ли, че моментът е подходящ за дълги обяснения? — рече тя. — Нямах ли намерение да ме спасяваш? Ако е така, трябва да побързаме, защото баронът може да се върне всеки момент.

Хенри ѝ хвърли снизходителен поглед, преди да отвори капачиците на прозорците.

— Дай ми чантата си — предложи ѝ той. — Аз ще я нося.

Кийли му я подаде. След това се поколеба. Очевидно ужасно се боеше.

— Същото е както тогава, когато скочи от дървото в градината на графа — опита се да ѝ вдъхне кураж Хенри и ѝ подаде въжето. — Дръж го здраво и се подпирай с крака на стената, за да не изгубиш равновесие. Каквото и да стане, не викай. Одо и Хю ще те хванат.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — отвърна Кийли.

Хенри ѝ помогна да се качи на перваза и я задържа, докато застане в удобно положение, за да се спусне по въжето. Едва не се разсмя на отчаяното изражение, което придоби лицето ѝ, докато бавно се спускаше по въжето към очакващите я с протегнати ръце Одо и Хю. След това я последва.

— Наред ли е всичко, малката ми? — прошепна Одо и я взе в обятията си.

Кийли кимна, а след това прегърна Хю и Хенри.

По възможно най-безшумния начин четиримата изчезнаха в гората, която започваше зад къщата и им предлагаше закрила от любопитни погледи. Под дърветата чакаха три коня.

— Кийли може да язди с мен — каза Хю.

— Не, аз ще взема момичето — възрази на брат си Одо.

— Кийли ми е сестра — напомни им Хенри.

— Тя ти е само половин сестра — възрази Хю, — но наша цяла братовчедка.

Брадичката на Кийли увисна. Този уелски великан наистина бе невероятно тъп. Одо плесна брат си зад врата.

Кийли вече беше неспособна да язди дълго. Бременността и изгорените ѝ пръсти правеха бързото бягство невъзможно. Виеше и се свят. Младата жена падна на колене, а спасителите ѝ коленичиха до нея и започнаха да я утешават.

— Ездата до Лондон ще убие бебето ми — обясни Кийли с мокри от сълзи очи. — Скрийте ме някъде, а вие се върнете и измийте позора от името на мъжа ми.

— Ще те откараме у дома при Рис — обяви Одо.

— Мъжът ми...

— ... ще ни откъсне главите, ако ти се случи нещо — прекъсна я Хю.

— Двамата с Хю ще тръгнем за Лондон веднага щом се убедим, че си в безопасност в Уелс — обеща Одо.

— Ако остана с теб в Уелс — предложи Хенри, — брат ти може да ме вземе като заложник, докато кралица Елизабет освободи Ричард. — Това беше най-вълнуващото приключение в младия му живот. Перспективата да се върне при отегчителните си учители в замъка Лъдлоу го плашеше повече от Уилис Смит.

Кийли кимна и понечи да стане, но коленете ѝ омекнаха, тя се олюля и припадна.

Одо я улови, преди да падне на земята, и я вдигна на ръце като бебе.

— Тя ще язди с мен — обясни той.

— Дали Кийли и бебето ще издържат пътуването? — попита Хенри.

Одо кимна.

— Вълнението ѝ е отнело силите — рече Хю. — Като си почине, бързо ще се възстанови.

Тримата се метнаха на конете и препуснаха на запад, към Уелс. Хю и Хенри яздеха от двете страни на Одо. В случай че ги нападнаха разбойници, трябваше първо да се справят с тях, преди да сторят нещо на Кийли.

— Щом отведем момичето на сигурно място, на път за Лондон ще спрем тук и ще видим сметката на барона, задето посмя да вдигне ръка срещу нея — обърна се Одо към брат си.

— Звучи разумно — отвърна Хю.

— Братко, ти не би разпознал кое е разумно, дори и то да те ухапе по задника.

— Разбира се, че не — рече Хю. — Там нямам очи.

Хенри прехапа устни, за да не избухне в смях.

— Никога не съм бил в Уелс.

— Това е — все едно си попаднал на небето — обясни му Хю.

Одо изгледа лукаво не особено впечатления маркиз.

— В Уелс живеят най-хубавите момичета отсам рая — увери го той.

— Да — рече Хю и намигна на брат си. — И тези дами обичат героите.

Хенри мислено потри ръце и се намести на седлото. Едва успяваше да сдържи нетърпението си.

— По-добре си изтрий лигите — подразни го Одо, при което двамата братя избухнаха в смях.

— Тук е. — Ричард спря коня си и посочи двуетажната каменна сграда в далечината.

Графът, херцогът и пажът на кралицата спряха в края на гората и впериха поглед в Смит Хаус. Сградата изглеждаше идилично — истински символ на обеднялата аристокрация. Залязващото слънце хвърляше нежни отблясъци върху фасадата на къщата, сякаш небесни ангели свиреха на арфа от светлина. Наоколо цареше ведро пролетно настроение, но тримата мъже чувстваха заплахата, висеща във въздуха.

— Каква идилична картина — забеляза херцогът.

— Да, на никой не би му хрумнало, че вътре живее самият дявол — добави Роджър.

Вместо да препусне към къщата, както му се искаше, Ричард бавно подкара коня си напред. Херцог Лъдлоу и пажът на кралицата го следваха плътно по петите. Тримата спряха конете си от източната страна на къщата до живия плет и скочиха на земята.

Ричард извади меч си и ги поведе покрай къщата към предната част.

— Чакай отвън — заповяда той на момчето.

Роджър понечи да се възпротиви, но буреносният израз на графа го накара да размисли.

— Ще те извикам, в случай че имам нужда от теб — добави Ричард. След това, за да не нарани гордостта на момчето, рече: — Извади шпагата си и бъди готов.

Роджър кимна със сериозно изражение. Доверието на графа го ласкаеше.

С меч в ръка, Ричард пристъпи към вратата. Той можеше просто да протегне ръка и да я отвори, но тъй като знаеше, че момчето го наблюдава, я отвори с ритник.

— Кой е там? — извика някой.

Ричард тръгна в посоката, от която бе долетял гласът на барона. Херцогът го следваше по петите. Двамата мъже спряха пред залата.

Уилис седеше в едно кресло пред камината. Когато двамата влязоха, той се надигна изненадан.

— Ричард, ти ли си това? — поздрави Уилис и направи опит да се усмихне. — Как успя да се измъкнеш от Тауър?

На лицето на Ричард бе изписано презрение и погнуса. Той се взря в очите на барона, а след това извика с всичка сила:

— Кийли!

Никакъв отговор.

— Сам съм — обясни Уилис и го погледна полусмутено-полуобъркано.

— Може да я е затворил някъде — подхвърли херцогът. — Ще видя в спалните. — След тези думи бащата се втурна нагоре по стълбите, като вземаше по две стъпала за едно.

— Какво означава това? — попита Уилис и пристъпи към графа.

Ричард вдигна предупредително меча си.

— Остани на място.

Усмивката на Уилис замръзна. Той спря и помирително вдигна ръце.

— Няма я — извика херцогът след малко, слизайки по стълбите. Ричард прониза някогашния си приятел със смразяващ поглед.

— Да не би жена ти да те е напуснала? — попита Уилис, давайки си вид, че не знае за какво става дума. — Нали не си мислиш, че тя и аз...

— Играта свърши — прекъсна го Ричард с глас, който издаваше смъртна заплаха.

Пажът на кралицата се втурна в къщата с извадена шпага. Момчето изглеждаше готово да влезе в битка със самия дявол.

— Познаваш ли го? — попита Ричард, без нито за секунда да изпуска барона от поглед.

Уилис се втренчи в Роджър, без на лицето му да трепне нито мускул.

— Ти си убил Джейн и си оставил кинжала ми до тялото ѝ — обясни Ричард.

— След това сте се опитали да удушите Моргана — добави херцогът.

— Но и госпожицата, и аз оцеляхме — намеси се Роджър. — Време е да платите за престъпленията си.

Ако погледите можеха да убиват, Роджър би издъхнал на място.

— Трябваше да си направя труда да те накарам да замлъкнеш завинаги — изсъска Уилис.

— Къде е жена ми? — попита Ричард.

— Проклетата уелска глупачка е избягала — с огорчение отвърна Уилис. — Ако ще ме арестувате, дайте ми пет минути да си приготвя багажа.

Ричард повдигна вежда.

— Не съм дошъл да те арестувам, Уилис. — Баронът го погледна слисано и се усмихна. — Ще те убия — обясни му Ричард.

Усмивката на Уилис замръзна. Ричард хвърли поглед към момчето.

— Роджър, излез!

— За да пропусна най-вълнуващата част?

— Казах върви!

Роджър се обърна с нежелание и излезе. Херцогът стоеше на входа на залата.

— Защо го направи? — попита Ричард.

— Заради пари, разбира се.

— Потаен кучи син!

— На хора като теб, на които никога не им е липсвало нищо, им е лесно — с обвинителен тон отвърна Уилис.

— На теб също не ти е липсвало нищо — каза Ричард. — Къде е брачното свидетелство на Лъдлоу?

— Изгоря.

— Лъжец.

— Коварната кучка, за която си се оженил, го хвърли в огъня — обясни Уилис.

— Нали не си въобразяваш, че ще ти повярвам? Съпругата ми е унищожила свидетелството за законния си произход?

— Това е самата истина. И тъй като документът е унищожен, няма нужда да си проливаме кръвта един другиму.

— Има още някои дреболии, които трябва да се изяснят — отвличане, убийство... Пропуснах ли нещо? — саркастично попита Ричард. — Не те ли предупредих да стоиш далече от жена ми? Удари последният ти час, бароне. Помоли се за мир на душата си.

— Ще убиеш невъоръжен човек?

— Извади меча си, бароне.

След миг двамата кръстосаха оръжия. Те се нападаха един друг и парираха ударите на противника, но никой не успяваше да спечели надмощие. Баронът бе по-едър и по-силен, но Ричард притежаваше ловкостта на хищник. За минути залата се превърна в бойно поле от обърнати маси и изпочупени столове.

За момент Уилис се разсея и настъпи някакъв съборен на земята стол. Той залитна и изпусна меча си. Ричард насочи своето острие към падналия на земята мъж, но баронът се претърколи надясно, скочи на крака и извади кинжала си.

Ричард направи същото и хвърли меча настрана.

— Интересна изработка — забеляза Уилис, когато двамата започнаха да се дебнат.

— Шотландски кинжал, подарък от зет ми — отвърна Ричард с хладна усмивка.

— Смъртта от острието на кинжал е толкова интимна — забеляза Уилис. — Подобаващ край на едно приятелство.

В същия миг Уилис пристъпи към графа и остави върху бузата му кървава следа. Първата кръв беше пролята. Уилис светкавично отскочи назад, за да се предпази от ответен удар.

Отново и отново двамата мъже се нахвърляха един срещу друг и се разделяха. Само откъслечните им стонове и звънът на остриетата нарушаваха зловещата тишина в залата.

Уилис жадуваше за още кръв и умишлено се приближи към противника си. Ричард се опита да го пониже, но не успя, а баронът светкавично отскочи назад.

Ричард го нападна отново. Уилис само това и чакаше. Той му подложи крак и Ричард полетя към пода. След миг баронът беше върху него. Смъртоносното му острие заплашително надвисна над гърлото на графа, който обаче успя да сграбчи китката на противника си и да я задържи на безопасно разстояние.

Ричард се бореше с всички сили. Той ритна барона с коляно между бедрата.

Уилис простена и политна назад. Острието на графа проблесна и потъна в гърдите му. Ричард ловко скочи на крака, за да може да отблъсне ответен удар, но това се оказа излишно.

Графът коленичи до мъртвия си приятел и внимателно склопи очите му.

— Мир на душата ти — промълви той.

Една силна ръка стисна рамото му.

Ричард погледна тъста си с влажни от сълзи очи и обясни:

— Обичах го като брат.

— Познавам болката от това, да те предаде приятел — отвърна Робърт Талбот. — Само времето е в състояние да я излекува.

— Чухте ли какво каза за брачното свидетелство? — попита Ричард и изтри с ръкав очите и кървавата си буза.

Херцогът кимна.

Бавно и с мъка Ричард се изправи и се огледа из залата.

— Кийли! — извика той с глас, който издаваше отчаянието му. — Къде си?

— Ще я открием — обеща херцогът и утешително сложи ръка на рамото му.

— Господа, госпожица Кийли не е избягала сама! — извика втурналият се в залата Роджър. — Някой ѝ е помогнал! На западната стена на къщата виси въже.

— Одо и Хю? — Ричард погледна въпросително тъста си.

Херцогът кимна.

— Изглежда Хенри също е бил с тях.

— Ако сега се върна в Лондон, Дъдли ще ме изпрати на ешафода — рече Ричард.

— Тогава да останем тук — отвърна херцогът. — Чеси ще ни съобщи, когато Кийли се върне в Девъро Хаус.

— Какво ще правим сега? — попита жадният за още приключения Роджър.

— Можеш ли да шиеш? — попита го херцогът.

— Да шия? — удивен извика Роджър. — Шиенето е женска работа.

— Да, но на бойното поле няма жени, които да кърпят мъжете си — обясни херцогът.

— Не бях се сетил за това.

Херцогът кимна мъдро.

— Като начало ми потърси игла и конец, с които да зашия бузата на Девъро. След това ще погребем барон Смит.

— А после? — попита Роджър, очакващ да чуе нещо вълнуващо.

— После ще си сготвим нещо за вечеря и ще направим онова, което правят войниците между битките — отвърна Ричард.

— И какво е то?

Ричард му намигна.

— Ще чакаме.

— Проклет негодник! — извика Роджър.

Момчето стоеше пред Смит Хаус и сега засенчи очи с ръка, за да вижда по-добре приближа вашите се конници. Роджър разпозна двамата мъже, които яздеха отпред.

— Граф Ричард! — извика той и се втурна в къщата. — Войници. С тях са Дъдли и баща ми.

Ричард и херцогът грабнаха мечовете си и се втурнаха навън. Зад Дъдли и граф Идън, бащата на Роджър, яздеха шестима мъже.

Ричард хвърли угрижен поглед към тъста си. Дали Дъдли идваше да го арестува, или за да им донесе вестта за пристигането на Кийли в Лондон?

Вече бе минала цяла седмица от съдбоносния ден, в който бе убил Уилис. Кийли навярно беше пристигнала в Лондон и бе изяснила обстоятелствата около смъртта на лейди Джейн.

— Прибери меча — рече Ричард, разпознал единия от яздещите с Дъдли мъже. — Чичо Хол е с тях. Кийли трябва да е пристигнала в Лондон.

— Нямам вяра на Дъдли — отвърна херцогът и с нежелание прибра меча си в ножницата. — А също и на Дебре. Това няма нищо общо с теб, Роджър.

— Не съм си и помислил — отвърна момчето. — Аз също нямам добро мнение за баща си.

Робърт Дъдли, Саймън Дебре и Хол Багенал спряха конете си и слязоха. По знак на Дъдли войниците извадиха мечовете си.

— Не ти ли казах — прошепна херцогът.

Ричард хвърли въпросителен поглед към втория си баща.

Сър Багенал сви рамене, сякаш искаше да се извини. В този момент Ричард разбра, че Дъдли бе принудил баща му да издаде скривалището им.

— Ричард Девъро и Робърт Талбот, арестувам ви по заповед на Нейно Величество — обяви Дъдли. — Вие сте се възпротивили на

волята на кралицата и сте отвлекли младия Роджър Дебре, наследника на граф Идън.

— Това е лъжа! — извика Роджър. — Аз ги накарах да ме вземат със себе си.

— Непоправим нехранимайко! — изсъска през зъби Саймън Дебре и така удари сина си, че момчето политна и падна на земята.

Ричард и херцогът направиха крачка напред, за да защитят момчето. Пет насочени към тях остриета ги накараха да останат на място.

— Къде е барон Смит? — попита Дъдли. — Той е арестуван, задето е предоставил убежище на бегълците.

— Смит е в семейната гробница — обясни херцогът.

Дъдли отстъпи крачка назад.

— Болен ли е бил?

— Двамата с барона се дуелирахме — отвърна Ричард. — Аз спечелих.

— Значи сте убил и Смит?

— Това беше екзекуция, а не убийство — защити графа Роджър.

— Затваряй си устата — заплаши сина си Саймън Дебре и го разтърси. — Ще те науча аз тебе, само да се върнем вкъщи.

— Дъдли, вече ви обясних, че Смит беше отвлякъл съпругата на Ричард — намеси се Хол. — Това е и причината, която е накарала графа да избяга.

— И къде е въпросната дама? — попита Дъдли.

Ричард хвърли на баща си угрижен поглед.

— Кийли не се ли е върнала в Девъро Хаус?

Хол поклати глава.

„Къде е тогава? — запита се Ричард. Къде я бяха отвели Одо и Хю? Дали не бяха станали жертва на разбойници? Мили боже, бременната му жена беше изчезнала вдън земя! А съдейки по изпълнения с омраза поглед на Дъдли, нямаше да има възможност да я потърси.“

— Е, Девъро? Какво сте сторили на жена си? — Гласът на Дъдли звучеше почти доволно. — Може би трябва да хвърлим един поглед в гроба на Смит?

— Мерете си приказките — отвърна Ричард. От обвинението на Лестър му се пригади. — Бих ли сторил нещо на жената, която носи

детето ми в утробата си?

— Едно побъркано чудовище като вас е способно на всичко — отвърна Дъдли. — Хвърлете оръжието!

Ричард и херцогът решиха да не отлагат повече неизбежното и хвърлиха мечовете, а след това и кинжалите си. Ричард стрелна баща си с укоризнен поглед, който го накара да се изчерви.

— Прости ми, Ричард — извини се Хол. — Дъдли убеди Елизабет да задържи Луиз, Чешир и Моргана в Тауър като заложенници, докато се предадете и обясните поведението си. Аз тръгнах с него, за да съм сигурен, че ще се върнеш в Лондон невредим.

— Наредили сте да хвърлят майка ми в Тауър? — избухна Ричард. Обзе го заслепяващ гняв. Той не очакваше милост от най-злостния си враг, но това злодеяние замъгли разума му.

Без да мисли за поледиците, Ричард отблъсна единия от войниците и се нахвърли към Дъдли, опитвайки се да го стисне за гушата. Наложил се двама воина да го откопчат от господаря си. Ричард обаче не се предаваше и те едва успяваха да удържат бясно мятания се и нанасящ удари около себе си граф.

Робърт Талбот последва зет си и пристъпи към Дъдли. Юмрукът на херцога улучи Дъдли в брадата.

Други двама войници се притекоха на помощ на господаря си.

— Страхлив кучи син! — извика Роджър на граф Лестър и се отскубна от баща си.

Момчето успя да ритне Дъдли по кокалчето, преди последният от войниците на графа да го усмири.

— Погрижете се за кутрето си, Идън! — изфуча Дъдли.

Дебре пристъпи към сина си, но Хол Багенол го задържа.

— Искате да ударите единствения си син, само защото се е застъпил за свой приятел?

— Базилдън, дълго чаках този момент — рече Дъдли и замахна да удари Ричард.

— Достатъчно, Лестър — извика Хол Багенол и извади меч. Насочил острието му към него, той добави: — Ако ударите сина ми, ще ви понижа.

— Дебре, обезоръжете предателя — заповяда Дъдли.

Граф Идън отмести поглед от Робърт Дъдли към Хол Багенол. Той не споделяше гнева на Лестър, но и не искаше да си създава

неприятности и да бъде обвинен в съзаклатие с враговете на короната. Дебре дълго се колеба, преди да стори нещо. Изглежда, накрая реши, че Дъдли ще излезе победител и посегна към меча на Багенал.

— Не мърдайте, господа — заповяда един глас.

— Който мръдне, е мъртъв — добави друг.

За част от секундата всички замръзнаха на местата си, преди да вдигнат поглед и да видят двамата уелски великани, които се бяха приближили незабелязано. Ричард престана да се бори и с облекчение видя Одо да пристъпва към граф Лестър и да опира върха на меча си във врата му.

— Точно навреме, братовчеди. — Ричард бе необикновено щастлив да види роднините на съпругата си. В този момент бе готов да ги разцелува... по устата.

— Заповядай на хората си да ги пуснат — нареди Одо на Дъдли.

— И хвърлете оръжието — добави Хю, опрял меч в гърба на граф Идън.

— Наказанието за съпротива срещу кралските войници е безмилостно — предупреди ги Дъдли. — Обещавам ви да увиснете на бесилото в Тибърн.

— Какво мислиш, братко? — попита Одо.

— Предлагам да ги убием — отвърна Хю. — Така кучият син няма да може да се оплаче на кралицата.

— Ако ви е мил животът, правете каквото ви казват — обърна се Ричард към Дъдли, докато баща му насочваше меча си към бузата на Лестър. — Когато чичо Хол е развълнуван, ръката му трепери ужасно. Една рана от меч доста би навредила на външността ви.

— Много смешно — изръмжа Дъдли, но се подчини. — Хвърлете оръжието — нареди на хората си той. — Вие също, Дебре.

Войниците пуснаха пленниците си и предадоха мечове. Дъдли и Дебре направиха същото.

— Седнете до стената и вдигнете ръце — нареди Хю. Когато седмината мъже изпълниха заповедта му, той застана до тях на стража. — Ако помръднете дори и малкия си пръст — предупреди ги той, — ще ви нарежа на парченца.

— Къде е Кийли? — обърна се към Одо Ричард.

— Тя е в безопасност при Рис в Уелс.

— Слава богу! — въздъхна наум Ричард и с облекчение сложи ръка на рамото на Одо. — Благодаря, братовчеде.

— Няма за какво — извика Хю, преди брат му да успее да отвърне нещо. — Младият маркиз е при нея.

— Кийли ни изпрати обратно, за да очистим петното от името ви — обясни Одо. — Решихме най-напред да спрем тук и да му видим сметката на барона, задето вдигна ръка срещу нея. — Обръщайки се към херцога, великанът добави: — Изглежда, от Хенри ще излезе истински герой. Той рискува живота си, за да спаси нашето малко момиченце.

Херцогът гордо изпъчи гърди.

— Винаги съм знаел, че момчето върви по моите стъпки.

— Можем да задържим Дъдли няколко дена, докато доведеш Кийли — предложи Хол на Ричард.

— А какво ще стане с мен? — попита Роджър, хвърляйки плах поглед към баща си.

Ричард отмести поглед към очевидно гневния граф Идън и каза:

— Малкият, двамата с Негова Светлост не тръгваме никъде без теб.

— Да вземем техните коне — предложи херцогът. — Така няма да има нужда да оседлаваме.

— Не, ще яздим нашите коне — отвърна Ричард.

— Момент, господа — прекъсна ги Одо. — Рис държи Кийли и Хенри като заложници.

Дъдли и графът на Идън се спогледаха и се усмихнаха злорадо.

— Моят шурей е взел жена ми за заложница? — повтори Ричард, потресен.

Одо кимна.

— И колко иска?

— Рис не иска парите ви — отвърна Одо. След това, обръщайки се към херцога, добави: — Барон Лойд иска красивата и очарователна — мисля, че това беше думата, която употреби — госпожица Моргана за съпруга.

Херцогът се засмя.

— Баронът ще получи ръката на дъщеря ми и подобаваща зестра.

Ричард и тъстът му се запътиха към конюшните. Забелязал, че Роджър не е с тях, Ричард извика през рамо:

— Идваш ли, малкият?

Роджър се ухили и ги последва.

— Веднага се върни! — изрева граф Идън, въпреки че не посмя да помръдне. — Подчинявай се или ще ти хвърля здрав пердах. Ще те лиша от наследство!

Ричард спря и бавно се извърна.

— Роджър притежава повече доблест от десет благородници, взети заедно. Ако го докоснете с пръст, ще ви докарам до просешка тояга.

— Това заплаха ли е? — възмути се граф Идън.

— Приемете го като обещание.

Граф Базилдън, херцог Лъдлоу и пажът на кралицата се обърнаха и се отправиха към конюшните. Когато свиха зад ъгъла, тримата вече не се виждаха, но все още можеха да бъдат чути.

— Защо просто не вземем техните коне? — попита Роджър.

— Малкият, винаги трябва да предвиждаш следващия ход на противника си — обясни на момчето Ричард. — Ако вземем конете им, Дъдли ще се опита да убеди кралицата да ни обеси за конекрадство...

На двадесет и пет мили северозападно от имението на Смит се намираха земите на рода Лойд, разположено на усамотено плато, южно от езерото Вирнуи. В уелските планини пролетта винаги закъсняваше, но този ден бе особено сив и студен, въпреки че оставаха само няколко часа до първи май. Сякаш зимата искаше да покаже на хората, че все още не е победена.

Кийли влезе в голямата зала на замъка малко преди обяд. Носеше праметната на ръката си тежко вълнено палто и една стара кошница, останала ѝ от Мегън. След като ги остави на масата, Кийли седна до брат си.

— Все повече заприличваш на човек, който е глътнал нещо голямо — пошегува се Рис, намигайки ѝ. — Как е ръката ти?

— Много по-добре. — Кийли сведе поглед към наедрелия си корем и се изчерви, но в следващия миг лицето ѝ отново помръкна. Тя угрижено попита брат си: — Мислиш ли, че Одо и Хю са пристигнали в Лондон?

— Ако ти беше разбойник, щеше ли да нападнеш двама великани?

Кийли поклати глава.

— Но колко време, мислиш, ще мине, преди Ричард да бъде пуснат на свобода?

— Това зависи единствено от английската кралица — рече Рис. — Уелс е твоята родина, сестричке. Остани тук колкото искаш. Бих се радвал, ако останеш завинаги.

— Благодаря — усмихнато отвърна Кийли. Откакто Мадок бе мъртъв, тя чувстваше замъка Лойд като свой дом. Никой вече не я ругаше и не я наричаше копеле. Напротив, хората от свитата на барона изглеждаха по-дружелюбни от всякога. Навярно през всичкото това време бяха изпитвали симпатии към Кийли, но се бояха от гнева на Мадок. — Не мога да остана тук завинаги — отвърна тя. — Мъжът ми и бебето имат нужда от мен и един от друг. Въпреки недостатъците му, аз обичам Ричард.

Рис дълго я наблюдава и се опита да отгатне за какви недостатъци ставаше дума.

— Той е дотолкова англичанин, че не може да погледне отвъд хоризонта.

Рис прехапа устни, за да не се разсмее. Сестра му беше така очарователно нелогична. В края на краищата тук нямаше човек, който да може да погледне отвъд хоризонта. Само Кийли и Мегън можеха да го правят. Мнозина вярваха, че починалата съпруга на баща му е притежавала свръхестествени способности. Самият той бе прагматично настроен.

Кийли огледа залата.

— Къде е Хенри?

Рис ѝ намигна.

— Забавлява се с новата си приятелка, Елън Големите гърди.

Кийли направи отчаяна гримаса. Наистина трябваше да прояви повече строгост към по-малкия си брат. Но като се има предвид, че той ѝ бе спасил живота, сърце не ѝ даваше да му откаже каквото и да било.

— Трябва да събера клонки за празника на влюбените — смени темата Кийли и протегна ръка към палтото и кошницата. — А след това бих искала да посетя Мегън.

— Днес е студено — възрази Рис. — Не се бави дълго навън, може да навреди на племенника ми.

— Искаш да кажеш, на племенницата ти — поправи го тя и напусна залата.

Навън, в двора, Кийли си пое дълбоко дъх. Тук, в Уелс, въздухът беше толкова чист. Облаците висяха застрашително ниско, но тук-там сивата пелена се разкъсваше и през нея проникваха плахи слънчеви лъчи. С всяка фибра на тялото си Кийли чувстваше, че зимата напразно се опитва да задържи земята и хората в лапите си. Тя виждаше зад хоризонта — зад тъмните гръмоносни облаци чакаше пролетта.

Кийли се загърна по-плътно в палтото си и навлезе в гората, която заобикаляше отвсякъде замъка Лойд. С кошницата в ръка, младата жена търсеше девет различни вида дървета, чиито клони трябваше да послужат за празничния огън.

Отначало събра дъбови и брезови клонки, символизиращи Бога отец и богинята майка, а с това и плодородието. След тях — клонки от самодивско дърво против зли сили, от глог — за душевна чистота, и от лешник, символизиращи мъдрост. Накрая събра и клонки от дива лоза — символ на радостта, и от ела — символ на вечния живот. Но най-важни бяха ябълковите клонки, които тя сложи най-отгоре и които символизираха магията на любовта. Това беше празникът на сливащите се тела на младите влюбени и ябълковите клонки бяха неотменима част от тайнството.

Когато свърши със събирането на клонките, Кийли се върна на просеката в долината, където бе гробът на майка ѝ. Мина покрай гробищата на рода Лойдс и се изкачи по обраслия с трева хълм, на чийто връх като стари приятели растяха трите величествени дъба. Самотният гроб на майка ѝ бе обърнат на изток, свещената посока, от която изгриваше слънцето.

— Добър ден — поздрави подобните на колони дъбове, бдящи над мястото, където майка ѝ се бе молила за вечен покой.

Кийли коленичи пред гроба и си спомни по-щастливи времена. В лято и зима, в слънце и дъжд двете с Мегън бяха седели тук, където майка ѝ ѝ предаваше златната нишка на Великото Учение.

Кийли почувства, че не е сама и вдигна поглед.

— Татко! — изненадано извика тя.

— Слава богу, ти си добре — рече Робърт Талбот и коленичи до нея. Той я привлече към себе си и я целуна по челото.

— Това гробът на Мегън ли е? — попита херцогът, взирайки се в надгробния камък.

— Тук е погребана смъртната ѝ обвивка — отвърна Кийли. — Но душата ѝ е на път към Великото приключение.

— Едно високомерно английско момче, още с жълто около устата, но убедено, че знае всичко, заминало на осемнадесет години за Уелс — започна да разказва херцогът, зареял поглед в далечината. — То се влюбило безнадеждно в красива, загадъчна жена, която произхождала от древен уелски род, и се оженило за нея. Животът бил немилостив към любовта им и ги разделил. Момчето се оказало доверчив глупак и повярвало на лъжите на баща си... Ти си моята законна наследница, Кийли, и аз възнамерявам да те призная за такава.

— Цял живот съм живяла като копеле — отвърна Кийли. — Какъв е смисълът брат ми да бъде осъден на подобна незавидна съдба. Освен това аз вече не съм копеле — аз съм съпруга на графа.

— Очаквах да го кажеш. — Херцогът взе бинтованата ѝ ръка и я целуна нежно. — Приличаш на Мегън не само външно, но и по душа.

— Благодаря, татко. — Кийли се усмихна на английския херцог, в когото бе открила свой баща, и в тази усмивка вложи цялата си обич към него. — Моля те, направи всичко, което е по силите ти, да убедиш Елизабет да освободи Ричард. Зная, че не ме обича, но не мога да допусна дъщеря ми да израсне без баща. От собствен опит зная колко ужасно е това.

— Елизабет смени задържането под стража на мъжа ти с домашен арест само няколко часа, преди Смит да те убеди да напуснеш Девъро Хаус — обясни ѝ херцогът. Той свали медальона с останалата част от изображението на дракона и го положи в дланта ѝ. — Ричард те обича повече от живота си и заслужава да носи това като символ на вашата любов.

— Ако това е вярно, защо те е изпратил? — попита Кийли, неспособна да се пребори с разочарованието, което заплашваше да я сломи. Разбира се, изпитваше неописуемо облекчение от това, че мъжът ѝ е в безопасност, но...

— Ако се обърнеш — отвърна херцогът, — ще видиш един мъж, който рискува да си навлече гнева на кралицата, защото от любов към

теб престъпи волята ѝ.

Кийли се извърна. Недалеч от тях стоеше Ричард и не ги изпускаше от поглед.

Ричард бе дошъл за нея.

— Бих искал да остана за малко насаме с Мегън — прошепна херцогът на ухото ѝ. — Върви при мъжа си, дете мое.

Той ѝ помогна да се изправи и Кийли заслиза надолу по склона към мъжа си. Изведнъж се уплаши и забави крачка, но след това видя любовта в смарагденозелените му очи.

Ричард протегна ръце. С радостен възглас Кийли повдигна полите на роклята си и се втурна към него.

Ричард я притисна към себе си така, сякаш никога повече нямаше да я пусне. Устните му потърсиха нейните. Той я целуна и в тази целувка вложи цялата си любов.

— Обичам те — закле ѝ се той. — Pour tous jours.

— И аз те обичам... завинаги — прошепна Кийли. Тя погледна медальона, който стискаше в дланта си и го окачи на врата на Ричард. — Това е твое.

— Благодаря, съкровище — почти със страхопочитание докосна той блестящия медальон. — Този медальон и любовта ти са най-скъпото нещо, което имам на този свят.

— Може ли да останем за празника? — попита Кийли, а теменуженосините ѝ очи проблеснаха развълнувано. — Днес е денят, в който младите влюбени прескачат огъня.

— Да, и ще се присъединим към празнуващите, любима.

Кийли хвърли поглед към баща си — самотен и тъжен силует край гроба на майка ѝ.

— Мамо, той толкова те обича — прошепна Кийли. — Прати му знак.

В далечината се разнесе тътен на гръмотевица. Пелената от облаци се разкъса и слънчевите лъчи си пробиха път към земята. Огромни, грациозни снежинки се посипаха от небето, изплитайки върху земята фина бяла дантела.

Херцогът изненадано вдигна глава. Лицето му се разведри, а на устните му трепна усмивка.

— Гърми, вали сняг и грее слънце — констатира Ричард. — И всичко това едновременно.

Кийли учудено погледна мъжа си със своите теменуженосини очи и попита:

— Аз ли бях това?

— Не, съкровище. Това бе Мегън.

ЕПИЛОГ

Роди се на десети август и я нарекоха Блайт.

Шест седмици по-късно, на двадесет и първи септември, живите плетове и парковете в Англия бяха обсипани с пурпурни богородички. Пълнолунието и есенното равноденствие отбелязаха изравняването на деня и нощта.

В полунощ християните вече бяха изяли празничното печено в чест на свети Майкъл, а селяните от околностите на града бяха приключили с празника на плодородието. Цяла Англия спеше, освен обитателите на едно имение край брега на Темза.

— Щастлив ли си с дъщеря, вместо със син? — попита Кийли един висок силует в бяла роба, който стоеше до нея.

— Да си призная честно, когато се роди, изпитах облекчение — призна Ричард и се усмихна. — Прекалено много обичам Блайт и теб, за да замина за Ирландия. А съм прекалено горд, за да призная пред Елизабет, че съм променил намерението си. — Той сведе поглед към спящата си дъщеричка и се оплака: — По дяволите, не издържам нито час, без да я видя.

— Да, Блайт е необикновено красива. — Кийли се приближи към него. — Тя е плодът на нашата любов.

— Да, това е Божието наказание, задето съм прельстил толкова много жени. Бих искал да не е чак толкова хубава.

— Защо? — изненадано попита Кийли.

— В Англия има прекалено много сладкодумни негодници, които само дебнат да отнемат невинността на едно хубаво момиче — отвърна Ричард.

Кийли не можа да не се усмихне на притесненията му.

— Това ли е мъжът, пред когото не може да устои никоя жена? — подразни го тя.

— Една устоя и аз се влюбих в нея — отвърна Ричард и я привлече на гърдите си, — което обаче няма нищо общо с настоящия проблем, как да опазим Блайт от чаровни ухажори.

— Настоящ? Та тя е само на шест седмици.

— Винаги е добре човек да е подготвен предварително за всичко, което може да му се случи.

— Любими, не можеш да попречиш на пчелите да пият от нектара на цветята.

— Да пият нектар някъде другаде, не и моя.

— Над това ли възнамеряваш да си блъскаш главата през следващите петнадесет години?

— Вероятно.

Долу, а голямата зала, роднини и приятели очакваха появата на Ричард и Кийли с малката Блайт. Бяха се събрали дванадесет души, които искаха да вземат участие в нощната церемония. Тази вечер богинята майка щеше да благослови малката Блайт. Херцогът и госпожа Даун тихо разтваряха пред камината с родителите на Ричард. В другия край на залата стояха Хенри и Роджър и разменяха сладки спомени за престоя си в Уелс и за Елън. Одо и Хю бърбяха с жените си Джун и Мей. Дженингс, икономът на графа, бе настоял да присъства на тази толкова важна за малката Блайт нощ. До него стоеше госпожица Ашмол, която Кийли неотдавна бе помолила да ѝ помага при отглеждането на момичето и всички останали деца, който щяха да последват.

Присъстваха всички близки, с изключение на трите сестри на Ричард, Моргана и Рис. Заради напредналата си бременност Моргана Лойд не можеше да предприеме дългото пътуване от Уелс до Лондон, а Рис, който обожаваше младата си съпруга, бе отказал да я остави сама.

Като вдиша качулката на ритуалната си роба, Кийли подаде по една свещ на всеки от присъстващите. Различните цветове на свещите олицетворяваха качествата, които родителите искаха да притежава дъщеря им — от здраве и кураж до истинска любов и щастие.

Докато мъжът и държеше малката Блайт в ръце, Кийли запали свещите на присъстващите и мълчаливо поведе процесията навън в парка към мястото, където сплитаха клони брезата, елата и величественият дъб.

Кийли очерта кръг със свещените камъни, като го остави отворен само на запад. Между камъните посипа зърна от бърз, боровинки,

трънки и сливи.

Всички влязоха в кръга и Кийли попълни окръжността с последния свещен камък, изричайки магическите думи:

— Смущаващите мисли остават отвън.

След това отведе Ричард и Блайт в центъра на кръга. Приятелите им образуваха окръжност около тях и вдигнаха свещите високо.

По знак на Кийли Ричард вдигна Блайт над главата си и младата жена извика:

— Велика богиньо, закрилнице на всичките си деца. Закрилай Блайт, съкровището на моя живот, зачената и родена в любов. Пази я и я благослови. Нека нозете ѝ стъпват здраво върху земята, а духът ѝ да се възвисява и търси мъдростта на звездите.

Кийли взе бебето от ръцете на Ричард и го притисна към гърдите си. След това прошепна със затворени очи:

— Отвори сърцето ми, за да погледна отвъд хоризонта в бъдещето на обичното ми дете.

Времето течеше. На устните на Кийли трепна доволна усмивка. След малко отново изчезна.

— Благодаря ти, Велика богиньо, че сподели безкрайната си мъдрост с мен — рече Кийли и приключи церемонията.

Подаде Блайт на херцога и пристъпи към западната част на кръга, за да развали магията.

— В залата ще поднесат греяно вино и шира — рече тя, когато гостите напуснаха кръга.

Всички се запътиха към къщата. Останаха само Кийли и Ричард. Докато тя събираше камъните си, погледът на Ричард се спусна към забуления в мъгла бряг на Темза.

— Какво виждаш? — попита след малко Кийли и го улови за ръка.

— Гледам отвъд хоризонта.

Кийли се усмихна.

— Да не би да имаш очите на орел?

— Трябват ми очи на орел, за да държа негодниците далеч от дъщеря ни.

Кийли се закиска.

— Съкровище, усетът ти за невидимото може да се сравни с този на някой пън.

— Точно затова се омъжих за теб — отвърна Ричард, намигайки й. — Ти ще ме пазиш да не се препъвам в неща, които не мога да видя.

— Толкова си смешен.

Ричард я взе в обятията си и я целуна страстно.

— Обичам те, съкровище — прошепна той. Вдигна я на ръце, а тя обви своите около врата му. — Какво видя в бъдещето на Блайт?

— Едно братче и шест сестричета.

Ричард остана като ударен от гръм.

— Ще трябва да бдя над седем момичета?

— Моля те, само не ме оставяй да падна!

— Никога няма да те оставя — обеща Ричард, а очите му блестяха. — Pour tous jours.

— Завинаги — прошепна Кийли и го целуна.

Издание:

Патриша Грасо. Жрицата

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 2000

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-030-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.